

พระศีลทีร์พระเวท

ทุติยบรรพ

94.3133
ท617ท

◎ โองการพินธุนาถังอุปบันนัง พรหมาสะหะปะตินามะ อาทิกัปเป
สุอาคะโต บัญจะปะทุมังทิสวา นะโมพุทธายะ วันทะนัง ๓ จบ

◎ สิทธิกิจจัง สิทธิกัมมัง สิทธิการิยะ ตะถาคะโต
สิทธิเตโช ชะโยนิจจัง สิทธิลาโภ นิรันตะรัง
สัพพะกัมมัง ประสิทธิเม สัพพะสิทธิ ภะวันตุเม ๓ จบ

ห้องสมุดแห่งชาติ
17 มี.ค. 2531
กรมศิลปากร

พระคัมภีร์พระเวท ๆ

ฉะบับทุติยะบรรพ

พระตำหรับที่รวบรวมคาถาและมนต์ต่าง ๆ ทวงเมตตามหานิยม
คงกระพันชาตรี และทางคุ้มภัย ตลอดจนมนต์คาถา
อิทธิปาฏิหาริย์ต่าง ๆ

หอสมุดแห่งชาติรับมังคลามิเนก
จันทบุรี

รวบรวมและเรียบเรียง

โดย

เทพย สารกบุตร

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ

เลขห้อง สป
1
เลขหมู่ 294.3183
ว 677 พ
เลขทะเบียน ห.ทจม.๑๓๔๐๕

คัมภีร์พระเวท "ทุคิยะบรรพ"

สารบาญ

๑	การเรียนเวทมนต์–คาถา	หน้า	๑
๒	สมาธิ–ความขลัง	,,	๑๖
๓	วิชชาเสน่ห์	,,	๒๖
๔	คงกระพันชาตรี	,,	๔๑
๕	อักขระ	,,	๖๘
๖	แบบเรียนหนังสือขอม	,,	๖๙
๗	พระคาถารัตนมาลา	,,	๘๑
๘	พระคาถาอิติปิโสต่าง ๆ	,,	๙๗
๙	พระคาถามงกุฎพระพุทธเจ้า	,,	๑๓๔
๑๐	พระคาถาพาหุง ๘ บท	,,	๑๓๕
๑๑	พระคาถาบารมี ๓๐ ทัส	,,	๑๓๘
๑๒	พระคาถาพระบารมีพระพุทธเจ้า	,,	๑๓๙
๑๓	พระคาถาแม่ธรณีบีบมวยผม	,,	๑๓๙
๑๔	พระคาถาสัมพุทเธหิงษา	,,	๑๔๐
๑๕	พระคาถาพระเจ้า ๑๖ พระองค์	,,	๑๔๓
๑๖	พระคาถาโสฬสมงคล	,,	๑๔๖
๑๗	พระคาถานวหรคุณ	,,	๑๔๙
๑๘	พระคาถาสีโรเม	,,	๑๕๐

๑๙ พระคาถาไก่เถื่อน หน้า ๑๕๑
๒๐ พระคาถาพุทธนิมิตร ,, ๑๕๓
๒๑ พระคาถาพระยากาน้ำ ,, ๑๖๐
๒๒ พระคาถาโองการท้าวมหาพรหม ,, ๑๖๒
๒๓ พระคาถาพระพุทธเจ้า ๒๘ พระองค์ ,, ๑๖๒
๒๔ พระคาถาสำวัง ,, ๑๖๓
๒๕ พระคาถาท้าวมหาพรหมส่องโลก ,, ๑๖๖
๒๖ พระอิติปิโสสร้อยสน ,, ๑๖๖
๒๗ พระอิติปิโสถอด ,, ๑๖๙
๒๘ พระคาถาพระพุทธเจ้าแกว่งจักร์ ,, ๑๗๐
๒๙ พระพุทธคาถา ,, ๑๗๑
๓๐ พระคาถาธาตุทั้ง ๔ ,, ๑๗๒
๓๑ พระคาถาหัวใจ ๑๐๘ ,, ๑๗๔
๓๒ อุปเท่ห์วิธีใช้คาถาหัวใจต่าง ๆ ,, ๑๘๗
๓๓ พระคาถาคงกระพันชาตรี ,, ๒๑๑
๓๔ พระคาถาเมตตามหานิยม ,, ๒๓๕
๓๕ นะเมตตามหานิยมและนะเกรดต่าง ๆ ,, ๒๔๖
๓๖ พระคาถาทางลาภและประทับปูชาพระ ,, ๒๙๕
๓๗ พระคาถาพิจารณานิมิตร์ร้ายดี (ยกเมฆ) ,, ๓๐๗
๓๘ พระคาถาบทต่าง ๆ ,, ๓๑๓
๓๙ พระคาถามนต์จินดา ,, ๓๗๔
๔๐ มณีมนตรา ,, ๓๗๕

การเรียนเวทมนต์-คาถา

●

ปัจจุบันนี้ บรรดาผู้ที่เลื่อมใสในเรื่องอิทธิปาฏิหาริย์นั้น จัดแบ่งออกไปได้เป็น ๒ ประเภท ประเภทหนึ่งเลื่อมใสในทางปฏิบัติเกี่ยวกับจิตศาสตร์โดยตรง ใช้หลักทฤษฎีที่รวบรวมขึ้นจากตำหรับตำราที่มีอยู่ในประเทศและของต่างประเทศ เพื่อฝึกฝนทำสมาธิจิต อีกประเภทหนึ่งเลื่อมใสในวิชชาเวทย์มนต์คาถา ใช้เวทมนต์คาถาเป็นเครื่องมือทำสมาธิจิต และดูเหมือนว่าบุคคลทั้ง ๒ ประเภทนี้ ต่างก็ไม่พยายามจะเข้าใจซึ่งกันและกัน ต่างก็หาเหตุผลหักล้างขัดแย้งกันเสมอ แท้ที่จริงวิธีปฏิบัติของบุคคลทั้งสองจำพวกนี้ ผลสุดท้ายก็ไปลงที่จุดหมายอันเดียวกันทั้งสิ้น ต่างกันก็แต่ทางที่จะดำเนินไปเท่านั้นเอง

สำหรับพวกที่นิยมใช้เวทมนต์คาถา เป็นเครื่องสร้างสมาธิจิตนั้น พวกนี้ถ้าจะเปรียบเสมือนคนหัดว่ายน้ำ ก็ได้แก่คนที่หัดโดยใช้เครื่องช่วย เช่นลูกมะพร้าวหรือพวงมาลัยชูชีพเป็นเครื่องช่วย เพื่อให้ว่ายเป็นเร็วเข้า และไม่ต้องจมน้ำบ่อย ๆ ก่อนที่จะว่ายเป็น ในการเรียนเวทมนต์คาถาที่เล่าเรียนกันทุกวันนี้นั้น เป็นสิ่งที่น่าเสียดายเป็นอย่างมาก ที่มิได้มีการฝึกหัดเรียนเป็นขั้น ๆ ตามลำดับไป เช่นที่ท่านโบราณาจารย์ได้ฝึกหัดกันมา จู่ ๆ ก็จะให้สำเร็จได้ผลที่เดียว ครั้นไม่สำเร็จก็เกิดความเบื่อหน่ายเลิกราไป พากันหาว่าเป็นสิ่งที่เหลวไหล แท้ที่จริงการเล่าเรียนวิชาเหล่านี้ จะต้องมีการเล่าเรียนเป็นขั้น ๆ ไป ถ้าจะเรียนกันเองโดยรวบรัดก็ย่อมไม่สำเร็จผลด้วยดี ดุจนักเรียนที่เริ่มหัดเรียน กอ. ขอ. พออ่านหนังสือแตก

ก็จะเอาปริญญาบัตรเลยทีเดียว ซึ่งเป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ ขั้นแรกในการเรียนเวทมนต์คาถา แต่ครั้งโบราณนั้นท่านเริ่มเรียนแต่การหัดทำผงเป็นต้นไปก่อน จนแตกฉานคล่องแคล่วดีแล้วจึงได้ศึกษาท่องบ่นเวทมนต์ต่อ ๆ ไปอีกตามลำดับ

อนึ่ง ในเรื่องการใช้เวทมนต์คาถาเพื่อเป็นเครื่องจรรโลงสมาธิจิตให้เกิดนั้น ถ้าจะวิเคราะห์ดูแล้วว่าเป็นเรื่องของจิตศาสตร์ อาจจะปฏิบัติทำโดยใช้วิธีประยุกต์จากหลักจิตวิทยาก็ย่อมทำได้ โดยไม่จำเป็นจะต้องใช้เวทมนต์คาถา ซึ่งถ้าจะกล่าวดังนี้ก็ย่อมเป็นไปได้เหมือนกัน แต่โปรดอย่าลืมว่าจิตใจของคนเรานั้น ท่านเปรียบเสมือนกับวานร การที่จะบังคับวานรให้นิ่งอยู่เฉยได้เป็นเรื่องยากฉันใด การบังคับจิตคนให้อยู่เฉยเป็นสมาธิก็ยากยิ่งฉันนั้น ถ้าจะพูดกันในทำนองเล่าสู่กันฟังแล้วก็ดูเหมือนว่าจะเป็นเรื่องง่าย ๆ หากถระทำเข้าจริง ๆ แล้วจึงจะรู้ว่าเป็นสิ่งที่ยากเพียงไร การที่ท่านบัญญัติเวทมนต์คาถานั้นขึ้นไว้เป็นเครื่องใช้ประกอบนั้น ก็เปรียบดังท่านให้โซ่หรือเชือก เพื่อที่จะได้นำมาผูกวานรให้หยุดนิ่งอยู่กับที่ได้ กล่าวคือ ทำสมาธิจิตให้บังเกิดกำลังงานกระแสจิตนั่นเอง

การเรียนวิชชาเวทมนต์คาถาดังกล่าวนี้ ถ้าจะว่าง่ายก็มิใช่จะเป็นของที่ทำให้สำเร็จได้ง่าย โดยรวดเร็วทันใจเลยทีเดียว ต้องเป็นผู้มีความมานะอดทนจึงจะสำเร็จผลได้ และคนบางจำพวกที่พอจะมีความรู้ในวิชชาการประเภทนี้อยู่บ้าง ขนาดพอที่จะคุยให้ผู้อื่นฟังได้ แต่ตนของตนนั้นขาดความมานะอดทนไม่สามารถที่จะกระทำให้เป็นผลสำเร็จได้ แต่มีความหวังที่จะมุ่งหน้าสร้างตนขึ้นเป็นคณาจารย์ในศาสตร์ประเภทนี้ จึงจำเป็นต้องคิดหาทางออกทางอื่นเป็นเครื่องประกอบ มีการใช้เล่ห์กลเป็นเครื่องส่ง–

เสริมช่วยเหลือให้ตนกลาย เป็นผู้ขลังศักดิ์สิทธิ์ ในศิลปวิทยาการ ประเภทนั้น อันอาจสามารถที่จะสร้างสรรปาฏิหาริย์ต่าง ๆ ดังเช่นผู้ที่เล่าเรียนในวิชชานั้นได้เป็นผลสำเร็จพึงกระทำได้ ซึ่งการกระทำอันประกอบด้วยเล่ห์กลซึ่งบุคคลประเภทดังกล่าวกระทำขึ้นนั้น ก็โดยหวังที่จะให้เป็นเครื่องปลุกศรัทธาปสาทะความเชื่อของผู้อื่นที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์ และก็ด้วยเหตุฉะนี้เองจึงได้กลับกลายเป็นเรื่องจุดอ่อน อันกระทำให้ผู้ที่ไม่ค่อยจะเชื่อถือในศาสตร์ประเภทนี้อยู่แล้ว ค่อยจ้องโจมตีเอาว่า เป็นวิชชาที่เหลวไหลไม่จริง กลายเป็นเรื่องทำกลหลอกเด็กไป

การกระทำทุกอย่างดังกล่าวมานั้น จะเห็นได้ว่าจุดสำเร็จของความประสงค์นั้น สำเร็จด้วยดวงจิตที่เป็นสมาธิทั้งนั้น และก็เป็นการสร้างสมาธิด้วยการใช้เวทมนต์คาถาเป็นสื่อนำไป ถ้าหากท่านผู้ใดมีจิตเป็นสมาธิอยู่แล้ว ก็สามารถที่จะอธิษฐานผลบันดาลให้เป็นไปได้ แต่ถ้าดวงจิตยังไม่เป็นสมาธิ จะพยายามให้เป็นโดยนึกคิดเอาเองนั้น ก็นับว่าเป็นของปลาดมากอยู่ไม่น้อย เช่นจะให้ผู้หญิงเขามีความรักใคร่ตน ตั้งหน้าพยายามคิดเอาว่าเขารักตน นั่งบ่นพึมพำคนเดียวว่า "ให้นาง...รัก ๆๆๆ" เพื่อสร้างสมาธิจิตให้สมประสงค์ หากเราได้มีโอกาสไปพบคนเช่นนี้เข้า เราจะนึกว่าเขาผู้นั้นเป็นอะไรไป และทุก ๆ คนที่เห็นก็คงนึกแปลกใจไม่น้อย เกรงจะไม่สำเร็จเสียก่อนเพราะทนความเย้ายั่วไปไม่ตลอด ฉะนั้นโบราณาจารย์จึงค้นหาวิธีสร้างสมาธิจิตให้ โดยใช้เวทมนต์คาถาเป็นเครื่องช่วยโน้มน้าวเอากำลังมโนมยิทธิจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย เข้าช่วยประคับประคองให้ดวงจิตเกิดสมาธิมีมโนมยิทธิสมความประสงค์ และเวทมนต์คาถานั้นก็มิใช่อื่นไกล คือได้แก่คำน้าวโน้มลำดึกถึงคุณสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เช่นพระรัตนตรัย

นั้นเอง เว้นแต่มนต์คาถาบางจำพวกที่เป็นการอ้างอิงถึงเทพยดาอินทรพรหม เข้ามาปะปนบ้างแต่ก็เป็นส่วนน้อย โดยมากก็ขอพึ่งคุณพระรัตนตรัยเป็นต้นก่อนทั้งนั้น แล้วจึงมีพวกเทพเจ้าเข้ามาปะปนบ้าง เพราะเราเชื่อว่าพระรัตนตรัยเป็นของจริง มีความศักดิ์สิทธิ์จริงจะต้องบันดาลความสมหวังให้ การที่จะกล่าวประนามว่าเวทมนต์เป็นของไม่จริง นั่นก็คือการกล่าวหมิ่นแคลนคุณพระรัตนตรัยนั่นเอง เพราะคำสวดมนต์ทุกคำที่เราเปล่งออกมานั่นแหละคือคาถาอาคมทั้งนั้น ท่านที่เอ่ยว่าไม่เชื่อถือเวทมนต์ว่าเป็นของเหลวไหลนั้น แท้ที่จริงท่านถลำตัวเชื่อเข้ามาแล้วคือทุกคน เพราะพุทธศาสนิกชนทุกคนต้องไหว้พระสวดมนต์เป็น และกระทำเป็นกิจวัตรทั้งนั้น นอกจากบุคคลนอกพระศาสนาและพวกจัณฑาล จึงจะไม่รู้จักไหว้พระสวดมนต์

อนึ่ง ในการที่จะนั่งบ่นพึมพำว่า "ให้นาง...รัก ๆ ๆ ๆ" นั้นเพื่อสร้างสมาธิจิตให้เกิดมีมโนมยิทธิ บันดาลให้นาง.... คนนั้นรักสมความตั้งใจ ถ้าจะเปลี่ยนเป็นคำภาวนาว่าดังนี้

◎ พุทธังขอให้นาง....เมตตา
ธัมมังขอให้นาง....กรุณา
สังฆังขอให้นาง....เสน่หา ฯ

ดังนี้จะมีดีกว่าหรือ ถ้าหากจะลองปฏิบัติดูตามทั้งสองประการ ประการแรกใช้ตามที่ว่าตามแบบของวิชชาจิตศาสตร์ คือว่า "ให้นาง...รัก ๆ ๆ ๆ" และประการหลังลองว่าเป็นแบบเวทมนต์คาถาตามที่กล่าวมาแล้วดู การที่จะพาให้จิตเป็นสมาธินั้น ถ้าไม่เป็นการเข้ากับเวทมนต์คาถา ก็ขอกล่าวว่าภาวนาเป็นเวทมนต์คาถาดูเหมือนจะเร็วกว่ามาก ฉะนั้นท่านโบราณาจารย์

แต่เก่าก่อนผู้ซึ่งในวิชชาจิตศาสตร์นั้น จึงได้วางแบบคายวิธีการสร้างสมาธิ โดยการใช้มนต์คาถาเป็นเครื่องภาวนา ตามนัยที่กล่าวมานั้น

การใช้วิทยาคมบางประการเสกวัตถุต่าง ๆ ให้แปรรูปไปเช่น เสกใบมะขามให้กลายเป็นตัวต่อตัวแตน เสกใบไม้ให้กลายเป็นนก เสกข้าวสารให้กลายเป็นกุ้ง ฯลฯ เหล่านั้น เป็นของที่กระทำได้จริงเหมือนกัน แต่ผู้ที่จะกระทำนั้นต้องเป็นผู้ที่ประกอบด้วยสมาธิจิตอันสูงสุด ซึ่งเป็นของที่น้อยคนนักจักทำได้ เพราะจะต้องทำสมาธิจนถึงขั้นอัปปนาสมาธิทีเดียว และผู้ที่กระทำได้นี้มักจะต้องคอยประคับประคองสมาธินั้นไว้ เพราะเพราะอาจจะเสื่อมสูญไปได้ง่าย จึงมักจะพาตัวหลบเข้าหาที่วิเวกตามถ้ำตามเขา ดังเช่นพระฤาษีที่กล่าวในเรื่องจักร ๆ วงษ์ ๆ ประพฤติกันอยู่ เพราะถ้าขืนอยู่ในบ้านเมืองพบปะกับผู้คนได้ยินเสียงจอแจตราบใด สมาธิที่เพียรกระทำมาด้วยความลำบากยากยิ่งนั้น ก็มีหวังที่จะสูญสลายไป เนื่องจากสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ พาให้เป็นไปนั่นเอง การที่จะกระทำดังกล่าวนั้นให้เป็นไปได้ก็เนื่องมาจากมโนภาพ และมโนมยิทธิเป็นสำคัญ ใช้มโนมยิทธิเพ่งมโนภาพนั้นจนเกิดมีจริงขึ้นเป็นจริงขึ้น แต่ก็มิใช่ว่าจะเป็นไปได้แท้จริงตามธรรมชาติ เพราะสิ่งที่เกิดเป็นขึ้นได้นั้นเป็นภาพลวงตาชั่วคราวเท่านั้น เป็นแต่เพียงเงามิใช่ตัวจริง จะอยู่คงเป็นรูปร่างอยู่ได้ก็ชั่วในเวลาที่อำนาจสมาธิจิตของผู้กระทำนั้นบังคับอยู่ และรูปที่แลเห็นนั้นเป็นรูปที่ทำขึ้นสำหรับให้เห็นได้ฉะเพาะชั่วนัยตาคนเท่านั้น จะทำการถ่ายรูปไว้ก็ไม่ติด พวกนักปราชญ์ฝรั่งที่พากันสนเท่ห์ความมหัศจรรย์ในศาสตร์อันลึกลับนี้ได้พากันไปขอให้พวกพระฤาษีที่มีอยู่ในประเทศอินเดียบัจจุบันนี้ คือพวกที่

เรียกว่าโยคี ให้ทดลองกระทำสิ่งทิพศวงเหล่านั้นให้ดูแล้วก็ถ่ายภาพไว้ แต่ผลสุดท้ายเมื่อล้างฟิล์มแล้ว ปรากฏว่าไม่ติดภาพมาเลย

หรือเช่นพวกที่ชอบเป็นนักขุดค้นลายแทง บางแห่งไปขุดถูกที่เข้า แต่พอทำการขุดและแลเห็นสิ่งของที่ต้องประสงค์แค่มือเอื้อมเท่านั้น ก็บังเกิดอภินหารอาเภทอันเนื่องมาจากอาถรรพ์ที่เขาทำไว้ป้องกัน บันดาลให้เกิดเป็นน้ำไหลบ่ามาท่วมในบริเวณสถานที่นั้น ถึงกับต้องว่ายน้ำหนีกัน จะหนีไปทางไหนก็ไม่พ้น ว่ายวนอยู่จนกระทั่งสว่าง (การขุดลายแทงนั้นมักจะขุดกันกลางคืน เพราะเป็นการลักลอบขุด) ก็กลับปรากฏว่านอนว่ายน้ำอยู่บนพื้นดินนั่นเอง มิได้มีน้ำไหลมาจากที่ไหนเลย ทำเอาหน้าอกถลอกปอกเปิกไปหมด ภาพที่เห็นเป็นน่ากลัวเป็นภาพลวงตาชั่วคราวที่เกิดจากการกระทำอาถรรพ์นั่นเอง และบางเรื่องเช่นพวกขะโมย หรือพวกโจรที่ลอบเข้าไปลักขะโมยเขาในเวลาค่ำคืนที่เจ้าของนอนหลับเผลอไผลไป แต่เผอิญเจ้าของบ้านเป็นผู้ทรงไว้ซึ่งวิทยาคุณ ก่อนจะนอนเมื่อรู้ว่าจะถูกปล้นหรือถูกขะโมยก็ทำอาถรรพ์ป้องกันไว้เช่น เช่นเสกทรายโปรยหว่านไว้ในบริเวณบ้าน พวกขะโมยเข้าไปถูกต้องทรายที่หว่านไว้เข้าเลยเกิดอาการงุนงงแลไม่เห็นหนทางออก มองไปทางไหนติดขัดไปหมด เลยหลงวนเวียนอยู่ภายในบริเวณบ้านนั่นเองจนเจ้าทรัพย์ตื่นขึ้น จับตัวคนร้ายได้หมด นี่เป็นตัวอย่างในเรื่องภาพลวงตาชะนิดหนึ่งเหมือนกัน

การจะกระทำเวทมนต์คาถาให้เป็นผลได้นั้นต้องเนื่องมาจากสมาธินั่นเอง และผู้ที่จะมีสมาธิได้ผู้นั้นต้องถึงพร้อมบริบูรณ์ด้วยศีลเสียก่อน เพราะศีลเป็นองค์คุณเครื่องอุปถัมภ์สมาธิให้เจริญ เมื่อสมาธิเจริญแล้วก็เป็นเครื่องอุปถัมภ์ปัญญาต่อไป ตามหลักไตรสิกขา คือศีล สมาธิปัญญา

อันเป็นหลักปฏิบัติที่สำคัญยิ่งในพระธรรมวินัย จะเห็นได้จากการประกอบพิธีกรรมต่าง ๆ ครูบาอาจารย์ท่านจำเป็นต้องสั่งสอนให้สมาทานศีลเสียก่อนทุกครั้งไป บางพิธีที่สำคัญจะต้องนุ่งขาวห่มขาวกันด้วย ถึงแม้ผู้ที่จะฝึกฝนจะปฏิบัติตามเพื่อความสำเร็จผลทางนั้น จะไม่สามารถปฏิบัติตนให้มั่นอยู่ในศีลตลอดไปได้ ฉะเพาะเมื่อมีกิจจะต้องกระทำ ขณะนั้นก็จำต้องสมาทานศีลปฏิบัติตนอยู่ในศีลเหมือนกันทุกคราวไป จึงจะสามารถปฏิบัติกิจนั้นให้สำเร็จลุล่วงเกิดความขลังความศักดิ์สิทธิ์ขึ้นได้ เพราะเหตุที่มีศีลเป็นมูลฐานค้ำประกันเช่นนี้ จึงเป็นที่เชื่อแน่ว่าการกระทำทุกอย่างที่จะบรรลุผลได้ โดยเกิดสมาธิขึ้นนั้น จำเป็นต้องปฏิบัติไปในกรอบของศีล ถ้าเป็นสิ่งที่ผิดศีลแล้ว คือถ้ามีศีลไม่สมบูรณ์สมาธิก็ไม่บังเกิด เพราะเหตุที่ลัทธิการใช้เวทมนต์คาถากระทำกันนี้ มิใช่จะมีอยู่ในประเทศไทยเท่านั้น ถึงแม้ในชาติอื่น เช่นพวกฝรั่งเป็นต้นก็มีเหมือนกัน แต่เขาไม่นิยมกัน หาว่าเป็นลัทธิหฤโหดรุนแรง ทั้งนี้เพราะเหตุที่มิได้มีศีลเป็นหลักประกันอย่างของไทยเรานั่นเอง

ผู้ที่จะใช้เวทมนต์คาถาให้เกิดความขลังได้นั้น จำต้องปฏิบัติตนอยู่ในหลักของศีล ถ้าไม่อยู่ในศีลแล้วก็ต้องเกิดความเสื่อมคือทำไม่ขึ้น เช่นคนที่มีวิชชาอยู่คงกระพัน ความเหนียวคงทนได้ปรากฏเป็นประจักษ์ตาแก่คนทั้งหลาย ต่อมาภายหลังเปลี่ยนใจกลายเป็นโจรคอยปล้นสดมภ์เขาไป ผลที่สุดก็ต้องตายด้วยคมอาวุธ เพราะเหตุที่มิได้ตั้งอยู่ในศีล วิชชาอาคมนั้นก็บังเกิดความเสื่อมคลายมิสามารถจะคุ้มครองตนได้ เมื่อพูดถึงความเสื่อมแล้ว ความเสื่อมที่เกิดจากการผิดศีลนับเป็นปัจจัยใหญ่ ครูอาจารย์เมื่อท่านจะสั่งสอนเวทมนต์คาถาให้ ท่านจึงได้พร่ำกำชับกำชาให้

มั่นอยู่ในศีล เช่นห้ามไม่ให้ลักขะโมย ไม่ให้ผิดด้วยลูกเมียเขา ดังนี้เป็นต้น อีกอย่างหนึ่งก็คือ "ศิริ" หรือตามที่เรียกกันว่าศิริมงคล จัดว่าเป็นคู่มือที่สำคัญของผู้ที่จะใช้เวทมนต์ให้ขลังพึงต้องสังวรไว้ ถึงกับท่านกล่าวเป็นภาษิตไว้ว่า

"อย่าลืมหลงจงอุตส่าห์รักษาศิริ ตามคติโบราณท่านขานไข"

ผู้มีศีลก็คือผู้มีสง่าราศีหรือมีกระแสจิตเข้มแข็ง บริบูรณ์เปล่งปลั่งแผ่ซ่านออกมาจากร่างกาย ฉะนั้นการรักษาศีลก็คือการรักษากระแสจิตให้บริบูรณ์เข้มแข็งนั่นเอง ดังที่กล่าวมาแล้วว่ากระแสจิตเป็นสิ่งที่ชักจูงเชื่อมโยงกันได้ แล้วแต่กระแสจิตทางไหนจะสูงกว่า ก็เป็นสิ่งที่จะพาให้กระแสอีกฝ่ายหนึ่งคล้อยตามไปด้วยได้ วิธีรักษาศีลให้บังเกิดมีในกายตัววิธีปฏิบัติที่แน่นอนที่สุดก็คือ กระทำตามข้อปฏิบัติในมงคลสูตร์ ที่พระพุทธองค์ทรงบัญญัติไว้ อาทิเช่น

"อะเสวะนา จะ พาลานัง" ความไม่เสพชนพาลทั้งหลาย เพราะหากว่ากระแสของคนพาลนั้นแรง ก็จะจูงให้เราพลอยเป็นพาลไปด้วย

"บัณฑิตานัญจะ เสวะนา" ความเสพบัณฑิตทั้งหลาย ซึ่งก็โดยนัยที่กลับกัน คือจะพาให้เราไปสู่ความดีด้วย เช่นเราน้อมเอากระแสพระรัตนตรัยเข้ามาสู่กระแสเรา เพื่อให้เราเกิดมโนมยิทธิตามไปด้วย

"ปะฏิรูปะเทสะวาโส จะ" ความอยู่ในประเทศอันสมควรตามที่กล่าวแล้วว่า กระแสจิตของคนเรานั้น ย่อมแผ่ซ่านออกไปได้ และไปกระทบสิ่งใดก็เกาะสิ่งนั้นอยู่ หรือลอยอยู่ในอากาศก็ดี แล้วแต่กระแสนั้นจะเนื่องมาจากความคิดทางใด และถ้าเป็นกระแสของคนที่มีกำลังงานทางจิตเข้มแข็งกระแสนั้นก็แรงมาก หรืออาจจะแรงเพราะเป็นกระแสที่เกิดจาก

ความคิด คนหลายคนที่มีความคิดตรงกันก็ได้ แม้บุคคลเหล่านั้นจะจากไป
แล้วก็ดี กระแสเหล่านี้ยังคงแผ่ซ่านอยู่ในเรื่องกระแสที่แผ่ซ่านอยู่ใน
สถานที่ต่าง ๆ นั้น เราจะสังเกตได้อย่างง่าย ๆ เช่น เราเข้าไปในสถานที่แห่ง
หนึ่ง ๆ นั้น ความนึกคิดของเราย่อมแปลกออกไปไม่เหมือนกันเลย เช่นเรา
เข้าไปในโบสถ์เราจะรู้สึกสงบสงัดวังเวงใจ และเช่นเข้าไปในป่าช้าหรือ
ตะแลงแกงเราก็จะเกิดความหวาดเสียว เข้าไปในโรงหนังโรงละครก็จะมี
ความรู้สึกไปอีกอย่างหนึ่ง สุดแต่กระแสในที่นั้นจะพาไป ฉะนั้นสถานประ
เทศที่เราจะเข้าไปสู่นั้น พึงวิเคราะห์เลือกเอาแต่ที่สมควรเถิด และที่ใดเห็น
ว่าไม่ควรก็พึงหลีกเลี่ยงเสีย เช่นที่ท่านครูบาอาจารย์ท่านห้ามมิให้มีเครื่อง
รางของขลังติดตัวเข้าไปสู่สถานสำนักโสเภณี ว่าจะทำให้บังเกิดความ
เสื่อมได้ ก็เห็นจะเป็นเหตุดังกล่าวนี้

"สุภาสิตา จะ ยาวาจา" วาจาใดอันชนกล่าวดีแล้ว จัดเป็นมง-
คลอันอุดม อาการกายวาจาจะเป็นอย่างไรนั้น ย่อมสำเร็จมาจากใจเป็น
ผู้บังคับบัญชา ถ้าใจได้รับการอบรมดี ก็บังคับบัญชากายวาจานั้นให้ดี
ตามไปด้วย ถ้าใจชั่วก็บังคับกายวาจาให้ชั่วตามไปด้วย คนที่กล่าววาจา
ดีก็เนื่องมาจากใจที่ดี ถ้าใจชั่ววาจาที่กล่าวออกมาก็ชั่วด้วย การที่จะใช้
เวทมนต์ให้ขลังนั้น ก็คือการอบรมใจให้เป็นสมาธิ ถ้าใจดีแล้วก็ย่อมไม่
กล่าววาจาชั่ว เช่นการด่าทอเป็นต้น ฉะนั้นท่านครูบาอาจารย์จึงอบรม
สั่งสอน ผู้ที่จะถือคาถาให้ขลังนั้นให้พึงเว้นจากการกล่าววาจาชั่ว คือการ
กล่าวผรุสวาทด่าทอเสีย เพราะถ้ากล่าวออกมาเมื่อใดก็แสดงว่าจิตใจไม่ดี
ไม่เป็นสมาธิ คือไม่ขลังนั้นเอง บางท่านถือเคร่งกระทั่งการจะบ้วนน้ำลาย
ก็เลือกบ้วนในที่สะอาด ที่ ๆ สกปรกเช่นในที่ ๆ ถ่ายอุจจาระปัสสาวะไม่ยอม

บ้วนเป็นอันขาด หาว่าจะทำให้เกิดความเสื่อม การผิวปากอีกอย่างหนึ่ง บางมติของครูบางท่านห้ามมิให้คนเรียนเวทมนต์คาถากระทำ โดยอ้างว่าจะทำให้เสื่อมเหมือนกัน แหละถ้าจะถือตามหลักที่ว่ากระแสจิตของบุคคลย่อมมีการแผ่ซ่านออกไปจากตัว เมื่อกระแสซ่านออกไปนั้นกำลังงานทางจิตย่อมซ่านออกไปด้วย การซ่านออกไปอย่างมีประโยชน์ก็คือการเป่าพ่นให้หายความเจ็บไข้อะไรเหล่านี้ ก็จัดว่าออกไปโดยการได้ประโยชน์ แต่การซ่านออกไปโดยการเป่าลมผิวปากเล่นนั้นไม่ได้ประโยชน์อะไร จึงไม่สมควรจะทำ

ความที่กล่าวมานี้เป็นเรื่องของการรักษาศีรให้มีในกายตัวด้วยดี เพราะผู้ที่มศีรดแล้ว ก็ย่อมจะทำให้บังเกิดความเจริญทั้งทางโลกทางธรรม ดังที่เรียกกันว่า ศีรด ศีรชั่ว ถ้าใครมีศีรดก็จักทำให้เกิดความเจริญ ถ้ามีศีรชั่วก็อาจทำให้เกิดความเสื่อมได้

แต่ที่ห้ามไม่ให้กินสิ่งของบางอย่าง โดยอ้างว่าจะทำให้เสื่อมนั้น ห้ามไม่ให้กินน้ำเต้า, สะระแหน่, มะเฟือง, บวบ, อะไรเหล่านี้ว่า ถ้ากินเข้าไปแล้วจะเสื่อม หากกล่าวโดยความจริงแล้ว ก็อาจจะเป็นได้ดังนั้น คือในการใช้เวทมนต์คาถาบางอย่าง เช่นการทำตัวให้อยู่คง บางคณาจารย์ไม่มีสมาธิจิตพอจะให้เป็นไปได้ ต้องอาศัยสิ่งอันประกอบเป็นต้นว่าว่านยาต่าง ๆ ใช้ผสมหมักดักบ้างหรือใช้ให้กินเข้าไปบ้าง ซึ่งว่านยาเหล่านี้มคุณสมบัติที่จะบันดาลให้เนื้อหนังบังเกิดความเหนียวสามารถทนต่อคมอาวุธได้ สำหรับว่านยาเหล่านี้ มีรสชาติเป็นปฏิปักษ์กับพรรณไม้บางชนิด อันอาจจะลบล้างกันได้ให้เสื่อมคุณภาพไป เช่น น้ำเต้า มะเฟือง สะระแหน่ บวบเหล่านี้ ถ้าบริโภคเข้าไปจะทำให้คุณภาพของว่านยานั้นเสื่อม ไม่สามารถ

ที่จะทำให้เนื้อหนังเหี่ยวต่อไปได้ จึงได้ห้ามมิให้กิน ส่วนถ้าจะกล่าวเป็นความเปรียบก็ได้เหมือนกัน เช่าทำนองที่ผู้ใหญ่ชู้เด็กว่า ขี้หมาพ้าจะผ่าอะไรเหล่านี้ เช่นห้ามมิให้กินสะระแหน่ ก็คือห้ามมิให้เป็นคนวาจาไม่ดีเหี่ยวสาระแนแส่หาเรื่องเขา หรือห้ามมิให้กินน้ำเต้ากินบวบ นินทาคือห้ามมิให้ผิดศีลข้อกาเมนั่นเอง น้ำเต้าเปรียบเหมือนลูก บวบเหมือนเมีย โดยอาศัยลักษณะเป็นเครื่องเปรียบเทียบ มะเฟืองเป็นผลไม้ที่สุกใสน่าบริโภคมีลักษณะเหมือนหัวใจคนแต่เป็นเหลี่ยม ๆ หรือจะเปรียบก็ได้กับคนใจไม่แน่นอน หรือคนหลายใจหลายความคิดก็ได้ เปรียบเสมือนหญิงโสเภณีที่มีรูปร่างไว้สำหรับทอดกายให้เชยชม โดยมีจิตใจไม่แน่นอนในตัวชายคนใด สุดแต่ใครมาเกี่ยวข้องด้วยก็ต้อนรับทั้งนั้น ท่านจึงห้ามมิให้ส้องเสพด้วย แม้แต่ต้นก็ห้ามลอด คือไม่ควรเข้าไปในสถานที่เช่นนั้นตามที่กล่าวแล้ว บางท่านก็ห้ามรอดไม้ค้ำต่าง ๆ ห้ามรอดสพานหัวเดียว เหล่านี้พิจารณาดูแล้วจะเห็นว่าเป็นความเปรียบทั้งนั้น เพราะสพานหัวเดียวนั้นจะข้ามคลองไปก็ไม่ตลอด หรือสิ่งที่ต้องใช้ไม้ค้ำนั้นทุกสิ่งล้วนแต่จะทรงตัวเองอยู่มิได้ทั้งนั้น เฉกเช่นคนเราจะอยู่ลำพังคนเดียวในโลกนี้ย่อมอยู่มิได้จำเป็นต้องมีการคบหาสมาคม แต่คนที่ไม่มีใครคบหาด้วยนั้นก็คือคนที่ประพฤติชั่ว ไม่ทำตนของตนอยู่ในศีล จึงห้ามมิให้ประพฤติเช่นนั้น เหล่านี้อ้างว่าเป็นเหตุแห่งความเสื่อมทั้งสิ้น หรือมิฉะนั้นถ้าจะคิดเป็นความจริงแล้ว ก็อาจจะตีความหมายออกไปได้เหมือนกัน คือไม้ที่ใช้ค้ำนั้นเป็นไม้ที่ไม่มีทยอยเหี่ยวแน่นหนาพอ อาจจะล้มลงได้ ถ้าขืนรอดเข้าไปบังเกิดอาการกระทบกระเทือนล้มลงมาถูกตัวก็จะเป็นอันตรายเปล่า ๆ

ยังความเสื่อมอีกประการหนึ่ง คือความเสื่อมที่เป็นไปโดยธรรมชาติ ตัวอย่างเช่นการอัดไฟใส่หม้อแบตเตอรี่ ซึ่งหม้อแบตเตอรี่นั้นเมื่อนำมาใช้งานนานเข้า กระแสไฟก็ย่อมระเหยหมดไป ต้องนำไปอัดใหม่ เสมือนดังการที่ไปให้ครูบาอาจารย์ท่านสักลงปลุกเสกให้ หรือให้เครื่องรางของขลังบางชะนิดมา ก่อนจะได้มานั้นก็มีการทดลองกันเพื่อให้ประจักษ์ความจริง และเมื่อแรกที่ได้ต่อหน้าครูบาอาจารย์นั้นปรากฏผลศักดิ์สิทธิ์ให้เห็น ครั้นต่อมาภายหลังมาทดลองดูปรากฏไม่เป็นไปเหมือนเดิม ทั้งนี้ก็เพราะเสื่อมคลายไป เนื่องจากอำนาจความศักดิ์สิทธิ์ครูอาจารย์นั้นทำให้หมดไป เหมือนดังการระเหยของแบตเตอรี่ดังกล่าวแล้ว ฉะนั้นในการที่จะให้คงความศักดิ์สิทธิ์ไว้ จึงจำต้องมีการปลุกเสกกันเสมอ ๆ ทางที่ดีควรจะเรียนคาถาและวิธีปฏิบัติมากระทำเอาเองจะเป็นทางที่ดีมาก ส่งศักดิ์สิทธิ์บางชะนิดที่มีอายุล่วงเลยมาเป็นเวลานาน ๆ แต่ยังธำรงความศักดิ์สิทธิ์ไว้ได้ ทั้งนี้เนื่องจากกำลังงานทางจิตที่ถูกบรรจุไปในนั้น เกิดจากสมาธิชั้นสูงคืออัปปนาสมาธิ ซึ่งเป็นสมาธิที่ถาวรแน่นแฟ้น ถ้าเกิดจากอุปจารสมาธิ คือสมาธิอย่างเฉียด ๆ มิใช่แน่วแน่ได้เป็นแต่ชั่วคราวแล้วก็เปลี่ยนแปรไป อย่างที่เรียกว่า "ได้เพียงแค่ช้างกระดิกหู" ชะนิดนี้การระเหยได้เร็ว

เมื่อได้กล่าวมาถึงเรื่องศิริแล้ว จะได้กล่าวถึงวิธีปฏิบัติอันเกี่ยวกับศิริด้วย ตามคติโบราณถือกันว่าศิริที่มีในกายตัวเรานี้ เป็นของที่มีขึ้นได้และเสื่อมไปได้ ที่เกิดมีในกายตัวแล้ว วันหนึ่ง ๆ ยังเสื่อมไปได้อีกด้วย เช่นตอนเช้าศิริอยู่ที่หน้า จึงให้ล้างหน้าเสียตอนเช้า โดยให้เสกน้ำล้างด้วย ๆ คาถาที่นิยมใช้ ก็คือคาถาอันเกี่ยวด้วยพระรัตนตรัยเช่นบทที่ว่า

๏ พุทธังสะระณังคัจฉามิ พระพุทธังล้างหน้า ธัมมังสะระณังคัจฉามิ พระธัมมังล้างทุกข์ สังฆังสะระณังคัจฉามิ พระสังฆังเพิ่มสุข สวัสดีมีชัย ชัยยะชัยโย อิติปิโสภะคะวา ในโลกหล้าไม่มีใครสู้ได้ ๒๏

ดังนี้เป็นต้นแลกำหนดให้แปรหน้าไปทางทิศตะวันออกหรือทิศใต้เมื่อเวลาล้างเพื่อเป็นเครื่องเพิ่มให้ศิริตยง ๆ ขึ้นไป แลกลางวันถือว่าศิริเลื่อนไปอยู่หน้าอก จึงให้อาบน้ำชำระตัวเสีย (คำว่ากลางวันนี้เข้าใจว่าคงจะหมายไปถึงตลอดกระทั่งเย็น) ส่วนเวลาค่ำคืนนั้นศิริเลื่อนไปอยู่ปลายเท้า ฉะนั้นก่อนที่จะเข้านอนจึงให้มีการล้างเท้าเสียก่อน เพื่อรักษาศิริไว้

อนึ่งการที่จะใช้เวทมนต์คาถาให้ขลังนั้น ขอให้ยึดหลักมโนคติไว้เป็นของสำคัญ เมื่อได้สร้างมโนคติขึ้นแล้วจึงใช้กำลังกระแสจิตพุ่งไปเช่นเวทมนต์คาถาที่กล่าวด้วยการสะเดาะกุญแจ เมื่อจะกระทำก็ต้องสร้างมโนภาพของกุญแจนั้นขึ้น ว่ากุญแจที่จะสะเดาะนั้นรูปพรรณสัณฐานเป็นประการใด มีการใส่เข้าไปจนติดนั้นอย่างไร และถ้าจะให้ออกนั้นมีมโนภาพเป็นอย่างไร เมื่อได้มโนภาพแล้วจึงบริกรรมคาถา เพื่อให้เกิดสมาธิปลุกกำลังงานทางจิตพุ่งกระแสไปตามอาการที่จะทำให้หลุดออกมาได้จากมโนภาพนั้น การกระทำเช่นนี้จึงจะเกิดความขลังสัมฤทธิผลได้ และจะทำให้สิ่งอื่นก็ให้อนุโลมปฏิบัติตามที่กล่าวมานั้น ในส่วนการที่จะทำอิทธิปาฏิหาริห์เสกใบไม้ให้เป็นตัวนก เสกข้าวสารให้เป็นกุ้ง เสกใบมะขามให้เป็นต่อแตน ก็เป็นสิ่งที่กระทำขึ้นได้เหมือนกัน แต่ผู้กระทำนั้นจะต้องเป็นผู้มีสมาธิจิตอันสูงซึ่งจะสังเกตได้จากลักษณะดังนี้

๑. ต้องเป็นผู้ที่มีอยู่อย่างสบาย

๒. ต้องระวังมิให้พระอาทิตย์ส่องตา (อยู่ในที่ ๆ ไม่สว่างนัก)

๓. เป็นผู้มีหลักเลยงมิให้ได้ยินถ้อยคำที่ไม่เพราะหู

๔. เป็นผู้มีระเบียบในการกินอาหาร ไม่กินอาหารที่จะเป็นโทษแก่ร่างกาย

๕. เป็นคนคอยข่มจิต, ประคองจิต, และปลอบจิตให้ชุ่มชื่นอยู่เสมอ

๖. เป็นผู้คอยหลีกเลยงคนที่มีลักษณะอ่อนแอฟังซ่าน และเลือกพบปะแต่คนที่มีลักษณะเข้มแข็งมั่นคง

๗. เป็นคนที่มีใช่คนเกียจคร้าน แต่ก็ไม่ใช่คนใจเร็ววู่วามจนเกินไป

เพราะเหตุว่าคนที่ได้บรรลุสมาธิขั้นสูง หรือที่เรียกว่าอัปปนาสมาธินั้นเป็นการยากมากที่จะรักษาสมาธินั้นให้คงมั่นยืนนานอยู่ได้ ฉะนั้นผู้ที่กระทำได้แล้วจึงต้องพยายามรักษาทุกนอมอย่างกวดขัน ดังที่ในคัมภีร์วิสุทธิมรรคท่านเทียบไว้ว่า กระทำเสมือนหนึ่งนางแก้วทรักษาครรภ์อันเป็นที่อุบัติแห่งบรมจักพรรดิราช กล่าวคือต้องหมั่นทำสมาธินั้นให้เกิดอยู่เสมอ ในเวลาที่ไม่ได้ทำก็ต้องรักษาตัวให้ดี ป้องกันมิให้เครื่องห้อมล้อมภายนอกมารบกวนทำใจให้วอนเรไปได้ ซึ่งเหตุที่จะทำให้ความสามารถในการทำสมาธินั้นเสื่อมคลายไป ท่านผู้ที่จะเข้าลักษณะทั้ง ๗ ประการฉะนี้ ถ้าจะหาให้พบก็คงมีใช่จะอยู่ในสถานที่ ๆ เราจะพบได้ง่าย ๆ อย่างที่พวกเราเป็นอยู่กันนี้ เพราะไม่ต้องกับลักษณะของท่าน ถ้าจะหาให้แน่นอนแล้วเห็นจะเป็นในถ้ำเขาตามดงตามป่าลึก ๆ อันห่างจากการสัญจรไปมาของปวงชนเป็นแน่ เพราะถ้าจะมาอยู่ปะปนกับพวกเรา สิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ก็จะพาให้สมาธิได้เสื่อมไปนั่นเอง

พูดถึงการทำวิชชาเวทมนต์ได้ขลังนั้น สังเกตดูเป็นส่วนมากมา จากบุคคล ๒ จำพวก จำพวกหนึ่งเป็นผู้ที่ไม่รู้จักอะไรเสียเลย เมื่อได้รับการสั่งสอนแนะนำจากครูบาอาจารย์ กบกใจเชื่อมุ่งทำไปตามนั้นจนสามารถบรรลุผลได้ อีกจำพวกหนึ่งเป็นผู้ที่เรียนมากรู้มาก จำพวกนี้ชอบเป็นผู้ค้นคว้าหาเหตุผล จนกระทั่งพบเหตุที่มา การค้นคว้าทำให้เกิดความกระจ่างแจ้งเห็นทางกระทำให้บรรลุผลได้ ส่วนผู้ที่อยู่ในชนิดกลางคือครึ่งรู้ครึ่งไม่รู้ จำพวกนี้มักไม่ค่อยจะประสพผลเข้าทำนองที่ว่าเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง เกิดความฉงนรังเรบั้นทอนมิให้จิตเป็นสมาธิได้ ฉะนั้นการเรียนเวทมนต์คาถาจึงได้มีการตีความออกไปเป็น ๒ ทางคือ ทางหนึ่งกล่าวว่าจะทำให้ขลังได้นั้น ต้องไม่คำนึงถึงความหมายในเนื้อมนต์คาถานั้น สุดแต่ครูบาอาจารย์ให้มาอย่างใดก็ให้ภาวนายึดมั่นไปตามนั้นจึงจะขลังได้ ถ้าไปรู้ความหมายเสียจะทำให้เสื่อมความศักดิ์สิทธิ์ไป ความหมายอันนี้เข้าใจว่าจะเห็นตัวอย่างมาจากคนที่ไม่รู้อะไรเลย แต่สามารถทำได้ขลังเพราะเหตุที่ความไม่รู้นั่นเองเป็นสิ่งที่ทำให้ขลัง อีกทางหนึ่งกล่าวว่าการเรียนเวทมนต์คาถานั้น จำต้องรู้ความหมายของเนื้อมนต์คาถานั้นด้วย จะได้ช่วยให้จิตใจน้อมนำไปเป็นเหตุให้บรรลุความขลังได้ ชนิดนี้คงจักเป็นจำพวกที่รู้มากนั่นเอง ฉะนั้นถ้าเราจะปฏิบัติในการใช้เวทมนต์คาถาเพื่อให้ขลังนั้น จะต้องเลือกเอาว่าจะเป็นคนจำพวกไหน จะปฏิบัติตามแบบคนโง่หรือคนฉลาด ก็กระทำไปข้างใดข้างหนึ่ง ถ้าจะทำตนเป็นสายกลางแล้ว ก็ยากนักที่จะบรรลุความขลังได้

สมาธิ–ความขลัง

●

วิธีบำเพ็ญสมถกัมมัฏฐาน เพื่อที่จะปฏิบัติให้ใจเป็นสมาธินั้น ท่านวางวิธีการปฏิบัติไว้หลายวิธี ใช้กสิณบ้าง ใช้คาถาบริกรรมบ้าง เลือกเอาแล้วแต่จะเหมาะกับนิสัยของผู้ปฏิบัติ จุดมุ่งหมายก็คือต้องการให้ดวงจิตเป็นสมาธิแน่วแน่ เพื่อสำเร็จกิจในอิทธิปาฏิหาริย์เท่านั้น การทำสมาธิโดยใช้คาถาบริกรรมนั้นเจริญแพร่หลายมากในพระพุทธศาสนาฝ่ายลัทธิมหายานก่อน บังเกิดมีการสั่งสอนเวทมนต์กันขึ้นโดยนำวิธีการทางไสยศาสตร์ของพราหมณ์มาใช้ และได้จัดแจงแก้ไขดัดแปลงเสียใหม่ คัดเอามนต์ของพราหมณ์ออก จัดเอาพระพุทธมนต์แทรกแซงเข้าไป โดยให้ข้อแม้ว่ามนต์ของพราหมณ์ยังมีอานุภาพได้ ก็ถ้าหากเป็นพระพุทธมนต์จะต้องทรงอนุภาพยิ่งกว่าเป็นแน่ วิธีการปลุกเสกเลขยันต์ ซึ่งแต่เดิมทีก็เป็นวิธีการทางไสยศาสตร์ของลัทธิพราหมณ์เขา ก็ได้ถูกดัดแปลงนำมาใช้ในลัทธิทางพุทธศาสนานับแต่ครั้งนั้นมา และหนักเข้าก็เลยแพร่หลายจากลัทธิมหายานมาสู่ลัทธิ หินยานหรือเถรวาท คือ ลัทธิฝ่ายพระพุทธศาสนาที่พวกเรานับถือกันสืบมาจนทั่วทุกวันนี้

โดยธรรมชาติวิสัยดวงจิตของมนุษย์เรานี้ย่อมมีธรรมชาติหลายชนิดทั้งดีและเลวปะปนกันอยู่ ดังที่ท่านเรียกว่ากิเลส ๑๕๐๐ ตัณหา ๑๐๘ และท่านได้แยกแยะลักษณะธรรมชาติทั้งดีและเลวของดวงจิตมนุษย์เรานี้ไว้เป็นชนิดใหญ่ๆ รวม ๑๐ ชนิดด้วยกันคือ

ส่วนดี	ส่วนชั่ว
๑. สมาธิ	๖. กามฉันทะ
๒. ปีติ	๗. พยาบาท
๓. วิตก	๘. ถีนะมิทธะ
๔. สุข	๙. อุทธัจจะกุกกุจจะ
๕. วิจาร	๑๐. วิจิกิจฉา

ลักษณะธรรมดาของดวงจิตมนุษย์เรา บางครั้งก็ตั้งมั่นอยู่ในสมาธิได้ แต่ถ้าหากเกิดความรักใคร่ในสิ่งหนึ่งสิ่งใดขึ้นมา (กามฉันทะ) จิตก็ตั้งอยู่ในสมาธิก็เสื่อมคลายไป บังเกิดอาการใจเลื่อนลอยเข้ามาแทนที่ทันที ตามธรรมดาหัวใจก็ย่อมมีความปีติเบิกบาน ถ้าหากหวดไปคิดสิ่งซึ่งไม่พอใจโดยที่มีผู้ใดผู้หนึ่งกระทำให้ไม่เป็นที่ถูกอกถูกใจเรา ความปีตินั้นก็เสื่อมหายไป กลับกลายเป็นความพยาบาท โดยปรกติเรามีหัวใจไว้สำหรับนึกคิด ซึ่งเป็นการตรึกตรองที่เรียกว่าวิตก แต่ถ้าหากบังเกิดความง่วงเหงาหาวนอน ความท้อแท้หดหู่ (ถีนะมิทธะ) เกิดขึ้นก็ทำให้ต้องเลิกนึกเลิกคิด ธรรมชาติสร้างให้เรามีความสุข ความสุขนั้นเป็นความปรารถนาของคนทุกคน แต่ถ้าในขณะที่เกิดความฟุ้งซ่านรำคาญใจ (อุทธัจจะกุกกุจจะ) ขึ้นมา ก็กลับเป็นเครื่องบั่นทอนความสุขของเราเสีย เรามีสติปัญญาไว้ใช้สำหรับตรอง (วิจาร) เพื่อหาทางที่จะเป็นประโยชน์ แต่ในเมื่อเราเกิดความสงสัยใจ (วิจิกิจฉา) ขึ้น เราก็ไม่สามารถที่จะตัดสินตกลงใจของเราได้ เลยตรองอะไรไม่เป็นผล

อารมณ์ส่วนชั่วทั้ง ๕ ประการที่มีประจำอยู่ในดวงจิตของบุคคลทุกคนนี้ ท่านเรียกว่านิวรณ์ ๕ ประการ เป็นธรรมที่คอยขัดขวางมิให้

จิตบรรลุความดีได้โดยสดวก ท่านจึงได้วางวิธีสมถกัมมัฏฐานไว้โดยสถานต่าง ๆ เพื่อเป็นเครื่องปราบปรามนิวรณ์ทั้ง ๕ นี้ให้สูญหายไป และถ้าเมื่อใดนิวรณ์ทั้ง ๕ นี้หมดสิ้นไปแล้ว เมื่อนั้นท่านจัดว่าได้บรรลุแล้วซึ่งปฐมฌาน คือ ฌานในอันดับที่ ๑ ในฌานสมาบัติ ๘ ประการ

ตามที่กล่าวมาแล้วว่าดวงจิตของบุคคลเราโดยทั่วไปนั้น แบ่งออกเป็นส่วนดีและส่วนชั่วได้ ๑๐ ประการ โดยเป็นส่วนดีเสีย ๕ ประการ และเป็นส่วนชั่ว ๕ ประการหรือที่เรียกว่านิวรณ์ทั้ง ๕ ส่วนดีทั้ง ๕ ประการ คือ

๑. วิตก (ความตรึก)
๒. วิจาร (ความตรอง)
๓. ปีติ (ความอิ่มใจ)
๔. สุข (ความสบายใจ)
๕. สมาธิ หรือ เอกัคคตา (จิตมีอารมณ์เป็นหนึ่ง)

ส่วนดีทั้ง ๕ ประการนี้รวมกันประกอบขึ้นเป็นองค์ฌาน เมื่อท่านผู้ใดละเสียได้ซึ่งส่วนชั่วคือนิวรณ์ทั้ง ๕ คงเหลือแต่ส่วนดีทั้ง ๕ ประการนี้ ท่านจัดว่าผู้นั้นได้สำเร็จปฐมฌาน ฌานอันดับที่ ๑ ในฌานสมาบัติ ๘ ประกอบด้วยองค์ฌาน ๕ ประการนี้

แต่องค์ฌานทั้ง ๕ ประการในปฐมฌานนั้น ยังมีวิตกกับวิจารเป็นของหยาบอยู่ ยังเป็นสิ่งที่ทำใจให้วุ่นวาย จึงต้องพยายามดับวิตกและวิจารเสีย คงเหลือแต่ สมาธิ ปีติ สุข ผู้ใดกระทำได้ถึงขั้นนี้จัดว่าผู้นั้นบรรลุแล้วซึ่งทุติยฌาน ฌานอันดับที่ ๒ ในฌานสมาบัติ ๘ ประกอบด้วยองค์ฌาน ๓ ประการ คือ ตัดวิตก, วิจาร ในองค์ฌานปฐมฌานทั้ง ๕ ไป ยังเหลือแต่ ปีติ สุข สมาธิ

อันความปีติ คือความอิ่มเอิบใจนั้น ก็ยังเป็นธรรมชาติที่ล่อแหลมเพราะอาจจะนำเอาธรรมชาติที่ชั่วกลับมาอีกได้ จำต้องพยายามละปีติเสียอีกประการหนึ่ง ผู้ที่ทำสำเร็จขนนี้ จัดว่าผู้นั้นบรรลุถึงตติยฌาน ฌานอันดับที่ ๓ ในฌานสมาบัติ ๘ ประกอบด้วยองค์ฌาน ๒ ประการคือ ตัดปีติในองค์ฌานทุติยฌานทั้ง ๓ ไปยังเหลือแต่ สุข สมาธิ

อย่างไรก็ดี ความสุขนี้ก็ยังเป็นของหยาบอยู่ เพราะเหตุที่เมื่อยังมีความสุข ความทุกข์ก็อาจจะต้องเกิดมีขึ้น เพราะสุขและทุกข์เป็นของคู่กัน ฉะนั้นจึงจำต้องละสุขเสียอีกประการหนึ่ง เหลือไว้แต่สมาธิเพียงประการเดียว เมื่อนั้นหัวใจก็เป็นอุเบกขา คือวางเฉยไม่นำพาต่อสิ่งใด ๆ ทั้งสิ้น มีความคิดความเดียวที่แน่วแน่จนเรียกกันว่า "เอกัคคตา" เป็นอันว่าได้บรรลุแล้วซึ่งจตุตถฌาน ฌานอันดับที่ ๔ ในฌานสมาบัติ ๘ จบฌานชั้นรูปฌาน จากนี้เลื่อนขึ้นไปเพื่อขนอรูปฌาน คือ ฌานในอันดับที่ ๕.๖.๗.๘. ของฌานสมาบัติ ๘ ต่อไป การบรรลุฌานเป็นขั้น ๆ ตามที่กล่าวมานี้ จะเห็นได้ว่าเป็นการขัดเกลาความคิดให้ละเอียดละออเป็นชั้น ๆ ไป จนประการสุดท้ายที่บรรลุถึงเนวสัญญานาสัญญายตนฌาน คือ ฌานอันดับสุดท้ายในฌานสมาบัติ ๘ บุคคลผู้เจริญฌานนี้นับกว่าอยู่ในภาวะที่นับเป็นพิเศษอันหนึ่ง กล่าวคือมีความรู้สึกตัวน้อยที่สุด หรือเกือบจะเรียกได้ว่าไม่มีความรู้สึกเลย ใครจะทำอะไร ๆ ไม่รู้ทั้งนั้น จะว่ามีสัญญาก็ไม่ใช่ จะว่าไม่มีสัญญาก็ไม่ใช่

อันวิธีเจริญสมถกัมมัฏฐานโดยวิธีต่าง ๆ ตามที่ท่านวางไว้ถึง ๔๐ วิธีด้วยกันนั้น ได้กล่าวไว้ในคัมภีร์วิสุทธิมรรค เช่นวิธีกล่าวถึงการเพ่งกสิณจนบรรลุขึ้นไปหาฌานนั้น ล้วนเป็นวิธีฝึกฝนความคิดเป็นขั้น ๆ ไป

ผู้หมั่นฝึกฝนตามวรรณ ดวงจิตย่อมมีอำนาจที่สุด จะใช้อธิษฐานทำประการใด
ก็ได้ และวรเล่าเรียนเจริญฌานกันในปัจจุบันนี้ อาจารย์ย่อมสอนให้มีคำ
อาราธนาพระกัมมัฏฐานเป็นเบื้องต้น และเรียนเอาบัตรทั้ง ๕ และพระยุคล
ทั้ง ๑๒ ประการ เพราะเห็นว่าบัตรนั้นเป็นองค์ฌานอย่างหนึ่งและบัสสัทธิ
คือกายบัสสัทธิ จิตบัสสัทธิ ที่จัดเป็นพระยุคลคู่ที่ ๑ นั้น ก็เป็นที่อาศัยให้
เกิดสุขเวทนาอันประกอบในองค์ฌาน และพระยุคลอีก ๕ คู่นั้นก็ดี ก็เป็น
ที่ประกอบสุขในองค์ฌานเหมือนกัน ดังนี้จึงเป็นพิธีการที่เล่าเรียน แยก
องค์ฌานออกเป็นส่วน ๆ ก่อนแล้วรวมกันเข้าโดยลำดับกันให้เป็นองค์ฌาน
เมื่อภายหลัง การกระทำดังนี้ย่อมเป็นประโยชน์ที่จะให้บังเกิดองค์ฌานขึ้น
ด้วยดีในบุพพภาคปฏิบัติ และในกัมมัฏฐาน ๔๐ นั้น ยกอรูปฌานออกเสีย
แล้วเหลืออีก ๓๖ นั้น ก็เป็นส่วนที่ผู้ศึกษาจะต้องบำเพ็ญเพื่อให้เกิดอุคคห
นิมิตต์และปฏิภาคนิมิตต์ เพื่อเป็นทางดำเนินขึ้นสู่องค์ฌานทั้งนั้น ถึงกัม
มัฏฐานที่ไม่สามารถจะบรรลุองค์ฌานได้ เป็นแต่เพียงให้อุปจารสมาธิเกิด
ก็เป็นบาทเบื้องต้นที่จะขึ้นสู่องค์ฌานเหมือนกัน เมื่อได้อุปจารสมาธิแล้ว
พึงปลีกกัมมัฏฐานเสียใหม่ที่มีปฏิภาคนิมิตต์ ก็จะสำเร็จผลอัปปนาได้
ในส่วนอรูปกัมมัฏฐานนั้น เมื่อมาเจริญถึงอุคคหนิมิตต์แล้ว ก็ให้ถึงอัปปนา
ทีเดียว เพราะเป็นองค์ฌานที่ไม่ต้องประกอบด้วยปฏิภาคนิมิตต์ เรื่องฌาน
และสมาธินี้ผู้ใคร่จะศึกษาเล่าเรียนให้ละเอียด พึงศึกษาตามคำภีร์อันว่า
ด้วยสมถกัมมัฏฐานโดยละเพาะเถิด

เมื่อได้ทำสมาธิให้บังเกิดขึ้นได้ กล่าวคือตั้งจิตมั่นอยู่ในอารมณ์
เดียว โดยที่ดวงจิตนั้นไม่แปรปรวนไปสู่อารมณ์อื่น อารมณ์ที่ขัดข้องนิวรณ์
ทั้ง ๕ ก็หมดไป บังเกิดแต่อารมณ์ที่ดี ๕ ประการที่ประกอบกันเป็นองค์

ฌานทั้ง ๕ ประการ ในปฐมฌานตามที่กล่าวมาแล้ว คือวิตก อันได้แก่ความตรึก วิจาร อันได้แก่ความตรอง ปีติ ความอิ่มใจ สุข ความสบาย เอกัคคตา ความที่จิตมีอารมณ์เป็นหนึ่ง องค์ฌานทั้ง ๕ นี้แหละเป็นเครื่องวัดที่จะบอกให้เรารู้ได้ว่า เราได้บรรลุสมาธิแล้วหรือยัง คือถ้าเราได้บรรลุสมาธิแล้วเราก็ต้องบังเกิดมีองค์ทั้ง ๕ ดังกล่าวนี้ เช่นเมื่อจิตเราได้บรรลุถึงสมาธิแล้ว เราก็บังเกิดความอิ่มใจ อาการที่ทำให้ใจเอิบอิ่มนี้แหละเรียกว่าปีติ ท่านจัดไว้เป็น ๕ ประการคือ

ขุททกาปีติ	ปีติอย่างน้อย
ขณิกาปีติ	ปีติชั่วขณะ
โอกกันติกาปีติ	ปีติเป็นพัก ๆ
อุพเพงคาปีติ	ปีติอย่างโลดโผน
ผรณาปีติ	ปีติซาบซ่าน

สมเด็จพระมหาสมณเจ้า กรมพระยาวชิรญาณวโรรส ได้ทรงประทานอรรถาธิบายเกี่ยวกับปีติทั้ง ๕ ไว้ดังนี้ “ความอิ่มใจเรียกว่าปีติ ชนิดหนึ่งเมื่อเกิดทำให้ขนชัน ทำน้ำตาให้ไหล จัดเป็นขุททกาปีติ อีกชนิดหนึ่งเมื่อเกิดขนทำให้รู้สึกเสียวแปลบ ๆ เปรียบเหมือนสายฟ้าแลบ จัดเป็นขณิกาปีติ อีกชนิดหนึ่งเมื่อเกิดขนทำให้ซู่ซ่าแรงกว่าเสียวแปลบ ๆ เปรียบเหมือนคลื่นกระทบฝั่งจัดเป็นโอกกันติกาปีติ อีกชนิดหนึ่งเมื่อเกิดขนทำให้ใจฟู นำให้ทำการอันเว้นจากเจตนา เช่นเปล่งคำอุทานเป็นต้น จัดเป็นอุพเพงคาปีติ ปีติเช่นนี้ท่านกล่าวว่าทำกายให้ลอยไปหรือโลดขึ้นก็ได้ อีกชนิดหนึ่งเมื่อเกิดขนทำให้รู้สึกซาบซ่านทั่วสรรพางค์ จัดเป็นผรณาปีติ ถ้ายกเอาอาการทำให้ขนชันมาเป็นลักษณะแห่งผรณาปีติ ความจักแจ่มชัดมาก”

ลักษณะอาการของบัติตามที่กล่าวมาแล้ว เป็นอาการที่เกิดที่บอกให้รู้ว่าจิตของเราจะเข้าสู่ขนสมาธิแล้วขนิดหนึ่ง แต่ถ้าหากเข้าถึงขนสมาธิที่สูงแล้วคออัปปนาสมาธิ องค์ฌานทั้ง ๕ ก็จะบังเกิดขนสมบูรณ์ เรียกว่าได้บรรลุถึงปฐมฌาน คือเป็นฌานขนิ ๑ ในฌานสมาบัติทั้ง ๘ ขน ฉะนนในการภาวนาคาถาเพื่อต้องการจะให้เกิดความขลังคือให้ดวงจิตเป็นสมาธินั้น เราจะรู้สึกได้ว่าจักบังเกิดความขลังหรือยัง ด้วยอาศัยหลักของบัติทั้ง ๕ ดังกล่าวก็ได้คือ ขณะเมื่อภาวนาคาถานนบังเกิดอาการซาบซ่านขนในร่างกาย ขนลุกขนพอง นั่นแหละคือลักษณะของความขลังที่บังเกิดมีขนแล้ว เพราะด้วยการภาวนามนต์คาถานั้น เมื่อเกิดความขลังคือเกิดกำลังงานทางจิตขนแล้ว การใช้กำลังกระแสจิตนั้นจะให้เป็นไปทางไหนก็สุดแล้วแต่เวทมนต์คาถาที่บริกรรมภาวนานั้นจะโน้มน้าวให้เป็นไป

การสร้างสมาธิให้เกิดกำลังงานทางจิต และมุ่งส่งกระแสนั้นไปเป็นวิธีการที่ทำให้เกิดลัทธิมายาศาสตร์คือการกระทำย่ำยีกันขน วิธีกระทำย่ำยีนมเป็น ๒ ประการด้วยกันคือ

๑. กระทำโดยตรงถึงตัว

๒. กระทำโดยมโนคติ

ประการแรกกระทำกันโดยตรงตัวต่อตัวนั้น ก็จำแนกออกไปอีกเป็น ๒ ระยะ คือระยะใกล้และระยะห่าง ระยะใกล้นั้นก็ได้แก่การใช้ผงที่ประกอบขนด้วยอำนาจเวทมนต์เช่น ผงอิธะเจ ผงมหาราช ผงปถมัง ฯลฯ เหล่านลอบใส่ในของกิน เช่นอาหารหรือน้ำให้กินเข้าไป หรือใช้มนต์คาถาเสกของกินให้กินเข้าไป เช่นจำพวกคาถาพระยาเทครัว ช้างประสมโจลงอะไรทำนองนี้ หรือมิฉะนั้นก็ใช้น้ำมันดิดให้ถูกต้องตัว เช่นใช้คาถาปลุก

น้ำมันหอมหรือขผึ้งแล้วใช้ถูหรือทาให้ถูกตัว เพื่อประสงค์จะให้รักให้ตามมาหา บางทีก็ใช้น้ำมันพราย คือน้ำมันที่ไปฉุดเอามาจากผีตาย เลือกเอาจากผีที่ตุ ๆ เป็นต้นว่า ตายโดยการคลอดบุตรดังที่เรียกกันว่าผีตายทั้งกลม อ้างว่ามีอานุภาพแรงดี และเป็นการแน่นอนเหลือเกินเพราะเหตุที่น้ำมันชนิดนี้ไม่ใช่ของสะอาด เมื่อถูกใครเข้าแล้วก็ต้องทำให้เกิดโรค คราวนี้เมื่อเกิดโรคอะไรขึ้นความกลัวของผู้ถูกนั้นเองช่วยให้โรคกำเริบ แรงเวทมนต์ของผู้ทำเข้าประสม เลยเกิดผลตามความต้องการได้ การกระทำโดยการใส่ในอาหารให้กินเข้าไปนั้น มีอยู่อีกประการหนึ่งที่ใช้กันดกดื่นในเมืองไทยเรา คือการทำยาแฝด วิธีนอกจากจะใช้ของสกปรกแล้ว บางทียังนำเอาตัวยาบางชนิดเจือปนลงไปด้วย เช่นเมล็ดลูกลำโพง วิธีนี้เป็นวิธีที่ไม่ควรกระทำเพราะเป็นการที่ทำให้เกิดโรคขึ้นได้ ท่านผู้มีบุญหนักศักดิ์ใหญ่ของเมืองไทย ที่มีอายุสั้นไปตาม ๆ กัน ก็เพราะถูกการกระทำชนิดนี้เข้าตามที่ได้มีผู้พูดจนกันมามากแล้วว่า กำลังของกระแสจิตที่พุ่งออกจากตัวคนเรานั้น นอกจากจะออกไปโดยทางลมหายใจแล้ว ยังมีออกไปได้โดยทางปลายนิ้วมือออกทางหนึ่ง ฉะนั้นในการเสกเป่าจึงต้องมีการใช้มือลูบคลำประกอบไปด้วย เพื่อเป็นเครื่องถ่ายกำลังของกระแสจิต ในการกระทำโดยระยะใกล้ตรงถึงตัวนั้น จึงได้มีการเสกคาถาจับข้อมือ หรือมิฉะนั้นก็ใช้ลูบหลังด้วยการใช้มนต์พระยาพาลูบหลังนางแก้วตารา เป็นเครื่องประกอบด้วย ส่วนการกระทำโดยระยะห่างนั้น ก็ได้แก่การเสกเป่า เช่นเสกเทพนิมิตรพ่นลมบุหรี่ คาถาเทพรำจิต รำจวน หรือเป่ามหาละลวยตลอดจนใช้อำนาจภูตผีเข้าไปสิงสู่ หรือการปล่อยคุณไสย ก็จัดว่าอยู่ในลักษณะการกระทำโดยตรงถึงตัวทั้งนั้น

การกระทำโดยมโนคติ คือการกระทำระยะห่างมิสามารถจะเข้าใกล้ถึงตัวได้ และไม่สามารถจะกระทำโดยลักษณะการกระทำโดยตรงถึงตัวได้ จึงได้เกิดมีการกระทำโดยอาศัยมโนคติ วิธีทำโดยมโนคตินกมลักษณะวิธีทำตามที่เคยกล่าวมาแล้ว คือการใช้มโนคติสร้างมโนภาพหรือรูปนิมิตขึ้นในใจแทนผู้ที่มุ่งจะกระทำนั้น บางทีผู้ทำมิสามารถไม่เพียงพอ ไม่สามารถที่จะสร้างรูปนิมิตนั้นได้อย่างชัดเจน หรือเก็บเอามโนภาพนั้นไว้ไม่ได้นานพอ จึงต้องใช้วิธีการปั้นรูปขึ้นแทนด้วยขี้ผึ้งหรือดิน บางทีก็ใช้เขียนรูปหรือใช้รูปถ่ายเอามาใช้กระทำกรรม วิธีการปั้นรูปหรือทำรูปขึ้นแทนตัวนั้น มักจะต้องอาศัยสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อันเนื่องมาจากผู้นั้น เช่นใช้ดินรอยเท้าของผู้นั้นเดินย่ำไปดินรอยเท้านั้นจะต้องใช้แต่เวลาที่เขาไม่สวมรองเท้า ย่ำลงไปบนดินด้วยเท้าเปล่าจึงจะใช้ได้ หรือมิฉะนั้นก็ใช้เสื้อผ้าของเขา เขามาเป็นเครื่องประกอบในการกระทำ วิธีการกระทำโดยมโนคตินี้แหละ ที่เป็นมูลเหตุให้เกิด การผังรูป. ผังรอย. นั่งเทียนขึ้น

การกระทำทั้งสองประการดังกล่าวนั้น เมื่อจะทำให้สำเร็จได้ผลนั้น เนื่องมาจากเหตุ ๓ ประการ คือ

๑. ผู้ที่กระทำๆ ไปโดยสุจริตใจ

๒. ผู้ที่กระทำเป็นฝ่ายถูก แต่ได้รับความอยุติธรรม

๓. ผู้ที่ถูกกระทำนั้น ไม่มีการป้องกันตัว

ประการที่ ๑ ผู้ที่กระทำๆ ไปด้วยความสุจริตนั้น เช่นชายคนหนึ่งมีความรักในตัวสตรีอยู่คนหนึ่ง และได้ประกอบการกระทำดังกล่าวโดยที่เขามีความมุ่งหวังอยู่ว่า เมื่อเขาได้ไปแล้วเขาก็ตั้งใจจะเลี้ยงดูเยี่ยงคู่สามีภรรยาที่ดีทั่วไปหลายปฏิบัติกัน มิได้คิดเอารัดเอาเปรียบ เพื่อมุ่งหวังจะปอกลอกเอาทรัพย์สิน หรือด้วยกโลบายอันใด ความสำเร็จย่อมเกิดแก่ผู้นั้นเต็มที่

ประการที่ ๒ ผู้ที่กระทำ ๆ ไปโดยได้รับความอยุติธรรม และตนเองเป็นฝ่ายถูกนั้น ตรงตามคำกับที่ครูบาอาจารย์ท่านสั่งสอน เมื่อจะประสิทธิประสาทวิชาให้ว่า "เมื่อถึงคราวเข้าที่คับขัน ถึงกับน้ำตาเป็นน้ำเลือดแล้ว จึงค่อยกระทำเถิด" เพราะเหตุที่ได้รับความอยุติธรรมบางประการนั้น เราไม่อาจสามารถจะไปพ้องร้องให้ลงโทษตอบแทนได้ตามกฎหมาย จงจาตองหาความยุติธรรมเอาจากธรรมชาติ แต่ถ้าหากว่าผู้ที่มุ่งจะกระทำนั้นเป็นฝ่ายถูก ผู้ทำเป็นฝ่ายผิดผลร้ายก็อาจจะถูกผู้ทำได้

ประการที่ ๓ ผู้ที่ถูกกระทำนั้น ไม่มีการป้องกันตัว จึงเป็นเหตุให้ถูกกระทำได้ ข้อนี้เป็นประการสำคัญ ที่ทำให้เกิดมีเสียงสัปดาห์คาถาอาคมสำหรับใช้ป้องกันตัวกันขึ้น และก็มีคำพังเพยที่กล่าวว่า คนที่กลัวต่างหากจึงทำได้ ถ้าหากไม่กลัวแล้วเป็นทำอะไรไม่ได้ คำพังเพยคำนี้รู้สึกว่าเป็นคำพูดที่ไม่สู้ที่หนัก อาจจะเป็นที่คนผู้ถูกกระทำนั้น เขาเป็นฝ่ายถูกเป็นฝ่ายที่ตั้งอยู่ในความยุติธรรม เขาจึงไม่กลัวว่าจะทำอะไรเขาได้ ถ้าหากมิใช่เป็นดังว่านี้ การกระทำนั้นย่อมเกิดผล ตัวอย่างเช่นในการที่คนโบราณฝังทรัพย์สมบัติวางสายแทงไว้ พร้อมกับได้ผูกอาถรรพ์ไว้ป้องกัน มิให้ผู้ใดไปขุดทำลาย มีผู้ที่ได้ทราบสายแทง แล้วพยายามทำการขุดค้นโดยมิได้คิดหวาดกลัวในอาถรรพ์ที่ทำไว้ทั้ง ๆ ที่รู้ แต่ก็ปรากฏว่าผู้ที่ไปทำการขุดค้นมักมีอันเป็นไปต่าง ๆ นา ๆ ด้วยแรงฤทธิ์ของอาถรรพ์ที่กระทำไว้นั้น เรื่องในทำนองชนิดที่ผู้ไม่กลัวกล้าไปลองดีกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้ ผลที่สุดได้รับผลตอบแทนแย่ไปตามกันมีเรื่องเล่ากันเสมอ ซึ่งคงจะได้ยินหรือได้ทราบกันมาดีแล้ว จึงเป็นสิ่งที่เห็นได้ว่าคำว่าไม่กลัวแล้วไม่เป็นไรนั้นเป็นคำกล่าวที่ไม่สู้จะมีค่านัก

วิชชาเสน่ห์

"อันเรื่องราวกล่าวความพลายงามน้อย ค่อยเรียบร้อยเรียนรู้
ครูทองประศร์ ทั้งขอมไทยได้สืนกยนต์ เรียนคัมภีร์พุทธเพทพระเวทมนต์
ปถมังตังตัวนะบัตลอด แล้วถอนถอดถูกต้องเป็นล่องหน หัวใจกริดอิระ
เจเสน่ห์กล แล้วเล่ามนต์เสกขมิ้นกินน้ำมัน เข้าห้องลองวิชชาภาษาเด็ก
แทงจนเหล็กแหลมลู่ยู่ขยน มหาทมิฬยงคงกระพัน ทั้งเลขยันต์ลาก
เหมือนไม่เคลื่อนคลาย แล้วทำตัวหัวใจอิติปิโส เสดาะโซ่ตรวนได้ดังใจ
หมาย สกดคนมนต์จังงังกำบังกาย เมฆฉายสูรย์จันทร์ขยันต์ ทั้งเรียน
ธรรมกรรมฐานนิพพานสูตร์ ร้องเรียกภูติพรายปราบกำหราบผี ผูกพยนต์
หุ่นหญ้าเข้าราว์ ทองประศร์สอนหลานชำนาญมา"

จากเสภาขุนช้างขุนแผน

บทประพันธ์อันนับได้ว่าเป็นการแบ่งขั้นเรียนในวิชาเวทมนต์คาถา ได้เป็นอย่างดีเช่น การเริ่มต้นทองประศร์จะสอนเวทมนต์ให้แก่พลายงาม นั้น ก็เริ่มต้นขั้นแรกสอนคำราปถมังให้ก่อน คือหัดให้ท่านะบัตลอดจนเข้าใจวิธีทำดีแล้ว จนกระทั่งทำตัวให้ล่องหนได้ จึงสอนหัวใจกริด คำว่ากริดนี้ถ้าจะเขียนให้ถูกต้องเขียนว่ากิตติอันเป็นสูตร์ๆ หนึ่งอยู่ในคัมภีร์มูลกัจจายน์ อันหมายความถึงวิชาทำผงมหาราช และผงอิธะเจให้ในอันดับต่อมา ซึ่งมุ่งหมายที่จะทำดวงจิตให้เป็นทางเมตตามหาเสน่ห์ จากนั้นก็หัดเรียนทางคงทน มีการเสกขมิ้นเสกน้ำมันงาดินและเรียนมนต์มหาทมิน (อันมนต์เสกขมิ้น,น้ำมันตามที่กล่าวนี้คือมนต์ของการนอโม) จากนั้นก็หัด

เรียนเลขยันต์ต่อไป ขั้นต่อไปก็หัดในทางสะเดาะ คือทำตัวหัวใจอิติปิโส หัวใจอิติปิโสดังกล่าวนี้คือ อะสังวิสุโลปุสะพุภะ นั่นเอง

อ = อรหัง
สัง = สัมมาสัมพุทโธ
วิ = วิชชาจรณสัมปันโน
สุ = สุคโต
โล = โลกวิทู อนุตตโร
ปุ = ปุริสทัมมสารถิ
ส = สัตถาเทวมนุสสานัง
พุ = พุทโธ
ภ = ภควาติ

แต่วธีที่จะภาวนาสะเดาะนั้น ต้องภาวนาโดยมีแยบคายว่าต้องถอดออก ภาวนาโดยถอดตัว โล ออกดังนี้

อะ สัง วิ สุ โล ปุ สะ พุ ภะ

๑ ๓ ๕ ๗ ๙ ๘ ๖ ๔ ๒ ภาวนาเวลาเข้า

๙ ๗ ๕ ๓ ๑ ๒ ๔ ๖ ๘ ภาวนาเวลาออก

ถอดออกภาวนาดังนี้ ◎ โลปุสะวิพุสังภะอะ ฯ

พร้อมกับการภาวนานี้ก็ให้ดำเนินตามหลักทั้งสาม คือทำให้เป็นบริกรรมนิมิตต์, อุคคะหะนิมิตต์, และปฏิภาคนิมิตต์, ระยะแรก บริกรรมนิมิตต์นั้น ท่านให้ลืมตาเพ่งดู แล้วภาวนาคาถาตามไปด้วย ระยะนี้เรียกว่าบริกรรมนิมิตต์ ระยะที่สอง เมื่อบริกรรมนิมิตต์ติดตาดีแล้ว ภาวนากระทำไป จนกระทั่งปรากฏภาพได้ในมโนคติ และขณะที่หลับตาก็แลเห็นปรากฏ

อยู่ เสมอนลมคาดูฉะนั้น ระยะนเรียกว่า อุคคะหะนิมิตต์ ระยะสาม ในอันดับต่อไปให้พยายามทำสมาธิจิตเกาะเกี่ยวกับอุคคะหะนิมิตต์นั้น ให้นึกขยายส่วนของอุคคะหะนิมิตต์ออกไป และย่อลงมาให้เท่ารูปเดิม กระทำสลับกันไปมาเช่นนั้น เรียกว่าปฏิภาคนิมิตต์ ฉะเพาะปฏิภาคนิมิตต์นั้นอธิษฐานใจให้หลุดออก โดยสร้างมโนภาพให้เห็นเป็นขณะอาการที่กุญแจนั้นหลุดออก เมื่อจิตเป็นสมาธิเห็นเป็นมโนภาพว่าหลุดแน่นอนแล้ว จึงให้บริกรรมเบ่าไปที่กุญแจหรือโซ่ตรวนนั้น .

"สกลคนมนต์จังงังกำบังกาย" การสกดนั้นมิใช่แต่จะเพียงใช้คาถาเท่านั้น บางทีต้องมีสิ่งอันประกอบด้วยเช่นเทียนสะกด หรือข้าวสารฉะเพาะข้าวสารนั้นต้องใช้ข้าวสารตกดินครกที่เขาใช้ตำข้าว เอามาย้อมด้วยใบไม้ต่าง ๆ เหล่าน เช่นใบมะขาม ใบชุมเห็ด ใบระงับ ใบหิงหาย คือตำใบไม้เหล่านั้นคนให้เป็นน้ำ แล้วเอาข้าวนั้นย้อม จึงเสกด้วยคาถา ๑๐๘ คาบ คาถาเท่าที่กล่าวนคือคาถาพุทธนิมิตต์ เพราะในฝอยคาถานั้นบอกไว้ว่าเป็นคาถาที่ชุนแผนใช้ เมื่อเสกเสร็จแล้วจึงให้ลงยันต์ใส่กระดาษห่อข้าวสารนั้นเก็บไว้ เมื่อจะสกดบ้านใครก็ให้เอาข้าวสารซัดหลังคา เวลาซัดให้ยืนตรงเดียว ซัดแล้วจึงขึ้นไปเถิดหลับสนิท

มนต์จังงังกำบังกายนี้ โดยมากมักจะใช้เป็นคาถาบทเดียวกัน แต่แปรอุปเท่าที่ไปได้เป็น ๒ ประการ คือถ้าภาวนาไปประจันหน้ากันเข้า เห็นหน้าเราก็พูดอะไรมิออก ได้แต่ยืนตกตลึงอยู่ หรือถ้าต้องการจะเข้าไปณที่ใดโดยมิให้ใครเห็นตัวเป็นประดุจคนหายตัวเข้าไปก็ให้ภาวนาไป ถึงคนเห็นเราเข้าแม้จะรู้จักกันมาก่อน ก็มิอาจจะจำหน้าเราได้ เป็นดังคนอื่นไปมิทักทายเราเลย เรียกว่ากำบังตัวเข้าไปชนิดนี้มิใช่หายตัว มนต์จังงัง

กำบังกายนั้นมีประโยชน์มาก ในการขึ้นโรงศาลหรือเวลาที่ผู้ใหญ่ท่านกริ้วโกรธเห็นหน้าเข้าก็บันดาลให้หายไป โดยไม่พูดจาว่ากล่าวแต่ประการใด อีกอย่างหนึ่งสมัยโบราณนั้นจำเป็นต้องเรียนรู้กันไว้เป็นของสำคัญยิ่ง เพราะเมื่อการเข้ารบทัพประจัญบาน ซึ่งเข้ากลุ้มรุมกันด้วยอาวุธตัวต่อตัว ถ้าหากเราตกเข้าอยู่ในหมู่ล้อมของข้าศึก จำเป็นต้องใช้คาถาบทนี้ช่วยตัวให้หลุดออกมาให้ได้ บางทีก็นะประกอบด้วยเช่นนะทรงธรณีคือเขียนเป็นนะโมพุทธายะครอบกันทั้ง ๕ ตัว แล้วเสกด้วยคาถาจังงัง บทที่เริ่มด้วย ◎ นะหิจังงัง นะบังตัง ฯลฯ ยะบังจิตตัง ฑ ตามอุปเท่ห์เดิมว่านะทรงธรณีนั้นเป็นของตามครั้งกรุงเก่าแตกได้ใช้นะทรงธรณีบันดาลอานุภาพช่วยพาลูกหลานแหกหั่นพม่าข้าศึกไปได้ ถ้าจะลงให้ผู้อื่นท่านให้ลงเป็นตระกรุดใช้อมไป ถ้าจะใช้เองให้ลงใส่ผ้ามือแล้วตบหน้าผาก แต่มีเคล็ดอยู่ว่าให้หยั่งจิตลงที่หน้าผาก ตรงสูนย์หว่างคิ้ว เพ่งจิตภาวนาให้แลเห็นอักษรปรากฏชัดในมโนคติ ภาวนาไปจนแลเห็นมรัสมีของอักษรนั้นพวยพุ่งออกมาเป็นสีต่าง ๆ จึงจะขลังได้ผลดี

ส่วนวิชาในขั้นต่อไปคือ “เมฆฉายสูรย์จันทร์ขยันดี” เป็นวิชาที่เกี่ยวกับการรบทัพจับศึก ตามที่ท่านกล่าวไว้ในคัมภีร์พิชัยสงคราม ซึ่งจะได้นำมากล่าวในอันดับต่อไป ใช้สำหรับตรวจดูลางนิมิตร์ดีร้าย เมื่อเวลายกทัพเคลื่อนพล สำหรับในกิจการธรรมดาก็ใช้ได้เหมือนกัน คือใช้สำหรับที่จะเดินทางไปไหนมาไหน ก่อนจะออกจากบ้านท่านให้ตรวจดูลมสูรย์ลมจันทร์ คือลมหายใจเข้าออกโดยสูดจมูกทั้งซ้ายขวาดูเสียก่อน ถ้าลมทางไหนคล่องก็ให้ยกเท้าข้างนั้นก้าวออกไป

"เรียนธรรมกรรมฐานนิพพานสูตร ร้องเรียกภูตพรายปราบก๋าหราบผี" นับเป็นวิชชาชั้นสูง ผู้ที่จะเรียนวิชชาเกี่ยวกับภูตผีปีศาจโดยคิดจะเอาผีมาเลี้ยงเป็นบริวารก็ดี จะทำกุมารทองดนามันผีตายทั้งกลมก็ดี จำต้องเรียนคาถานิพพานสูตรทั้งนั้น ท่านแบ่งเป็น ๔ บทด้วยกัน คือบทขับ บทปลุก บทเรียก บทผูก คาถานิพพานสูตร์ทั้ง ๔ บทนี้ นับเป็นหัวข้อที่สำคัญในการเลี้ยงผี ส่วนคาถาบทอื่นทุกบท นับเป็นแต่เพียงส่วนประกอบเท่านั้น ถ้าจะมุ่งเรียนในเรื่องผีปีศาจแล้ว จะต้องเรียนนิพพานสูตรนี้ให้เจนใจ ส่วนคำว่าเรียนธรรมกรรมฐานนั้น คือการเรียนตามแบบสมถกัมมัฏฐาน แต่เข้าใจว่าจะเรียนเดินธาตุมากกว่า เพราะวิชชาเดินธาตุกับนิพพานสูตรนี้เป็นของใกล้เคียงกันมาก มักจะใช้ควบกันไปเลย

เมื่อพูดถึงเรื่องภูตผีปีศาจแล้ว ก็มีเรื่องต้องวิจารณ์กันอีกว่าเป็นเรื่องจริงหรือเรื่องโคมลอยเหลวไหล เพราะสมัยปัจจุบันนี้มีหลายมติด้วยกัน บางคนก็ว่าจริง บางคนก็ว่าไม่มี ตามลัทธิของพวกโยคี เขาแบ่งร่างกายของมนุษย์นี้ออกเป็น ๗ ส่วน ๑. กาย ๒. เจตภูต ๓. ปราณ ๔. สัญญา ๕. บัญญา ๖. ดวงจิต ๗. วิญญาณ

กายนี้เป็นของหยาบ เป็นของที่เห็นได้ด้วยตาเปล่า เป็นส่วนรวมของธาตุต่าง ๆ ที่มาควบคุมกันเข้าเป็นรูปร่างขึ้น มีปราณคือลมหายใจและกำลังของเส้นประสาท เป็นเครื่องช่วยให้กายคุมกันได้ เมื่อปราณออกจากร่างกายแล้ว ธาตุทั้งหลายก็แยกส่ายตัวออกจากกันไป ดังที่เรียกกันว่าตาย ส่วนเจตภูตนั้นเป็นกายอีกกายหนึ่ง เป็นกายพิเศษที่แฝงอยู่ในกายที่มองเห็นได้ด้วยตาเปล่านี้ แต่กายที่เรียกว่าเจตภูตนี้ เป็นกายที่แลเห็นด้วยตาเปล่ามิได้ เจตภูตนี้แหละเป็นเหตุที่ทำให้เกิดมีผีปีศาจขึ้น

เจตภูตเป็นสิ่งที่แยกจากกายได้เป็นบางครั้งบางคราว เช่นอย่างในเวลาที่หลับสนิท แต่การแยกออกไปของเจตภูตนั้น มิใช่ว่าจะแยกออกไปเสียเลยทีเดียว ยังมีสายสัมพันธ์เชื่อมโยงอยู่กับร่างกาย จึงสามารถดึงดูดกลับมาสู่ร่างกายได้ เช่นในบางคราวที่เรานอนหลับสนิท และเป็นเวลาที่เจตภูตได้แยกออกจากกาย เผอิญมีเหตุการณ์ที่เอะอะโครมครามขึ้นใกล้ ๆ ตัวเรา ทำให้เรารู้สึกตกใจตื่นขึ้นอย่างกระทันหัน เจตภูตต้องรีบกลับคืนสู่ร่างกายโดยรีบด่วน ขณะที่เรารู้สึกตัวตื่นขึ้นนั้น จักปรากฏว่ามีอาการหัวใจเต้นตื้นสะท้าน ทั้งนี้เป็นเพราะเจตภูตรีบเข้าสู่ร่างกายโดยรวดเร็ว และกระทบกายเราอย่างรุนแรง เราจึงได้บังเกิดมีความรู้สึกขึ้นเช่นนั้น แต่ถ้าเจตภูตออกไปแล้ว ไม่กลับคืนมาอีก นั่นก็คือเป็นเวลาที่ร่างกายแตกดับนั่นเอง

เจตภูตที่เมื่อถึงเวลาร่างกายแตกดับไป โดยที่เกิดโรคภัยไข้เจ็บตามธรรมดา เจตภูตนั้นก็จะค่อย ๆ ออกจากกาย และค่อย ๆ สูญหายไปแตกดับตามไปด้วย เพราะเจตภูตที่ต้องจากไปเช่นนั้น เป็นเจตภูตที่รู้ตัวอยู่แล้วว่าร่างกายจะถึงกาลเวลาแตกดับ แต่ถ้าหากร่างกายนั้นเกิดอาการแตกดับขึ้นโดยกระทันหันเช่นที่เรียกว่า "ภายโหง" เป็นต้นว่า ถูกฆ่าตาย ถูกรถยนต์ชนตาย ฯลฯ การตายเช่นนี้เจตภูตมิได้มีความรู้ตัวมาก่อนเลย เมื่อมาเกิดการแตกดับโดยกระทันหันเช่นนั้น เจตภูตก็จำเป็นต้องผละจากกายไป และก็เที่ยวเวียนเวียนอยู่ บางทีก็ไปปรากฏให้คนเห็นดังที่เรียกกันว่า "ผีตาย โหง หรือ ผี" เพราะฉะนั้นเรามักจะได้ยินพูดกันว่าคนที่ตายโหงนั้นผีดุนัก ส่วนคนที่ตายโดยไข้เจ็บธรรมดานั้น จะไม่ค่อยปรากฏว่าผีดุ เจตภูตดังกล่าวนี้แหละเป็นต้นเหตุที่ทำให้พิสูจน์ได้ว่าผีมีจริง และเพราะเจตภูตนั้น

เป็นกายพิเศษอีกกายหนึ่ง ซึ่งแฝงอยู่ในกายธรรมดาเช่นนี้ ถ้าหากได้ผูกฝนในเรื่องควงจิตดีแล้ว เราก็สามารถที่จะใช้ทำประโยชน์ได้ เช่นบังคับให้เจตภูตไปปรากฏในที่ต่าง ๆ ได้ตามประสงค์ ความฝันที่เกิดขึ้นทั้งในด้านดีและร้ายก็เนื่องมาจากเจตภูตเป็นมูลเหตุ ฉะนั้นจึงได้มีการใช้เวทมนต์ปลุกภูตในกายตัวของเรา และใช้ภูตในกายตัวเราได้

"ผูกพยนต์หุ่นหญ้าเข้าราว" วิชชานเป็นวิชชาขั้นสุดท้ายที่สูงสุด เป็นของที่ทำได้ยากมาก มีเรื่องเล่ากันว่า เสด็จในกรมหลวงชุมพร ฯ พระองค์ท่านทรงโปรดในการศึกษาเล่าเรียนวิชชาเวทมนต์คาถามาก มีอาจารย์ที่ทรงคุณวุฒิในวิชชานหลายท่านทั้งพระและฆราวาส แต่ที่นับเป็นปฐมบูรพาจารย์ก็คือ ท่านพระครูวิมลคุณากร (ศุข) หรือที่เรียกกันว่าหลวงพ่อวัดมะขามเฒ่า จังหวัดชัยนาท พระองค์ท่านได้ทรงศึกษาเล่าเรียนอยู่กับหลวงพ่อวัดมะขามเฒ่าเป็นเวลาช้านาน ทรงสามารถสำแดงอภินิหารในเชิงวิชชาน ให้ปรากฏเป็นที่เลื่องลือของคนทั้งหลายได้ แต่มีอยู่วิชชาเดียวที่ทรงพากเพียรทำอยู่ยังไม่สำเร็จจนกระทั่งสิ้นพระชนม์ คือการเอาหญ้ามาผูกเป็นหุ่นปลุกเสกให้เกิดเป็นคนขึ้นมา เล่ากันว่าทรงกระทำได้แต่เพียงส่วนที่เป็นแขนขา มีอาการกระดุกกระดิกเคลื่อนไหวเท่านั้น ยังไม่ทันมีอากาศธาตุวิญญาณเข้าสิงและเปลี่ยนรูปให้เป็นคนขึ้นมา ฉะนั้นวิชชานจึงเป็นของที่ทำได้ยากมาก ที่กระทำในปัจจุบันนี้ก็เพียงแต่ผูกเป็นอาถรรพ์เอาไว้สำหรับเฝ้าบ้าน เช่นผูกด้วยตอก หรือไม้ที่ทำเป็นรูปวัวธนูควายธนูเหล่านี้แต่จะถึงกับทำให้เป็นคนจริง ๆ ขึ้นมาดังเช่นในเรื่องขุนช้างขุนแผน นั้นยังไม่ปรากฏ

ตามที่กล่าวถึงการเรียนวิชชาที่เป็นขั้นดังข้อความที่ยกมาอ้าง มีบางชนิดที่มิได้กล่าวถึง เช่นการทำน้ำมนต์ การทำเสน่ห์ ฯลฯ เหล่านี้อาจจะสงสัยว่าไม่จัดไว้ในขั้นเรียนดอกหรือ ความจริงตามตัวอย่างที่ยกมาอ้างนั้นท่านอ้างแต่วิชชาหลัก ๆ เท่านั้น ส่วนวิชชาเหล่านี้เป็นวิชชาปลีกย่อย ก็คงจะเรียนควบกันไป เช่นเมื่อเรียนปถมังสำเร็จแล้ว ก็ต้องเรียนปถมังโลกีย์หรือปถมังกำเนิดควบไปด้วย และปถมังโลกียนกเป็นวิชชาขั้นรูปฝั่งรอยนั้นเอง เรียนวิชชามหาราชสำเร็จแล้ว ก็ต้องมีการเรียนนั่งเทียนแทรกตามไปด้วย เพราะวิชชาลงยันต์มหาราชนั้น มีฝอยใช้กล่าวไปถึงการนั่งเทียนและผ้งรูปด้วย (ตำราอันกล่าวถึงวิชชาทำผงปถมัง มหาราชเหล่านี้ดังจะได้นำมากล่าวในบรรพต่อไป) ส่วนการทำน้ำมนต์นั้นก็คงจะได้เรียนควบไปเช่นเดียวกัน

อนึ่งในการทำผงนั้นท่านเกจิอาจารย์ท่านห้ามหนักหนาว่า ห้ามกระทำที่บ้านเรือน ให้ไปทำในโบสถ์วิหารหรือไม่ก็ในป่าช้า ทั้งนี้เพราะถือว่าอาจจะมีผงที่ทำปลิวไปตกเรี่ยราด ถ้าไปเหยียบย่ำเข้าก็ไม่ดี จะเป็นบาปเพราะเป็นเรื่องของคุณพระคุณเจ้าทั้งนั้น มิหนำซ้ำจะทำความอวมงคลให้เกิดแก่บ้านเรือนที่อยู่อีกด้วย หรืออาจจะเป็นเพราะต้องการจะให้เกิดสมาธิก็ได้ เพราะสถานที่ ๆ แนะนำให้ทำนั้นเป็นสถานที่ ๆ เงียบสงัดเหมาะแก่การทำสมาธิ เมื่อจะทำนั้นท่านบังคับไว้ว่าให้เอาผ้าขาวปูรองกระดานที่ทำเสียด้วย เพราะเกรงว่าผงจะหกตกเรี่ยราดนั่นเอง

โดยฉะเพาะวิชชาที่เรียกว่าทำเสน่ห์นั้น ตามความหมายทั่วไปก็คือทำให้บังเกิดความรักใคร่นั่นเอง แต่มุ่งฉะเพาะจะให้คนใดคนหนึ่งรักใคร่ ถ้าจักให้คนทั้งหลายทั่วไปรักเรียกว่าทางเมตตามหานิยม การทำเสน่ห์นั้น

มีหลายวิธีตามที่กล่าวมาแล้ว ในเรื่องการกระทำโดยตรงถึงตัว และกระทำโดยมโนคติ แต่นั้นเป็นเพียงกล่าวฉะเพาะที่เรากระทำของเราเอง โดยเราได้เล่าเรียนมาปฏิบัติเอา ฉะเพาะผู้ที่ไม่มีโอกาสได้เล่าเรียนนั้น เมื่อมีความประสงค์จะทำขึ้นมาบ้าง จำเป็นต้องไปพึ่งพาผู้อื่นที่มีความรู้ในเรื่องวิชชาทางนี้ให้กระทำให้ จึงเกิดมีผู้รับจ้างทำเสน่ห์ขึ้น โดยขนานนามตนเองว่า "หมอเสน่ห์" ซึ่งจัดว่าเป็นอาชีพที่พอจะเลี้ยงตัวได้อย่างสบายที่เดียว ถ้าหากว่ากระทำได้จริงและผู้ว่าจ้างนั้นมิได้ถือภาษิตที่ว่า "เวลาไข้เห็นหมอเหมือนเห็นแก้ว ไข้หายแล้วเห็นหมอเหมือนเห็น ...." ฉะนั้นจึงมิได้หมายความว่าจะได้ฉะเพาะค่ากำนล คือเงินค่าคำนับครู ซึ่งเป็นธรรมเนียมที่จะต้องจัดเครื่องสักการะบูชาครูอาจารย์เสียก่อนจะเริ่มทำพิธีกรรมใดๆ ในจำนวนเครื่องสักการะบูชามีหัวหมูบายศรี ฯลฯ เหล่านี้จะต้องมีเงินกำนลครูด้วยจะเป็น ๖ บาท ๑๒ บาทก็สุดแล้วแต่ ถึงแม้จะจัดเครื่องสักการะบูชาเพียงดอกไม้ธูปเทียน ก็จำต้องมีเงินกำนลครูด้วย เช่นจะทำน้ำมนต์เป็นต้น เงินกำนลนี้มิใช่ว่าผู้ได้จะนำไปบริโภคเป็นส่วนตัวนั้นก็หาไม่ จำจะต้องนำเงินจำนวนนั้นไปทำบุญแผ่อุทิศให้กับครูบาอาจารย์ซึ่งจัดว่าเป็นธรรมพลีส่วนเครื่องสังเวยทางหลายนั้นเรียกว่าอามิสพลี ส่วนที่เหลือนั้นอาจจะนำมาใช้เป็นส่วนตัวบ้างก็ได้แต่เล็กน้อยเท่านั้น เงินที่จะได้ต่างหากก็คือเงินรางวัลที่จะมีการตอบแทนกันภายหลัง

การทำเสน่ห์เพื่อช่วยทำให้แก่ผู้มาขอร้องให้ช่วยเหลือนั้นคือถ่ายกระแสกำลังงานทางจิตของเราไปช่วยผู้อื่น. โดยที่ผู้นั้นได้รับความทุกข์ยากมีความต้องการที่จะให้ความทุกข์นั้นผ่านพ้นไป เช่น รักอยากจะได้ผู้หญิงสักคนหนึ่ง จนกระทั่งไม่เป็นอันจะกินจะนอน หรือสามีจากไปมีเมียใหม่

ไม่ยอมกลับมาหา ทิ้งลูกทิ้งเมียไปหมด แต่กำลังกระแสจิตของตนเองมีไม่พอ จึงมาขอความช่วยเหลือจากเรา การกระทำดังนี้ ถ้าหากว่าผู้ที่มุ่งมาให้ช่วยนั้นเป็นผู้ถูกได้รับความอยุติธรรมมา หรือเป็นฝ่ายที่มุ่งกระทำไปโดยความสุจริตใจจริง การกระทำช่วยเหลือก็มีหวังจะบรรลุผลสำเร็จ ถ้าหากเป็นไปด้วยความไม่สุจริต เช่น มุ่งหมายจะปอกลอกทรัพย์สินเขา มิได้รักใคร่ด้วยใจจริง หรือเป็นฝ่ายที่จะคิดแย่งผัวเขา และถึงแม้จะเป็นเมียมาแต่เดิมแต่ก็มิได้รักใคร่สามีของตนโดยความจริงใจ มีความประพฤติเหลวไหล จนสามีละไปไม่ยอมอยู่กินด้วย พวกเหล่านี้ความมุ่งหมายต้องการไม่รุนแรงเหมือนประเภทที่กล่าวมาแล้ว เพราะเป็นไปด้วยความไม่สุจริตใจ ถึงแม้เราจะกระทำให้จริง ๆ ผลที่ได้รับก็ไม่เหมือนประเภทแรก หรือบางทีอาจจะไม่ได้รับผลเลย เพราะกระแสของผู้ที่จะรับไปจากเราไม่มีกำลังพอ ฉะนั้นก่อนจะช่วยเหลือใครควรพิจารณาเหตุที่มาเสียให้ละเอียดละออก่อน มิฉะนั้นจะเสียแรงที่นั่งทำเปล่า ๆ อีกประเภทหนึ่งคือประเภทลองดู อยากจะลองว่าจะทำได้จริงหรือไม่ จึงทดลองให้ทำดู ประเภทนี้เหมือนกัน มักจะไม่ประสพความสำเร็จ เพราะกระแสในกายตัวของเขาไม่แรงพอ เราทำให้ก็เปรียบเหมือนเราตบมือข้างเดียว ย่อมไม่มีความดังขึ้นมาได้ คนที่อยู่ใกล้ชิดกันหรือญาติพี่น้องอีกอย่างหนึ่งกระแสที่จะรับกระแสของเราไม่สู้จะรุนแรงนักคงจะเป็นเพราะคุ้นเคยเห็นกันชินเสียแล้วเลยกลายเป็นธรรมดาไปเข้าทำนองพวกลองดูที ฉะนี้จึงมีคำพังเพยที่กล่าวกันว่า “ใกล้เกลือกินด่าง” เช่นนี้เป็นต้น

วิธีของการทำเสน่ห์ มีการทำผงใส่ในของกินให้กินบ้าง การนั่งเทียน การทำรูปฯลฯ บ้าง การกระทำเช่นนี้ต้องการสถานที่สงบ ๆ และเวลา

ที่จะกระทำนั้นต้องเป็นเวลาที่เงียบสงัด ได้แก่เวลากลางคืน ที่ผู้คนพากันหลับนอนแล้ว นอกจากจะกระทำด้วยกระแสอำนาจของเราเอง บางครั้งก็ต้องอาศัยอำนาจผีบีศาจเข้าช่วยเหลือด้วย เช่นจะนั่งเทียนก็มักจะเอาเทียนที่จะนั่งนั้นติดวางบนหัวกระโหลกผี (ตายโหง) จะทำรูปก็ใช้ขี้ผึ้งปิดหน้าผีมาปั้น ถ้าทำรูปหุ่นด้วยดินก็ใช้ดินขี้เถ้าเผาผีประสมด้วย ในด้านเกี่ยวกับภูตผีบีศาจ เมื่อจะเริ่มทำก็ต้องมีการเส้นวักปลุกเสกเสียก่อน บอกความประสงค์ที่จะให้ช่วยกระทำตามที่ปรารถนานั้น ขับให้เข้าไปสิงสู่อยู่ในดวงจิตของผู้ที่จะมุ่งกระทำนั้น และเมื่อจะกระทำก็ต้องมีการเป่า การส่งมนต์คาถาฝากพระพายไป ซึ่งจัดว่าเป็นการถ่ายทอดกระแสจิตฝากสายลมไปอีกทอดหนึ่ง เพื่อให้เข้าไปสู่ร่างกายของคนผู้นั้นอีกทหนึ่ง ความสำคัญในการกระทำก็คือ ถ้าผู้กระทำได้มีโอกาสเห็นรูปร่างผู้ที่จะกระทำ จะเป็นการดียิ่งที่จะช่วยทำอุดหนิมิตต์ให้บังเกิดได้เด่นชัด มิฉะนั้นถ้าได้เห็นรูปถ่ายของเขาก็ใช้ได้เหมือนกัน การใช้คาถาในการทำ กระทำเป็น ๓ ขั้น คือ ขั้นหนึ่ง กระทำโดยบริกรรมนิมิตต์ได้แก่ใช้คาถาเป่า คาถาฝากพระพาย คาถาเรียกชื่อ นับเป็นขั้นแรกในการเริ่มกระทำ ขั้นที่สองคือ ขั้นอุดหนิมิตต์กระทำจนบังเกิดอุดหนิมิตติดตา คือ ใช้คาถาเรียกจิต เรียกภูติของเขา พยายามเรียกให้เข้ามาหา จนปรากฏเป็นมโนภาพของเขาอย่างแจ้งชัด แล้วจึงว่าคาถาผูกเสี้ยว เรียกตามศัพท์ของการใช้เวทมนต์ว่า ได้ผูกเจตภูต ผูกจิตของเขาไว้เรียบร้อยแล้ว และถ้าเป็นการทำรูปหุ่นขึ้นแทนตัวเมื่อปรากฏอุดหนิมิตต์แน่วแน่แล้ว ก็ให้บริกรรมเบ่าลงไปที่รูปหุ่นนั้น โดยโน้มน้าวให้มโนภาพนั้นเข้าไปสิงสู่อยู่ในหุ่นนั้นตามรูปของตน ต่อไปก็ถึงขั้นปฏิภาคนิมิตต์ คือภาวนามนต์คาถาปรารถนาอธิษฐาน

ให้เขารักกันกลับมาหากัน โดยโน้มน้าวอุคคหนิมิตต์ซึ่งปรากฏเป็นรูปทั้งสองของเขานั้น ให้หันหน้าเข้ามาหากัน กอดรัดแสดงความรักกัน กระทำดังนี้จนจิตเป็นสมาธิแน่วแน่ ครบตามจำนวนตามคาถาที่วางไว้ เป็นอันว่าเสร็จพิธี ถ้าเมื่อทำเป็นรูปหุ่นก็ให้บริกรรมเข้าลงไปที่หุ่นแล้วจึงจับเอารูปหุ่นทั้งสองนั้นหันเข้าหากันในท่าที่กอดกัน จึงเอาด้ายสายสิญจน์พันผูกเสีย ๓ เปราะ กันมิให้หลุดจากกัน ถ้ามียันต์ห่อเช่นลงใบรัก หรือลงกระดาษก็ตาม ให้เอายันต์นั้นห่อพันอกหนึ่ง (ขณะที่ทำให้เอาหุ่นทั้งสองนั้นวางไว้ข้างหน้า) วิธีที่จะทำต่อไปก็ให้ทำตามอุปเท่ห์ที่จะพึงกล่าวไว้ในตำรานั้นเถิด การกระทำดังกล่าวนี้บางตำรามิได้บอกคาถาเรียกจิตเรียกภูตไว้ด้วย มีแต่เพียงคาถาเสกและยันต์ประกอบเท่านั้น นักพงให้รู้เองเถิดว่าต้องใช้คาถาเรียกจิตเรียกภูตเหมือนกัน สุดแต่จะใช้บทไหนไม่จำกัด แสดงแต่วิธีทำเพียงย่อ ๆ ไว้ ถ้าจะกระทำให้เป็นประการใด ก็พึงให้พิจารณาเอาเองเถิด โดยยึดหลักที่กล่าวมานี้เป็นบันทัดฐาน การทำหุ่นนี้นักเป็นการทำขึ้นแทนรูปกายของเขา เพื่อเป็นเครื่องช่วยการเพ่งมโนภาพนั้นเอง จะขอนำพิธีการทำเสน่ห์ในเสภาเรื่องขุนช้างขุนแผนมากล่าวไว้ณที่นี้ด้วยคือ

◎ ครานั้นเถรขวาดราชครู พิเคราะห์ปรุปรุมเกษมสานต์หยิบขผึ้งปากผึ้งมามีนาน เอาเถ้าพรายมาประสานประสมพลัน ลงอักษรเสกซ้อมแล้วย้อมถม เบ่าด้วยอาคมแล้วจึงบั้น เป็นสองรูปวางเรียงเคียงกัน ชักยันต์ลงชื่อศรีมาลา อีกรูปหนึ่งลงชื่อคอพระไวย เอาหลังติดกันไว้ให้ห่างหน้า บีกหนามแทงตัวทั่วกายา แล้วผูกตราสังข์นั้นขนันไว้ ซ้ำลงยันต์พันด้วยใบเต่ารั้ง ให้เณรจิ๋วไปฝั่งป่าช้าใหญ่ แล้วบั้นรูปสร้อยฟ้ากับพระไวย เอาใบรักซ้อนใส่กับเลขยันต์ เถรนั่งบริกรรมแล้วซ้ำเบ่า พอต้อง

สองรูปเข้ากพลิกผัน หันหน้าควักกอดกันพลันวัน เอาสายสิญจน์เข้ากระสัน ไว้ตรึงตรา รูปนั้นจึงผังไว้ใต้ที่นอน ไม่ข้ามวันก็จะร่อนลงมาหา แล้วเสกแป้งน้ำมันจันทร์ทา ประสมด้วยว่านยาน้ำมันพราย ครั้นเสร็จส่งให้เจ้าสร้อยฟ้า ไปเถิดสิกาตะวันสาย พรุ่งนี้ถ้ากระไรได้แยบคาย ให้นางไหมขยายมาส่งเพล”

ตามที่กล่าวมานั้นแต่เป็นเรื่องของการกระทำทั้งนั้น แต่หลักธรรมดามีอยู่ว่าของทุกสิ่งต้องมีคู่กันทั้งนั้น ฉะนั้นท่านจึงได้วางวิชชาแก้ไขไว้ให้อีก คือเอาไว้สำหรับบัดเบาพวกที่ถูกกระทำย่ำยี ส่วนมากก็ใช้แก้กันด้วยการรดน้ำมนต์ ถ้าหากถูกเป็นจำพวกผงหรือยาแฝดที่ใส่ของกินให้กินเข้าไป หรือถูกน้ำมันพรายดีดบ้ายเหล่านี้ นอกจากรดน้ำมนต์แล้ว ยังต้องใช้ยาต้มโดยที่เอาเครื่องยาที่จะต้มทั้งหมดมาลงอักขระคาถาเสียก่อน จึงจะต้มให้รับประทานเพื่อถอนแก้ประกอบเข้าไปอีก เพราะฉะนั้นในการเรียนวิชชาทางกระทำนี้ จำเป็นต้องเรียนวิชชาแก้เอาไว้ด้วย (คาถาที่จะใช้แก้ตลอดกระทั่งตัวยาต่าง ๆ ดังที่ได้กล่าวแล้วในปฐมบรรพ) คาถาแก้ที่เป็นหลักใหญ่อันต้องจำไว้เป็นหัวใจของการถอนแก้ก็คือ คาถาสวดถอนโบสถ์ถอนเสมา คาถาบัจจุฆาต คาถาอาวุธ ๔ และ ๕ ประการ องการพระเจ้า ๕ พระองค์ องการมหาเถรตำแย ซึ่งเป็นคาถาที่ท่านเกจิอาจารย์แต่โบราณมานิยมนับถือกันมาก คนที่ถูกกระทำนั้น คือผู้ที่เสื่อมศิริหน้าดำคล้ำหมองไป

อันการกระทำย่ำยีนั้นมีอยู่เป็นหลายประการ นอกจากทำเสน่ห์ตามที่กล่าวมาแล้ว คือให้รักกันมาหากันตลอดกระทั่งทำให้เลิกกัน ในระหว่างเรื่องหึงษ์หวงของเมียหลวงเมียน้อย ยังมีการกระทำที่ลอบทำอันตรายกัน

โดยความอาฆาต เช่นทำคู่ความทพิพาทกันในโรงศาล เพื่อให้อีกฝ่ายหนึ่งมีอันเป็นพ่ายแพ้ไป วิธีทำมีตั้งแต่อ่อนที่สุดจนถึงแก่ที่สุด คือเริ่มแต่การรดน้ำมนต์ เหยียบแผ่นอิฐทำมชอคู่ความเพื่อข่มให้ฝ่ายตรงกันข้ามพ่ายแพ้แล้วนำอิฐนั้นไปถ่วงน้ำ หรือไม่ก็มีการเขียนยันต์ลงชื่อใส่ในแผ่นอิฐแล้วถ่วงน้ำ ลงหนังสือหนังวัวตอกตรึงไว้กับต้นไม้ ทำยันต์ยัดใส่ปากปลา ยัดใส่ในหอยโข่งตายพรายแล้วฝัง ทำยันต์เป็นไส้เทียนนั่ง ตลอดกระทั่งทำหุ่นกาสักใส่โลงไม้วัวฝัง ซึ่งวิธีต่าง ๆ เหล่านมบางวิธีทรายแรง ถึงกับจะเอาชีวิตกันหรือไม่ก็ทำให้เสียผู้เสียคนเป็นบ้าหลงใหลไปก็มี เช่นการบังฟัน การบิดไส้ การกระทำเหล่านเรียกว่าการกระทำคุณไสย แบ่งออกเป็น ๒ ประเภทคือเรียกว่า คุณผีประเภทหนึ่ง คุณคนประเภทหนึ่ง

คุณผีนั้นได้แก่การกระทำที่เกี่ยวกับต้องใช้ผีศาจ เป็นเครื่องช่วยหรือไม่ก็ถูกผีกระทำเอาโดยบังเอิญ เช่นมาเข้าสิงเองโดยมิได้มีผู้ใดใช้มา ทำอาการให้เจ็บไข้ปวดบวมในร่างกาย ดังที่เรียกว่าถูกลมเพลมพัด เป็นปราบ เหล่านเป็นต้น

คุณคนนั้นได้แก่การลอบกระทำย่ำยีเอาด้วยวิธีต่าง ๆ ตามที่กล่าวมานั้น จนผู้ถูกกระทำเกิดอาการเจ็บไข้ขึ้น ซึ่งอาการเจ็บไข้เหล่านมีอันเป็นไปต่าง ๆ นา ๆ แพทย์มิสามารถจะแก้ไขด้วยหยูกยาได้ เพราะอาการเหล่านไม่ตรงกับสมุฏฐานของโรคที่กล่าวไว้ในตำรา ต้องใช้บัดเบ่าด้วยคาถาอาคมจึงจะหาย คุณไสยประเภทที่เรียกว่าคุณคนนมีอกประการหนึ่งที่ร้ายแรงมาก เป็นวิชชาที่เรียนกันโดยฉะเพาะ ใช้เสกของใหญ่ให้เล็กลงแล้วปล่อยไปให้เข้าในตัวคนที่มุ่งกระทำ เมื่อเข้าไปในร่างกายแล้วจะค่อย ๆ คืนคลายเป็นสภาพตามเดิม ทำให้ผู้ถูกนั้นเป็นอันตรายถึงชีวิต

ได้ เช่นเสกเนื้อก้อนใหญ่ ๆ ให้เล็กลงตามลำดับจนเหลือนิดเดียวจึงจะปล่อยไป เสกตะปู เสกไม้กลัดผูกเป็นต้นกา เสกหนังทั้งแผ่น ฯลฯ เสกสิ่งเหล่านี้จนเล็กแล้วปล่อยไป ถ้าผู้ถูกไม่รีบถอนแก้เสียโดยรีบด่วนทันทีทันควันที่ถูกนั้น ก็จะเป็นอันตรายถึงชีวิต มีข้อแม้อยู่ประการหนึ่งที่คนเรียนวิชชาประเภทนี้ ท่านเปรียบเสมือนคนเลี้ยงเสือ ถ้าหากไม่หาอาหารให้กินจนพอจุใจของมันหนักเข้ามันก็จะแว้งกัดเราเอง ดังเช่นคนเรียนวิชชาคุณไสยประเภทนี้ ถึงแม้จะไม่ได้มุ่งกระทำใคร แต่ในรอบ ๗ วันก็ต้องมีการกระทำขึ้นครั้งหนึ่ง แล้วปล่อยไปตามลมตามแล้ง โดยมิได้มีเจตนาจะให้ถูกใคร ถ้าหากเป็นคราวเคราะห์กรรมของใครก็ถูกเข้าเอง หากไม่ทำปล่อยออกไปดังว่านี้ ท่านว่าจะเข้าตัวเอง ทำให้ตัวเป็นอันตราย เหตุนี้จึงทำให้เกิดการเข็ดขยาดไม่ค่อยมีใครจะกล้าเรียนกัน แท้จริงวิชชานี้เป็นวิชชามีมาแต่สมัยโบราณในประเทศอียิปต์ผ่านเข้ามาทางสีเรีย แล้วเข้ามาอินเดียจึงได้แพร่หลายต่อเข้ามาเมืองไทย, ลาว, เขมร, ปัจจุบันนี้ชักจะสูญหายไปมากแล้ว เพราะไม่ค่อยมีใครนิยมเรียนกัน เช่นดังวิชชากระโจมทางบั๊กษ์ใต้ก็สูญไปเกือบหมดแล้วเหมือนกัน.

คงกระพันชาตรี

วิชชาเวทมนต์คาถาอีกแขนงหนึ่ง ซึ่งมีผู้สนใจเล่าเรียนกันมาก คือวิชชาคงกระพันชาตรี วิชชาคงกระพันชาตรีเป็นวิชชาที่ทำให้ร่างกายมีความสามารถทนทานต่อคมอาวุธทั้งหลายได้ อาวุธตามที่กล่าวนี้ได้แก่มีด ไม้ หอก ดาบ แหลน หลาว ง้าว ทวน ฯลฯ ยกเว้นแต่ปืน เพราะวิชชาที่จะคุ้มปืนได้เรียกว่าวิชชามหาอุด และเพชชหลีกแคล้วคลาด ฉะเพาะวิชชามหาอุดนั้นน่าจะเกิดขึ้นภายหลังวิชชาคำพวกที่กล่าวนี้ เนื่องจากใช้สำหรับป้องกันปืนเท่านั้น และปืนนั้นเป็นอาวุธที่ประดิษฐ์ขึ้นใหม่ได้ไม่กี่ร้อยปีมานี้ สมัยโบราณอาวุธพวกปืนก็มีแต่เกาทัณฑ์และธนูหน้าไม้เท่านั้น วิชชาที่จะคุ้มกันอาวุธประเภทนี้ก็ใช้วิชชาทางแคล้วคลาด

วิชชาคงกระพันชาตรีนี้เป็นวิชชาที่ชมักเชมันมุ่งศึกษาเล่าเรียนกันมาก เพราะผู้คนในสมัยโบราณนั้น ต้องเป็นทหารกันไปในตัวทุกคน หากเกิดรบทัพจับศึกก็ต้องออกไปสู้รบด้วยกันทั้งนั้น มิได้เลือกว่าเป็นทหารเป็นพลเรือนเหมือนดังเช่นทุกวันนี้ไม่ และการรบสมัยนั้นเป็นการรบประชิดถึงตัวกันต่างฝ่ายต่างรำอาวุธเข้าประหัสประหารซึ่งกันและกัน หากผู้ใดเป็นผู้อยู่คงผู้นั้นก็รอดอันตรายไป ถ้าหากไม่ดีจริงก็ต้องกลายเป็นผีเผ้าสนามรบไป ไม่มีการสมเพทเวทนากันเลยในที่รบนั้น ฉะนั้นทุกคนจึงต้องเตรียมตัวหาวิชชาทางนี้ไว้ โดยฉะเพาะตำราพิชัยสงครามคือตำราที่สอนวิชชาการรบของคนไทยนั้นปรากฏว่ามีแต่เรื่องคาถาอาคมเสียเป็นส่วนมาก ยิ่งท่านผู้ที่จะเป็นแม่ทัพนายกองแล้ว จำต้องเชี่ยวชาญวิชชาทางนี้เป็นพิเศษ เรียกกันตามศัพท์ทางเวทมนต์คาถาว่าต้อง "แต่งคน" ได้

การแต่งคนคือการที่มีความสามารถใช้วิชชาความรู้ทางอยู่คงนั้น คุ้มกันอันตรายให้แก่พวกไพร่พลได้ด้วย และเมื่อถึงคราวที่จะส่งทหารผู้มีอ ีดของแต่ละข้างออกไปกรายอาวุธฟาดฟันกันด้วยตัวต่อตัว ซึ่งบางทีกม พระมหากษัตริย์ซึ่งเป็นจอมทัพของแต่ละฝ่ายทอดพระเนตรดูด้วย แม่ทัพ นั้นจะต้องพยายามเสกสรรให้ทหารหาญของตัวที่จะปล่อยให้ออกไปรบ เดียวนั้นมีความอย่างเป็นพิเศษ เพราะถ้าเกิดการพ่ายแพ้เป็นอันตรายนั้นจะ พลอยพาความขายขหน้ามาสู่ประเทศชาติด้วย แม่ทัพที่เก่งกล้าในสมัยกรุง รัตนโกสินทร์นั้น เช่น เจ้าพระยาบดินทร์เดชา (สิงห์) ต้นตระกูลสิงหเสนี จอม ทัพในรัชกาลที่ ๓ ท่านผู้นี้มีชื่อเสียงปรากฏมากในวิชชาแต่งคน วิชชาการ แต่งคนนี้ไม่จำกัดว่าจะใช้วิธีใดแน่ตายตัวลงไป เป็นวิชชาฉะเพาะของแต่ละ คณาจารย์จะมอบประสิทธิประสาทให้ ฉะเพาะท่านเจ้าพระยาบดินทร์เดชา (สิงห์) นี้ ท่านใช้แต่งคนด้วยการเสกน้ำมันงาดิบให้กินและทาตัว ซึ่งน้ำมัน ที่ท่านเสกไว้นั้นยังปรากฏว่ามีอยู่ที่บุตรหลานของท่านสืบมา

ต่อมาเมื่อเลิกวิธีการรบแบบประชิดถึงตัวมาเป็นยุทธวิธีแบบใหม่ และจัดตั้งระบบการเกณฑ์ทหารขึ้นดังที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ การหาของดีใน ทางอยู่คงก็ค่อย ๆ สลายตัวไป จะมีการค้นคว้าหากันก็ตอนมีเครื่องบินมา ทิ้งระเบิด แต่ก็หาไว้เพียงป้องกันตัวเป็นส่วนมาก เพราะมีต้องออกไปรบ ทัพจับศึกกับใครจะมีหน้าที่อยู่กับพวกทหาร ที่จะต้องมีหน้าที่ไปประจำ การอยู่ในยุทธภูมิเท่านั้น แต่เป็นส่วนน้อยไม่ต้องเกณฑ์กันไปทั้งหมด เช่นในสมัยโบราณ การสลายตัวของวิชชาคงกระพันชาตรีนี้ มิใช่ว่าจะ สลายตัวสูญหายไปทีเดียว กลับไปปรากฏอยู่กับพวกอันธพาลนักเลงหัว ไม้ ที่คอยรังแกก่อกวนความยุ่งยากให้กับผู้อื่นจนเขาบังเกิดความรำคาญ

จะเล่นงานตอบแทนเอาบ้าง เลยต้องหาของทางนี้ไว้คุ้มกันตัว ยังมีลัทธิการสักแพร่หลายเข้ามา เลยนำวิชาเข้าประกอบผสมกันพอดี เกิดมีคณาจารย์สักกันขึ้น ดังเป็นหมู่เป็นคณะจนร้อนถึงทางการบ้านเมืองต้องคอยควบคุมคนจำพวกนี้เป็นพิเศษ

อันลัทธิการสักนั้นแต่เดิมทีมา เป็นลัทธินิยมกันในพวกลาวภาคพายัพและภาคอีสาน ซึ่งได้รับแบบอย่างมาจากพวกเงี้ยว เพราะแบบสักหรือเลขยันต์ที่ใช้สักนั้นของดั้งเดิมเป็นอักษรเงี้ยวเสียโดยมาก ทำเป็นรูปยันต์แบบต่าง ๆ ถ้าหากจะเป็นยันต์สักที่เป็นรูปภาพก็มักนิยมสักเป็นรูปหมูกันโดยมาก เรียกว่าหมูเขียวตันบ้าง หมูทองแดงบ้าง แผลงให้เป็นรูปต่าง ๆ แต่ก็คงไม่พ้นเป็นรูปหมูอยู่นั่นเอง การสักนั้นมีความหมายอยู่ ๒ ประการ คือสักเป็นลวดลายเพื่อความสวยงามบ้าง สักไว้เพื่อเป็นสิ่งคุ้มตัวบ้างแต่จะมีประโยชน์ทางใดอีกบ้างไม่ทราบชัด ทราบแต่เพียงว่าฉะเพาะคนในมณฑลพายัพนิยมสักกันนั้นโดยมากเป็นพวกถ่อเรือล่องแก่ง ทั้งนี้ก็เพราะเหตุว่า การคมนาคมในสมัยโบราณนั้น ถ้าจะไปทางภาคเหนือความสะดวกก็สะดวกแต่เพียงทางน้ำเท่านั้น ต้องถ่อเรือล่องแก่งกันไป พวกที่มีอาชีพถ่อเรือนจำต้องอยู่กับน้ำวันยังค่ำ ประเดี๋ยวขึ้นประเดี๋ยวลง เพราะต้องผ่านแก่งอยู่เรื่อยไม่ขาดระยะ จะมัวมาผลัดผ้าอยู่ไม่ได้ต้องใช้ผ้าอาบน้ำนุ่งอยู่นั่นเองวันยังค่ำ แถมน้ำยังกัดเอาผ้าขาดรุ่งริ่งเสียอีก เพื่อป้องกันความทุเรศนัยตาที่ต้องถลกขาขึ้นมา เหลือแต่ผ้าผืนน้อยบิดไว้นิดเดียว จึงได้คิดประดิษฐ์ลวดลายสักที่โคนต้นขาลงไป มองดูให้คล้าย ๆ กับมีกางเกงเอามานุ่งไว้ฉะนั้น ต่อมาคนภาคอื่น ๆ ได้มาเห็นเข้าเกิดนิยมในลัทธิว่าสวยงามดี จึงนำมาสักกันบ้างและแพร่หลายไปอย่างรวดเร็ว ดังจะเห็น

ได้จากพวกนิยมสักชั้นผู้ใหญ่ มักจะสักเป็นรูปลายเหมือนกางเกงชั้นในไว้ และในสมัยที่แล้วมานิยมนุ่งโสร่งกัน พอนั่งลงถลกโสร่งขึ้นเห็นโคนขา ก็เห็นลวดลายพร้อยดำสนิทที่เดียว คาดคะเนว่าการสักที่แพร่เข้ามาเมืองไทย คงจะเป็นในระยะที่ได้มีการติดต่อกันมากกับมณฑลภาคพายัพ เช่น จังหวัดเชียงใหม่ ตอนที่เปลี่ยนการปกครองมาเป็นระบอบใหม่ โดยกระทรวงมหาดไทยดำเนินการปกครองเองในรัชชการที่ ๕ นั้น ส่วนพวกในมณฑลอีสาณที่นิยมการสักดุจเดียวกัน ก็เห็นจะเป็นเพราะสืบคตินิยมมาจากกัน และคงเริ่มมาแต่พวกลองแก่งแม่น้ำโขงก่อน ขั้นวิวัฒนาการต่อไปของการสักก็คือเกิดความเลื่อมใสในความสวยงามที่สักนั้น เลยนำเอาเลขยันต์ที่ศักดิ์สิทธิ์มาสักเพิ่มขึ้นตามตัว ผสมใส่น้ำว่านยาต่าง ๆ เพื่อให้ขลังขึ้นอีก และเมื่อแพร่มาถึงภาคกลางเช่นกรุงเทพฯเรานี้ ยังนิยมดัดแปลงสักกันใหญ่ หนักเข้าถึงกับสักเป็นรูปมังกรพันแขนและภาพอื่น ๆ แถมด้วยเลขยันต์จนเต็มตัวไปตามตาม ๆ กัน โดยนิยมว่าเหนียวดีเลยสืบเนื่องมาจนทุกวันนี้ แต่โดยมากนิยมสักกันในหมู่คนชั้นกลางและชั้นต่ำเท่านั้น ถ้าคนชั้นสูงคนไหนเกิดเลื่อมใสในการสัก ยอมให้มีลายสักด่างพร้อยในกายตัวก็มักจะกลายเป็นบุคคลในข่าวไป แต่ทั้งนี้ต้องขออภัยด้วยเพราะท่านผู้ที่เลื่อมใสเชื่อถือในเรื่องการสักลงก็มีเป็นจำนวนมาก และท่านก็มั่นอยู่ในคุณงามความดี แต่ก็มีบางพวกที่มักชอบสักเพื่อการเป็นพรรคพวกกัน ต้องการมุ่งแต่เพียงว่า “พวกมากลากไปเท่านั้น”

ตามหลักวิชาคงกระพันของโบราณไทยเรา ท่านวางแบบเลขยันต์ไว้มากมาย แต่มิได้มีปรากฏแน่นอนลงไปว่ายันต์ชนิดใดเป็นยันต์ที่จะใช้สักที่นำมาสักกันทุกวันนี้เป็นมติของอาจารย์ที่นำมาสักเอาเอง จะมีอย่างดี

ก็เพียงลงกระหม่อมเท่านั้น ทั้งนี้เห็นจะเป็นเพราะมิได้เคยมีการสักลงกัน
ในครั้งโบราณนั้นเองจึงมิได้มีแบบยันต์สักวางไว้ ผิดกับยันต์ของพวกทาง
เหนือซึ่งเป็นของพวกเงยว เขามีแต่ยันต์ใช้สักทั้งนั้น เนื้อมนต์คาถาหนัก
ไปทางพม่า จะมีคล้ายคลึงกันก็แต่พวกคาถาหัวใจ ๑๐๘ และพระพุทธคุณ
ถอดเท่านั้นเอง ลองตรวจดูในเสภาเรื่องขุนช้างขุนแผน อันเป็นนิยายแกม
ประวัติศาสตร์ที่ประกอบด้วยเวทมนต์คาถา จะเห็นได้ว่าตัวเอกของเรื่อง
ฝ่ายไทยเช่นขุนช้างขุนแผนหรือพระไวย พลายชุมพลเหล่านี้ ซึ่งกล่าวว่า
มีอภินิหารอยู่คงทนนัก แต่การอยู่คงนั้นเป็นไปด้วยการใช้วิทยาคม เสก
น้ำมันทาตัว บางทีก็มีการใช้ว่านยาปนบ้าง นอกนั้นก็ใช้เครื่องรางเช่นตระ
กรุดและผ้าประเจียดเป็นพื้น โดยฉะเพาะเสภาเรื่องนี้แต่งขึ้นเมื่อต้นแผ่นดิน
รัตนโกสินทร์นี่เอง ฉะนั้นในสมัยต้นกรุงรัตนโกสินทร์คงยังไม่นิยมสักกัน
เพราะถ้ามีการสักอยู่คงกันแล้วก็คงจะนำเข้าไปประกอบด้วย แต่ถ้าเมื่อ
พูดถึงตัวทหารเอกของฝ่ายเชียงใหม่แล้ว มักกล่าวถึงเรียงการสักอยู่บ้าง
เช่นตอนที่นำมากล่าวนี้

"กล่าวถึงทัพอัสดรตรีเพชรกล้า อันแม่ทัพคนนี้มีศักดา

อยู่คงศาสตราวิชชาดี แขนขวาสักรูปเป็นองค์นารายณ์
แขนซ้ายสักชาติเป็นราชสีห์ ขาขวาหมีกสักพยัคฆ์
ขาซ้ายสักหมีมีกำลัง สักอุระรูปพระโมคคัลลา
ภควัมบีดตานั้นสักหลัง ศีข้างสักอักขระนะจังงัง
ศีรษะผึ้งพลอยนิลเม็ดจินดา ผึ้งเข็มเล่มทองไว้สองไหล่
ผึ้งเพชรเม็ดใหญ่ไว้แสกหน้า ผึ้งก้อนเหล็กไหลไว้อุรา
ข้างหลังผึ้งเทียนคล้าแก้วตาแมว เป็นโปเปาปุบบีบยิบทั้งกาย

ดูเรี่ยรายรอยร่องเป็นถ้องแถว แต่เกิดมาอายุไม่พ่องแพว
ไม่มีแนวหนามขัดสักนิดเดียว”

ตามที่นำเรื่องการสักมากล่าวนี้ ก็เพื่อเป็นเครื่องประดับสติปัญญาให้ทราบว่าการสักนั้นเพิ่งจะมานิยมกันในยุคหลังนี้เอง และจากเรื่องบทประพันธ์นี้ทำให้ทราบต่อไปอีกว่า การผังเข็มก็เหมือนกัน ลัทธินคงจะแพร่ตามลัทธิการสักเข้ามาดุจเดียวกัน และการผังเข็มที่กระทำกันอยู่ในปัจจุบันนี้บางทีก็ใช้เข็มเงินเข็มทอง กล่าวคือเอาเงินและทองมาแผ่ทำให้เป็นเล่มเข็มดุจเข็มเย็บผ้า แต่บางอาจารย์เช่นท่านอาจารย์พ้อน (จมูกบี้) ท่านใช้เข็มเหล็กสำหรับใช้เย็บผ้าตามธรรมดานี่เองผังเข้าไป แล้วเวลาจะให้ออกก็มีคาถาเรียกออกซึ่งก็เป็นของมหัศจรรย์ชนิดหนึ่ง ที่เมื่อเวลาผังเข็มเข้าไป ผู้ถูกผังมิได้รู้สึกเจ็บปวดอะไรเลย และเมื่อเวลาจะให้ออกนั้น ถ้าไม่ใช้คาถาเรียกจะไม่ออกมาเลย บางทีก็จะโผล่ออกมาพอให้เห็นพ้นผิวหนัง แต่เมื่อเอาคีมจับดึงจะออกแรงดึงสักเพียงไร เข็มนั้นก็มยอมเคลื่อนออกมา และเมื่อเวลาว่าคาถาเรียกให้ออก เข็มนั้นก็ออกมาได้เพียงเอามือหยิบดึงก็หลุดออกมา บางอาจารย์ที่ท่านใช้ผังเข็มเช่นท่านอาจารย์เฮง ไพรยวัลย์ ท่านใช้เข็มนวโลหะ คือเอาโลหะหลายๆ ชนิดมารวมกันเข้าหลอมรีดทำเป็นเข็มใช้สำหรับผัง

มติของการผังเข็มถือว่าเป็นเครื่องรางชนิดหนึ่ง สำหรับคุ้มครองอันตราย และถือว่าเมื่อถูกทำร้ายที่ใด เข็มนั้นจะวิ่งไปรับตรงนั้น ถ้าไม่มีเหตุการณ์อะไรเข็มนั้นก็จะอยู่กับที่ๆ ผังนั้นหรืออาจเคลื่อนไปบ้าง แต่เมื่อจับดูก็สามารถที่จะรู้ว่าอยู่ตรงไหน ได้เคยเรียนถามประโยชน์ของการผัง

เข็มต่อครูบาอาจารย์บางท่านดู ท่านชแจงว่าเป็นเสมือนเข็มทิศ คอยชบอกเหตุการณ์ร้ายที่จะบังเกิดขึ้นให้ - คือถ้าหากจะมีโภยภัยอันตรายใดเกิดขึ้นกับผู้ที่ฝังเข็มมาแล้ว เข็มนนจะวงคอทำกริยาให้รู้ว่า จะต้องประสพกับอันตรายแล้วให้เราริบระวังรักษาตัว ซึ่งเมื่อเป็นเช่นนจริงก็เป็นการดีมาก

เพราะเหตุที่กล่าวมาแล้วว่าวิชชาคงกระพันชาตรีนได้ค่อย ๆ สลายตัวไปจากความนิยมของคนทั่ว ๆ ไป เนื่องจากเลิกวิธีรับทัพจับศึกแบบโบราณมาเป็นแบบสมัยใหม่ และไปปรากฏตัวอยู่กับพวกอันธพาลเสียเป็นส่วนมาก เลยทำให้วิชชาชนิดนถูกเหยียดหยามไปเพราะเหตุที่คนที่นำวิชชานั้นไปใช้กระทำตัวไม่งดงามนั่นเอง ถึงกับสมัยหนึ่งเมื่อไม่นานมานี้ กระทรวงศึกษาธิการได้สั่งพิมพ์ข้อความชี้แจงโทษ ห้ามมิให้เยาวชนของชาติปฏิบัติกัน ใส่ไว้ตามหลังปกหนังสือเรียนทั่ว ๆ ไป ความเสื่อมของวิชชาอยู่คงนี้ก็เข้ากับหลักภาษิตโบราณที่ว่า " ต้นไม้ตายเพราะลูก " เพิ่งจะมาฟื้นตัวอยู่ในความสนใจอีกครั้งหนึ่ง ก็เมื่อครั้งมหาสงครามที่แล้ว และก็ได้แสดงผลให้เป็นที่ประจักษ์แก่ตาโลกได้เป็นอย่างดี ไม่ผิดเพี้ยนกับที่เคยแสดงมาแล้วในเบื้องบรรพกาล

วิชชาคงกระพันชาตรี เป็นเชื้อที่เรียกควบกันไป และก็รู้กันอยู่เพียงว่าวิชชาชนิดนเป็นวิชชาที่ทำตัวให้อยู่คงอาวุธเท่านั้น แท้ที่จริงวิชชาคงกระพันชาตรีเป็นวิชชาคนละประเภท คงกระพันเป็นวิชชาชนิดหนึ่ง และชาตรีก็เป็นวิชชาอีกชนิดหนึ่ง ถ้าจะแบ่งศิลปวิทยาการอันว่าด้วยการคุ้มครองให้มนุษย์พ้นจากอันตรายอันเกิดจากอาวุธต่าง ๆ แล้ว ในบัจจุบันนี้คงจะประมวลมาแบ่งออกได้เป็น ๕ ประเภท คือ

๑. วิชชาคงกระพัน
๒. วิชชาชาตรี
๓. วิชชาแคล้วคลาด
๔. วิชชามหาอุด
๕. วิชชาแต่งคน

วิชชาคงกระพัน เป็นวิชชาที่เมื่อกระทำขึ้นแล้ว สามารถจะอยู่คงทนต่ออาวุธทั้งปวงได้ แม้จะทิ่มแทงหรือทุบตีสักประการใดก็ดี ก็ไม่เป็นอันตรายอย่างใดแก่ร่างกาย คนคงกระพันจริง ๆ แล้วถ้าจะฆ่าให้ตาย ต้องใช้หอกแทงส่วนทวารหนักถึงจะตายได้ ส่วนมากใช้เสกของกินเรียกว่าอาพัด เช่นอาพัดเหล้า อาพัดหมาก อาพัดใบพลู อาพัดยาสูบ อาพัดพริกไทย และอาพัดว่าน อาพัดรากยาต่าง ๆ กินเข้าไปเพื่อให้อยู่คงทนหรือเสกฝุ่นเสกผงทาตัว บางทีก็ใช้เสกปูนบ้ายคอ บางชนิดก็บ้ายรอบคอ บางชนิดก็บ้ายตรงลูกกระเดือกเท่านั้น เสกน้ำมันงาดิบ น้ำมันหอมกินและใช้ทาตัว บางทีก็ใช้เรียกเข้าตัว คือ เอาน้ำมันที่เสกแล้วนั้นใส่ลงในมือผู้ที่จะเรียกเข้าตัวนั้น แล้วให้นั่งบริกรรมคาถาเรียกไป จนกระทั่งน้ำมันหายเข้าไปในกายตัวจนหมด อย่างที่ท่านอาจารย์กลั่น วัดพยาธิกรุงเก่าท่านทำนั้น ท่านใช้จอกสัมริดใส่น้ำมันงาที่เสกแล้ว และเอาวางตรงกระหม่อมของผู้ที่จะเรียกให้น้ำมันเข้าตัว แล้วท่านก็บริกรรมเบ่าไป น้ำมันในจอกนั้นจะหายเข้าไปในตัวผู้นั้นจนหมดจอก การเสกน้ำมันที่ใช้ทางอยู่คงนั้น ถ้าเป็นน้ำมันงาท่านมักจะเสกจนเดือดเป็นพรายขึ้นมา บางทีเวลาเสกให้เอาอาวุธต่าง ๆ แช่ลงในน้ำมันนั้น หรือบางทีก็ใช้รองนั่งทับไว้ในเวลาที่เสกนั้น ส่วนน้ำมันหอมนั้นถ้าจะเสกท่านให้เอาน้ำมันหอมใส่ขันสัมริด แล้วเอาพระควันบดี

294.3183
ท 614พ
ม 31
ม 13405 ฤป

(พระมหากัจจายน์ปางบีดตา) ซึ่งแกะทำด้วยไม้รักซ้อนก็ได้ ไม้หิงหายก็ได้แช่ลงในน้ำมันนั้น บริกรรมเสกไปจนกว่าพระนั้นจะลุกขึ้นนั่ง จึงเป็นอันว่าใช้น้ำมันนั้นได้ วิชชาคงกระพันบางชนิดใช้เรียกประกายเหล็กเข้าตัว ทำตัวให้คงทนเยี่ยงเหล็ก แม้จะเอาอาวุธใดมาฟัน เช่นฟันด้วยขวาน ก็เสมอนดังเอาขวานไปฟันเหล็กฉะนั้น วิธีทำก็คือนำเอาเหล็กชนิดที่ยังมีประกายอยู่ คือเอาเหล็กลองกระทบหินดู ถ้าเห็นว่ามีประกายไฟแลบออกมาเป็นใช้ได้ โดยมากมักบังคับให้ใช้เหล็กน้ำหนัก ๔ บาท เอามาวางลงแล้วขึ้นนั่งทับไว้นั่งขัดสมาธิให้รูทวารตรงกับเหล็กที่นั่งทับนั้นแล้วบริกรรมเรื่อยไปทุกวัน ให้ลองเอาเหล็กนั้นตกับหินดูอีก ถ้าเห็นมีประกายแลบอยู่ก็ให้เรียกต่อไปจนกระทั่งดูหมดประกายแล้วเป็นอันใช้ได้ ประกายนั้นจะเข้าอยู่ในตัวเราหมด ท่านว่าอยู่คงยอดเยี่ยมนัก มีเคล็ดอยู่ว่าประกายนั้นจะเรียกเข้าตัวเมื่อใด จะบังเกิดอาการคลื่นเหียรเป็นที่ยิ่ง ท่านอาจารย์บางท่านได้เคยเล่าให้ฟังว่า คนที่เรียกประกายเหล็กเข้าตัวได้นั้น เคยเห็นถูกคนเอาขวานจามที่ศีรษะ พอขวานกระทบศีรษะเข้าเท่านั้น บังเกิดเป็นประกายไฟแวบออกมาเหมือนขวานกระทบเหล็กฉะนั้น ฉะเพาะผู้ที่ใช้วิชชาเสกน้ำมันงาทาตัวนั้น นอกจากจะทรงคุณสมบัติในทางคงทนกระทั่งขวานถากไม่เข้าแล้ว ยังทำให้ตัวลื่นเป็นพิเศษอีกด้วย คือไม่ให้ผู้ใดสามารถจะจับตัวอยู่ได้ คาถาที่ใช้เสกน้ำมันงานั้น มีนิยมใช้กันหลายอย่าง โดยมากมักจะใช้เสกด้วยหัวใจพระกรณี หัวใจเสฏฐัน หัวใจปลาไหลเผือก และยังมีพระคาถาอย่างอื่นอีก ตลอดจนโองการมหาทมิน และโองการนอโมซึ่งใช้ได้ทั้งนั้น นอกจากนี้กมีอาบน้ำว่านน้ำยากัน แต่ในสมัยโบราณนั้นผู้ที่จะสำเร็จวิชชาทางคงกระพันแน่นอนแล้ว อาจารย์ผู้สั่งสอนจะต้องทำพิธี

ชุบย้อมตัวให้ โดยจัดหาไม้ตามตำราที่บังคับไว้ นำมาทำเป็นฟืนก่อไฟขึ้น โดยให้ศิษย์นั้นนั่งอยู่กลางกองไฟ อาจารย์ก็ทำพิธีบริกรรมปลุกเสกไปที่หน้ากองไฟนั้น มีศาลเพียงตาตั้งราชวัฏฉัตรธงวงด้วยสายสิญจน์ตามพิธี เสร็จแล้วพอไฟซา อาจารย์ก็ใช้น้ำว่านน้ำยา ซึ่งเสกทำเป็นน้ำมนต์ประพรมที่ร่างกายศิษย์นั้น จนกระทั่งไฟดับมอดหมดเป็นอันเสร็จสิ้นพิธี บัจจุบันพิธีดังกล่าวสูญหายไปสิ้นแล้ว ไม่มีผู้ใดได้เล่าเรียนมากระทำกัน ถ้าจะชุบตัวให้ก็เป็นแต่เพียงทำน้ำมนต์รดให้เท่านั้นเ พียงแต่ขันทำน้ำมนต์คนก็ขยาดเสียแล้ว กล่าวคือต้องเอาดอกบัวตูม ๕ ดอก ใส่ลงในขันหรือบาตรที่จะทำน้ำมนต์นั้นเสกไปกว่าดอกบัวนั้นจะบานขึ้นเอง จึงจะใช้น้ำมนต์นั้นชุบตัวได้ เป็นการปลุกเสกให้ร่างกายนั้นอยู่คงคลอดกาลนานไป เพราะการใช้อาพัดส่งของอย่างอื่น ตลอดจนใช้น้ำมันงาทาตัวนั้น จะอยู่คงก็เพียงชั่วพักๆ เดียวเท่านั้น พอสิ้นอานุภาพของๆ ที่ทำนั้นก็เสื่อมไป เว้นแต่จะเรียกเข้าไว้ในตัวเช่นเรียกน้ำมันเข้าตัว ประกายเหล็กเข้าตัว เรียกขมิ้นผงและปรอทเข้าตัวเหล่านี้จึงจะอยู่คงคลอดไป นอกจากนี้มีการใช้เครื่องรางต่างๆ เป็นของคุ้มตัว เช่น ตระกรุด ประเจียด พิศมร มงคล เสื่อยันต์ แหวนพิรอด ลูกประคำ ลูกสักด พระเครื่องชนิดต่างๆ ตลอดจนกระทั่งพวกคดและเขี้ยวงาที่เป็นของวิเศษเกิดขึ้นเองโดยธรรมชาติ มีคุณสมบัติดุจว่านยาสำหรับเอามาใช้ปลุกเสกเป็นของคุ้มตัวได้ เมื่อพูดถึงเรื่องประเจียด และเสื่อยันต์ สมัยนี้สู้กว่าสมบูรณ์มากกว่าสมัยก่อน เพราะเกิดความเจริญขึ้นใช้พิมพ์เอาแทนการเขียนอย่างที่เคยปฏิบัติมา ตลอดกระทั่งตระกรุดก็ใช้ปั๊มเอา วันหนึ่งจะทำสักเท่าไรก็ได้ การที่มีผลิตขึ้นมากมายเช่นนี้เลยเป็นเหตุให้คนคลายความขลังศักดิ์สิทธิ์ไป และวิธีทำก็แปรเปลี่ยนไป จน

เกือบจะกล่าวได้ว่าแทบทุกท่านคณาจารย์ที่ทำของขลังประเภทนี้นั้น คง
จะไม่ทราบวิธีที่เขาปฏิบัติในการลงกันมาเช่นไร คือเช่นจะทำผ้าประเจียด
ขนสักผืนหนึ่ง หรือเสื้อยันต์ตัวหนึ่ง ก่อนอื่นที่จะลงนั้นจำเป็นต้องจัดหาผ้า
มาเตรียมกระทำเสียก่อน ผ้าที่จะลงนั้นต้องเป็นผ้าที่บริสุทธิจริง ๆ และผ้า
ที่บริสุทธิคือ ผ้าซักมาใหม่สักลานั้นเอง เมื่อได้มาแล้วก็ต้องเอามาซัก
น้ำที่ซักนั้นถ้าจะให้ถูกจริงตามตำหรับก็ต้องใช้น้ำที่ตักเอามาเมื่อเวลาเพ็ญ
กลางเดือน ๑๒ เอามาซัก เมื่อเสร็จแล้วก็ทำการย้อมอีกครั้งหนึ่ง โดยใช้
ว่านเอามาตำแล้วเอาน้ำมาย้อมเช่นว่านเพชรน้อย ว่านเพชรใหญ่ เป็นต้น
เมื่อย้อมเสร็จแล้วจึงขัดผ้านั้นให้เรียบ (มักจะใช้ลูกสะบ้าขัดกัน) เวลาจะ
ลงนั้นน้ำหมึกที่จะลงต้องมีผงผสมด้วย นอกจากนั้นก็ใช้ดีทั้ง ๕ ผสมใส่ลง
ในหมึกอีกด้วย เช่นดีไก่ดำ (พระกุกุสันโธ) ดีงู (พระโกนาคม) ดีเต่าตะนุ
(พระกัสสโป) ดีวัวเถือน (พระโคตโม) ดีเสือเหลือง (พระเมตตัยโย) เอา
มาผสมทำเป็นน้ำหมึกลง เสร็จแล้วจึงเริ่มลงได้ ถ้าเป็นทางทางเมตตามหา
นิยม ว่านที่จะใช้ย้อมผ้า หรือจะใส่ผสมในหมึกที่เขียนก็ได้ ท่านกำหนด
ให้ใช้ว่านเสน่ห์จันทร์ว่านชมนาวเหล่านี้ ขณะที่ลงก็ต้องมีการตั้งพระพุท
ธะลงก็ต้องสมาทานศีล ๕ หรือศีล ๘ เสียก่อน ถึงแม้การลงของขลังตาม
ลัทธิของต่างประเทศก็ปฏิบัติทำนองเหมือนกัน เสร็จแล้วจึงทำการปลุก
เสกอีกที่หนึ่ง การลงตระกรุดก็เหมือนกันที่นิยมใช้ลงลบถม คือลงเสร็จ
เรียบร้อยแล้วหนหนึ่ง ก็ขัดเสียให้เรียบแล้วลงทับไปอีก ลงไปลบไปทำ
เช่นนี้จนพอใจ เช่นลงได้ถึง ๑๐๘ ที จึงม้วนเป็นตระกรุด แต่ถ้าเป็นตะกั่ว
นั้นบางทีเมื่อลงเสร็จแล้วครั้งหนึ่ง ก็นำมาเข้าไฟหลอมดูถ้าหากหลอมไม่
ละลายเมื่อใดก็เป็นอันว่าใช้ได้เมื่อนั้น เสร็จแล้วยังมีการพอกตระกรุดนั้น

ด้วยสิ่งของต่าง ๆ อีก เรียกว่าถมตระกรุด เช่นกล่าวว่าถมด้วยพระไตรสรณาคม สัตตโพชฌงค์ นวหรคุณ ทศพลญาณ พระไตรสรณาคมนั้นก็คือดอกพุทธรักษาเหลือง ดอกพุทธรักษาขาว ดอกพุทธรักษาแดง สัตตโพชฌงค์คือใบไม้รู้นอน ๗ สิ่ง ได้แก่ใบชุมแสง ใบสมิ ใบระงับ ใบหิงหาย ใบผักกระเฉด ใบหญ้าใต้ใบ ใบกระถิน นวหรคุณนั้นได้แก่เครื่องหอมทั้ง ๙ คือ จันทร์แดง จันทร์ขาว กฤษณา กลำพัก ขอนดอก ชะมด พิมเสน อำพันทอง น้ำมันหอม ทศพลญาณ คือชันนางโลมใต้ดิน ดินสอกำบัง รังหมาล่าบีดพระเนตรหรือพระกรรณพระพุทธรูป เกษรศรีมหาโพธิ์ ไคลเสมา ผงมูลกัจจายน์ ผงปถมัง ผงตรีสิงเห ใบไมยราพ ดอกรักซ้อน สิ่งเหล่านำมาผสมกันเข้าพอกหุ้มตระกรุดนั้นอกหนึ่ง บางทีก็ถักด้ายทับลงไปอีกชั้นหนึ่ง เสร็จแล้วจึงทำสาย ๆ ตระกรุดนั้นเมื่อจะลงทำก็ต้องมีเคล็ดอีกสรุปความแล้วว่ากว่าจะทำตระกรุดหรือเครื่องรางต่าง ๆ เหล่านี้ได้แต่ละที กินเวลาเป็นไตรมาส คือสามเดือนจึงจะแล้วเสร็จ และทำทีหนึ่งก็คงจะได้ไม่มากนักเพียงจำนวนจำกัดเท่านั้น เสร็จแล้วก็ทำการชุบย้อมให้เกิดตะบะเดชะอีก ด้วยการเอาเข้าสุมในกองไฟ ถ้าหากว่าไฟไหม้หมดก็เป็นอันว่าต้องทำกันใหม่อีก ซึ่งวิธีทำดังกล่าวนี้ถ้าจะนำมาใช้ในสมัยนี้ก็คงไม่ทันความประสงค์แน่ เพราะคณาจารย์ที่ทำของขลังแจกกันในยุคนี้ ท่านทำขันครามละมาก ๆ ก็จำต้องดัดแปลงตัดทอนวิธีทำให้ง่ายเข้า และก็เป็นการจำเป็นอยู่เองที่เมื่อมีของมากราคาก็ต้องถูกลงมา คือเสื่อมความศักดิ์สิทธิ์ลงบ้างนั้นเอง แต่เมื่อจะทำให้ขลังศักดิ์สิทธิ์แน่นอน ก็ต้องทำตามที่กล่าวนั้น เลยเกิดเป็นหนทางให้คิดดัดแปลงในแง่ทุจริต เพื่อทำให้คนเห็นของที่ตนทำนั้นว่าขลังจริง ๆ เหมือนคนแต่ก่อนเขาทำกัน เช่นทำแหวนพิรอดแจก

อันแหวนพิรอดนั้นแต่ก่อนทำด้วยกระดาษว่าว เอามาลงยันต์เสร็จแล้วจึงถักเป็นวงแหวนเข้าพรัปลุกเสกจนได้ที่ดีแล้ว ก็ทำการชุบย้อมคือเอาเข้าเผาไฟ วงไหนไม่ไหม้จึงเอามาลงรักปิดทองไว้ใช้ และก็ทำกันได้จริง ๆ วิธีทำเช่นนี้ถ้าทำด้วยเจตนาบริสุทธิ์มั่นอยู่ในสมาธิจิตแน่นอน เป็นเผาไฟไม่ไหม้แน่ เพราะได้มีผู้กระทำกันมามากแล้ว หากแต่บางคนคิดกระทำโดยเจตนาไม่บริสุทธิ์หาด้ายทนไฟมาถักทำเอาอย่างบ้าง และเมื่อนำไปเผาไฟก็ไม่ไหม้เหมือนกัน ผู้ที่ไม่รู้เท่ากันบถือ ส่วนผู้ที่รู้เท่าก็กล่าวเยาะเย้ยถากถางให้เลยกลายเป็นว่าวิชชานเป็นการทำกลล่อหลอกไป พาให้เกิดความเสื่อมเสียมาก ท่านผู้ที่ประสงค์จะเชื่อถือในคุณวิชชาเวทมนต์แล้ว ขอให้ท่านมุ่งพยายามกระทำไปด้วยเจตนาบริสุทธิ์เถิด พระพุทธองค์ต้องทรงโปรดให้ประจักษ์ผลศักดิ์สิทธิ์เป็นแน่นอน หมั่นปฏิบัติตามที่ครูบาอาจารย์ท่านสั่งสอนมา วันนี้ไม่สำเร็จวันต่อไปก็ยังมีต้องพากเพียรกระทำไป ถ้าขืนนำเจตนาที่ไม่บริสุทธิ์เข้ามาเคลือบแฝงเป็นเล่ห์เป็นกล ความขลังก็จะไม่เกิดขึ้นแน่นอน

วิชชาชาตรี แตกต่างกับวิชาคงกระพัน คงกระพันพันแทงไม่เป็นอันตรายจริง แต่ก็ยังมีความเจ็บปวดรวดร้าวบ้าง สำหรับวิชชาชาตรีนั้นไม่รู้สึกเจ็บปวดเลย เป็นวิชชาที่ทำให้ตัวเบาและของหนักต่าง ๆ ที่จะมากระทบตัวเราก็เบาไปหมด คนที่สำเร็จวิชชาชาตรีนั้น สามารถโลดกระโดดได้สูง ๆ กระโดดได้ถึง ๓ วาก็มี วิชชานี้ไม่ใช่เป็นวิชชาเสกอาพัดเช่นวิชชาคงกระพัน เป็นวิชชาใช้แต่งตัวคือบริกรรมคาถาแล้วเอามือทั้งสองลากไปตามตัวเรียกว่า "ชักยันต์" แต่ที่นิยมเรียนกันโดยมากนั้นเป็นวิชชาของชาติอิสลามขึ้นต้นคาถาว่า "เฮกังกิงบาตู ฯลฯ ซึ่งไม่สามารถ

ที่จะกล่าวในที่นี้ได้ เพราะเป็นวิชชาของศาสนาอื่น อาจารย์ชาตรีที่มีชื่อเสียงที่สุดก็คือ ท่านอาจารย์กลั่น วัดพยาธิกรุงเก่า เสด็จในกรมหลวงชุมพร ฯ ก็ได้ทรงเสด็จไปศึกษาที่สำนักนี้ เวลาทำต้องเปลื้องผ้าให้หมดเหลือผ้าขาวม้าผืนเดียว นั่งขัดสมาธิชักแต่ปลายเท้าจนถึงศีรษะชนิดนี้เรียกว่าชาตรีบทใหญ่ มีชาตรีบทเล็กอีกบทหนึ่งใช้ชักเพียง ๓ ท่อนประดุจชักมงคล ๓ สายของเรานั้น วิชชาชาตรีนี้เมื่อทำเสร็จแล้ว ให้ทดลองยกหินทั้งแผ่นใหญ่ๆทุ่มลงไปที่ศีรษะ หินนั้นจะหักแตกแยกออกไป เป็นที่อัศจรรย์ยิ่ง แต่โดยผลตรงกันข้ามถ้าหากไปถูกของเบาๆ ดี กลับทำให้เป็นอันตรายได้เช่นไม้อ้อ ไม้ระกำ ไม้โสนพวกนี้ จะทำให้เป็นอันตรายได้ ฉะนั้นพวกที่เรียนวิชชาชาตรีจึงต้องระมัดระวังของพวกนี้นัก ตามที่กล่าวมานี้เป็นเรื่องชาตรีของแขก ส่วนชาตรีของไทยนั้นก็ได้แก่การแต่งตัว ถ้าจะเปรียบเทียบกับของแขกเขาก็คือการชักยันต์แต่งตัว ตามโองการสมมุติตนนั่นเอง คือชักมงกุฎ มงคล ๓ สาย สังวาลย์ เกราะ ฯลฯ เหล่านี้

วิชชาแคล้วคลาด วิชชาแคล้วคลาดนี้นับว่าเป็นวิชชาที่มีคุณค่าเหนือกว่าวิชชาทั้ง ๒ ประการนั้นกล่าวคือ แม้จะมีใครมุ่งกระทำอันตรายก็เผอิญให้หลีกเลี่ยงไปทำมิได้ เลยทำให้ไม่เจ็บตัวและถึงจะเข้าต่อสู้กันซึ่งๆหน้า แม้จะดีหรือจะพ้นมาก็เผอิญให้พลิกแพลงไปไม่ถูกต้อง วิชชาเหล่านี้กระทำขึ้นเป็นเครื่องราง เช่นตระกรุดทองเป็นต้น เราเรียกกันว่าตระกรุดเพชรหลึก แต่ส่วนมากมักนิยมภาวนาเป็นคาถา ตระกรุดเพชรหลึกทองขลังๆนั้น ผูกเอาไว้แล้วไปยืนใต้ต้นพุทรา ลองจับต้นลั่นดู ลูกพุทราที่ล่วงหล่นมานั้นจะไม่ถูกตัวเราเลย เคยมีการทดลองกันในระหว่างคนอยู่คงกับคนแคล้วคลาดให้ลองต่อสู้กันดู ผลที่สุดคนคงกระพันต้องยอมแพ้ เพราะไม่

สามารถจะทำอันตรายอีกข้างหนึ่งได้ ปล่อยให้ฝ่ายแคล้วคลาดทำเอาข้างเดียว หนักเข้าทนไม่ไหวจึงต้องยอมแพ้ วิชชานกนความไปถึงวิชชาจังงัง แปลงกายให้คนจำไม่ได้ เช่นวิชชาพรหมสี่หน้า ที่ทำให้เป็นหลายหน้า ดังเช่นพวกนักมวยใช้กัน ทำให้อีกฝ่ายหนึ่งชกไม่ถูก เพราะไม่รู้ว่าหน้าไหนกันแน่

สมัยปัจจุบันนี้ถ้าจะพูดถึงการใช้วิชชากันตัวกันแล้ว วิชชาแคล้วคลาดนับว่าเป็นดีที่สุด เพราะอาวุธที่ใช้ทุกวันนี้มีพิษสงร้ายกาจมากกว่าแต่ก่อน เช่นอาวุธปืนชนิดต่าง ๆ เป็นต้น ฉะนั้นคณาจารย์ในปัจจุบันนี้ ถ้าจะทำของกันตัว นอกจากจะทำเป็นคงกระพันชาตรีแล้ว จำต้องใส่เพิ่มวิชชาแคล้วคลาดลงไปด้วย เพราะถึงแม้จะอยู่คงสักเพียงไรก็ดี ถ้าถูกลูกปืนเข้าไม่กลูกถึงจะไม่เข้ากบอบช้ำแย่ที่เดียว คาถาที่ภาวนาเกี่ยวกับการแคล้วคลาดนั้น บทที่ใช้ได้ง่ายและขลังก็คือ

◎ พุทธัง นพไกรเข้ามาอยู่ในตัวกู แคล้วคลาดศัตรูวินาสสันติ
ธัมมัง นพไกรเข้ามาอยู่ในตัวกู แคล้วคลาดศัตรูวินาสสันติ
สังฆัง นพไกรเข้ามาอยู่ในตัวกู แคล้วคลาดศัตรูวินาสสันติ ฯ๑๑

และส่วนมากคาถาที่เกี่ยวกับแคล้วคลาดหรือเพชรหลักมักจะมีคำว่า ผุด ผด ผิด ปนอยู่ด้วย

วิชชาทางมหาอุดเป็นวิชชาที่ใช้กันมีนโดยฉะเพาะ กล่าวคือเป็นวิชชาที่เมื่อใช้แล้ว มีนี่ยังมานั้นเผื่อมูเกิดอุบัทวเหตุให้มีอันเป็นไป ลูกขัดลำบ้าง ลูกด้านบ้าง บางทีทำได้ขลังรุนแรงถึงกับปากกระบอกแตกกมเป็นคาถาสำหรับภาวนาก็ได้ ทำเป็นเครื่องรางไว้ใช้ติดตัวก็ได้ ฉะเพาะเครื่องรางจำพวกมหาอุดนั้น ทำเป็นตระกรุดแต่แปลกลักษณะออกไปก็มี

เช่นที่ใช้ทำด้วยไม้ เอาไม้ที่มีปล้องเช่นไม้ไผ่ตัดเอามาให้หัวท้ายโปร่ง ลง เลขยันต์แล้วก็ยัดใส่เข้าไปในลำกล้องปล่องไม้นั้น แล้วอุดหัวอุดท้ายเสีย เอาดินอุด รูปู รูหนู ที่มันอุดคารูอยู่นั้นเอามาผสมกับขรัก และผงเวทมนต์ อุดหัวอุดท้ายเสีย เพราะถือว่าเป็นมหาอุด ถึงแม้ตระกรุดที่ลงด้วยโลหะ ถ้าเป็นมหาอุดก็มักจะเลยมีดหัวมีดท้ายเสีย วิชชามหาอุดที่มีชื่อก็ได้แก่ อาจาริย์วัดพะเนียงแตกนครปฐมสมัยก่อน กล่าวกันว่าวิชชามหาอุดนี้ ทำได้ชลังๆ สามารถจะเอาผ่ามือตบปากกระบอกพลุ ซึ่งกำลังจุดพลุนั้น จะมิสามารถระเบิดออกไปได้เลย บางทีก็ใช้อุดกระบอกไฟพะเนียง ทำให้ไฟไม่พุ่งออกจากกระบอก หนักเข้าเลยดันกระบอกแตก วิชชาลงมหาอุดนี้เท่าที่พิจารณาดูแล้วเห็นเป็นยอดเยี่ยมก็ตรงที่นะปถมังพินธุ หากลงเป็นแบบ๕วงกลม(เหมือนนะฉัพพัณณรังษี) แต่หัวนั้นชมวดมาติดกับส่วนอังกุ เรียกว่านะมหาอุด (ซึ่งจะได้กล่าวในบรรพต่อไป) เพราะนะนี้ท่านจัดว่าเป็นอาโปธาตุ ตามลักษณะโอกกันติกาบิติ วรที่จะทำให้กระสุนด้านหรือขัดลำกล้องได้นั้น ก็เนื่องมาจากดินปืนนั่นแหละ เช่นเอาลูกปืนไปแช่น้ำไว้ลูกปืนนั้นจะเอามาใช้ยิงก็ไม่ได้ผลเลย เพราะฉะนั้นอาโปธาตุจึงเป็นคู่ปรับกับลูกปืน ถ้าเราทำนะให้ชลังศักดิ์สิทธิ์บังเกิดอาโปธาตุแล้ว ก็สามารถที่จะกันลูกปืนได้ ส่วนคาถาที่ใช้ทางมหาอุด บางทีก็นิยมคาถาพระพุทธเจ้าห้ามนายขมังธนูที่กำลังจะเงื้อยิงพระองค์ท่าน ทั้งนี้ตามแบบของท่านอาจาริย์วัดมะขามเฒ่า คือบทที่ว่า

๑ สัตถาระนุง อากัมมิตุง ทัตวา วิสัชเชตุง นาทาสิ ฯ

บางทีก็ใช้คาถาท้ายมาติกา ๓ บท ที่ขึ้นต้นด้วย สะนิทัสสะนะสัป ฯลฯ ส่วนมากมักนิยมใช้คาถาในกรณียเมตตสูตร์บทที่ว่า อุทธังอัทโธ กัน

เป็นพัน ถือว่าเป็นหัวใจมหาอุด ลูกปืนที่ใช้ยิงด้านแล้วบางที่ท่านก็นิยมเอามาลงเป็นมหาอุด เพราะถือเคล็ดว่าแม่ย่อมไม่ฆ่าลูกได้ จัดเป็นเครื่องรางกันปืน นอกจากนี้ยังมีตระกรุดมหาอุดที่สำคัญอีกประการหนึ่ง ต้องตอกหลักตำน้ำลงไปลงเป็นนะมหาอุดที่ขลังมากเรียกว่านะอุตตรัง หรือนะอุทกัง ถ้าลงบันจบหัวถูกต้องเป็นมหาอุด ถ้าลงหัวไม่บันจบกันเป็นแคล้วคลาด (ดังจะได้กล่าวในตอนต่อไป)

วิชชาแต่งคน เป็นวิชชาที่สำคัญยิ่งเพราะมิใช่แต่จะคุ้มแต่ตัวเองเท่านั้น ยังต้องทำคุ้มให้ผู้อื่นอีกด้วย เป็นวิชชาของผู้ที่จะเป็นแม่ทัพนายกองจำเป็นต้องเรียนรู้ไว้ประจำตัวทุกคน ดังเช่นเมื่อตอนขุนแผนเป็นนายทัพยกไปรบเชียงใหม่ ตามที่กล่าวไว้ในเสภาขุนช้างขุนแผนว่าด้วยการแต่งคนดังนี้

"ครานั้นพลายแก้วผู้แม่ทัพ ยืนชยับดังพระยาราชหงษ์
เรืองฤทธิ์เชี่ยวชาญการณรงค์ เห็นลาวยกพลตรงมาคราวครัน
จึงชวนผู้รั้งทั้งสามคน ให้จัดแจงแต่งตนชมชัน
ตรวจเตรียมพลไพร่ให้พร้อมกัน ผูกพันเครื่องครบในสงคราม
เจ้าพลายแก้วก็เสกน้ำมันให้ ทาไพร่ทานายสิ้นทั้งสาม
แต่งตัวขึ้นมาสง่างาม ตามยามเคล็ดล้วนประสิทธิ์ดี"

วิชชาแต่งคนของแม่ทัพนายกอง โดยส่วนทั่วไปแล้วแต่ครั้งโบราณมักจะนิยมใช้เสกน้ำมันจะเป็นน้ำมันงาหรือน้ำมันหอมก็ได้ ดังเช่นเจ้าพระยาบดินทร์เดชา (สิงห์) เมื่อเป็นแม่ทัพไปปราบเจ้าอนุเวียงจันทร์และเป็นแม่ทัพไปช่วยเขมร เพื่อให้รอดพ้นจากการเบียดเบียนของญวน ท่านก็ใช้แต่งคนด้วยน้ำมันงา และยังมีเหลืออีกสืบมาจนกระทั่งลูกหลานของ

ท่าน ได้เคยเอามาทดลองใช้กันคุ้มได้กระทั่งบีน จะสังเกตุได้จากการทำพระเครื่องของท่าน ที่บันจุไว้ที่วัดจักรวรรดิราชาวาส (วัดสามปลื้ม) เพิ่งเบิดกรุออกมาเมื่อคราวอินโดจีน พระที่ท่านทำไว้นั้นกลีนน้ำมันหอมฉุยทีเดียว ตามที่เคยเล่าเรียนสอบถามจากครูบาอาจาริย์ผู้ใหญ่ถึงการเสกน้ำมันแต่งคนของท่าน ท่านครูบาอาจาริย์ทุกท่านได้กรุณาบอกให้ทราบตรงกันว่าท่านใช้คาถาทั้งหน้า ทั้งหลวงเสก ๒ บทด้วยกัน และท่านได้กล่าวว่าถึงขุนแผนเองก็ใช้เสกด้วยบทนี้ เป็นวิชชาในตำหรับข้างพระที่พระพิชัยสงครามใหญ่ที่เดียว

นอกจากการเสกน้ำมันแล้วก็มีการเสกปูนบ้ายคอ วิชชานี้เป็นของเก่าแก่ คาถาที่ใช้มักนิยมกันไปคนละทางสองทาง ได้เคยสอบดูมามากแล้วไม่สู้จะตรงกัน เช่นคาถาคาดปูนที่นิยมใช้กันอยู่ทุกวันนี้ มีสองคณาจาริย์ด้วยกัน ตำราหนึ่งเป็นของท่านใบฎีกาแสง วัดน้อยทองอยู่ขนบุรี ใช้คาถาเสกปูนคาดคอเป็น ๔ คำด้วยกัน คาถานั้นว่าดังนี้ ๏ ปะ ฏิ รู ปัง ฯ เสกบ้ายตรงลูกกระเดือก ปรากฏว่าเมื่อทดลองแล้วได้ผลจริงเหมือนกัน ส่วนอีกตำราหนึ่งเป็นของอาจาริย์คำ ใช้คาถาเพียง ๓ คำเท่านั้น คาถาว่าดังนี้ ๏ อุ นุ ยัง ฯ วิธีคาดก็ทำนองเดียวกัน ปรากฏว่าใช้ได้ผลดีเหมือนกัน ส่วนตำหรับของท่านวัดมะขามเฒ่านั้นใช้คาถาเสกปูนคาดคอว่า ๏ อิติมัตติยา มัตติภะเว ฯ หรือใช้เสกหมากกินก็ได้ พระคาถาบทนี้ ปรากฏว่าท่านอาจาริย์ที่ทรงวิทยาคุณใช้กันหลายท่าน เพราะเป็นคาถาโบราณเล่ากันมาว่า คนที่ทำได้ขลัง ๆ ถึงกับยอมให้เอาเคียวเกี่ยวข้าวเกี่ยวคอเล่นเกี่ยวกันจนเคียวหักกุ่ม บางแบบก็ใช้คาถายอดศีลคือ ๏ พุทธะสังมิ ฯ หรือคาถา ๏ ตังปะนิตัง ฯ ก็ม ล้วนแต่วิธีเสก

ปูนคาดคอทั้งนั้น เมื่อจะทำให้คนอื่นก็เสกแล้วคาดให้เขา หรือเสกแล้วจะให้เขาคาดเองก็ได้ คุ้มกันดีนัก

อีกอย่างหนึ่งก็คือเสกหมากกิน การเสกหมากเป็นวิชชาของท่านอาจารย์เจ้าคุณพิศาล ฯ ปลัดทัพเมืองอุตรดิตถ์ ให้เสกให้ทหารกินออกรบกับทัพเงี้ยวจนแตกพ่ายไปหมด วิชชานี้ปรากฏว่ามีคณาจารย์หลายท่านเรียนสืบกันมาคาถาบางคำก็เพียนไป เช่นคำว่าอยู่กับรูปด้วย บางทีก็เพียนไปเป็นอยู่กับลูกด้วย หรือตอนที่ว่า นะโมพุทธายะ มะอะอุ บางบทก็เพียนไปว่า นะโมพุทธายะ นะมะอะอุกัม ตอนลงท้ายที่ว่าอัดด้วยนะโมพุทธายะ บางท่านก็ว่าด้วยอัดด้วยนะโมพุทธายะ ยะธาพุทโมนะ บางท่านก็เติม โสภิโตพุทโธ ลงไป ส่วนคำว่ามัตติยานั้น อ่านตามคำคาถาออกเสียงเป็นมัตติหยา ท่านคณาจารย์ที่เล่าเรียนวิชชาทางนี้มาเมื่อประสิทธิ์คาถาบทนี้ ให้แก่เหล่าศิษย์แล้ว จะสักอักษรให้ที่ข้อมือเป็นอักษร ข. ไว้ให้ทุกคน แท้ที่จริงคำนี้คือคำว่า วิ ในหนังสือขอมนั้นเอง เป็นชื่อย่อของเจ้าของตำราเดิม ท่านชื่อพระยาพิศาล ฯ แต่นิยมเรียกกันเป็นวิศาลเพราะ ว. กับ พ. เป็นหนังสือตัวเดียวกันใช้แทนกันได้ หมากที่เสกนี้เวลากินต้องกลืนชานด้วย

นอกจากวิชชาเสกหมากแล้ว ยังมีวิชชาเสกใบไม้กินอีกประการหนึ่ง ใช้เสกใบพลูเป็นของประกอบกับวิชชาคาดปูนที่คอ เมื่อคาดปูนแล้วก็เสกใบพลูกินด้วย ใช้ใบพลูเปล่าๆมิต้องประสมกับอะไรเสกกินเข้าไปแล้วให้สังเกตดู ถ้าใบพลูนั้นแปรรสไปเป็นรสเปรี้ยวกัด ท่านว่าได้ผลแล้วเนื้อหนังอยู่คงทนที่เดียว คาถาที่ใช้เสกนี้มี ๒ คำ ถ้าจะว่าแล้วก็คือคาถาหัวใจโสฬสหวย ก.ข. นั่นเอง เกณฑ์โสฬสนี้ท่านให้คิดเอา ๑๖ เป็นเกณฑ์ เช่น

ตั้งตัวหวยลงไปทั้งหมดแล้วลงนับเกณฑ์ ๑๖ ดูดังนี้

ก.	ข.	ฃ.	ค.	ฅ.	ฆ.	ง.	จ.
๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘
ฉ.	ช.	ซ.	ฌ.	ญ.	ฎ.	ฏ.	ฐ.
๙	๑๐	๑๑	๑๒	๑๓	๑๔	๑๕	๑๖
น.	บ.	ป.	ผ.	ฝ.	พ.	ฟ.	ภ.
๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘
ม.	ย.	ร.	ล.	ว.	ศ.	ห.	พ.
๙	๑๐	๑๑	๑๒	๑๓	๑๔	๑๕	๑๖
อ.	ฮ.						

จะเห็นได้ว่าตัวที่ ๑๖ ทั้งสองตัวนั้นได้แก่ ท และ พ ถ้าเรียกตามเสียงอ่านของคนโบราณก็เรียกว่า ท่อ พ่อ คาถาสองตัวนี้แหละที่ใช้เสกใบพลูกินนับถือกันว่าเหนียวคงนักหนาทีเดียว บางคนเรียกเพี้ยนไปว่า เทาะพ่อ หรือ ท้อพ่อ บางตำหรับของหลวงพ่อหรุ่น (คณาจารย์ต้นตำหรับยันต์สัก ๙ ยอด) ท่านให้ใช้ลงตัว ท้อ ขัดสมาธิใส่ลงในใบพลูเสียก่อนแล้วจึงเสกกินตามที่กล่าวนั้น พระคาถาที่เสกใบไม้กินเป็นคงกระพันนั้นบางอาจารย์ท่านให้ใช้หัวใจพระกรณีเสกก็ได้ ◎ จะ ภะ กะ สะ ขอ๎ม๎ แล้วก็ได้ปรากฏผลดีเหมือนกัน

อันวิชชาสำหรับแม่ทัพนายกองนั้น นอกจากจะทำการแต่งคนแล้วยังต้องมีวิชชาคุ้มพลอีก คือวิชชาที่ทำได้คุ้มทั่วไปทั้งกองทัพ ฉะเพาะมนต์ที่ผู้เป็นแม่ทัพจะต้องสาธยายให้จำได้ทุกคน ก่อนที่จะคุมไพร่พลออกรบก็คือ “มหาทิพพมนต์” ถึงจะว่าไม่ได้หมดก็ให้ว่าให้ได้ท่อนใดท่อนหนึ่ง เพื่อ

สวดคุ้มกันไพร่พล หรือเช่นขณะที่จะตัดไม้เอามาปักทำเป็นค่าย เมื่อตัดก็ว่า นะโมตัส และเมื่อปักเป็นค่ายก็ต้องว่า นะโมตัสสะ ดังนี้เป็นต้น หรือเวลาค่ำคืนก็ต้องบริกรรมคาถาให้เป็นเยี่อนเพชรบ้องกัน คือภาวนาคาถา

◎ ฆะเฏสิ ฆะเฏสิ กิงกะระณา ฆะเฏสิ อะหังปีตังชานามิ ชานามิ ฯลฯ แล้วกระทำจิตเป็นประหนึ่งว่าตนนั้นเดินทักษิณาวัตร์รอบบริเวณค่าย ๓ หน กันหมู่ข้าศึกจะลอบเข้ามาเบียดเบียนได้ ถึงมากแลเห็นเป็นประหนึ่งผู้คนอยู่หนาแน่น วิธีนี้ถ้าจะใช้ทำคุ้มบ้านเรือนบ้างก็ได้ดีนัก กันโจรภัยทุกประการ ถ้าเจ้าบ้านผู้ใดหมั่นกระทำดังว่านี้เป็นกิจวัตร์ทุกคืน ขะโมยที่มาคอยจะมาลักทรัพย์คงเก้อกลับไปทุกวัน เพราะว่ามาทีไรก็เห็นเจ้าของบ้านไม่หลับสักที ส่วนวิธีชาคุมพลนั้นคือเมื่อได้แต่งคนเสร็จแล้ว ก่อนจะยาตราทัพไปให้ผู้ที่จะเป็นแม่ทัพนายกองที่จะคุมไปนั้น สำรวจพลดูให้ทั่วว่ามีเท่าไร แล้วยืนกำหนดใจหมายไว้ พลางภาวนาพระคาถาสำหรับใช้คุมพลคือ

◎ อิติปิโสวิเสเสอิ อิเสเสพุทธะนาเมอิ อิเมนาพุทธะตังโสอิ อิโสตังพุทธะปีติอิ ฯลฯ ถ้าจะครบตามตำหรับต้องว่าถึง ๑๐๘ ครั้ง เสร็จแล้วจึงบริกรรมเบ่าไปให้ทั่ว ให้สอดส่ายตาแลมองสำรวจพลให้ถ้วนทุกคน สายตามองเห็นไปแค่ไหนคุ้มไปได้แค่นั้น ท่านเรียกว่าคาถาพระนารายณ์คุมพลแล ถ้าจะมีการทำน้ำมนต์ประพรมก็ให้ทำด้วยองการมหาทมื่น ทำแล้วจึงประพรมให้ทั่วกันเถิด หรือจะใช้ย่อเพียงบทสัมพุทเธ (หงษา) ก็ได้เมื่อใช้ทำน้ำมนต์นั้นกันสาระพัดภัยดีแล อนึ่งเมื่อจะตั้งค่ายหรือกองทัพลงณที่ใดก็ดี ให้เอาพระคาถานี้เสกทรายหว่านโปรยไปให้ทั่วในกองทัพหรือในบริเวณค่าย เสกทรายนั้นด้วยพระคาถานี้

๏ สะหัสสะสิเส บีเจโปโสสิเส สิเสสะตัง มุขา มุเข มุเข สะตัง ชิวหา ชิวะกัปโป มะหิทธิโก นะสักโกติ จะวัณเณตุง นิสเสสัง สัตถุโน คุณันติ ฯ๏ จะทำให้ข้าศึกแลเห็นเป็นผู้คนมาก กระทำให้ครั่นคร้ามขามเกรง กันภัยอันตรายทั้งปวงก็ได้

วิชชาคงกระพันชาตรีต่าง ๆ ตามที่กล่าวมาโดยย่อนี้ เพื่อจะได้เป็นเครื่องทำความเข้าใจให้ในศิลปวิทยาการประเภทนี้บ้างตามสมควร ยังมีวิชชาการอีกประเภทหนึ่ง ซึ่งเป็นวิชชาที่เป็นอริกับวิชชาประเภทนี้ คือ วิชชาคัดซึ่งใช้สำหรับถอนแก้คนที่อยู่คงกระพันให้อาถรรพ์นั้นเสื่อมคลายไป เพื่อจะได้ทำอันตรายเอาได้ตามที่มุ่งประสงค์ การคัดนี้กระทำกันเป็นหลายอย่างหลายวิธี ใช้คาถาอาคมคัดบ้าง ใช้สิ่งของที่เป็นอัปมงคลกระทำเอาให้เสื่อมบ้าง เช่น ใช้ผ้าเลอดผู้หญิงลูบคมอาวุธเสียก่อนแล้วจึงแทงฟันเอา หรือไม่ก็ให้ผู้หญิงที่กำลังมีประจำเดือนข้ามอาวุธเสียก่อน บางทีก็พยายามให้ผู้หญิงนั้นแกล้งหาทางข้ามตัวผู้ที่อยู่คงนั้นให้เสื่อมเสียก่อนแล้วจึงฟันแทงเอา หรือแกล้งเอาผ้าที่มประจำเดือนนั้นถูกศีรษะและร่างกายเสียก่อนก็มี แต่การกระทำประเภทนี้เป็นเหตุให้ผู้ถูกแกล้งนั้นบังเกิดอุปาทานว่า เมื่อถูกกระทำเช่นนั้นแล้วก็เสื่อมความขลังไป และถ้าหากยึดถืออุปาทานดังนี้ก็อาจจะเป็นไปได้จริง เพราะทำให้เสื่อมสมาธิไป แต่ถ้าเราไม่ยึดถือเสียเลย โดยถือว่าทองคำแม้จะตกน้ำจมโคลนก็ยังเป็นทองคำอยู่นั่นเอง เมื่อสมาธิเราไม่เสื่อมการกระทำดังนี้ก็ไม่ผลิตผลอันใด สำหรับพวกที่ขลังด้วยแรงว่านยานั้น วิธีคัดก็คัดกันด้วยการใช้ว่านยาเหมือนกัน เช่นเอาเปราะซึ่งเป็นพันธุ์ไม้จำนวนว่านชนิดหนึ่ง มาทาลูบที่คมดาบคมมีดเสียก่อน แล้วจึงฟันแทงเอา ถือคติว่าว่านยานั้นจะเสื่อมแรงขลังไป ทั้งนี้เพราะนาม

ชื่ออันเป็นอัปมงคลว่า "เปราะ" นั่นเอง ลางทีก็ใช้ขไก่ทาเสียก่อน เพราะคิดมีอยู่ว่าไก่นั้นถ้าหากบินข้ามต้นว่านยาทมฤทธิแล้วจะตายหมด ฉะนั้นจึงเอาขไก่เป็นเครื่องปราบว่านยานั้นให้เสื่อมคลายไป อีกประเภทหนึ่งใช้คัดด้วยคาถาอาคมต่าง ๆ เช่นตามในเรื่องขุนช้างขุนแผนที่ว่า

"สำมะยังโถมเข้าเอานายทัพ นายปราบรับพันบั่งดังเหล็กเพชร
สำมะยังเบ่าไปให้ ประจุขาด เอาดาบฟาดขาดสะบั้นกระเด็นเด็ด
ดาบร่อนเลือดฝาดดังชาดเช็ด อ้ายลาวเข็ดคิดขยาดไม่อาจรบ
พรหมศรเสกคาถาว่าถอนโบสถ์ โดดแทงกำกองเข้าห้องกบ
ชักกันหยั้นพันควานลงซานซบ ทัพศพผีนายลงก่ายกัน
สอยดาวเห็นแม่ทัพอัปรา นายทั้งปีกซ้ายขวาก็อาสัญ
ก็ขับไสช้างงาเข้ามาพลัน เอางาวพันพวกไทยไล่ตะลุย
ธรรมเถียรยืนดูอยู่ท่ามกลาง ขัดใจใส่ช้างมาฉุยฉุย
อ้ายพลายแก้วมิ่งเมืองไม่เกรงงุย เอางาชุ่ยสอยดาวเข้าราวนม
นายสอยดาวทรงกายพอหายขัด เอาของดีงาหันพันประสม
ไทยเบ่า โอ้พ้าผ่า มาตามลม พันลาวง้าวรมลงครึ่งคอ"

คาถาคัดตามที่กล่าวมานี้คือคาถาบัจจุขาด คาถาถอนโบสถ์ คาถาโอ้พ้าผ่า ฉะเพาะคาถาบัจจุขาด คาถาถอนโบสถ์นั้น คงจะได้รับทราบกันแล้ว ส่วนคาถาโอ้พ้าผ่านั้น ได้สอบทวนมามากแล้วยังจับเค้าความมิได้แน่ แต่ก็คงจะไม่พ้นคาถาบทที่ว่านคอ

๏ โอนะโตสัพพะกิเลสัง โอนะโตสัพพะมะมะลัง โอนะโตทิฏฐิชาลัญจะ โอนะโตตังนะมามิหัง ๓๏

บทที่ใช้กันเป็นส่วนมากก็คือคาถาขับนาค

◎ คัจฉะ อะมุมหิ โอกาเสติ ฐาหิ ๒◎

บทนี้ใช้คัดได้เหมือนกัน นอกจากคาถาคัดแล้ว ยังมีคาถาสูบอีกอย่างหนึ่งที่ใช้เป็นการคัดถอนได้ คือผู้ใดที่มีเวทมนต์คาถาเครื่องรางที่ขลังค้มตัว ถ้าเราไม่ใช้วิธีคัดก็ใช้วิธีสูบเอามาไว้ในตัวของเราเสีย กระทำให้อีกฝ่ายหนึ่งเสื่อมไป โดยที่เราได้สูบเอาความขลังศักดิ์สิทธินนมาไว้ในตัวของเรา

การอยู่คงกระพันชาตรีตามที่กล่าวมานั้น ล้วนเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากเวทมนต์ทำให้เป็นไป ยังมีสิ่งทำให้อยู่คงได้โดยมิต้องใช้คาถาอีก เราเรียกของจำพวกนี้ว่าพวก "ทนสิทธิ์" ได้แก่พวกคด พวกแร่ พวกเขี้ยวงา และว่านยาทั้งปวง ที่มีคุณสมบัติทำให้อยู่คงได้ ซึ่งการอยู่คงนี้มีหลายประการนัก นอกจากที่กล่าวมาแล้วท่านยังจำแนกการอยู่คงไว้ดังนี้

"บ้างอยู่ด้วยรากไม้ไพลว่าน บ้างอยู่ด้วยโอมอ่านพระคาถา
บ้างอยู่ด้วยเลขยันต์น้ำมันทา บ้างอยู่ด้วยสุราอาพัดกิน
บ้างอยู่ด้วยเขี้ยวงาแก้วตาสัตว์ บ้างอยู่ด้วยกำจัดทองแดงหิน
บ้างอยู่ด้วยเนื้อหนังผึ้งเพชรนิล ล้วนอยู่สิ้นทุกคนทนศาสตรา"

การอยู่คงด้วยว่านและยานั้น ฉะเพาะพวกที่อยู่คงด้วยยานั้น ก็ได้แก่พรรณไม้ที่เป็นเครื่องยาต่าง ๆ บางทีก็ใช้รากยานั้นมาเสกกิน เช่นรากหางนกกะลิง รากตำเลีย รากกระเช้าผีมด รากพระยายา รากมะตูม หรือเช่นบรเพ็ชร ไพล ขมิ้น เหล้าสุ เอามาเสกเข้าแล้วจึงกินเข้าไป ทำให้เนื้อหนังอยู่คง คาถาที่เสกนั้นก็ให้ใช้ตามบทคาถาต่าง ๆ ที่ท่านบังคับไว้เช่น

เสกไพล

◎ อะระหังคารัง เพชชะคังคารัง อะระหังจังเหล็ก เพชชะคังจังเหล็ก อะระหังตรีเพชชะคงคง ฯ

เสกขมิ้น

◎ กะระมะถะ กิริมิถิ กุรุมุถุ เกเรเมเถ พุทธังคงทรหด ตะโจหนัง ธัมมังคงทรหดมังสังเนือ สังฆังคงทรหดอัถิกระดูก อิสวาสุคงคงตรเพชชะคงคง ฯ

เสกบอระเพ็ด

◎ นะอิเพชชะคงอะระหังสุคะโตภะคะวา โมติพุทธะสังเพชชะคงอะระหัง สุคะโตภะคะวา พุทบีอิสวาสุเพชชะคงอะระหังสุคะโตภะคะวา ธาโสมะอะอุเพชชะคงอะระหังสุคะโตภะคะวา ยะภะอุอะมะเพชชะคงอะระหังสุคะโตภะคะวา ฯ

บางบทท่านใช้ว่าดังนี้ก็มี

◎ นะอิเพชชะคง อะระหังสุคะโตภะคะวา โมติอิสวาสุ อะระหังสุคะโตภะคะวา พุทบีสุสวาอิ อะระหังสุคะโตภะคะวา ธาโสมะอะอุ อะระหังสุคะโตภะคะวา ยะภะอุอะมะ อะระหังสุคะโตภะคะวา ฯ

เสกรากยาต่าง ๆ

◎ อิติมัติยา มัติภะเว ฯ

บางตำหรับก็ใช้คาถาหัวใจปลาไหลเผือกเสก คือ

◎ นะหะปะทิ อิกะวิติ ฯ

เพราะเหตุที่อยู่คงกระพันชาตรีนี้มีการถอนแก้คัดกันตามที่กล่าวมาแล้วนั้น ฉะนั้นท่านจึงได้วางวิธีกันในการที่เขาจะถอนแก้ไว้ เช่นจะอาราธนาพระ

หรือเครื่องรางเพื่อนำติดตัวไปด้วย เมื่ออาราธนาแล้วให้ใช้คาถาผูกเสี่ยด้วยคาถาผูกจะเป็นบทใดบทหนึ่งก็ได้ หรือดังที่กล่าวไว้

◎ พุทธังอาราธะนามิ ธัมมังอาราธะนามิ สังฆังอาราธะนามิ อุกาสะอาราธะนามังกะโรมิ พุทธะรัตนัง ธัมมะรัตนัง สังฆะรัตนัง ติณนังรัตนานังอานุภาเวนะ อิมังองคะพันธะนังอะธิฐามิ ทุติยัมปิอิมังองคะพันธะนังอะธิฐามิ ตะติยัมปิอิมังองคะพันธะนังอะธิฐามิ อิมังกายะ พันธะนังอะธิฐามิ ทุติยัมปิอิมังกายะพันธะนังอะธิฐามิ ตะติยัมปิอิมังกายะพันธะนังอะธิฐามิ ฯ

ถ้าเป็นการเรียกคาถาอาคมเข้าตัวนั้น ให้ใช้คาถาเชิญอาคมเข้าตัวดังที่พิมพ์ไว้แล้วในฉะบับปฐมบรรพนั้น แล้วผูกเสี่ยเพื่อความแน่ใจให้เอาคาถาบทนี้กรึง ◎ โสธายะ ฯ กรึงซ้ำเสี่ยอีกเพื่อความแน่ใจ

◎ เอหิพุทธานุภาเวนะ เอหิธัมมานุภาเวนะ เอหิสังฆานุภาเวนะ เอหิสัพพะมนต์ สัพพะดลกาย เอหิสัพพะคาถม สัพพะคาถาย เอหิสัพพะครู สัพพะแสงสาย สัทธังสุตะวา สะรีเรเมติฐานุ ฯ

พระคาถาบทนี้เป็นบทสำหรับใช้เรียกวิทยาอาคมส่ตัวเหมือนกัน และถ้าหากเวทมนต์ที่ถูกเขาเรียกไปแล้ว เราใช้บทนี้เรียกกลับคืนดีเหมือนก่อน อีกประการหนึ่งจะใช้บริกรรม สูบเวทมนต์ของท่านผู้อื่นให้มาอยู่ในตัวเราก็ได้ หรือจะใช้คาถามงกุฎแก้วดังนี้ก็ได้

คาถามงกุฎแก้ว

◎ เอหินะโมพุทธายะ อานุภาเวนะ เอหินะโมธัมมายะ อานุภาเวนะ เอหินะโมสังฆายะ อานุภาเวนะ หากรีพระบัจเจกะโพธิ หากรีสุจักรวาเพจันโท สัพเทวากูจะเรียก ๆ สัพเพเทวากูจะผูก ๆ สัพเพเทวากูจะผูก ๆ สัพเพ

เทวากูจะสูบ ๆ สัพเพเทวา อาคัจเฉยยะอาคัจเฉยหิ พันธังพันธัง ฯ๏ๆๆๆ

คาถานอาราธนาพระพุทธเจ้าชุมนุมพระคาถาทั้งปวง ทั้งเรียกทั้งแก้ ถ้าพันแทงมิเข้าให้เอาคาถานเรียกมาอยู่กับเรา พันแทงเข้าทุกคน ถ้าจะอยู่คงว่านยาอาคมทั้งปวงก็เข้าแล ถ้าคาถาอันใดไม่ประสิทธิให้เอาคาถานสูบขนประสิทธิ ถ้าจะกระทำอันใดสารพัดให้เอาคาถานนมัสการก่อน ๆ จะประสทธวเสสแล ฯ

คาถามงกุฎแก้วนมบางอาจารย์ท่านว่าดังนี้

๏ เอหินะโมพุทธา อานุภาเวนะ เอหินะโมอาพัทคงคง เอหินะโมธัมมา อานุภาเวนะ เอหินะโมอาพัทคงคง เอหินะโมสังฆา อานุภาเวนะ เอหินะโมอาพัทคงคง นะหาเถนะพระบัจเจกะโพธิชัยโย คุณณันตรี สุริโยจันโท สักกัตวา ภัชชาหุงครู สัพเพเทวากูจะทรง ๆ สัพเพเทวากูจะปลุก ๆ สัพเพเทวากูจะตริง ๆ สัพเพเทวากูจะครอบ ๆ สัพเพเทวากูจะสูบ ๆ สัพเพเทวากูจะเรียก ๆ สัพเพเทวากูจะเชิญ ๆ สัพเพเทวากูจะเสก ๆ แตกกราบกลายมิตรสวาหะ ฯ๏ๆๆๆ

มีวิธีใช้ดังนี้จึงนำมาลงไว้ทั้ง ๒ แบบ ให้พิจารณาเอาเถิด

อักขระ

ในการเล่าเรียนวิชชาเวทมนต์คาถาและเลขยันต์ ที่ได้เคยศึกษาเล่าเรียนกันสืบต่อมานั้น เป็นคตินิยมอันหนึ่งของท่านโปราณาจารย์ ไม่ว่าจะจดจารึกเป็นตำหรับตำราไว้ หรือจะจารึกอักษรบทพระคาถาลงไปในยันต์ นิยมใช้เป็นอักษรขอม ถือว่าเป็นอักษรที่ศักดิสิทธิที่ใช้กันมาแต่ดั้งเดิม ก่อนจะมีหนังสือไทย ทั้งการเขียนอักษรขอมกับอักษรไทยก็มีวิธีเขียนแตกต่างกัน เพราะหนังสือขอมทุกตัวนั้น มีสระอะแฝงอยู่ในตัวทั้งนั้น เช่นจะเขียนคำว่า นะ ถ้าเป็นหนังสือไทยก็ต้องใส่สระอะลงไปอีก สำหรับหนังสือขอมนั้นเขียนลงไปได้เลย โดยมิต้องใช้สระ และอักษรตัวหนึ่ง ๆ ในหนังสือขอมนั้น ท่านให้ความหมายไว้ลึกซึ้งมาก คือเปรียบเท่ากับพระพุทธเจ้าองค์หนึ่ง ๆ ตามนัยที่กล่าวไว้ในคัมภีร์รัตนมาลา

ฉะนั้นจึงได้มีข้อบังคับห้ามกันไว้เป็นหนักหนาว่า ห้ามมิให้เหยียบย่ำหรือนำไปใช้ในสิ่งที่ไม่สมควร เช่นนำเอากระดาษหรือผ้าที่มีอักษรขอมจารึกอยู่ ไปใช้ชำระเป็นอันขาด เพราะถือว่าเป็นบาป คตินี้เลยถือสืบเนื่องกันมาจนถึงตัวหนังสือไทยเราด้วย ฉะนั้นในการจะเล่าเรียนเวทมนต์แลเลขยันต์ บัญหาที่เป็นปัจจัยสำคัญที่สุดก็คือ ต้องหัดอ่านอักษรขอมเสียก่อน เบื้องต้นที่จะอ่านจะต้องอ่าน นะโมพุทธายะ สิทธัง อันเป็นคำเตือนให้ระลึกถึงพระพุทธคุณ ขออำนาจให้ดลบันดาลให้ได้เรียนรู้สมความปรารถนา แล้วจึงอ่านสระทั้ง ๘ ตัว แลแม่อักษรทั้ง ๓๓ ตัวตามแบบการหัดอ่านและเขียนหนังสือขอมดังนี้

แบบเรียนหนังสือขอม

ន ៩ម ៣ ក្ខ យ្យ ស ង្ខំ

นะ โม พุ ทธา ยะ สิ ทธ์ำ

អ អា ឥ ឦ ឧ ឩ ឯ ឰ

อะ อา อิ อี อุ อู เอ ไอ

แม่อักษร

ក ខ គ ឃ ង ច ឆ ជ ឈ ញ

กะ ขะ คะ ฆะ งะ จะ ฉะ ชะ ฌะ ญะ

ដ ឋ ឌ ឍ ណ ត ថ ទ ធ ន

ฏะ ฐะ ฑะ ฒะ ณะ ตะ ถะ ทะ ธะ นะ

ប ផ ព ភ ម យ រ ល វ ស

ปะ ผะ พะ ภะ มะ ยะ ระ ละ วะ สะ

ហ ឡ អ

หะ ฬะ อัง

แจกแม่กะกาสืบต่อไป

ก ก กา กิ กี กุ กู เก เกา กุ่ กี้ ก๋ ก๊
กะ กา กิ กี กุ กู เก ไก กุ๋ กิ๋ ก๋ กะ
ข ข ขา ขิ ขี ขุ ขู เข เขา ขุ่ ขี้ ข๋ ข๊
ค ค คา คิ คี คุ คู เค เคา คุ่ คี้ ค๋ ค๊
ฆ ฆ ฆา ฆิ ฆี ฆุ ฆู เฆ เฆา ฆุ่ ฆี้ ฆ๋ ฆ๊
ง ง งา งิ งี งุ งู เง เงา งุ่ งี้ ง๋ ง๊
จ จ จา จิ จี จุ จู เจ เจา จุ่ จี้ จ๋ จ๊
ฉ ฉ ฉา ฉิ ฉี ฉุ ฉู เฉ เฉา ฉุ่ ฉี้ ฉ๋ ฉ๊
ช ช ชา ชิ ชี ชุ ชู เช เชา ชุ่ ชี้ ช๋ ช๊
ฌ ฌ ฌา ฌิ ฌี ฌุ ฌู เฌ เฌา ฌุ่ ฌี้ ฌ๋ ฌ๊
ญ ญ ญา ญิ ญี ญุ ญู เญ เญา ญุ่ ญี้ ญ๋ ญ๊
ฎ ฎ ฎา ฎิ ฎี ฎุ ฎู เฎ เฎา ฎุ่ ฎี้ ฎ๋ ฎ๊
ฏ ฏ ฏา ฏิ ฏี ฏุ ฏู เฏ เฏา ฏุ่ ฏี้ ฏ๋ ฏ๊
ฐ ฐ ฐา ฐิ ฐี ฐุ ฐู เฐ เฐา ฐุ่ ฐี้ ฐ๋ ฐ๊
ฑ ฑ ฑา ฑิ ฑี ฑุ ฑู เฑ เฑา ฑุ่ ฑี้ ฑ๋ ฑ๊
ฒ ฒ ฒา ฒิ ฒี ฒุ ฒู เฒ เฒา ฒุ่ ฒี้ ฒ๋ ฒ๊
ณ ณ ณา ณิ ณี ณุ ณู เณ เณา ณุ่ ณี้ ณ๋ ณ๊
ด ด ดา ดิ ดี ดุ ดู เด เดา ดุ่ ดี้ ด๋ ด๊
ต ต ตา ติ ตี ตุ ตู เต เตา ตุ่ ตี้ ต๋ ต๊
ถ ถ ถา ถิ ถี ถุ ถู เถ เถา ถุ่ ถี้ ถ๋ ถ๊
ท ท ทา ทิ ที ทุ ทู เท เทา ทุ่ ที้ ท๋ ท๊
ธ ธ ธา ธิ ธี ธุ ธู เธ เธา ธุ่ ธี้ ธ๋ ธ๊
น น นา นิ นี นุ นู เน เนา นุ่ นี้ น๋ น๊
บ บ บา บิ บี บุ บู เบ เบา บุ่ บี้ บ๋ บ๊
ป ป ปา ปิ ปี ปุ ปู เป เปา ปุ่ ปี้ ป๋ ป๊
ผ ผ ผา ผิ ผี ผุ ผู เผ เผา ผุ่ ผี้ ผ๋ ผ๊
ฝ ฝ ฝา ฝิ ฝี ฝุ ฝู เฝ เฝา ฝุ่ ฝี้ ฝ๋ ฝ๊
พ พ พา พิ พี พุ พู เพ เพา พุ่ พี้ พ๋ พ๊
ฟ ฟ ฟา ฟิ ฟี ฟุ ฟู เฟ เฟา ฟุ่ ฟี้ ฟ๋ ฟ๊
ภ ภ ภา ภิ ภี ภุ ภู เภ เภา ภุ่ ภี้ ภ๋ ภ๊
ม ม มา มิ มี มุ มู เม เมา มุ่ มี้ ม๋ ม๊
ย ย ยา ยิ ยี ยุ ยู เย เยา ยุ่ ยี้ ย๋ ย๊
ร ร รา ริ รี รุ รู เร เรา รุ่ รี้ ร๋ ร๊
ล ล ลา ลิ ลี ลุ ลู เล เลา ลุ่ ลี้ ล๋ ล๊
ว ว วา วิ วี วุ วู เว เวา วุ่ วี้ ว๋ ว๊
ศ ศ ศา ศิ ศี ศุ ศู เศ เศา ศุ่ ศี้ ศ๋ ศ๊
ษ ษ ษา ษิ ษี ษุ ษู เษ เษา ษุ่ ษี้ ษ๋ ษ๊
ส ส สา สิ สี สุ สู เส เสา สุ่ สี้ ส๋ ส๊
ห ห หา หิ หี หุ หู เห เหา หุ่ หี้ ห๋ ห๊
ฬ ฬ ฬา ฬิ ฬี ฬุ ฬู เฬ เฬา ฬุ่ ฬี้ ฬ๋ ฬ๊
อ อ อา อิ อี อุ อู เอ เอา อุ่ อี้ อ๋ อ๊
ฮ ฮ ฮา ฮิ ฮี ฮุ ฮู เฮ เฮา ฮุ่ ฮี้ ฮ๋ ฮ๊

ฑ ฒ ณ ด ต ถ ท ธ น บ ป ผ ฝ
ฒ ณ น บ ป ผ ท ธ ฝ
ฌ ญ ฎ ฏ ฐ ฑ ฒ ณ ด ต ถ
ฌ ญ ฎ ฏ ฐ ฑ ฒ ณ ด ต ถ
ฑ ฒ ณ ด ต ถ ท ธ น บ ป ผ ฝ
ฒ ณ น บ ป ผ ท ธ ฝ
ค ฅ ฆ ง จ ฉ ช ซ ฌ ญ ฎ ฏ
ฐ ฑ ฒ ณ ด ต ถ ท ธ น บ ป ผ
ฝ พ ฟ ภ ม ย ร ฤ ล ฦ ว ศ
ษ ส ห ฬ อ ฮ ฯ ะ า ิ ี ึ
ื ุ ู ฺ ฿ เ แ โ ใ ไ ๅ ๆ
็ ่ ้ ๊ ๋ ์ ๎ ๏ ๐ ๑ ๒ ๓
๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๚ ๛

ร ร ก ริ รี ร ุ ร ู เร เก ร่ รี ร์ ร

ถ ฉ ฉา ฉิ ฉี ฉุ ฉู เฉ เฉา ฉ่ ฉ ฉ ฉ

ว ฮ ฮา ฮิ ฮี ฮุ ฮู เฮ เฮา ฮ่ ฮ้ ฮ๊

ส ส ซา ซิ ซี ซุ ซู เซ เซา ซ่ ซ ซ ส

ซ ซ ส

ห ห หา หิ หี หุ หู เห เหา ห่ ห ห

หี ห์ ห

อ อ อา อิ อี อุ อู เอ เอา อ่ อ้ อ๊

อี อ์ อ

ฮ ฮ ฮา ฮิ ฮี ฮุ ฮู เฮ เฮา ฮ่ ฮ้ ฮ์ ฮี ฮ์ ฮ

จบแจกแม่กะกาแต่เท่านี้

แจกแม่กันนะ

ก ญ ก ญา ก ญิ ก ญี ก ญุ ก ญู ก เ ญ ก เ ญา

กญ่น กญ่นา กญ่นิ กญ่นี กญ่นุ กญ่นู กญ่เน กญ่โน

กญ่ำ กญ็ กญ่ำ ก ญ

กญ่นุง กญ่นิง กญ่นง กญ่น

ให้แจกต่อไปจนถึงแม่อัง

แจกแม่กัณณะ

ก ณ์ ณ ก ณ์ ณา ก ณ์ ณิ ก ณ์ ณี ก ณ์ ณุ ก ณ์ ณู

ก ณ์ ณ ก ณ์ ณา ก ณ์ ณิ ก ณ์ ณี ก ณ์ ณุ ก ณ์ ณู

ก เ ณ์ ณ ก เ ณ์ ณา ก ณ์ ณำ ก ณ์ ณี ก ณ์ ณำ ก ณ์ ณ

กณ์ณ กณ์ณา กณ์ณิ กณ์ณี กณ์ณุ กณ์ณู

ก เ ณ์ ณ ก เ ณ์ ณา ก ณ์ ณำ ก ณ์ ณี ก ณ์ ณำ ก ณ์ ณ

กณ์ ณ กณ์ โณ กณ์ณุง กณ์ณิง กณณง กณ์ณะ

ให้แจกต่อไปจนถึงแม่อัง

แจกแม่กัพพะ

กฺว กฺวา กฺวิ กฺวี กฺวุ กฺวู กฺเว
ฺว ฺว ฺว ฺว ฺวุ ฺวู ฺว

กพฺพ กพฺพา กพฺพิ กพฺพี กพฺพุ กพฺพู กพฺเพ

กฺโว กฺวุ ฺว ฺว ฺว

กพฺโพ กพฺพุง กพฺพิง กพฺพง กพฺพ

ให้แจกต่อไปจนถึงแม่อัง

แจกแม่กัลละ

กลฺล กลฺลา กลฺลิ กลฺลี กลฺลุ กลฺลู กลฺเล

กฺโล กลฺลุง กลฺลิง กลฺลง กลฺล

ให้แจกต่อไปจนถึงแม่อัง

แจกแม่กัปปะ

กปฺป กปฺปา กปฺปิ กปฺปี กปฺปุ กปฺปู กเปฺป

กุปฺป กปฺปา กปฺปี กปฺปี กปฺปุ กปฺปู กปฺเป

กเปฺปา กปฺปุ กปฺปี กปฺปำ กปฺป

กปฺโป กปฺปุง กปฺปีง กปฺปง กปฺป

ให้แจกต่อไปจนถึงแม่อัง

แจกแม่กัพพะ

กพฺพ กพฺพา กพฺพิ กพฺพี กพฺพุ กพฺพู กพฺเพ

กเพฺพา กพฺพุ กพฺพี กพฺพำ กพฺพ

กพฺโพ กพฺพุง กพฺพิง กพฺพง กพฺพ

ให้แจกต่อไปจนถึงแม่อัง

แจกแม่กัตตะ

กฺ กฺา กิ กี กุ กู เก

กฺะ กฺา กฺิ กฺี กฺุ กฺู กฺเ

กเฺา กฺุ กฺี กฺ กฺ

กฺไ กฺุ กฺิ กฺ กฺ

ให้แจกต่อไปจนถึงแม่อัง

แจกแม่กัจจะ

กจฺ กจฺา กจฺิ กจฺี กจฺุ กจฺู กเจฺ

กเจฺา กจฺุ กจฺี กจฺ กจฺ

กจฺโ กจฺุ กจฺิ กจฺ กจฺ

ให้แจกต่อไปจนถึงแม่อัง

แจกแม่กัชชะ

กัจ กัจา กัจิ กัจี กัจุ กัจู กัเจ

กัจเจา กัจำ กัจี กัจ์ กัจ

กัโจ กัจุง กัจิง กัจง กัจ

ให้แจกต่อไปจนถึงแม่อัง

แจกแม่กัญจะ

กัญ กัญา กัญิ กัญี กัญุ กัญู กัเญ

กัเญา กัญำ กัญี กัญ์ กัญ

กัใจ กัญุง กัญิง กัญง กัญ

ให้แจกต่อไปจนถึงแม่อัง

แจกแม่กักกะ

กก์ กก์า กก์ิ กก์ี กก์ุ กก์ู กเก์

กก์ก กก์กา กก์กิ กก์กี กก์กุ กก์กู เกก์ก

กก์ง กก์งา กก์งิ กก์งี กก์งุ กก์งู เกก์ง

กก์ด กก์ดา กก์ดิ กก์ดี กก์ดุ กก์ดู เกก์ด

กก์บ กก์บา กก์บิ กก์บี กก์บุ กก์บู เกก์บ

กก์ก กก์กา กก์กิ กก์กี กก์กุ กก์กู กเก์ก

กก์ง กก์งา กก์งิ กก์งี กก์งุ กก์งู กเก์ง

กก์ด กก์ดา กก์ดิ กก์ดี กก์ดุ กก์ดู กเก์ด

กก์บ กก์บา กก์บิ กก์บี กก์บุ กก์บู กเก์บ

ให้แจกต่อไปจนถึงแม่อัง

แจกแม่กัดคะ

กด์ กด์า กด์ิ กด์ี กด์ุ กด์ู เกด์

กด์ก กด์กา กด์กิ กด์กี กด์กุ กด์กู เกด์ก

กด์ง กด์งา กด์งิ กด์งี กด์งุ กด์งู เกด์ง

กด์ด กด์ดา กด์ดิ กด์ดี กด์ดุ กด์ดู เกด์ด

กด์บ กด์บา กด์บิ กด์บี กด์บุ กด์บู เกด์บ

กด์ก กด์กา กด์กิ กด์กี กด์กุ กด์กู เกด์ก

กด์ง กด์งา กด์งิ กด์งี กด์งุ กด์งู เกด์ง

กด์ด กด์ดา กด์ดิ กด์ดี กด์ดุ กด์ดู เกด์ด

กด์บ กด์บา กด์บิ กด์บี กด์บุ กด์บู เกด์บ

ให้แจกต่อไปจนถึงแม่อัง

แจกแม่กังงะ

กฺ กฺา กิ กี กุ กู เก โก

กงฺ กงฺา กงฺิ กงฺี กงฺุ กงฺู กงฺเ กงฺโ

กฺ กฺี กฺ กฺ

ถงฺงฺ กงฺงิ กงฺงฺ กงฺ

ให้แจกต่อไปจนถึงแม่อัง

แจกแม่กัมมะ

กฺม กฺมา กฺมิ กฺมี กฺมุ กฺมู กฺเม

กโมฺ กมฺ กมฺี กมฺ กมฺ

กมฺโม กมฺมุ กมฺมิ กมฺม กมฺม

ให้แจกต่อไปจนถึงแม่อัง

แจกแม่กัยยะ

กยฺย กยฺยา กยฺยิ กยฺยี กยฺยุ กยฺยู

กยฺย กยฺยา กยฺยิ กยฺยี กยฺยุ กยฺยู

กฺยเ กฺยไ กฺยุ่ กฺยิ่ กฺยง่ กฺยะ

ให้แจกต่อไปจนถึงแม่อัง

แบบเรียนอักษรขอมบริบูรณ์เพียงเท่านี้

พระคาถารัตนมาลา

พระคาถารัตนมาลานี้ นับเป็นปฐมบทที่สำคัญยิ่ง เพราะในการปลุกเสกหรือลงอักขระนั้น บางท่านก็วางคาถาปลุกเสกกำกับไว้ด้วย บางท่านก็ไม่มี เช่นจะลงคำว่านะ ถ้าหากท่านมิได้วางคาถาบลุกเสกไว้ ก็ให้นำคาถาในคัมภีร์รัตนมาลานี้ไปใช้ปลุกเสก อันได้แก่คำว่า

๏ นะรานะระหิตังเทวัง นะระเทเวหิปูชิตัง
นะรานังกามะปังเกหิ นะมามิสุคะตังชินัง ฯ๏—

หรือจะเป็นอักขระตัวอื่นก็ให้ใช้ท่านองนี้ เช่นจะลงคำว่า อิ กะ วิ ติ ก็ให้เอาคาถาที่ตรงกับคำว่า อิ ตรงกับคำว่า กะ ตรงกับคำว่า วิ ตรงกับคำว่า ติ ปลุกเสก คัมภีร์นี้เป็นคัมภีร์เก่าแก่ดั้งเดิม เกรงจะสาบสูญไปเสีย จึงได้นำมาประมวลกล่าวไว้ ณ ที่นี้ เริ่มคาถาขึ้นจาก นะโมพุทธายะ สิทธัง อะ อา อิ อี อุ อู เอ โอ กะ ขะ คะ ฆะ งะ ฯ ฉ ฯ ส ห ฬ อัง แล้วต่อไปก็เป็นพระพุทธคุณ ๕๖ คาถา พระธรรมคุณ ๓๘ คาถา พระสังฆคุณ ๑๔ คาถาดังนี้ อันพระคาถารัตนมาลานี้พระคุณสุดที่จะพรรณนาได้ ถ้าผู้ใดเล่าเรียนไว้ได้เสมอนี้ขุมทองธรรมชาติ บังเกิดขึ้นในบ้านเรือนของตน อุปเท่ห์จะใช้สุดจะคณานับ ใช้ปลุกเสกได้ทุกอย่าง ใช้สวดทำน้ำพระพุทธมนต์ก็ได้ อนึ่ง ให้จารึกพระอักขระเหล่านี้ใส่แผ่นโลหะทำเป็นตระกรุดก็ได้ (ตระกรุดพระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ ตามตำหรับวัดประดู่โรงธรรม กรุงศรีอยุธยา) ลงใส่ผ้าทำเป็นประเจียดทำเป็นธงก็ได้ ทรงคุณานุภาพวิเศษยิ่งนักแล ฯ

พระคาถารัตนมาลา

นะ ◎ นะรานะระหิตังเทวัง นะระเทเวหิปูชิตัง
นะรานังกามะบังเกหิ นะมามิสุคะตังชินัง ฯ๑ฯ

โม ◎ โมหะมานังปะริชินัง โมหะมะตังปะกาสิตัง
โมหะสัพพัญญุตะญาณัง โมหะชิตังนะมามิหัง ฯ๑ฯ

พุท ◎ พุทโธพุทธานังพุทธะตัง พุทธัญจะพุทธะภาสิตัง
พุทธะตังสะมะนุปปัตโต พุทธะโชตังนะมามิหัง ฯ๑ฯ

ธา ◎ ธาตานังสัพพะธัมมานัง ธาตุภูตังปะกาสิตัง
ธาตานังสัคคะนิพพานัง ธาตุภูตังนะมามิหัง ฯ๑ฯ

ยะ ◎ ยะทิฏฐิชันติสังวิทา ยะทะธัมมาสะปัญชะลา
ยะทะสังฆาอะนุปปัตตา ยะทะคิณณังนะมามิหัง ฯ๑ฯ

สิท ◎ สิทธิกิจจัง สิทธิกัมมัง สิทธิการังตะถาคะตัง
สิทธิกัญเจวะสัมภารัง สิทธิกิจจังนะมามิหัง ฯ๑ฯ

ธัง ◎ ธัมมัฏฐิโตธัมมะคะรุ ธัมมะธัมโมตะถาคะโต
ธัมมะทัสสีธัมมะธะโร ธัมมะสามิจะเตนะโม ฯ๑ฯ

อะ ◎ อะระหังปูชาสักการัง อะระโหปาปะการะเย
อะระหัตตะผะลัปปัตโต อะระโหนามะเตนะโม ฯ๑ฯ

อา ◎ อาคะโมญาณะสีเลนะ อาคะโมเนกธัมมายะวา
อาคะโมเมตตุเปกขาจะ อาทิฏฐานัญจะอาคะโม ฯ๑ฯ

อิ ◎ อิทธิวิกุพพะกัตตาโร อิทธิกาโรปะกาสิโต
อิทธิริทธิกะโรกะโร อิทธิการังนะมามิหัง ฯ๑ฯ

อิ ◎ อิติสังพุทธะวัจจะนัง อิติสังธัมมะมุตตะมัง
อิติสังสังคะโมกขัญจะ อิติสันตังนะมามิหัง ฯ๑๐ฯ

อุ ◎ อุตตาโรจัตตาโรพุทโธ อุตตะโรธัมมะเทสะยิ
อุตตะโรสังคะโมกขัญจะ อุตตะมันตังนะมามิหัง ฯ๑๐ฯ

อู อูณะโตราคะโทสัญจะ อูณะโตราคะโมหะกัง
อูณะโตทิฏฐิชาลัญจะ อูณะตันตังนะมามิหัง ฯ๑๐ฯ

เอ ◎ เอสะติสัพพะพุทธานัง เอสะติธัมมะมุตตะมัง
เอสะติสังคะโมกขัญจะ เอสะสันตังนะมามิหัง ฯ๑๐ฯ

ไอ ◎ ไอโยเคนาคะสุบัณณานัง ไอโยเคนะอุรักขิตัง
ไอโยเคนะชิตะมารัง ไอยะทิฏฐิงนะมามิหัง ฯ๑๐ฯ

โอ ◎ โอหิโตสัพพะกิเลสัง โอหิโตจะสัพพะมะลัง
โอหิโตสัพพะทิฏฐิญจะ โอหิจิตตังนะมามิหัง ฯ๑๐ฯ

เอา ◎ เอาวะหะโยโลกะสันภุโต เอาวะหะโยเชฏฐะกาธิโน
เอาวะหะโยพุทธะเสฏโฐจะ เอาวะหะโยตังนะมามิหัง ฯ๑๐ฯ

อัง ◎ อังคะสัมบันโนพุทโธจะ อังคายุโกสุเทสิโต
อังคะเสฏโฐจะปะวะโร อังคะภูตังนะมามิหัง ฯ๑๐ฯ

อะ ◎ อะติตานาคะตะโชติ อะธิกังธัมมะมุตตะมัง
อะทิฏฐะธัมมะระสัญจะ อะตุทธานัญจะโคจะรัง ฯ๑๐ฯ

จบสระ ๑๒ อัน เป็นอักขรส่วนเทียบคุณพระมารดาเพียงเท่านี้

กะ ◎ กะโรกะระธิโรกะโร กะรากะรังหิตังกะโร
กะรากะรังกะโรกะโร ตัณหังกะรังนะมามิหัง ฯ๑๐ฯ

ขะ ◎ ขะราขะรุะจิระขะโณ ขะราขะรังขะเณปัตเต
ขะราขะรังกะเรเมขัง เมขังกะรังนะมามิหัง ๓๏

คะ ◎ คะราคะระคิรังมัคคุ คะริคะระคะรุคะรู
คะริกะระกะรากะรัง นะมามิสะระณังกะรัง ๓๏

ฆะ ◎ ฆะระฆะระฆะนะฆะฏิ ฆะราฆะรุฆะฏิฆะฏิ
ฆะราฆะระฆะเรทีปัง ปะทีปังกะรังนะมามิหัง ๓๏

งะ ◎ งะรางะรังวุตตังกะโร งะรางะระนิพพินทะโก
งะรางะระทิพพะโกญฑัง โกญฑัญญังปะนะมามิหัง ๓๏

จะ ◎ จะราจะรังจะระจาโร จะราจะเรจะโรจะโร
จะราจะรังจะรังสุภัง สุมังคะลังนะมามิหัง ๓๏

ฉะ ◎ ฉันทาฉันทังฉิราเฉรัง ฉันทาฉันทะวะราวะรา
ฉันทาฉันทะวะรังวะรัง นะมามิสุมะนังพุทธัง ๓๏

ชะ ◎ ชะราชะระชิโนชิโน ชะราชะระชินุตตะโม
ชะราชะระชิโนโมจัง นะมามิพุทธะเรวัตตัง ๓๏

ฌะ ◎ ฌะณะฌานะระโตชิโน ฌะณะฌานะกะโรกะโร
ฌะณะฌานะกะรังสุภัง นะมามิพุทธะโสภิตัง ๓๏

ญะ ◎ ญาณาญาเณสุกุสะโล ญาณาญาเณสุปากะโต
ญาณาญาเณสุภังกัมมัง นะมามิอะโนมะทัสสิง ๓๏

ฏะ ◎ ฏะฏาฏะเฏสุวินะโย ฏะฏาฏะเฏสุโกวิโท
ฏะฏาฏะเฏสุภังกัมมัง นะมามิปะทุมังชินัง ๓๏

ฐะ ◎ ฐะฐาคะเตฐะฐาฐิโต ฐะฐามัโคฐะฐาวะโร
ฐัปปัฏฐานะฐิรังวะรัง นะมามินาระทังชินัง ๓๏

ฑะ ◎ ฑะราฑะระธิโรธิโร ฑะราฑะระหิโตหิโต
ฑะราฑะรังกะรังรัตตัง นะมามิปะทุมุตตะรัง ฯ๏ๆๆๆ

ฒะ ◎ ฒะชาฒะชังอัคโฆนัคโฆ ฒะชาฒะชะระโณระโณ
ฒะชาฒะชะชะระเอชะ นะมามิสุเมชังชินัง ฯ๏ๆๆๆ

ณะ ◎ ณะมะมาโณฐิโตธิโร ณะมะเชยโยสุเมชะโส
ณะมะโมเจติสังสารัง นะมามิสชาตังชินัง ฯ๏ๆๆๆ

ตะ ◎ ตะราตะระตะรันโตโส ตะระมาโนตะโรตะโร
ตะรันตะระตะรัปปายัง บียะทัส์ส์นะมามิหัง ฯ๏ๆๆๆ

ถะ ◎ ถัปปะมาโนถิโตถิโร ถัปปะมาโนถิโตถิโต
ถัปปะมานังกะรังสุภัง อัตถะทัส์ส์นะมามิหัง ฯ๏ๆๆๆ

ทะ ◎ ทะทะมาโนถิโตทินโน ทะทะมานายะเสสะโต
ทะทะมานังสุภังปุญญัง ธัมมะทัส์ส์นะมามิหัง ฯ๏ๆๆๆ

ธะ ◎ ธะราธะระธะราธะโร ธะระธะรังธิโรธิโร
ธะราธะรังธุรังธรา สิทธัตถัญจะนะมามิหัง ฯ๏ๆๆๆ

นะ ◎ นะรานะระรัตตัญญาณัง นะรานะระรัตตะหิตัง
นะรานะระรัตตะเขมง ตัส์สะชนนะมามหัง ฯ๏ๆๆๆ

ปะ ◎ ปะทาปะเทสุปะชันโต ปะทาปะเทสุปากะโฏ
ปะทาปะเทสุเชตุมบี ปุส์สะชินันนะมามิหัง ฯ๏ๆๆๆ

ผะ ◎ ผะลาผะเลสุกัมเมสุ ผะละผะเลสุโพธิงสุ
ผะลาผะละกัตตังการัง วิปัส์สิญจะนะมามิหัง ฯ๏ๆๆๆ

พะ ◎ พัพภาพัพเภสุพันธันโต พัพภาพัพเภสุพันทะโก
พัพภาพัพเภสุภังปุญญัง พุทธะส์ชินนะมามิหัง ฯ๏ๆๆๆ

ภะ ◎ ภะวาภะเวสุละภันโต ภะวาภะเวสุกุสะโล
ภะวาภะเวสุเฉกัมบี เวสสะภุญจะนะมามิหัง ฯ๑ฯ

มะ ◎ มันตามันเตสุทโธมัทโธ มัทธะมาโนมะโนมะโน
มะนุญญะภาสะมานัมบี กุกกุสันทันนะมามิหัง ฯ๑ฯ

ยะ ◎ ยัตถะยัตถะคะโตชิโร ยัตถะยัตถะคะโตสุโภ
ยัตถะยัตถะคะโตญาณัง โกนาคะมะนันนะมามิหัง ฯ๑ฯ

ระ ◎ รัตตารัตตังกะโรกะโร รัตตารัตตังกะโรชิโน
รัตตารัตตังกะระชะรัง นะมามิกัสสะปังชินัง ฯ๑ฯ

ละ ◎ ลัคคาลัคคังลิโคลิโค ลัคคาลัคคังละยาละโย
ลัคคาลัคคังตะรังวะรัง นะมามิโคตะมังชินัง ฯ๑ฯ

วะ ◎ วัชชาวัชชะคะโตชิโร วัทธาวัทธะวิโรวิโน
วะทะวะทังตุวะตุวัง นะมามิวะทัตตังชินัง ฯ๑ฯ

สะ ◎ สันตาสันโตโกสะกาโร สันโตสันตะชิโรสันโต
สันโตสะการะณะชิรัง นะมามิสุกะตังชินัง ฯ๑ฯ

หะ ◎ หะราหะรังหะโรหะโร หะราหะริงหิโรหิโร
หะราหะระหะรังหะรัง นะมามิหะรันตังชินัง ฯ๑ฯ

พะ ◎ พะทาพะทะกะโรกาโร พะทาพะทังกะโรญาณัง
พะทาพะทิพะทังพะทัง นะมามิพะทันตังชินัง ฯ๑ฯ

อัง ◎ อัมหากังพุทธะวะจะนัง อัมหากังธัมมะมุตตะมัง
อัมหากังสังคะโมกขัญจะ นะมามิอะระหังชินัง ฯ๑ฯ

จบพยัญชนะอันเป็นรัตนมาลาฝ่ายบิดาแต่ท่านนี้แล

ห้องพระพุทธคุณ

อิ ◎ อิฏโฐสัพพัญญุตะญาณัง อิจฉันโตอาสะวักขะยัง
อิฏฐังธัมมังอะนุปปัตโต ยะทิมันตังนะมามิหัง ๓ จบ

ติ ◎ ติณโณโยวัฏฏะทุกขัมหา ติณณังโลกานะมุตตะโม
ติฉโสภูมิอะติกกันโต ติณณังโอฆังนะมามิหัง ๓ จบ

ปี ◎ ปีโยเทวะมะนุสสานัง ปีโยพรหมานะมุตตะโม
ปีโยนาคะสุปัณณานัง ปียินทริยังนะมามิหัง ๓ จบ

โส ◎ โสกาวิระตะจิตโตโย โสภะมาโนสะเทวะเก
โสกัปปัตเตปะโมเทนโต โสภะวัณณังนะมามิหัง ๓ จบ

ภะ ◎ ภัชชิตาเยนะสัทธัมมา ภัคคะปาเปนะตาทินา
ภะเยสัตเตปะหาเสนโต ภะยะสันตังนะมามิหัง ๓ จบ

คะ ◎ คะมิโตเยนะสัทธัมโม คะมาบีโตสะเทวะกัง
คัจฉะมาโนสิวังรัมมัง คัมยะธัมมังนะมามิหัง ๓ จบ

วา ◎ วานานิกขะมิโยตัณหา วาจังภาสะติอุตตะมัง
วานะนพพาปะนตถายะ วายะมันตังนะมามิหัง ๓ จบ

อะ ◎ อะนัสสาสะกะสัตตานัง อัสสาสังเทติโยชิโน
อะนันตะคุณะสัมปันโน อันตะคามิงนะมามิหัง ๓ จบ

ระ ◎ ระโตนิพพานะสัมปัตเต ระโตโสสัตตะโมจะเน
รัมมาเปติชะสัตเตโย ระณะจาคังนะมามิหัง ๓ จบ

หัง ◎ หัญญะเตปาปะเกธัมเม หังสาเปติปะรังชะนัง
หังสะมานังมะหาวีรัง หันตะปาปังนะมามิหัง ๓ จบ

สัม ◎ สังขะตาสังขะเตธัมเม สัมมาเทเสสิปาณินัง
สังสารังสังวิฆาเฏติ สะสัมพุทธังนะมามิหัง ๖◎

มา ◎ มาตาวะปาลิโตสัตเต มานะถัทเธปะมัททิโน
มานิโตเทวะสังเฆหิ มานะฆาฏังนะมามิหัง ๖◎

สัม ◎ สัญจะยังปาระมิงสัมมา สัญจิตวาสุขะมัตตะโน
สังขารานังขะยังกัตวา สันตะคามิงนะมามิหัง ๖◎

พุท ◎ พุทธิตวาจะตุสัจจานิ พุทธาเปติมหาชะนัง
พุทธาเปตังสังวังมัคคัง พุทธะเสฏฐังนะมามิหัง ๖◎

โธ ◎ โธติราเคจะโทเสจะ โธติโมเหจะปาณินัง
โธติสะวังมะหาวีรัง โธตะกะเลสังนะมามิหัง ๖◎

วิช ◎ วิวิจเจวะอะสัทธัมมา วิจิตวาธัมมะเทสะนัง
วิเวเกฐิตะจิตโตโย วิทิตันตังนะมามิหัง ๖◎

ชา ◎ ชาติธัมโมชะราธัมโม ชาติอันโตปะกาสิโต
ชาติเสฏฐเสฐนะพุทเธนะ ชาติโมกขังนะมามิหัง ๖◎

จะ ◎ จะยะเตปุญญะสัมภาเร จะเยติสุขะสัมปะทัง
จะชันตังปาปะกัมมานิ จะชาเปนตังนะมามิหัง ๖◎

ระ ◎ ระมิตังเยนะนิพพานัง รักขิตังโลกะสัมปะทัง
ระชะโทสาทิกะเลเสหิ ระหิตังตังนะมามิหัง ๖◎

ณะ ◎ นะมิโตเทวะพรหมเมหิ นะระเทวาหิสัพพะทา
นะทันโตสีหะนาทังโย นะทันตังตังนะมามิหัง ๖◎

สัม ◎ สังสาเรติวิเธโลเก สัญชานาติอะนิจจะโต
สัมมานิพพานะสัมปัตโต สัมปัตสันตังนะมามิหัง ๖◎

บัน ◎ บักกะเตโพธิสัมภาเร ปะสัฏโฐโสสะเทวะเก
บัญญายะอะสะโมโหติ ปะสันนังตังนะมามิหัง ฯ๑

โน ◎ โนเทตินิระยังคันตุง โนจะปาบังอะการะยิ
โนสะโมอัตถิบัญญายะ โนนะธัมมังนะมามิหัง ฯ๑

สุ ◎ สุนทะโรวะระรูเปนะ สุสสะโรธัมมะภาสะเน
สุทุททะสังทิสาเปติ สุคะตันตังนะมามิหัง ฯ๑

คะ ◎ คัจฉันโตโลกิยังธัมมัง คัจฉันโตอะมะตังปะทัง
คะโตโสสัตถะโมเจตุง คะตัญญาณังนะมามิหัง ฯ๑

โต ◎ โตเสนโตวะระธัมเมนะ โตสัฏฐาเนสิเววะเร
โตสังอะกาสิชันตูนัง โตละจิตตังนะมามิหัง ฯ๑

โล ◎ โลเภชะหะติสัมพุทโธ โลกะเสฏโฐคุณากะโร
โลเภสัตเตชะหาเปติ โลภะสันตังนะมามิหัง ฯ๑

กะ ◎ กันโตโยสัพพะสัตตานัง กัตวาทุกขักขะยังชิโน
กะเถนโตมะธุรังธัมมัง กะถาสัณหังนะมามิหัง ฯ๑

วิ ◎ วินะยังโยปะกาเสติ วิทธังเสตวาตะโยภะเว
วิเสสัญญาณะสัมบันโน วิปปะสันนังนะมามิหัง ฯ๑

ทู ◎ ทูเรสัตเตปะหาเสนโต ทูรัฏฐานังปะกาสะติ
ทูรังนิพพานะมาคัมมะ ทูสะหานังนะมามิหัง ฯ๑

อะ ◎ อันตังชาติชะราทีนัง อะกาสิทีปะทุตตะโม
อะเนกุสสาหะจิตเตนะ อัสสาเสนตังนะมามิหัง ฯ๑

นุต ◎ นุเทติราคะจิตตานิ นุทาเปติปะรังชะนัง
นุนะอัตถังมะนุสสานัง นุสาสันตังนะมามิหัง ฯ๑

ตะ ◎ ตะโนติกุสะลังธัมมัง ตะโนติธัมมะเทสะนัง
ตัณหายะวิจะรันตานัง ตัณหาฆาตังนะมามิหัง ฯ๑๐ฯ

โร ◎ โรเสนเตเนวะโกเปติ โรเสเหวะนะกุชฌะติ
โรคานังราคะโทเสหิ โรคะสันตังนะมามิหัง ฯ๑๐ฯ

ปุ ◎ ปุณันตังอัตตะโนปาปั้ง ปุเรนตังทะสะปาระมิง
ปุญญะวันตัสสะราชัสสะ ปุตตะภูตังนะมามิหัง ฯ๑๐ฯ

ริ ◎ ริปุราคาทิภูตังวะ ริทธิยาปะฏิหัญญะติ
ริตตังกัมมังนะกาเรตา ริยะวังสังนะมามิหัง ฯ๑๐ฯ

สะ ◎ สัมบั้นโนวะระสีเลนะ สะมาธิปะวะโรชิโน
สะยัมภูญาณะสัมบั้นโน สัณหะวาจังนะมามิหัง ฯ๑๐ฯ

ทัม ◎ ทันโตโยสะกะจิตตานิ ทะมิตวาบีสะเทวะกัง
ทะทันโตอะมะตังเขมัง ทันตินทริยังนะมามิหัง ฯ๑๐ฯ

มะ ◎ มะหุสสาเหนะสัมพุทโธ มะหันตังญาณะมาคะมิ
มะหิตังนะระเทเวหิ มะโนสุขังนะมามิหัง ฯ๑๐ฯ

สา ◎ สารังเทตีธะสัตตานัง สาเรตีอะมะตังปะทัง
สาระถวยะสาเรถ สาระธัมมังนะมามิหัง ฯ๑๐ฯ

ระ ◎ รัมมะตาริยะสัทธัมเม รัมมาเปติสะสาวะกัง
รัมเมฐาเนวะสาเปนตัง ระณะหันตังนะมามิหัง ฯ๑๐ฯ

ถิ ◎ ถิโตโยวะระนิพพาเน ถิเรฐาเนสะสาวะโก
ถิรังฐานังปะกาเสติ ถิตะธัมมังนะมามิหัง ฯ๑๐ฯ

สัต ◎ สัทธัมมังเทสะยิตวานะ สันตังนิพพานะปาปะกัง
สะมาหิตังสะสาวะกัง สันตะจิตตังนะมามิหัง ฯ๑๐ฯ

ถา ◎ ถานังนิพพานะสังขาตัง ถาเมนาขิคะโตมุนิ
ถาเนสัคคะสิเวรัมเม ถาเปนตังตังนะมามิหัง ฯ๑

เท ◎ เทนโตโยสัคคะนิพพานัง เทวะมะนุสสะปาณินัง
เทนตังธัมมะวะรังทานัง เทวะเสฏฐังนะมามิหัง ฯ๑

วะ ◎ วันตะราคังวันตะโทสัง วันตะโมหังอะนาสะวัง
วันทิตังเทวะพรหเมหิ วะรังพุทธังนะมามิหัง ฯ๑

มะ ◎ มะหะตาวิริเยนาปี มะหันตังปาระมิงอะกา
มะนุสสะเทวะพรหมเมหิ มะหิตังตังนะมามิหัง ฯ๑

นุส ◎ นุนะธัมมังปะกาเสนโต นุทะนัตถายะปาปะกัง
นุนะทุกขาธิบันนานัง นุทาบีตังนะมามิหัง ฯ๑

สา ◎ สาวะกานังนุสาเสติ สาระธัมเมจะปาณินัง
สาระธัมมังมะนุสสานัง สาสิตังตังนะมามิหัง ฯ๑

นัง ◎ นันทันโตวะระสัทธัมเม นันทาเปติมะหามุนิ
นันทะภูเตหิเทเวหิ นันทะนียังนะมามิหัง ฯ๑

พุท ◎ พุธฌิตวาริยะสัจจานิ พุธฌาเปติสะเทวะกัง
พุทธัญญาเณหิสัมปันนัง พุทธังสัมมานะมามิหัง ฯ๑

โธ ◎ โธวิตัพพังมะหาวีโร โธวันโตมะละมัตตะโน
โธวิตวาปาณินังปาปัง โธตะกะเลสังนะมามิหัง ฯ๑

ภะ ◎ ภะยะมาปันนะสัตตานัง ภะยังหาเปตินายะโก
ภะเวสัพเพอะติกกันโต ภะยะสันตังนะมามิหัง ฯ๑

คะ ◎ คะธิโตเยนะสัทธัมโม คะตัญญาเณนะปาณินัง
คัณหะนียังวะระธัมมัง คัณหาเปตังนะมามิหัง ฯ๑

วา ◎ วาบีตังปะวะรังธัมมัง วานะโมกขายะภิกขุนัง
วาสีตังปะวะเรธัมเม วานะหานังนะมามิหัง ฯ๑ฯ
ติ ◎ ติณโณโสสัพพะปาเปหิ ติณโณสัคคาปะถังฐิโต
ติเรนิพพานะสังขาเต ติกขะญาณังนะมามิหัง ฯ๑ฯ

ห้องพระธรรมคุณ

สวา ◎ สวาคะตันตังสวังรัมมัง สวาคะเณยยังธัมมะเทสะนัง
สวาหุเณยยังปุญญักเขตตัง สวาสะภังนะมามิหัง ฯ๑ฯ
ขา ◎ ขาเทนโตโสสัพพะบัชชัง ขายิตังมะธุรังธัมมัง
ขาทันตังติวิธังโลกัง ขายิทันตังนะมามิหัง ฯ๑ฯ
โต ◎ โตเสนโตสัพพะสัตตานัง โตเสนติธัมมะเทสะนัง
โตสะจิตตังสะมิชฌันตัง โตสิตันตังนะมามิหัง ฯ๑ฯ
ภะ ◎ ภะคะราโคภะคะโทโส ภะคะโมโหอะนุตตะโร
ภะคะกิเลสะสัตตานัง ภะคะวันตังนะมามิหัง ฯ๑ฯ
คะ ◎ คัจฉันโตรัมมะเกสีเว คะมาบีโตสะเทวะเก
คัจฉันโตพรหมจะริยัง คัจฉันตันตังนะมามิหัง ฯ๑ฯ
วะ ◎ วันตะรากังวันตะโทสัง วันตะโมหังวันตะปาปัง
วันตะพาละมิจฉาทินนัง วันตะวันตังนะมามิหัง ฯ๑ฯ
ตา ◎ ตาเรสิสัพพะสัตตานัง ตาเรสิโอระมะติรัง
ตาเรนตังโมกขะสังสารัง ตาเรนตันตังนะมามิหัง ฯ๑ฯ
ธัม ◎ ธะระมาเนบีสัมพุทเธ ธัมมะเทสังนิรันตะรัง
ธะเรยยะอะมะตังฐานัง ธะเรนตันตังนะมามิหัง ฯ๑ฯ

โม	◎	โมหัญจะทะมะโตสัตุเต	โมหะชิเตอะการะยิ
		โมหะชาเตธัมมะจารี	โมหะชิตังนะมามิหัง ฯ
สัน	◎	สัพพะสัตตะทะโมนุทโธ	สัพพะโสเกวินาสะโก
		สัพพะสัตตะหิตะกะโร	สัพพะสันตังนะมามิหัง ฯ
ทิฏ	◎	ทิฏเฐธัมเมอะนุปบัตโต	ทิฏฐิกังขาราคะลุเต
		ทิฏฐิทะวาสัฏฐีฉินทันเต	ทิฏฐิสันตังนะมามิหัง ฯ
มิ	◎	สุติศีละสะมาจาเร	สุติเตระสะธุตังเค
		สุติธัมเมปะฏิบัตติ	สุติปะทังนะมามิหัง ฯ
โก	◎	โกกานังราคะบีพิโต	โกธัมโมปะฏิหัญญะติ
		โกกานังปูชิโตโลเก	โกกานังปะนะมามิหัง ฯ
อะ	◎	อัคโคเสฏโฐวะโรธัมโม	อัคคะปุญโญบีพุชฌะติ
		อัคคะธัมมังสุนิปุณัง	อัคคะสันตังนะมามิหัง ฯ
กา	◎	กาเรนโตโสสิเวรัชเช	การะเยธัมมะจาริเย
		กาตัพเพสุติกขากาเม	เก่เรนตันตังนะมามิหัง ฯ
ลิ	◎	ลิโตโยสัพพะทุกเขสุ	ลิกขิเตบีฏะกัตตะเย
		ลิมบีเตบีสุวัณเณนะ	ลิกขันตันตังนะมามิหัง ฯ
โก	◎	โกปุคคะโลสะทิโสมัง	โกธัมมังอะภิปูชะยิ
		โกวันทะติธัมมะระสัง	โกสัลโลตังนะมามิหัง ฯ
เอ	◎	เอสะติพุทธะวะจะนัง	เอสะติธัมมะมุตตะมัง
		เอสะติสังคะโมกขัญจะ	เอสะสันตังนะมามิหัง ฯ
หิ	◎	หิเนถาเนนะชายันเต	หิเนปาเปติสุขะติง
		หิเนโมหะสะเมชาเล	หินะตันตังนะมามิหัง ฯ

บัส	◎	บั๎กกะโตโพธิสัมภาเร	ปะสัฏโฐโสสะเทวะเก
		บั๎ญญายะอะสะโมโหติ	ปะสันโนตังนะมามิหัง ๓๑
สิ	◎	สี๎เลนะสุขะติงยันติ	สี๎เลนะโภคะสัมปะทา
		สี๎เลนะนิพพุติงยันติ	สี๎ละธะรังนะมามิหัง ๓๑
โก	◎	โกโยอัคคะบั๎ญโญปุพเพ	โกธะชะเหยะธิคัจฉิ
		โกธัมมัญจะวิชานาติ	โกธะวันทังนะมามิหัง ๓๑
โอ	◎	โอนะโตสัพพะกิเลสัง	โอนะโตสัพพะมะมะลัง
		โอนะโตทิฏฐิชาลัญจะ	โอนะโตตังนะมามิหัง ๓๑
ปะ	◎	บั๎ญญาจะเสฏโฐโลกัสมิง	บั๎ญญาอะปะฏิปุคคะโล
		บั๎ญญายะอะสะโมโหติ	ปะสันโนตังนะมามิหัง ๓๑
นะ	◎	นะรานะระหิตังเทวัง	นะระเทเวหิปูชิตัง
		นะรานังกามะบั๎งเกหิ	นะมามิสุคะตังชินนัง ๓๑
ยิ	◎	ยิชฌะเตสัพพะสัตตานัง	ยิชฌะตังเทวะพรหมเมหิ
		ยิชฌิสสะติจะปาณิณัง	ยิชฌะตันตังนะมามิหัง ๓๑
โก	◎	โกธังชะหะติปาปะกัง	โกธะนังธะนะนาสสะติ
		โกธังชะเหสุขัปปัตติ	โกธะนุทธังนะมามิหัง ๓๑
ป	◎	บั๎ญจาภิญญานาระตาปะชา	ปะชะหิตาปาปะกาโย
		บั๎ปโปติโสติวิปุลโล	ปะโชตันตังนะมามิหัง ๓๑
จ	◎	จริตวาพรหมจริยัง	จะชันตังสุวิหัญญะติ
		จะชันตังสัพพะทาเนนะ	จะชันตันตังนะมามิหัง ๓๑
ตัง	◎	ตะโนติกุสะลังกัมมัง	ตะโนติสัพพะวิริยัง
		ตะโนติสีละสะมาธิ	ตันตะรายังนะมามิหัง ๓๑

เว ◎ เวรันโนทินนะพันทันติ เวรังเตสังปะสัมปะติ
เวรังเวเรนะเวรามิ เวระสันตังนะมามิหัง ฯ

ที ◎ ทีฆายุโกพะหุบัญโญ ทีฆะรัตโตมะหาสาโร
ทีฆาโภเคนะบัญเญนะ ทีฆะรัตตังนะมามิหัง ฯ

ตะ ◎ ตะโตทุกขาปะมุญจันโต ตะโตโมเจติปานิโย
ตะโตราคาทิกิเลโส ตะโตโมหังนะมามิหัง ฯ

โพ ◎ โภนโตเทวะสังฆาโยติ โภคาเสฏโฐจะปาปะโก
โภคานิปะริปุณณะโส โภคะสันตังนะมามิหัง ฯ

วิญ ◎ วิระติสัพพะทุกขัสมา วิริยันนาบีทุลละภา
วิริยาสุกขะสัมบันนา วิริยันตังนะมามิหัง ฯ

ญู ◎ ญูตัญญาเณหิสัมบันนัง ญูตะโยคะปะสัมปะติ
ญูตัญญานะทัสสะนัญจะ ญูตะโยคังนะมามิหัง ฯ

หิ ◎ หิสันติสัพพะโทสานิ หิสันติสัพพะภะยานิ
หิสะโมหาสัตตาคะตา หิสันตันตังนะมามิหัง ฯ

ติ ◎ ติณโณโณโยวัฏฏะทุขัมหา ติณณาโลกานะมุตตะโม
ติสโสภูมิอะติกกันโต ติณณะโอฆังนะมามิหัง ฯ

หองพระสงฆคุณ

สุ ◎ สุทธะสีเลนะสัมบันโน สุฏฐะบัตโตจะโยสังโฆ
สุนทะโรสาสะโนธะโร สุนทะรังบีนะมามิหัง ฯ

ปะ ◎ ปฏิสัมภิทาจะตัสโส ปะสัฏโฐโสอะนุตตะโร
บัญญาอะนุตตะโรโลเก ปะสัฏฐังบีนะมามิหัง ฯ

ฏิ ◎ ฏิตถิปะราชิโตสัตถา ฏิตถาชิราจะสาสะเน
ฏิตถิยาพุทธะวัจจะเน ฏิตถะตันตังนะมามิหัง ฯ

ปัน ◎ ปะสัฏโฐธัมมะคัมภีโร บัญญะวันโตอะลังกะโต
ปะสันโตอัตถะธัมมัญจะ ปะเสฏฐังนีนะมามิหัง ๓◎

โน ◎ โนเจติกุสะลังธัมมัง โนจะปาปังอะการะยิ
โนนะตังพุทธิมังธัมมัง โนทีสันตังนะมามิหัง ๓◎

ภะ ◎ ภะคะราโคภะคะโทโส ภะคะโมโหจะปานินัง
ภะคะกิเลสะสัตตานัง ภะคะตันตังนะมามิหัง ๓◎

คะ ◎ คัจฉันโตโลกิยังธัมมัง คัจฉันโตโลกุตตะรัมปี
คัจฉะเทวะกิเลเสหิ คะมิตันตังนะมามิหัง ๓◎

วะ ◎ วัณเณติกุสะลังธัมมัง วัณเณติสีละสัมปันนัง
วัณเณติสีละรักขิตัง วัณณะวันตังนะมามิหัง ๓◎

โต ◎ โตเสนโตเทวะมะนุสเส โตเสนโตธัมมะเทสะยิ
โตเสติทุฏฐะจิตตานิ โตเสนตันตังนะมามิหัง ๓◎

สา ◎ สาสะนังสัมปะฏิจฉันนัง สาสะนันตังสิวังธัมมัง
สาสะนายะนุสสาเสยยัง สาสะนันตังนะมามิหัง ๓◎

วะ ◎ วันตะราคังวันตะโทสัง วันตะโมหังทิฏฐิฉันนัง
วันตันตังสัพพะปาปานิ วันตะกะเลสังนะมามิหัง ๓◎

กะ ◎ กะโรนโตสีละสะมาธิ กะโรนติมะละมัตตะโน
กะโรนโตกัมมัฏฐานานิ กะโรนตันตังนะมามิหัง ๓◎

สัง ◎ สังสาเรสังสะรันโตโส สังสาเรโสวิมุญจิโส
สังสาระทุกขะโตโมเจ สังสัฏฐังนีนะมามิหัง ๓◎

โฆ ◎ โฆระทุกขักขะยังกัตวา โฆสาเบติสุระนะรัง
โฆสะยิตะวาตีปีภะกัง โฆระตันตังนะมามิหัง ๓◎

จบคัมภีรัตนมาลาเพียงแค่น

พระคาถาอิติปิโสต่าง ๆ

พระอิติปิโสธงชัย

◎ อิติปิโสภะคะวา อะระหังสัมมาสัมพุทโธ วิชชาจะระณะสัมปันโน สุคะโตโลกะวิทู อะนุตตะโรปุริสะทัมมะสาระถิ สัตถาเทวะมะนุสสานัง พุทโธ ภะคะวาติ ฯ สวากขาโต ภะคะวะตาธัมโม สันทิฏฐิโก อะกาลิโก เอหิปัสสิโก โอปะนะยิโก ปัจจัตตังเวทิตัพโพ วิญญูหิ ฯ สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ อุชุปะฏิปันโน ภะคะวะโตสาวะกะสังโฆ ญายะปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ สามีจิปะฏิปันโน ภะคะวะโตสาวะกะสังโฆ ยะทิทังจัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัฏฐะปุริสะ ปุคคะลา เอสะภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ อาหุเณยโย ปาหุเณยโย ทักขิเณยโย อัญชะลี กะระณีโย อะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสาติ ฯ

◎ อิติปิโสบท จงกำหนดนามธงชัย มั่นภาวนาใจ อาจหาญกล้า ไม่กลัวเกรง สัตรูและหมู่ร้าย ไม่กล้ากลายมาข่มเหง ไปไหนคนยำเกรง พอเห็นหน้านกปราณ์ คนนอนเวลาเช้า จงตักเอาซึ่งวาร์ เสกด้วยคาถาน์ แล้วล้างหน้าเป็นมงคล จะประเสริฐเกิดศิริ สวัสดิคงให้ผล ดาภยศมามาสู่ตน จัญไรพ้นกายาเอย ฯ

พระอิติปิโสรัตนมาลา

อิ. ◎ อิฏโฐสัพพัญญุตะญาณัง อิจฉันโตอาสะวักขะยัง
อิฏฐังธัมมังอะนุปบัตโต อิทธิมันตังนะมามิหัง ๓◎

อิ. ภาวนากัน ดาบหอกสรรพสาตรา
ห่อนจะต้องณะกายา ให้แคล้วคลาดนิราศภัย

ติ ◎ ติณโณโยวัฏฏะทุกขัมหา ติณณังโลกานะมุตตะโม
ติสโสภูมิอะติกกันโต . ติณณังโอฆังนะมามิหัง ๓◎
ติ. ใน ณ บทนั้น จะชักชี้ให้เข้าใจ
กันผิ่บีศาจไพร บ่มิหลอกมิหลอนเลย

ปี. ◎ ปีโยเทวะมนุสสานัง ปีโยพรหมานะมุตตะโม
ปีโยนาคะสุปัณณานัง ปียินทริยังนะมามิหัง ๓◎
ปี. ภาวนานึก สติตริกอย่าทำเฉย
สาระพัดเมตตาเคย ได้ใช้ล่องเป็นของดี

โส. ◎ โสกาวิระตะจิตโตโย โสภะมาโนสะเทวะเก
โสกัปบัตเตปะโมเทนโต โสภะวัณณังนะมามิหัง ๓◎
โส. ภาวนากัน สัตรูอันมุ่งราวี
ทุกข์โศกวิโยคมี พินาศสิ้นมลทินไกล

ภะ. ◎ ภัชชิตาเยนะสัทธัมมา ภัคคะปาเปนะตาทินา
ภะเยสัตเตปะหาเสนโต ภะยะสันตังนะมามิหัง ๓◎
ภะ. ภาวนากัน ไข้เจ็บสรรพโรคภัย
สัตรูหมู่ร้ายใด มิอาจต่อรอราวี

คะ. ◎ คะมิโตเยนะสัทธัมโม　　คะมาบีโตสะเทวะกัง
คัจฉะมาโนสิวังรัมมัง　　คัมยะธัมมังนะมามิหัง ๓๑
คะ. ภาวนาไว้　　พยาธิภัยไม่ยายี่
บันเทาสรรพโรคี่　　ได้เคยภาวนากัน
วา. ◎ วานานิกขะมิโยตัณหา　　วาจังภาสะติอุตตะมัง
วานะนิพพาปะนัตถายะ　　วายะมันตังนะมามิหัง ๓๑
วา. ในบทนี้บอก　　ไม่ลวงหลอกดีชยัน
หมั่นภาวนากัน　　โจรผู้ร้ายมิได้กวน
อะ. ◎ อะนัสสาสะกะสัตตานัง　　อัสสาสังเทติโยชิโน
อะนันตะคุณะสัมปันโน　　อันตะคามิงนะมามิหัง ๓๑
อะ. ภาวนากัน　　เสือช้างอันจะรบกวน
มากน้อยนับประมวล　　อีกจรเข้และเหรา
ระ. ◎ ระโตนิพพานะสัมปัตเต　　ระโตโสสัตตะโมจะเน
รัมมาเปติระสัตเตโย　　ระณะจาคังนะมามิหัง ๓๑
ระ. ภาวนากัน　　สัตรูอันเหล่าพาลา
คุณคนคุณผีสา　　ระพัดสิ้นพินาศสูญ
หัง. ◎ หัญญะเตปาปะเกธัมเม　　หังสาเปติปะรังชะนัง
หังสะมานังมะหาวีรัง　　หันตะปาปังนะมามิหัง ๓๑
หัง. ภาวนาเสก　　คุณาเนกอนันต์พูล
สวัสดีเจริญจรูญ　　เมื่อเข้าสู่สงครามชัน

สัม. ๏ สังขะตาสังขะเตธัมเม สัมมาเทเสสิปาณินัง
สังสารังสังวิฆาเฏติ สะสัมพุทธังนะมามิหัง ๓๏
สัม. ภาวนานิก ตพลกท่านรำพรรณ์
สู้ศึกสงครามสรรพ์ อีกสัตรูไม่สู้หนี
มา. ๏ มาตาวะปาลิโตสัตเต มานะถัทเธปะมัททิโน
มานิโตเทวะสังเฆหิ มานะฆาฏังนะมามิหัง ๓๏
มา. ภาวนาไว้ หมั่นเสกใช้เป็นของดี
แก้ค้นใจแข็งมี มานะอ่อนผ่อนลงมา
สัม. ๏ สัญจะยังปาระมิงสัมมา สัญจิตวาสุขะมัตตะโน
สังขารานังขะยังกัตวา สันตะคามิงนะมามิหัง ๓๏
สัม. ในบทนี้ ตำหรับชอย่ากังขา
เสกเสมอเมื่อกินยา บัญญาดีทวีไว
พุท. ๏ พุชฌิตวาจะตุสัจจานิ พุชฌาเปคิมะหาชะนัง
พุชฌาเปนตังสิวังมัคคัง พุทธะเสฏฐังนะมามิหัง๓๏
พุท. ภาวนากัน เสน่ยดสรรพจัญไร
อุปเท่ห์สิ่งใดๆ มิให้พ้องแสะพะพาน
โธ. ๏ โธติราเคจะโทเสจะ โธติโมเหจะปาณินัง
โธตาสะวังมะหาวีรัง โธตะกะเลสังนะมามิหัง๓๏
โธ. ภาวนาไว้ กันภัยได้หลายประการ
แม้สุนัขที่ร้ายราน จะกัดขบไม่สพกาย
วิช. ๏ วิวิจเจวะอะสัทธัมมา วิจิตวาธัมมะเทสะนัง
วิเวเกฐิตะจิตโตโย วิทิตันตังนะมามิหัง ๓๏

วิช ในบทนี้ บรรยายชคุณาหลาย
กันสัตรูอันตราย พินาศแพ้มิแปรปรวน
ชา. ◎ ชาติขัมโมชะราขัมโม ชาติอันโตปะกาสิโต
ชาติเสฏเฐนะพุทเธนะ ชาติโมกขังนะมามิหัง ฯ๓
ชา. ภาวนากัน คุณไสยสรรพทั้งมวล
ไม่มีมารบกวน กันกระทำไม่อำพราง
จะ. ◎ จะยะเตบุญญะสัมภาเร จะเยตสุขะสัมปะทัง
จะชันตังปาปะกัมมานิ จะชาเปนตังนะมามิหัง ฯ๓
จะ. พจน์บทยุบล ทำน้ำมนต์อุดมางค์
ประเปรียกเกษาสาง อีกถ้อยความมิคร้ามใคร
ระ. ◎ ระมิตังเยนะนิพพานัง รักขิตังโลกะสัมปะทัง
ระชะโทสา ทิกะเลเสหิ ระหิตังตังนะมามิหัง ฯ๓
ระ. ภาวนากัน เสน็ยดสรรพจัญไร
สัตรูหมู่โจรภัย บ่มีอาจมาเบียดเบียฬ
ณะ. ◎ ณะมิโตเทวะพรหมเมหิ ณะระเทวาหิสัพพะทา
ณะทันโตสีหะนาทังโย ณะทันตังตังนะมามิหัง ฯ๓
ณะ. บทนี้สำคัญ คุณานันต์ควรพากเพียร
ระงับโศกและโรคเตียน กันห่างไม่ปลงชนม์
สัม. ◎ สังสาเรติวิเธโลเก สัญชานาติอะนิจจะโต
สัมมานิพพานะสัมปัตโต สัมปัสสันตังนะมามิหัง ฯ๓
สัม. นี้เป็นที่เอก รำพึงเสกคงเป็นผล
ใช้ทางเสน่ห์กล และเล่ห์ล้วนจะเหลือดี

ปั๋น. ◎ ปั๊กกะเตโพธิสัมภาเร ปะสัฏโฐโสสะเทวะเก
ปั๊ญญายะอะสะโมโหติ ปะสันนังตังนะมามิหัง ฯ๏ฯ
ปั๋น. บทั๊นภาวนา กันพาลาและภูตผี
บีศาจเหล่ากาลี ไม่หลอนหลอกท่านบอกตรง
โน. ◎ โนเทตินิระยังคันตุง โนจะปาปั๋งอะการะยิ
โนสะโมอัตถิปั๊ญญายะ โนนะธัมมังนะมามิหัง ฯ๏ฯ
โน. ภาวนาใช้ ลงของได้ตามประสงค์
กันสายพ้ำฟาดลง ในปฐพีไม่มีภัย
สุ. ◎ สุนทะโรวะระรูเปนะ สุสสะโรธัมมะภาสะเน
สุทุทสะสังทิสาเปติ สุคะตันตังนะมามิหัง ฯ๏ฯ
สุ. ภาวนากัน อาวุธสรรพ์ใด ๆ
คุณว่านคุณยาไร แม้ต้องวายไม่กายปราณ
คะ. ◎ คัจฉันโตโลกิยังธัมมัง คัจฉันโตอะมะตังปะทัง
คะโตโสสัตตะโมเจตุง คะตัญญาณังนะมามิหัง ฯ๏ฯ
คะ. ภาวนาทา นามนตชาประสนาน
ในของที่ต้องการ ทั้งขายดีมีกำไร
โต. ◎ โตเสนโตวะระธัมเมนะ โตสัฏฐาเนสิเววะเร
โตสังอากาสิชันตูนัง โตละจิตตังนะมามิหัง ฯ๏ฯ
โต. ภาวนาเสก ดีอย่างเอกอย่าสงสัย
เข้าหาเจ้านายใด ท่านโปรดปรานเป็นการดี

โล. ◎ โลเภชะหะติสัมพุทโธ โลกะเสฏโฐคุณากะโร
โลเภสัตเตชะหาเปติ โลภะสันตังนะมามิหัง ฯ๑
โล. ภาวนาเบ่า สัตรูเหล่าที่ราวี
เห็นหน้ากลับปราณี ให้มีจิตคิดเมตตา
กะ. ◎ กันโตโยสัพพะสัตตานัง กัตวาทุกขักขะยังชิโน
กะเถนโตมะธรังธัมมัง กะถาสัณหังนะมามิหัง ฯ๑
กะ. ภาวนาซัด ข้าวสารเสกดีหนักหนา
ขับไล่ปีศาจสา ระพัดทั่วมันกลัวหนี
วิ. ◎ วินะยังโยปะกาเสติ วิทชังเสตวาตะโยภะเว
วิเสสัญญาณะสัมปันโน วิปปะสันนังนะมามิหัง ฯ๑
วิ. ในบทบ่ง ทั้งอยู่คงไม่ราคี
เสกข้าวกินเหลือดี อีกกันผีไม่สิงกาย
ทู. ◎ ทูเสสัตเตปะหาเสนโต ทูรัฏฐานังปะกาสะติ
ทูรังนิพพานะมาคัมมะ ทูสะหานังนะมามิหัง ฯ๑
ทู. บทนภาวนา ท่างเมตตาดีมากหลาย
เป็นที่รักแก่หญิงชาย ทุกถ้วนหน้าประชาชน
อะ. ◎ อันตังชาติชะราทีนัง อะกาสีทีปะทุตตะโม
อะเนกุสสาหะจิตเตนะ อัสสาเสนตังนะมามิหัง ฯ๑
อะ. นภาวนา หมั่นตรึกตราเป็นมงคล
สัตรูแม้ได้ยล กลับยินดีแลปรีดา

นุ. ◎ นุเทติราคะจิตตานิ นุทาเปติปะรังชะนัง
นุนะอัตถังมะนุสสานัง นุสาสันตังนะมามิหัง ฯ๏ฯ

นุ. บทนกดหลาย กันผู้ร้ายดีหนักหนา
อีกสรรพโรคา พินาศหายไม่กรายกวน

ตะ. ◎ ตะโนติกุสะลังธัมมัง ตะโนติธัมมะเทสะนัง
ตัณหายะวิจะรันตานัง ตัณหาฆาตังนะมามิหัง ฯ๏ฯ

ตะ. ภาวนาเสก ใช้ปลุกเลขยันต์หลายขบวน
อีกเสกเครื่องคาดควร เมื่อรบศึกเป็นมงคล

โร. ◎ โรเสนเตเนวะโกเปติ โรเสเหวะนะกุชฌะติ
โรคานังราคะโทเสหิ โรคะสันตังนะมามิหัง ฯ๏ฯ

โร. ภาวนาใช้ เมื่อยามใคร่จรดล
เสกลงเครื่องคงทน ทั้งแก้กันสรรพภัย

ปุ. ◎ ปุณันตังอัตตะโนปาปุ้ง ปุเรนตังทะสะปาระมิง
ปุญญะวันตัสสะราชัสสะ บุคตะภูตังนะมามิหัง ฯ๏ฯ

ปุ. ภาวนาดับ พิษตะขาบอันเกรี้ยงไกร
แมลงป่องต้องเหล็กใน พิษถอนห่างบางบรรเทา

ริ. ◎ ริปุ่งราคาทิภูตังฉะ ริทธิยาปะฏิหัญญะติ
ริตตังกัมมังนะกาเรตวา ริยะวังสังนะมามิหัง. ฯ๏ฯ

ริ. ภาวนามี่ อำนาจดียิ่งไม่เบา
ชายหญิงเห็นหน้าเรา นึกเกรงขามครั่นคร้ามกลัว

สะ. ◎ สัมบันโนวะระสิ่เลนะ　　สะมาธิปะวะโรชิโน

สะยัมภูญาณะสัมบันโน　　สัณหะวาจังนะมามิหัง ฯ๑

สะ. นิหมั่นระลึก　　ภาวนานึกไม่ชั่ว

เทวดารักษาตัว　　ศรีสวัสดิ์สถาพร

ทัม. ◎ ทันโตโยสะกะจิตตานิ　　ทะมิตวาบีสะเทวะกัง

ทะทันโตอะมะตังเขมัง　　ทันตินทะริยังนะมามิหัง ฯ๑

ทัม. ภาวนาเสก　　นุ่งห่มผ้าเมื่อยามจร

เจริญศรีนรันดร　　ทั้งโพกเศียรคุณอนันต์

มะ. ◎ มะหุสสาเหนะสัมพุทโธ　　มะหันตังญาณะมาคะมิ

มะหิตังนะระเทเวหิ　　มะโนสุทธังนะมามิหัง ฯ๑

มะ. บทนภาวนา　　เสกมาลาไว้ทัดกรรณ์

เป็นศรีสง่านิรันดร์　　เสน่ห์ทั่วทุกตัวคน

สา. ◎ สารังเทติยะสัตตานัง　　สาเรติอะมะตังปะทัง

สาระถิยะสาเรติ　　สาระธัมมังนะมามิหัง ฯ๑

สา. ภาวนากัน　　ผึ้งอาถรรพ์แลเวทมนต์

กันอาวุธเมื่อเข้ารณ　　ณะรงค์ดีมักมีชัย

ระ. ◎ รัมมะตาริยะสัทธัมเม　　รัมมาเปติสะสาวะกัง

รัมเมฐาเนวะสาเปนตัง　　ระณะหันตังนะมามิหัง ฯ๑

ระ. ภาวนาหมั่น　　ทุกอย่างสรรพสัตว์ใด

เสือช้างวัวควายไกล　　ไม่ทำร้ายและย่ำยี

ถิ ◎ ถิโตโยวะระนิพพาเน ถิเรฐาเนสะสาวะโก
ถิรังฐานังปะกาเสติ ถิตะธัมมังนะมามิหัง ฯ๑ฯ
ถิ. ภาวนาเสก ข้าวกินเอกเป็นอย่างดี
สารพัดคงทนมี่ ศรีสวัสดีทุกอัตรา
สัต. ◎ สัทธัมมังเทสะยิตวานะ สันตังนิพพานะปาปะกัง
สะมาหิตังสะสาวะกัง สันตะจิตตังนะมามิหัง ฯ๑ฯ
สัต. ภาวนากัน เมื่อนอนนั้นเป็นอัตรา
กันโจรเหล่าพาลา ไม่ทำร้ายนิราศพลัน
ถา. ◎ ถานังนิพพานะสังขาตัง ถาเมนาธิคะโตมุนิ
ถาเนสัคคะสิเวรัมเม ถาเปนตังตังนะมามิหัง ฯ๑ฯ
ถา. ภาวนานึก เมื่อข้าศึกสงครามชัน
กันอาวุธและภยัน ตรายดีไม่มีภัย
เท. ◎ เทนโตโยสัคคะนิพพานัง เทวะมนุสสะปาณินัง
เทนตังธัมมะวะรังทานัง เทวะเสฏฐังนะมามิหัง ฯ๑ฯ
เท. บทนภาวนา เป็นคาถาเสกเทียนไชย
เป็นสวัสดิวัลย์ แต่ล้วนเลิศเป็นมงคล
วะ. ◎ วันตะราคังวันตะโทสัง วันตะโมหังอะนาสะวัง
วันทิตังเทวะพรหมิหิ วะรังพุทธังนะมามิหัง ฯ๑ฯ
วะ. ภาวนาใช้ เสกดอกไม้อย่าฉงน
ทัดกรรณ์เป็นมงคล ประชาชนมีเมตตา

มะ. ◎ มะหะตาวิริเยนาบี มะหันตังปาระมิงอะกา
มะนุสสะเทวะพรหเมหิ มะหิตังตังนะมามิหัง. ๓
มะ. ภาวนาดี เมื่อขับขี่ช้างอาชา
จรลีลงนาวา มีเดชล้ำไม่อำพราง
นุส. ◎ นุนะธัมมังปะกาเสนโต นุทะนัตถายะปาปะกัง
นุนะทุกขาธิปันนานัง นุทาปีตังนะมามิหัง. ๓
นุส. ภาวนาบ่น ประเสริฐล้นอย่าอางขนาง
ชนช้างเดชอุดมางค์ สวัสดีมีชัย
สา. ◎ สาวะกานังนุสาเสติ สาระธัมเมจะปาณินัง
สาระธัมมังมะนุสสานัง สาสิตังตังนะมามิหัง ๓
สา. บทนี้เสกหมาก กินประเสริฐอย่าสงสัย
เสน่หาไม่ว่าใคร ได้เคยลองเป็นของดี
นัง. ◎ นันทันโตวะระสัทธัมเม นันทาเปติมะหามุนิ
นันทะภูเตหิเทเวหิ นันทะนียังนะมามิหัง ๓
นัง. บทนี้ใช้เสก สังวาลย์สรวมเป็นราศรี
เสกลูกประคำดี มีเดชล้ำเหลือรำพรรณ์
พุท. ◎ พุธฌิตวาริยะสัจจานิ พุธฌาเปติสะเทวะกัง
พุทธัญญาเณหิสัมปันนัง พุทธังสัมมานะมามิหัง ๓
พุท. ภาวนาใช้ กันภัยได้ทุกสิ่งสรรพ์
ประเสริฐคุณานันต์ อุดมชัยดีแสดง
โธ. ◎ โธวิตัพพังมะหาวีโร โธวันโตมะละมัตตะโน
โธวิตวาปาณินังปาปัง โธตะกะเลสังนะมามิหัง ๓

โธ. ภาวนาเสก กินยาเอกอย่าหน่ายแหนง
เสกปลุกเครื่องรางแรง พระเวทมนต์ดลบันดาล
ภะ. ◎ ภะยะมาบั่นนะสัตตานัง ภะยังหาเปตินายะโก
ภะเวสัพเพอะติกกันโต ภะยะสันตังนะมามิหัง ๓๏
ภะ. บทนี้ใช้เสก อาวุธถืออดูอาจหาญ
แสนสวัสดิ์สำราญ นิราศภัยมิได้มี
คะ. ◎ คะติโตเยนะสัทธัมโม คะตัญญาเณนะปาณินัง
คัณหะนียังวะระธัมมัง คัณหาเปตังนะมามิหัง ๓๏
คะ. ภาวนาใช้ เมื่อจะไปสู่พราหมชี
ล้วนเลิศประเสริฐศรี ศิริสวัสดิ์เป็นมงคล
วา. ◎ วาบีตังปะวะรังธัมมัง วานะโมกขายะภิกขูนัง
วาสิตังปะวะเรธัมเม วานะหานังนะมามิหัง ๓๏
วา. ภาวนานึก สติตรึกอย่าฉงน
สู่หาขุนนางยล มักเมตตาและการุณ
ติ. ◎ ติณโณโสสัพพะปาเปหิ ติณโณสัคคาปะติฏฐิโต
ติเรนิพพานะสังขาเต ติกขะญาณังนะมามิหัง ๓๏
ติ. ภาวนากัน ทุกสิ่งสรรพอเนกคุณ
ทุกข์โศกโรคอดุลย์ บันดาลดับระงับเอย

พระอิติปิโสห้ามโจรทั้งหลาย

◎ อิติปิโสระหัง โสภะคะวา ๓๏

พระอิติปิโสห้ามไฟ

◎ อิติปิโสระหัง สัมมาสัมพุทโธ โสภะคะวา ฯ๛

พระอิติปิโสห้ามพยาธิ

◎ อิติปิโสระหัง วิชชาจะระณะสัมปันโน โสภะคะวา ฯ๛

พระอิติปิโสห้ามอุบาทว์จัญไร

◎ อิติปิโสระหัง สุคะโต โสภะคะวา ฯ๛

พระอิติปิโสห้ามกุลียุค

◎ อิติปิโสระหัง โลกะวิทู โสภะคะวา ฯ๛

พระอิติปิโสห้ามโทโส

◎ อิติปิโสระหัง อนุตตะโร โสภะคะวา ฯ๛

พระอิติปิโสห้ามโมโห

◎ อิติปิโสระหัง ปุริสะทัมมะสาระถิ โสภะคะวา ฯ๛

พระอิติปิโสห้ามโรคที่บังเกิดในสันดาน

◎ อิติปิโสระหัง สัตถาเทวะมะนุสสานัง โสภะคะวา ฯ๛

พระอิติปิโสห้ามสัตว์จัตุบาทว์ทั้งหลาย

๏ อิติปิโสภะคะวา พุทโธ โสภะคะวา ฯ๏

พระอิติปิโสห้ามหญิงแพศยาแลคนชั่ว

๏ อิติปิโสภะคะวา ภะคะวาติ โสภะคะวา ฯ๏

พระอิติปิโสพระขรรค์ไชยศรี

๏ โสภะคะวา อะระหัง ฯ๏

พระอิติปิโสบัวบาน

๏ โสภะคะวา สัมมาสัมพุทโธ ฯ๏

พระอิติปิโสสะท้านธรณี

๏ โสภะคะวา วิชชาจะระณะสัมปันโน ฯ๏

พระอิติปิโสดำเนินงาม

๏ โสภะคะวา สุคะโตฯ

พระอิติปิโสโลกสามภพ

๏ โสภะคะวา โลกะวิทูฯ๏

พระอิติปิโสล้ำเลิศ

๏ โสภะคะวา อะนุตตะโร ฯ๏

พระอิติปิโสจักรพรรดิสมบัติ

◎ โสภะคะวา ปุริสะทัมมะสาระถิ ฯ๑

พระอิติปิโสสั่งสอนสัตว์

◎ โสภะคะวา สัตถาเทวะมะนุสสานัง ฯ๑

พระอิติปิโสบิดทาง

◎ โสภะคะวา พุทโธ ฯ๑

พระอิติปิโสทรงทาง

◎ โสภะคะวา ภะคะวาติ ฯ๑

พระอิติปิโสสังขาลิก

◎ อิติปิ อะระหัง โสภะคะวา ฯ๑

พระอิติปิโสต้อยติด

◎ อิติปิ สัมมาสัมพุทโธ โสภะคะวา ฯ๑

พระอิติปิโสถวายชีวิต

◎ อิติปิ วิชชาจะระณะสัมปันโน โสภะคะวา ฯ๑

พระอิติปิโสพระเจ้าลีลางาม

◎ อิติปิ สุคะโต โสภะคะวา ฯ๑

พระอิติปิโสมโหรจินดา

◎ อิติปิ โลกะวิทู โสภะคะวา ฯ๑ฯ

พระอิติปิโสมโหธร

◎ อิติปิ อะนุตตะโร โสภะคะวา ฯ๑ฯ

พระอิติปิโสทรมานสัตว์

◎ อิติปิ ปุริสะทัมมะสาระถิ โสภะคะวา ฯ๑ฯ

พระอิติปิโสดับพยาธิ

◎ อิติปิ สัตถาเทวะมะนุสสานัง โสภะคะวา ฯ๑ฯ

พระอิติปิโสส่องโลก

◎ อิติปิ พุทโธ โสภะคะวา ฯ๑ฯ

พระอิติปิโสดับทุกข์

◎ อิติปิ ภะคะวา โสภะคะวา ฯ๑ฯ

พระอิติปิโสเกราะเพ็ชร์

◎ อิติปิโสภะคะวาอะระหัง อะระหังวัตตะโสภะคะวา อะระหันตังสะระณังคัจฉามิ อะระหันตังสิระสานะมามิ ฯ๑ฯ

พระอิติปิโสชมฌาณ

๏ อิติปิโสภะคะวาสัมมาสัมพุทโธ สัมมาสัมพุทโธวัตตะโสภะคะวา สัมมาสัมพุทธังสะระนังคัจฉามิ สัมมาสัมพุทธังสิระสานะมามิ ฯ๏

พระอิติปิโสไตรเพท

๏ อิติปิโสภะคะวาวิชชาจะระณะสัมปันโน วิชชาจะระณะสัมปันโนวัตตะโสภะคะวา วิชชาจะระณะสัมปันนังสะระณังคัจฉามิ วิชชาจะระณะสัมปันนังสิระสานะมามิ ฯ๏

พระอิติปิโสดำเนินงาม

๏ อิติปิโสภะคะวาสุคะโต สุคะโตวัตตะโสภะคะวา สุคะตังสะระณังคัจฉามิ สุคะตังสิระสานะมามิ ฯ๏

พระอิติปิโสสว่างทั่วไตรภพ

๏ อิติปิโสภะคะวาโลกะวิทู โลกะวิทูวัตตะโสภะคะวา โลกะวิทุงสะระณังคัจฉามิ โลกะวิทุงสิระสานะมามิ ฯ๏

พระอิติปิโสล้ำเลิศ

๏ อิติปิโสภะคะวาอะนุตตะโร อะนุตตะโรวัตตะโสภะคะวา อะนุตตะรังสะระณังคัจฉามิ อะนุตตะรังสิระสานะมามิ ฯ๏

พระอิติปิโสสั่งสอนสัตว์

◎ อิติปิโสภะคะวาปุริสะทัมมะสาระถิ ปุริสะทัมมะสาระถิวัตตะโสภะคะวา ปุริสะทัมมะสาระถิสะระณังคัจฉามิ ปุริสะทัมมะสาระถิสิระสานะมามิ ๗๑

พระอิติปิโสเป็นครูสัตว์ทั้งปวง

◎ อิติปิโสภะคะวาสัตถาเทวะมนุสสานัง สัตถาเทวะมนุสสานังวัตตะโสภะคะวา สัตถาเทวะมะนุสสานังสะระณังคัจฉามิ สัตถาเทวะมะนุสสานังสิระสานะมามิ ๗๑

พระอิติปิโสเบิกทวาร

◎ อิติปิโสภะคะวาพุทโธ พุทโธวัตตะโสภะคะวา พุทธังสะระณังคัจฉามิ พุทธังสิระสานะมามิ ๗๑

พระอิติปิโสทับบาดาล

◎ อิติปิโสภะคะวา ภะคะวาวัตตะโสภะคะวา ภะคะวันตังสะระณังคัจฉามิ ภะคะวันตังสิระสานะมามิ ๗๑

พระอิติปิโสเต็มที่

◎ อิติปิโสภะคะวจ อะระหัง อิติปิโสภะคะวา สัมมาสัมพุทโธ อิติปิโสภะคะวา วิชชาจะระณะสัมปันโน อิติปิโสภะคะวา สุคะโต อิติปิโสภะคะวา โลกะวิทู อิติปิโสภะคะวา อะนุตตะโรปุริสะทัมมะสาระถิ อิติปิโสภะคะวา สัตถาเทวะมะนุสสานัง อิติปิโสภะคะวา พุทโธ อิติปิโสภะคะวา ภะคะวาติ ๗๑

◎ พระอิติปิโสเนาวะหอระคุณ ๓◎

อะ ◎ อาระกัตตากิเลเสหิ สะวาสะเนหิโสมุนิ สัพพะปูชาระหัตตาจะ วิทิโตอะระหังอิติ ๓

สัง ◎ สัมมาสามัญจะสัจจานิ พุทโธจะอัญญะโพธะโน เตเสนะสัมมาสัมพุทโธ สัพพะธัมเมสุจักขุมา ๓

วิ ◎ วิชชาหิจะระเณเหสะ สัมมะเทวะสะมาคะโต วิชชาจะระณะสัมปันโน อตตะโมเทวะมานเส ๓

สุ ◎ สัพพักกะเลสัปปะหาเนนะ คะโตโสสุคะโตมุนิ สัมมากาเยนะวาจายะ มานะสาสุคะโตคะโต ๓

โล ◎ โลกังวิภูตะโตสัพพัง ญาเณนัญญาสิสัพพะถา นาโถโลกัสสะสัมมาวะ เตนะโลกะวิทูชิโน ๓

ปุ ◎ สาเรตานะระทัมมานัง อะกุปปายะวิมุตติยัง ตะโตอะนุตตะโรนาโถ ปุริสะทัมมะสาระถิ ๓

สะ ◎ โลกิเยหิจะอัตเถหิ อะโถโลกุตตะเรหิจะ สัตถาเทวะมนุสสานัง สาสิตาเทวะมานุสเส ๓

พุ ◎ สัมพุชฌตาจะสจจาน กะเลสะนททาปะพุชฌตา สัพพะโสคุณะวิกาสัม บัตโตพุทโธนะรุตตะโม ๓

ภะ ◎ ภาคะเยนะภะคะธัมเมหิ สะมังคีจาตุโรมุนิ คะรุคาระวะยุตโตจะ วิสสุโตภะคะวาอิติ ๓

◎ พระอิติปิโส เนาวะหอระคุณนี้ อุปเท่ห์และพิธี ทั้งเก้าบทท่านกล่าวมา เสกใช้ได้มากมาย เลิศเหลือหลายจะพรรณนา ลงตระกรุดและลงผ้า ทั้งเสกแป้งและทำผง ใช้ได้มากอนันต์ ลงเลขยันต์ทางอยู่คง ตาม

เจตนาจง ระลึกตั้งภาวนา นับถือมั่นกันได้ สมดังใจปรารถนา ขอกล่าวพรรณนา แต่ย่อ ๆ พอสมควร หนึ่งอยู่คงกระพัน อาวุธสรรพ์ทั้งมวลเชี่ยวงาทุกกระบวน อสรพิษต่าง ๆ พรรณ์ ภูติผีปีศาจร้าย มิกล้ากลายทุกสิ่งอัน คุณคนคุณไสยสรรพะ โรคภัยมิได้พาล เสกน้ำทำน้ำมนต์ ประเสริฐล้นมหาศาล ขับไล่ภูติผีพาล ลมเพลมพัดเป็นสังขาร ท่องบ่นมนต์อย่างย่อน้อย ๆ พอจะเสกขลัง เริ่มต้นแต่อะสัง วิสุโลปุสะพุภะเอย ฯ

พระอิติปิโสนพคุณ

◎ โสภะคะวาอิติปิโสภะคะวา อิติปิโสภะคะวา อิติปิโสภะคะวา อ

ข้าวให้หมากิน ๓ คาบ หมามิเห่าแล เสกกล้วยให้เด็กกิน ๗ คาบ หายไข้ เสกข้าวสารซัดคนล้ม ๗ คาบ เสกน้ำเสกหมากให้สาวกิน ๓ คาบรักเราใช้ได้มากมายทุกประการแล

พระอิติปิโสถอยหลัง

๏ ติวาคะภะ โรพุทนังสา นุสมะวะเท ถาสัตถิระ สามะทัมสะริปโรตะ นตอะทวิ กะโลโตคะ สโนบันสัม ณะระจะชา วิโทพุทสัมมาสัมหังระ อะวาคะภะ โสบีติอิ ฯ

จะกล่าวอุปเท่ห์ พระอิติปิโสถอยหลัง ผู้ใดเรียนได้ไว้เป็นบียังสัตรูนึกหวังบ่อมิกลากลาย เป็นที่เสน่หาเทพารักษ์ มนุษย์หญิงชาย สิ่งใดปรารถนา ภาวนาอย่าคลาย ถ้วน ๑๐๘ หมาย ทำเมื่อเทียงคืน คนรักหนักหนา ถือดังญาติกา ทั้งอายุยืน จะทำสิ่งใด ตั้งใจอย่าขืน คืออย่าเป็นอืนบ่ายหน้าหนบูรพ์ ไม้รักซ้อนแกะทำ พระภควัมอย่าสูญ ใส่น้ำมันแช่เสกแปรเป็นคุณ บ่ายหน้าหนบูรพ์ จนพระอุกนั้ง ใช้เป็นเสน่ห์ ล่องหนกำบังออกสงครามเจรจา ท้าวพระยาบียัง ฝูงคนทั้งทั้ง รักหนักรักหนา ถ้าท่านจองจำ ตั้งจิตบริกรรม ด้วยพระคาถา มนต์น้ำหมากนั้น ๑๔ คาบตรา ถูกต้องขื่อคาคลุ่ยหลุดบัดใจ ถ้าหาน้ำหมากมิได้ อาจารย์กล่าวไว้ ให้ร่ายเบ่าไป ขื่อคาอันแข็ง อ่อนคือลนไฟ เสกสิ่งใดๆ กินคงกระพัน ๑๓ คาบหนา ๑๕ คาบว่า ใช้เป็นจังงัง โดยท่านกล่าวมา เอาลนแทงเพดาน ๑๕ คาบอย่าคลาด เบ่าไปอย่าคลา กระทืบตีนออกมา อาวุธศาตรา ลุ่ยหลุดจากมือ ๑๑ คาบนั้น ท่านให้เลือกถือ จังงังมนุษย์คือ อาวุธลุ่ยหลุดจากมือ มหาละลวยฤๅ เป็นได้เหมือนกัน ให้ร่ายเบ่าไป ๑๑ คาบนั้นไซร้ เบ่าไปสู่มัน มันมา

หาเรา เขาผูกมัดขันเชนาะ บ่ายหน้าจำเพาะ สู่หัวเชือกเข้า ถ้วน ๑๐๘ เบ่า สู่หัวเชือกเข้จ ลุ่ยหลุดแลนา ถ้าจะลุยอัคคี เสกหมากกินดี เสกน้ำมนต์ทา ๕ คาบให้ไว้ ให้ใช้คาถา เสกน้ำมนต์ทา ไม่มีโรคภัย ถ้าจะล้วงตะกั่ว เสกน้ำมะกรูด ยกมือขึ้นไหว้ เจ้าประคุณทูลหัว ไม่มีอันตราย ผิจะแก้คุณเขา ทำมาแล แม้คุณทั้งหลาย ยืนเหนือลมร่าย ๑๐ คาบโดยหมาย เบ่าไปอย่าคลา หายสิ้นสูญพลัน เมื่อทำลำดึก ตรึกหาพระพุทธ ธรรมะสังฆา ขอคุณบิดา ทั้งพระมารดา คุณครูอุบัชฌาย์ มาอยู่เหนือเกษา ให้เสกหมากให้กิน ท่านรักหนักหนา เสกน้ำล้างหน้าเมื่อมีทุกข์ภัย ทั้งสองสิ่งนี เสก ๔ คาบตรา ไม่ม้วยมรณา เทวดาดลใจ อนึ่งเล่าหนา ชอดชายผ้าไว้ ผูกเป็นหัวพิรอด ๑๗ คาบใส่ หัวประเจียด ภาวนาเดินไป เกี่ยวกอดอกไว้ ขึ้นลงที่ไหน คนไม่เห็นเรา บัดงูพิษตะขาบ แมลงบ่องสามที คงกระพันชาตรี ๑๙ คาบหนา แม้เขาตามไปเอากิ่งไม้มา เสกขวางมรรคา เสกสิ่งไร ๆ ตามใจปรารถนา สัตรูตามมา แคล้วคลาดไปไกล อนึ่งท่านว่าไว้ ให้เอาใบไม้รู้นอน ๗ สิ่งประสมกันเข้า กระดูกพรายชายหญิง เข้ากันทุกสิ่ง ตายโหงตายห่า ไปบัดพลีมา วันภุมมาและเสาร์ แล้วเสกด้วยคาถาน ๑๐๘ คาบหนา ทาตัวเดินไป เข้าในหลังคา ฝูงคนทั้วหน้า พากันหลับไหล

พระอิติปิโสหูช้าง

๏ พุทโธอิติปิโสภะคะวา พุทโธภะคะวาติ อิติปิโสภะคะวาอะระหัง อิติปิโสภะคะวาสัมมาสัมพุทโธ ๒๏

พระอิติปิโสบทนี้ ถ้าหาทรัพย์มิได้ให้เขียนไว้ก้นถุง ทรัพย์มิขาดเลย เสกด้วยคาถาน ๑๐๘ พระคาถานกนมรู้สิ้นเลย ให้ภาวนาไว้ ๑๐๘

คาบ ประสงค์สิ่งใดได้ดังปรารถนาแล ถ้าถูกจองจำภาวนา ๙ คาบหลุดแล ถ้าจะให้เป็นจังงังเอาล้นดุนเพดานว่า ๑๑คาบแล

พระอิติปิโส ๘ ทิศ

◎ อิ ระ ชา คะ ตะ ระ สา ฯ บูรพา
◎ ติ หัง จะ โต โร ถิ นัง ฯ อาคเณย์
◎ บี สัม ระ โล ปุ สัต พุท ฯ ทักษิณ
◎ โส มา ณะ กะ ริ ถา โช ฯ หรดี
◎ ภะ สัม สัม วิ สะ เท ภะ ฯ ประจิม
◎ คะ พุท บัน ทู ทัม วะ คะ ฯ พายัพ
◎ วา โช โน อะ มะ มะ วา ฯ อุดร
◎ อะ วิ สุ นุต สา นุส ติ ฯ อิสาณ

◎ อิระชาคะตะระสา ฯ— บทนี้ชื่อว่ากระทู้ ๗ แบก ประจำอยู่ทางทิศบูรพา

◎ ติหังจะโตโรถินัง ฯ— บทนี้ชื่อว่าฝนแสนห่า ประจำอยู่ทิศอาคะเณย์

◎ บีสัมระโลปุสัตพุท ฯ— บทนี้ชื่อว่านารายณ์เกลือนสมุทร์ ประจำอยู่ทิศทักษิณ

◎ โสมาณะกะริถาโช ฯ— บทนี้ชื่อว่านารายถอดจักร์ ประจำอยู่ทิศหรดี

◎ ภะสัมสัมวิสะเทภะ ฯ— บทนี้ชื่อว่านารายณ์ชว้างจักรตริ่งไตรภพ ประจำอยู่ทิศประจิม

◎ คะพุทปั่นทูทัมวะคะ ฯ๑ บทนอนารายณ์พลิกแผ่นดินประจำอยู่ทิศพายัพ

◎ วาโยโนอะมะมะวา ฯ๑ บทนอตวาดพ้าบ่าพระหิมพานต์ประจำอยู่ทิศอุดร

◎ อะวิสุนุตสานุสติ ฯ๑ บทนอนารายณ์แปลงรูปประจำอยู่ทิศอิสาณ

◎ สิทธิการิยะ อุปเท่ห์พระอิศวโร ๘ ทิศนี้ มีอานุภาพมากหลาย อาจป้องกันได้สารพัดภัยตามใจปรารถนา พระอาจารย์เจ้ากล่าวไว้ว่าฝอยท่วมหลังช้างแล มีอุปเท่ห์มากมายเหลือจะพรรณนา จะกล่าวไว้ย่อ ๆ พอเป็นบรรทัดฐานดังนี้

แม้จะยาตราไปทางสาระทิศใด ให้ภาวนาพระคาถาประจำทิศตามทิศที่จะไป หรือทำน้ำมนต์ลูบหน้าประพรมพาหนะที่จะไป ไม่มีเหตุร้ายมารบกวนเลย ป้องกันได้สารพัดถึงแม้ทิศที่จะไปนั้นต้องผีหลวงหรือหลาวเหล็กกด คุ้มกันได้สิ้นทุกอย่าง ไปสงครามก็มีชัยชะนะไปค้าขายก็ได้กำไรมิขาดทุน จะลงเป็นประเจียดกับสาตราอาวุธก็ได้ ทั้งเป็นเสน่ห์แก่ผู้งคนทั้งปวงเขียนบูชาไว้กับเรือนกันภัยอันตรายสิ้นทุกประการ ถ้าจะไปนอนกลางป่าให้เสกก้อนดินไปวางไว้ตามทิศ เมื่อวางทิศไหนให้เสกคาถาประจำทิศนั้นอีกทิศละ ๘ จบ กันสารพัดสัตว์ร้าย เปรียบประดุจมีกำแพงแก้วกั้นคนไว้ถึง ๗ ชั้น ถึงแม้ถูกข้าศึกล้อมไว้กด จะหักออกทางทิศไหนให้ภาวนาคาถาประจำทิศนั้น แล้วหักออกมาเถิดไม่มีอันตรายแล

ถ้าจะใช้เป็นบท ๆ ให้ใช้ดังนี้

บทกระทุ้ง ๗ แบก เสกข้าวกินอยู่คงทน สารพัดอาวุธทั้งสิ้น ทำอันตรายมิได้ ภาวนาเข้าสู้ช้าง อาจจะง้างจับงาหัก กำลังหนัก ๗ ช้าง

สาร ดับพิษไฟสารพัดพิษทุกสิ่ง ให้เอาเถ้าผีตายวันเสาร์เผาวันอังคาร มา ผสมกับชะมดพิมเสน ทำเป็นรูปคนเ อาผ้าขาวคลุมไว้ จึงเอาเหล้าข้าวเส้น เสกด้วยคาถาน้ี ๑๐๘ คาบ สารพัดใช้ได้ดังใจปรารถนา ถ้าจะลองสะดิ ให้เอาข้าวสารตกก้นครกมา ๗ เม็ด เสก ๑๗ คาบแช่น้ำมันหอมไว้ เอาน้ำมันดิดให้ต้องตนตามมา อยู่ทิศบูรพาแลท่านเอ่ย

บทเรียกฝันแสนห่า ถ้าอดน้ำวันยังค่ำอย่ากลัวอยาก เสกหมาก ๑๐๘ คาบ กลืนกระหนาบเข้าไปเถิดหนา ถ้าจะทำให้ฝันตกให้เอาคาถายกเสกใส่เทียน แล้วจึงเพียรภาวนา พระคาถาแสนเก้าพัน ลำลึกถึงชั้นเทวดาอินทร์พรหมาสันทั้งหลาย ตกเนื่องไปอย่าร้อนใจ ถ้าเป็นไข้เสกน้ำพ่น ถ้วน ๗ หนก็หาย เคารพครูปริยายประสิทธิ์ ท่านอยู่ทิศอาคเณย์แลท่านเอ่ย

บทนารายณ์เกลือนสมุทร ฤทธิสุดเสกพริกไทย ๗ เม็ด ๆ ละ ๗ หน แล้วพ่นลงที่ผีลักสามทักสูญย์ หนึ่งเสกปูนทาก็ได้ ถ้าเป็นความไซร้จะให้หาย เอาชื่อคนทั้งหลายลงกระดาษ อย่าให้คลาดทำไส้เทียนแล้วจึงเขียนคาถาล้อม เสกพร้อมตามกำลังวัน เล่มเทียนนั้นหนัก ๑ บาท อย่าให้ขาดภาวนา ความที่หากสูญสิ้น อยู่ทิศทักษิณแลท่านเอ่ย

บทนารายณ์ถอดจักร เสกน้ำมนต์ ๑๐๘ หน ลูกไม่ออกกลืนเข้าไป ให้ประพรมที่ศีรษะจะออกโดยคล่อง ๆ ถ้าถูกจำจองด้วยขื่อคา เอาคาถาเสกวาร ถ้าไม่มีเอาน้ำลาย เบ่ากระจายไปด้วยฤทธิ อยู่ทิศหรดีแลท่านเอ่ย

บทนารายณ์ขว้างจักร ถ้าจะบังคับลมให้พัดหนัก ให้ภาวนากลืนเข้าไป ถ้าจะมิให้ลมพัด ให้ภาวนาเอาลิ้นดุนเพดานอัดลมนิ่งนึกภาวนาในใจ พายุหยุดนิ่งแล แม้นเดินทางไปพบเสือช้างโจรผู้ร้ายให้ภาวนาเป็นมหาจังงัง สัตรูหยุดยั้งไม่เข้าใกล้ ภาวนาตวาดสัตรู ยกมือมขนเลย ตวาดช้าง ๆ ก็หันไปสิ้น อยู่ทิศปราจิณแลท่านเอย

บทนารายณ์พลิกแผ่นดินหงาย สารพัดสะเดาะออกหลุดลุ่ยกระจายแล ภาวนาไว้เป็นเสน่ห์แก่ท้าวพระยาทั้งหลาย แม้โทษถึงตายภาวนาอยู่มิตาย อยู่ทิศพายัพแลท่านเอย

บทตวาดพ้าบ่าพระหิมพานต์ สัตรูทั้งหลายอย่ากลัวมันเป็นจังงังแล ถ้าจะต่อด้วยฝูงผี เสกหวายตีข้าวสารซัด แตกกระจัดกระจายจร อยู่ทิศอุดรแลท่านเอย

บทนารายณ์แปลงรูป ภาวนาสูบลมเข้าสามกลืน ยืนขมำดูเงาฉายถ้าเงาหายเป็นกำบัง คนอย่าหวังเห็นตัวเลย เสกน้ำมัน ๑๐๘ หนเอาไว้ใช้ เมื่อจะใช้เสกอีก ๗ หน ทาตนไปเถิดรา เป็นที่เสน่หาแก่ชนทั้งหลาย ท่านเจ้านายเห็นหน้าคือดังลูกหลาน อยู่ทิศอิสานแลท่านเอย

๏ อนึ่งท่านให้เอาชะมด พิมเสน กระแจะ จันทร์หอม โกฐหัวบัวบดผสมเข้าด้วยกัน ให้ลงคาถาพระนารายณ์แปลงรูปที่หน้าหินบดแล้วจึงเสกด้วยพระอิติปิโส ๗ ที เสกด้วยนารายณ์แปลงรูป ๑๐๘ ที บดเอาไว้ใช้ทาตัวเอาไปไหนเป็นเสน่ห์เมตตานักแล เห็นหน้าเราคือดังพระนารายณ์แปลงรูป ถ้าไปหาสัตรู เมื่อจะมาให้เรียกด้วย ๏ อาคัจฉายะอาคัจฉาหิ มาสิ ฯ เรียกแล้วกลับมาเถิด อยู่มิได้เลยตามเรามาแล อุปเท่ห์ พระอิติปิโส ๘ ด้านนี้มากมายนัก สุดที่จะกล่าวได้ท่านตีค่าไว้ค่าควรเมืองแล ฯ

◎ พระอิติปิโสถอด ๒๑

◎ อิ ติ ติ วา บี คะ โส ภะ ภะ โช คะ พุท วา นัง อะ สา ระ นุส หัง มะ สัม วะ มา เท สัม ถา พุท สัต โช ถิ วิช ระ ชา สา จะ มะ รุ ะ ทัม ณะ สะ สัม ริ บัน ปุ โน โร สุ ตะ คะ นุต โต อะ โล ทู กะ วิ ๒๑ (บทนี้เรียกว่านารายณ์ตรึงไตรภพ)

◎ วิ กะ โล ทู โต อะ คะ นุต สุ ตะ โน โร บัน ปุ สัม ริ ณะ สะ ระ ทัม จะ มะ ชา สา วิช ระ โช ถิ พุท สัต สัม ถา มา เท สัม วะ หัง มะ ระ นุส อะ สา วา นัง คะ พุท ภะ โช โส ภะ บี คะ ติ วา อิ ติ ๒๑ (บทนี้เรียกว่านารายณ์แปลงรูป)

พระคาถาอิติปิโสถอดสองบทคู่กันนี้ บางตำราท่านเรียกว่า อิติบีโสนารายณ์ตรึงไตรภพ และอิติบีโสนารายณ์แปลงรูป ถอดโดยกลบทอนุโลมปฏิโลม ผู้ใดได้พบพระอิติบีโสถอดนี้ ท่านว่าผู้นั้นมีบุญประเสริฐยิ่งแล เป็นแม่บทใหญ่ของการถอดอิติบีโส ให้เสกน้ำมนต์อาบชำระตัว จะทำการสิ่งใด ๆ ก็ประสิทธิแล ถ้าจะให้ตัวเล็กเท่าแมลงวัน ให้ภาวนา ๑๐๘ คาบ ปรารถนาเอาเถิด คนเห็นตัวเราเล็กเท่าแมลงวัน ถ้าจะให้ตัวเราสูงใหญ่ให้ไปนั่งพิงต้นไม้ใหญ่บริกรรมพระคาถานี้ เขาเห็นตัวเราสูงใหญ่เท่าต้นไม้แล พระอิติบีโสบทนี้ให้ค้นหาอุปเท่ห์เอาเถิดใช้ได้มากมายนักแล

◎ พระอิติปิโสฤาษีย้ายรูป ๒๑

◎ อิ ติ คะ วา โช วิช กะ วิ บี ภะ อะ พุท ชา โล ทู ระ โส ระ สัม จะ โต อะ สา ถิ หัง มา ระ คะ นุต มะ สัต นัง สัม ณะ สุ ตะ ทัม ถา สา พุท สัม โน โร สะ เท นุส โช วา ปัน ปุ ริ วะ มะ ภะ คะ ติ ๒๑

◎ พระอิติปิโสย้ายรูปถอยหลัง ๖๏

◎ ติ วา พุท นัง ถิ ระ วิ กะ คะ โธ สา สัต สา ทู โล วิช ภะ นุส ถา มะ อะ โต ชา โธ มะ เท ทัม นุต คะ จะ พุท วา วะ สะ ตะ สุ ระ สัม อะ คะ ริ โร โน ณะ มา ระ ภะ ติ ปุ บัน สัม สัม หัง โส บี อิ ๖๏

◎ พระอิติปิโสภุชฌงค์ส้อนหัว ๖๏

◎ ติ วา คะ ภะ โธ พุท นัง อะ ทู วิ กะ โล โต สา นุต สัม มา สัม หัง คะ นุส ตะ พุท บี ติ ระ สุ มะ โร โธ โส อิ อะ โน วะ ปุ วิช ภะ คะ วา บัน เท ริ ชา จะ ระ นะ สัม ถา สะ ทัม มะ สา ระ ถิ สัต ๖๏

◎ พระอิติปิโสภุชฌงค์ส้อนหาง ๖๏

◎ อิ ติ บี โส ภะ คะ วา โต โล กะ วิ ทู อะ อะ คะ ถา เท วะ มะ นุต ระ สุ สัต คะ วา นุส ตะ หัง โน ถิ ภะ ติ สา โร สัม บัน ระ โธ พุท นัง ปุ มา สัม สา มะ ทัม สะ ริ สัม ณะ ระ จะ ชา วิช โธ พุท ๖๏

◎ พระอิติปิโสนารายณ์ ๗ บท ๖๏

◎ สิทธิการิยะ ท่านเกจิอาจารย์ผู้ฉลาดท่านได้ผูกอิติบีโสไว้เป็นทวิชก ตติยชก เป็นอนุโลมปฏิโลม ไว้ในพระคัมภีร์มหาพิชัยสงคราม ดังต่อไปนี้ ๖๏

◎ อิ ติ บี โส ภะ คะ วา อะ ระ
ติ วา คะ ภะ โธ พุท นัง สา นุส

หัง สัม มา สัม พุท โธ วิช ชา จะ
มะ วะ เท ถา สัต ถิ ระ สา มะ
ระ ณะ สัม บั๋น โน สุ คะ โต โล กะ
ทัม สะ ริ ปุ โร ตะ นุต อะ ทู วิ
วิ ทู อะ นุต ตะ โร ปุ ริ สะ
กะ โล โต คะ สุ โน บั๋น สัม ณะ
ทัม มะ สา ระ ถิ สัต ถา เท วะ
ระ จะ ชา วิช โธ พุท สัม มา สัม
มะ นุส สา นัง พุท โธ ภะ คะ วา ติ
หัง ระ อะ วา คะ ภะ โส บี ติ อิ ฯ

ท่านตั้งพระอิติบีโส ทั้งอนุโลมปฏิโลมแล้วถอดออกมาเป็นกลบท ได้ ๗ บทด้วยกันคือ

นารายณ์กลีนจักร

๑ ติ อิ วา ติ คะ บี ภะ โส โธ ภะ พุท คะ นัง วา สา อะ นุส ระ มะ หัง วะ สัม เท มา ถา สัม สัต พุท ถิ โธ ระ วิช สา ชา มะ จะ ธัม ระ สะ ณะ ริ สัม ปุ บั๋น โร โน ตะ สุ นุต คะ อะ โต ทู โล วิ กะ ฯ

นารายณ์คายจักร

๑ กะ วิ โล ทู โต อะ คะ นุต สุ ตะ โน โร บั๋น ปุ สัม ริ ณะ สะ ระ ทัม จะ มะ ชา สา วิ ระ โธ ถิ พุท สัต สัม ถา มา เท สัม วะ หัง มะ ระ นุส อะ สา วา นัง คะ พุท ภะ โธ โส ภะ บี คะ ติ วา อิ ติ ฯ

นารายณ์ประสมจักร

◎ ติ ติ คะ โส โธ คะ นัง อะ นุ ส หัง วะ มา ถา พุท ถิ วิ สา จะ ธัม นะ ริ บั้น โร สุ นุ ต โต ทู กะ โล วิ คะ อะ โน ตะ สัม ปุ ระ สา ชา มะ โธ ระ สัม สัต สัม เท ระ มะ วา สา ภะ พุท บี ภะ อิ วา ฯ

นารายณ์หักจักร

◎ อิ วา บี ภะ ภะ พุท วา สา ระ มะ สัม เท สัม สัต โธ ระ ชา มะ ระ สะ สัม บุ โน ตะ คะ อะ โล วิ ทู กะ นุ ต โต โร สุ ริ บั้น ทัม นะ สา จะ ถิ วิ ถา พุท วะ มา นุ ส หัง นัง อะ โธ คะ คะ โส ติ ติ ฯ

นารายณ์ถอดจักร

◎ บี โส คะ อะ หัง มา พุท วิ จะ นะ บั้น สุ โต กะ ทู นุ ต โร ริ ทัม สา ถิ ถา วะ นุ ส นัง โธ คะ ติ วา ภะ พุท สา มะ เท สัต ระ มะ สะ ปุ ตะ อะ วิ โล คะ โน สัม ระ ชา โธ สัม สัม ระ วา ภะ อิ ฯ

นารายณ์ยกจักร

◎ ติ คะ โธ นัง นุ วะ ถา ถิ สา ทัม ริ โร นุ ทู กะ โต สุ บั้น นะ จะ วิ พุท มา หัง อะ คะ โส ติ อิ บี ภะ วา ระ สัม สัม โธ ชา ระ สัม โน คะ โล วิ อะ ตะ ปุ สะ มะ ระ สะ เท มะ สา พุท ภะ วา ฯ

นารายบีดสมุทร

◎ อิ กะ ติ วิ ติ โล วา ทู บี โต คะ อะ โส คะ ภะ นุ ต ภะ สุ โธ ตะ คะ โน พุท โร วา บั้น นัง ปุ อะ สัม สา ริ ระ นะ นุ ส สะ หัง ระ มะ ชัม สัม จะ วะ มะ มา ชา เท สา สัม วิ ถา ระ พุท โธ สะ ถิ ฯ

พระคาถาทั้ง ๗ บทนี้ ท่านถอดไว้ในคัมภีร์มหาพิชัยสงคราม สำหรับลงเครื่องถวายพระมหากษัตริย์ลงธงชัยสำหรับออกศึก จะยาตราออกสู่ณรงค์สงครามให้เล่าพระคาถาทั้ง ๗ บทนี้ ๓ จบ จะแคล้วคลาดอาวุธทั้งปวงแล เทวดาคอยคุ้มครองท่านผู้นั้น พระอิติปิโสถอดทั้ง ๗ บทนี้ มีคุณานุภาพมากหลายนัก ให้ใช้ทุกประการตามแต่จะปรารถนา

ท่านให้เอาผ้าขาวเนื้อดี กว้าง ๒ ศอก ยาว ๕ แขน เอาไปหุ้มพระพุทธรูปปางห้ามสมุทร แล้วให้สวดคาถาพระอิติปิโสถอดทั้ง ๗ บทให้ได้ ๓ วัน กับสวดมนต์ธรณีปริตด้วย แล้วขอลาเอาผ้าขาวนั้นมาทำเป็นธงสามชาย ให้ลงลงลายลักษณ์พระพุทธบาทพระพุทธเจ้าทั้ง ๒ ข้างแลงไปในธงนั้น เอาชื่อผู้ที่เป็นเจ้าของลงล้อมไปด้วย แล้วให้เอาพระคาถาทั้ง ๗ บทนี้ล้อมไปอีกที่หนึ่ง พร้อมด้วยพระอิติปิโส ๘ ทิศ แล้วให้เสกด้วยพระอิติปิโส ให้ได้ ๑๐๘ จบ ไม้ที่ทำคันธง ให้ปิดทองคำเสีย (ควรใช้ไม้ชัยพฤกษ์) ธงอันนี้แม้นออกสงครามบักไว้กลางไพร่พล อาวุธมาเป็นห่าฝนมิต้องเลย

เมื่อจะยกธงนั้นให้ภาวนาคาถาดังนี้ ◎ อะสิสัตติ ธะนูเจวะ สัพพะเพเต อาวุธานิจะ ภัคคะภัคคาวิจุณณานิ โลมะยัมหากัง มาผุสสันตุ ฯ๏ว่าจบแล้วให้โบกธงไปที่หนึ่ง แล้วให้ว่าพระคาถาบทต่อไป

◎ สัพเพวุธาธะราคัตตา สัพเพอะสิจะโตมะรา ชิโนชินานิเวเทนะ สัมบัตตันติตุริตะรัง ฯ๏ ให้โบกธงชัยไปอีกครั้งหนึ่ง

ธงนี้ไม่มีทางรบศึก ให้เอาไว้บูชาที่เรือนเมื่อจะมีการไปทางไหนให้บูชาดังจะกล่าวต่อไปนี้

วันอาทิตย์ให้บูชาว่า ◎ ตะมัตถังปะกาเสนโต สัตถาอาหะสัจเจหิ สังฆะมะวะโร สัตตุยุทเธสัตตาเหอะนุสสะริตวานะ กาละเยยะสัพพะสัตรู วินาสสันตุ ๖ ว่า ๖ จบ แล้วให้เบ่าไปที่ธงนั้น ยกธงโบกไปในทางที่จะไป

◎ วันจันทร์ให้บูชาว่า ◎ ยะถานาวาสัมมารุยหัง สังฆะหิตัสสะกะตา สัพเพโลกานกัมปะกายะ สัพเพสัตรูวินัสสันตุ ๖ ว่า ๑๕ จบ แล้วให้เบ่าลงไปที่ธงนั้น ยกทรงโบกไปในทางทิศที่จะไป

วันอังคารให้บูชาว่า ◎ ยะยะปุริสะอิตถิวา ทุเรหิวา สันติเกวา เอรัสสาอานุภาเวนะ พะหูสัตรูวินาสสันตุ ๖ ว่า ๘ จบ แล้วให้เบ่าไปที่ธง ยกธงขึ้นโบกไปในทางทิศที่จะไป

วันพุธให้บูชาว่า ◎ ยะยะปุริสะอัฏฐะมาเรหิ นะคะเรหิ ภะยาตะติ บัตตัมหิ สะหะชาตะ เสฏโฐสัพพะสัตรูปะราชิตา ๖ ว่า ๑๗ จบ เบ่าไปที่ธงแล้วโบกไปในทางทิศที่จะไป

วันพฤหัสใช้บูชาว่า ◎ สาหุทัสสะ นะมะริยานัง มะหาเถรานัง อะหังวันทามิตังสะทา สัพพะสัตรู วินาสสันตุ ๖ ว่า ๑๙ จบเบ่าไปที่ธงแล้วยกธงขึ้นโบกไปในทางทิศที่จะไป

วันศุกร์ให้บูชาว่า ◎ อะหังวันเท ภะคะวานาโถ อะหังวันทามิสัพพะทา สัพพะมาราปะลายิงสุ สัพพะสัตรูวิทังเสนติ ๖ ว่า ๒๑ จบ เบ่าไปที่ธงแล้วโบกไปทางทิศที่จะไป

วันเสาร์ให้บูชาว่า ◎ สิรัสมิงเม พุทโธเสฏโฐ สาริปุตโตจะทักขิเณ วามะปัสเส จะ โมคคัลลาโน ปุระโตบีฏะกัตยะ จะตุตทิสังสะมันตา โลกะปาลา อินทรา เทวาสะพรหมา อัตตะนิบียะเตเจวะ ปุตโตเจวะสิเน

โห ราชะมัจจุามะนุสสานัง สัพพะโกรธังวินาสสันติ ฯ๑๐ ว่า ๑๐ จบ เป่าไปที่ธง แล้วยกธงขึ้นโบกไปทางทิศที่ไปแล

๏ ชาโลมหาชาโล ชาลังมหาชาลัง ชาลิเตมหาชาลิเต ชาลิตัง มหาชาลิตัง มุตเตมุตเตสัมปัตเต มุตตังมุตตังสัมปัตตัง สุตังคะมิติ สุตังคะมิติ มัคคะยัติ มัคคะยัติ ทิฏฐิลา ทัณฑะลา มัณฑะลา โรคิลา กะระลา ทุพพะลา รัตตรัตต กัตตกัตต มัตตมัตต จัตตจัตต มุตตมุตต จุตต จุตต ธารณี ธารณีติ อิทังธารณะปริตตัง ฯ๑๐

คาถาธรณีนปริตรนี้ใช้คู่กันกับพระอิติปิโสถอดทั้ง ๗ บท

จบพระอิติปิโสถอด ๗ บท ซึ่งท่านได้กล่าวไว้ในคัมภีร์พิชัยสงครามเพียงเท่านี้

พระอิติปิโสกรงทอง

๏ อิมาโนโรปีพุทคะริถา ตะติสัมสุปุโสโธ สัมปันเทนุพุท คะสะโตนุสะติ ภะวะสาวิภะสัมหังมะนัง วาโชโลทัมถิอะอะระสาวิคะชาระณะ ระทูวาจะมะกะ ฯ๑๐

๏ พระคาถาบทนี้ถ้ามีทุกข์ภัยมาถึงตัว ให้ภาวนา๑๐๘คาบ หายไปสิ้นแม้นโทษถึงตายก็มิตายแล ถ้าปรารถนาสิ่งใดก็ได้สำเร็จสมความปรารถนา ถ้าเป็นความให้เขียนชื่อสัตรูใส่ในหินทิ้งน้ำระงับความแลภาวนาเข้าสู้รบอาวุธมาเป็นห่าฝนมิต้องตัวเลย ทำน้ำมนต์รดคนบ้าก็ได้หายแล พระคาถาบทนี้มีฝอยที่ใช้ได้มากนัก ตามแต่จะใช้เถิดได้ทุกประการแล คาถานี้พระอิติปิโสถอดเป็นข่ายเพชร์ ฯ

๑ อิติปีโสภะคะวา สัมมาสัมพุทโธ ฯ๑ฯ
เสกน้ำล้างหน้าทุก ๆ วัน มีปัญญามาก

๑ อิติปีโสภะคะวา วิชชาจะระณะสัมปันโน ฯ๑ฯ
ภาวนาทุกวันมิไร้ทรัพย์เลย

๑ อิติปีโสภะคะวา ปุริสะทัมมะสาระถิ ฯ๑ฯ
ถ้าคนที่ใช้ยาก ให้เสกข้าวให้กิน ถ้าเป็นสัตว์ให้เสกหญ้าให้กิน

๑ อิติปีโสภะคะวา สุคะโต ฯ๑ฯ
เสกน้ำล้างหน้าดีนัก อยู่เย็นเป็นสุขแล

๑ อิติปีโสภะคะวา สัตถาเทวะมะนุสสานัง ฯ๑ฯ
เสกน้ำหอมทาตัวเป็นเสน่ห์แก่คนทั้งหลาย

หัวใจอิติปีโส

หัวใจอิติปีโสนี้ ท่านเกจิอาจาริย์ได้วางแบบการถอดพระอิติปีโส ออกเป็นหัวใจไว้หลายนัยด้วยกันคือถอดออกเป็น

อะ (อะระหัง)
สัง (สัมมาสัมพุทโธ)
วิ (วิชชาจะระณะสัมปันโน)
สุ (สุคะโต)
โล (โลกะวิทูอะนุตตะโร)
ปุ (ปุริสะทัมมะสาระถิ)
สะ (สัตถาเทวะมะนุสสานัง)

พุ (พุทโธ)
ภะ (ภะคะวาติ)
และบางแบบก็ถอดออกเป็น
หัง (หังระอะ)
โธ (โธพุทสัมมาสัม)
โน (โนบันสัมณะระจะชาวิช)
โต (โตคะสุ)
ทู (ทูวิกะโล)
โร (โรตะนุตอะ)
ถิ (ถิระสามะทัมสะริปุ)
นัง (นังสานุสมะวะเทถาสัต)
ติ (ติวาคะภะโธพุท)
บางแบบก็ถอดออกเป็น

◎ อิสะวิระมะสาพุทเทวา ๖๏

บางแบบก็ถอดออกเป็น

◎ อิอะสังวิสุอะสะพุติ ๖๏

หัวใจอิติปิโสทุก ๆ บท มีอุปเท่ห์วิธีใช้ต่าง ๆ กัน และยังถอดออกเป็นกลบทต่าง ๆ อีก เช่นอะสังวิสุโลปุสะพุภะ ท่านถอดเป็นกลบทโดยอนุโลมปฏิโลมดังนี้

ถอดเป็นนารายกริ่งจักร์ ◎ อะภะสังพุวิสะสุปุโล ๖๏
ถอดเป็นนารายคลายจักร์ ◎ โลปุสุสะวิพุสังภะอะ ๖๏

บทนารายกริ่งจักร์นั้น ใช้ภาวนาเป็นมหาอุดบิดทวารทั้ง ๙ กันอาวุธและกันกระทำคุณไสยทั้งปวง ภาวนาผูกผีปีศาจได้ทุกประการ ภาวนากันสกดคัดถอนก็ได้ เสกด้ายดิบทำเป็นมงคลผูกเด็กตายในท้องก็ได้ (ตามที่กล่าวไว้ในฉบับปฐมบรรพ) แม้จะเสดาะด้วยอาคมคาถาใด ๆ ก็ดี ถ้าเอาคาถาบทนี้ผูกเสดาะมิออกเลย

บทนารายคลายจักร์นั้น ใช้ถอนแก้กระทำย่ำยีทุกประการ เสกน้ำมนต์ก็ได้ เสกแป้งพอกก็ได้ ตามแต่จะใช้เถิดในทางถอนแก้ได้ทุกอย่าง ภาวนาเสดาะโซ่ตรวนขื่อคาหลุดหลุ่ยออกสิ้น เสกปูนสูญผีก็ได้ เสกเป่าพ่นบัดพิษได้ทุกอย่าง ลงพระอักษรทั้ง ๙ นี้ ทำเป็นผงใช้กินทา แก้โรคภัยทุกประการแล

บท หังโธโนโตทูโรถินังคินั้นท่านถอดเป็นบทโดยอนุโลมปฏิโลมไว้เป็นดังนี้

◎ หังตินังโธโนถิโรโตทู ฯ๑ฯ

◎ ทูโตโรถิโนโธนังติหัง ฯ๑ฯ

พระคาถาหัวใจอิติปิโสบทนี้ทั้ง ๙ อักขระ อุปเท่ห์ที่ใช้มีมากมาย ถ้าจะเสดาะโซ่คาขื่อตรวนให้ว่า ๑๑ คาบ ถ้าถูกขังไว้ในตรางและกรงเหล็กก็ดี ให้ภาวนา ๑๐๘ คาบ แยกออกไปได้แล ถ้าจะนอนบ่า ให้เอาฟืน ๗ ดุ้น มาเสกกองไฟขน ๗ กอง แล้วให้เสกใบไม้ปูนอนเห็นเป็นคน กันโภยภัยอันตรายต่าง ๆ ถ้าเดินภาวนาไปเห็นเป็นคนหลายคน

ส่วนบทที่ถอดเป็นอนุโลมปฏิโลมนั้น ท่านให้ใช้ภาวนาเมื่อถึงเวลาอับจน เขาล้อมเราไว้เมื่อจะหลบไป ให้ภาวนาบทถอดทั้งสองบทนี้เดินออกไปเถิดมิเห็นตัวเราเลย ถึงเห็นก็จำมิได้ เสกแป้งหอม น้ำมันหอม ทาตัวเขาเห็นเราเข้าดังพระนารายณ์แปลงรูปแล

บท อิสะวิระมะสาพุทเทวา ท่านวางอุปเท่ห์วิธีใช้ไว้ดังนี้ ให้เสกหมากกิน เสกน้ำมันหอมทาคงแก่หอกหล่อทั้งปืนและเหล็กแหลมคงทั้งในน้ำทั้งบนบก ถ้าจะกระทำตระกรุดให้ลงคาถานี้ลบถม ใส่ตะกั่วดำทำเป็นตระกรุดแคล้วคลาดลงดีนักแล แม้กระทำผิดท่านจะฆ่าเรามิได้เลย ถึงแม้จะให้ช้างแทง ช้างก็มิอาจจะแทงได้

บท อิอะสังวิสุอะสะพุติ พระคาถาบทนี้ใช้เสกน้ำมันดิบทาตัวอยู่คงทนจับมิอยู่เลย เสกน้ำมนต์ถอนแก้อาถรรพ์ทั้งปวง เสกบัดพิษต่าง ๆ ก็ได้ ภาวนาไว้จำแลงตัวเป็นช้างเป็นเสือก็ได้แล

◎ อะสังสุ สังสุ สุ ฯ๑ พระคาถานี้เป็นยอดธงไชยของพระพุทธเจ้าแล เป็นหัวใจที่ถอดออกจากหัวใจพระอิติปิโสอีกทีหนึ่ง เป็นที่สุดของพระคาถาอิติปิโสแล ให้จำเริญภาวนาไว้ไม่ตายด้วยคมอาวุธหอกดาบปืนไฟทำอันตรายมิได้เลย เสกข้าวและว่านกินก็ได้ ผู้ใดได้บริกรรมไว้ผู้นั้นจะมีบัญญาดังพระพุทธโฆษาจารย์แล ท่านตีค่าไว้เป็นค่าควรเมือง ฯ

อิติปิโสนารายณ์สามหัวเมือง

◎ อิวาติภะปิคะโสสะระมาหังสะกะพุทโธ โธพุทสัมมาสัมหังระอะวาคะภะโสปีติอิ โสสัมพุทหังปีมาคะระติสะวาอะอิพุทโธ ฯ๑

◎ พระคาถานารายสามหัวเมืองบทนี้ ผู้ใดได้พบแล้วอย่าสนเท่ห์เลย แม้นจะเข้าการณรงค์สงครามแล้วให้ภาวนาพระคาถาบทนี้ จะอยู่คงแคล้วคลาดอาวุธทั้งปวง ทั้งคุ้มคนอื่นได้ด้วย อย่าว่าแต่ศึกมนุษย์เลย ถึงเทวดาก็อย่ากลัว ฯ

พระคาถามงกุฎพระพุทธเจ้า

๏ อิติปิโสวิเสเสอิ อิเสเสพุทธะนาเมอิ
อิเมนาพุทธะตังโสอิ อิโสตังพุทธะปีติอิ ฯ๑

๏ พระคาถานี้ ท่านเกจิอาจารย์บางท่านเรียกว่าคาถาพระอิติปิโส เรือนเตย ถ้าจะแก้โรคภัยไข้เจ็บทั้งมวล ให้เอามะกรูดส้มป่อย ใส่น้ำมนต์เสก ๓ ที รดหายสิ้นแล ถ้าบุคคลใดมีเคราะห์ก็หายหมด ภาวนาทุกวันมิตกนรก เสกน้ำล้างหน้าทุกวันกันโรคภัยไข้เจ็บคุณไสยทั้งมวล ถ้าจะให้มีตะบะเดชะ ให้ภาวนาทุกวัน เกิดสง่าราศรีเป็นที่เมตตาแก่คนทั้งหลาย ให้ภาวนาแผ่เมตตาแก่คนทั้งบ่วง ใครคิดร้ายต้องมีอันเป็นไป ถ้าจะปรารถนาสิ่งอันใด ให้ภาวนาคาถานี้ ๑๘ คาบ เป็นได้ดังใจนึกแล ถ้าจะให้เป็นจังงัง ให้ภาวนาคาถานี้ ๘ คาม เป็นมหาจังงังแล ถ้าจะให้เป็นมหาละลวยให้ภาวนา ๙ คาบ ถ้าช้างม้าวัวควายสัตว์ที่ดุร้ายทั้งหลาย ให้เสกหญ้าเสกของให้มันกินกลับใจอ่อนรักเรา ถ้าภูติพลายมันเข้าอยู่ในคน เสกข้าวให้มันกินออกแล ถ้าปรารถนาให้เสียงเพราะให้เสกขผงสีปากเสกหมากกิน ไปเทศนาสั่วดร้องเป็นที่พึงใจแก่คนทั้งหลาย ให้เสกแป้งผงดินสอผัดหน้า เสกมงกุฎรัดเกล้า เป็นสง่าราศรีใครรักทุกคน อนึ่งให้เอาใบลานหรือกระดาษว่าวมาลงพระคาถานี้ทำเป็นมงคลเสกด้วยตัวเอง สารพัดกันสาตราอาวุธทั้งหลาย เป็นมหาวิเศษนักแล ถ้าแลเกิดเป็นความกันเราจะช่วยเขา ให้เขียนชื่อโจทย์ลงเท้าขวา เขียนชื่อจำเลยลงเท้าซ้าย เสกเบ่าลงไปที่ชื่อนั้นแล้วเดินไปนั่งอยู่เหนือน้ำ เอาเท้าจุ่มลงไปในน้ำ ภาวนาไปจนกว่าจะได้ ๑๙ ที ถ้าจะให้ข้างไหนชะนะ ยกเท้าข้างนั้นขึ้นก่อน คาถานี้ถ้าเข้าทับจน ให้ยึดต้นไม้ไว้ภาวนามิเห็นตัวเราเลย ฯ

พระคาถาพาหุงแปดบท

◎ พาหุงสะหัสสะมะภินิมมิตะสาวุธันตัง คะรีเมขะลังอุทิตะโฆระสะเสนะมารัง ทานาทิธัมมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภะวะตุเม ชะยะมังคะลานิ ฯ

◎ มาราติเรกะมะภิยุชฌิตะสัพพะรัตติง โฆรัมปะนาพะวะกะมักขะมะถัทธะยักขัง ขันตีสุทันตะวิธินา ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภะวะตุเม ชะยะมังคะลานิ ฯ

◎ นาฬาคิริง คะชะวะรัง อะติมัตตะภูตัง ทาวัคคิจักกะมะสะนิวะสุทารุณันตัง เมตตัมพุเสกะวิธินา ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภะวะตุเม ชะยะมังคะลานิ ฯ

◎ อุกขิตตะขัคคะมะติหัตถะสุทารุณันตัง ธาวันติโยชะนะปะถังคุลิมาละวันตัง อิทธิภิสังขะตะมะโน ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภะวะตุเม ชะยะมังคะลานิ ฯ

◎ กัตวานะ กัฏฐะมุธะรังอิวะคัพภินิยา จิญจายะ ทุฏฐะวะจะนัง ชะนะกายะมัชเฌ สันเตนะโสมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภะวะตุเม ชะยะมังคะลานิ ฯ

◎ สัจจังวิหายะมะติสัจจะกะวาทะเกตุง วาทาภิโรปิตะมะนังอะติอันธะภูตัง ปัญญาปะทีปะชะลิโต ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภะวะตุเม ชะยะมังคะลานิ ฯ

◎ นันโทปะนันทะภุชะคัง วิพุทธัง มะหิทธิง ปุตเตนะเถระภุชะเคนะ ทะมาปะยันโต อิทธูปะเทสะวิธินา ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภะวะตุเม ชะยะมังคะลานิ ฯ

◎ ทุคคาหะทิฏฐิภุชะเคนะ สุทัฏฐะหัตถังพรหมมัง วิสุทธิชุติมิท ธิพะกาภิชานัง ญาณาคะเทนะวิธินา ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภะวะตุเม ชะยะมังคะลานิ ฯ

◎ เอตาบี พุทธะชะยะมังคะละอัฏฐะคาถา โยวาจะโนทินะทิเน สะระเต มะตันทิ หิตวานะเนกะวิธานิ จุปัทวานิโมกขัง สุขังอะธิคะเมยยะ นะโร สะปัญโญ ฯ๑๑๑

ฝอยพาหุง

◎ ไหว้คุณพระสัตถา พระมหาอนันตะคุณ
มีฤทธิอันสมบูรณ์ สั่บบุราณมานานเนื่อง
พาหุงบทต้นนั้น คุณอนันต์เอนกเนื่อง
ช่วยสัตว์ไม่ขัดเคือง ล้ำเลิศยิ่งทุกสิ่งสรรพ์
ถ้าแม้นจะแก้คุณ ให้ดับสูญสิ้นเสียพลัน
ผิภูตปีศาจอัน ที่สมมุติมนุษย์ทำ
บทสองคือมารา ให้เสกยากินประจำ
มีคุณนั้นเลิศล้ำ เสดาะโรคไม่ราคิน
อนึ่งจะเข้าสู่ไพรสณฑ์ จะผจญด้วยไพริน
สารพัดสัตว์กลัวสิ้น ด้วยนาพาประเสริฐสม
อนึ่งจะจรไปต่างเมือง ให้รุ่งเรืองทั่วนิคม
ฝูงชนย่อมนิยม มะโนน้อมเป็นไมตรี
อุกขิตตะขัคให้ภาวนา เกิดลาภาเหมือนวารี
บูชาทุกทิถี มาสู่ที่สำนักตน
อนึ่งมัสัตรูหมาย มาทำร้ายจลาจล

จะให้จิตผู้นั้นวน
ให้รำพึงพระคาถา
ผู้นั้นจะบันเทา
อนึ่งจะพูดให้เขาเชื่อ
เห็นจริงทุกสิ่งสรรพ์
หนึ่งถูกอสรพิษ
ดับพิษได้เร็วใจ
หนึ่งผจญบัจจามิตร์
มิจฉาทิฏฐิโก
เอตาบีพุทธะ
พระคุณอนันต์ใน
พาหุงทั้งแปดบท
ยิ่งพ้นพระธรณี
อนึ่งแก้ความเขาพ้องหา
สบนวนงประนม
พาหุงทั้งแปดบท
เสกแล้วเอาวาร์
สูญสิ้นไม่แก่นสาร
โจทย์จนไม่ทนได้
จงจำกำหนดแน่
แปดบทดังพรรณา

สามิภักดิมารักเรา
กัดวาแล้วนกเอา
กลับใจจิตเป็นมิตรพลัน
สัจจังเจือเป็นนิรันดร์
ไม่คลางแคลงระแวงใจ
ไม่ว่าฤทธิ์สิ่งอันใด
วิเศษในบทนันโท
ทุคคาคิดในมะโน
มนุสโสระอาใจ
อย่าได้ละรำพึงไป
อุดมเลิศในชาตรี
ท่านกำหนดพระคุณมี
จะกำหนดให้ชดชม
ตักน้ำมาโดยนิยม
ทานามนัตถวยบาพ
เขียนชื่อจดลงทันที
ชุบชยะลายไป
อธิฐานตามชอบใจ
ดังทิ้งไข่เหนือศิลา
เท่านั้นแลพระคาถา
ยุดิกาเท่านั้นเอย ฯ

พระคาถาบารมี ๓๐ ทัศ

๏ อิติปาระมิตาติงสา อิติสัพพัญญุมาคะตา
อิติโพธิมะนุปปัตโต อิติบีโสจะเตนะโม ฯ๏

๏ พระคาถาบารมีของพระพุทธเจ้าทั้ง ๓๐ ทัศ มีอุปเท่ห์มากมายนัก ใช้ได้ทุกประการแล เสกแป้งเสกน้ำมันหอมทาตัวเป็นเสน่ห์เมตตา เสกหมากกินเสกข้าวกินก็ได้ อยู่คงแก่อาวุธทุกประการ แม้สัตรูมันไล่เรามา ให้ภาวนาไว้เถิด ตามมามิทันเลย ถ้าจะออกจากบ้านไปสถานที่ใดก็ดี ให้ภาวนาพระคาถา ๗ คาบ แล้วจึงค่อยไปเถิดสัตรูเห็นหน้าเรามันเกิดความครั่นคร้าม สรรพสัตว์ทั้งหลายก็กลัวเรานัก มันเห็นเราเข้า บังเอิญเกิดความสดุ้งตกใจอยู่มิได้หลบหนีไปสิ้นแล ภูตผีปีศาจก็ดุจเดียวกัน ถ้าจะลองสัตรูภาพ ให้เสกขี้ผงติดชายผ้า รักเรานักแลอยู่มิได้เลย ถ้าปรารถนาจะให้เป็นเมตตาแก่เจ้านายท้าวพระยา ให้เสกน้ำมนต์อาบเป็นเมตตาแล โทษถึงตายมิตายเลย เสกขี้ผงสีปากก็ได้ ถ้าจะทำให้เป็นมหาละลวยให้เอาหัวกระโหลกผี เอาตรงหน้าผากมัน ลงพระคาถานี้แล้วผูกไว้ติดกับเอว อยู่คงพ้นแทงมิเข้าเลย ไปที่ใดๆ เป็นมหาจังงังแล ให้เสกด้ายพรหมจารี ๗ เส้น จับเป็นมงคลสวมหัวตีมิแตกแทงมิเข้าถึงจะยิงมาเป็นห่าฝนก็มิถูกแล กันกระทำย่ำยีได้สาระพัด ทำมามิถูกเลยแม้จะกระทำด้วยวิชาการใดๆ ก็ไม่ต้องกลับไปถูกเจ้าของผู้กระทำเองแล ให้เขียนพระคาถานี้ลงแผ่นโลหะก็ได้แช่น้ำอาบ เป็นสวัสดิโสภาค เป็นเสน่ห์แก่คนทั้งหลาย ใช้ปลุกเสกเครื่องรางสารพัดมีอิทธิฤทธิแลเสกของให้คนใจแข็งมีทิษฐิอ่อนสิ้นแล อุปเท่ห์ท่วมหลังช้างให้หาเอาเถิด แม้นเข้าที่อับจนให้ยึดพระคาถานี้ไว้ปลอดภัยแล ฯ

พระคาถาพระบารมีพระพุทธเจ้า

๏ อายันตุโภนโต อิธะทานะ ศีละ เนกขัมมะ ปัญญา สะหะ วิริยะขันติ สัจจาธิฐานะ เมตตุเปกขา ยุทธายะโว คัณหะถะ อาวุธา นิติ ๚

๏ พระคาถานี้เมื่อพระพุทธเจ้าเสี่ยงพระบารมี เป็นอาวุธประหัสประหารประจญด้วยพระยามาร ภาวนากันไฟก็ได้ เสกข้าวสารซัดผีก็ได้ กันกระทำได้สิ้นแล เสกน้ำมันเป็นเส้นหักได้ เสก ๙ ที กันปืน เสก ๗ ที กันหอกดาบ เสก ๔ ที กันกระบอง เสก ๓ ที กันแหลนหลาว เสก ๑๑ คาบกันภัยทั้งปวง กันเสนียดจัญไร บัดพิษงูก็ได้ บัดตัวเองว่า ๑๔ ที บัดคนอื่นว่า ๑๑ ที กันจรเข้ว่า ๓ ที กันช้างเสือแรดควายว่า ๗ ที กันบีศาจว่า ๖ ที กันผีป่าว่า ๑๑ ที ถ้าเป็นความโทษถึงตายมิตายเลย ท่านให้เขียนชื่อสัตรูใส่ลงในผักส้มบ่อย ๓ ผัก เอาใบหนาดใส่ด้วยเสก ๑๐๘ เมื่อกระทำนั้นอย่าใครรู้ถึงหู ๒ คน หายสิ้นแล เสกหมากให้หญิงกินมีจิตใจรักเราแล ให้ลงชื่อใส่ในดอกชะบา เสก ๙ ที ทัดหูไปให้เห็นมาหาเราแล ถ้าจะให้งูกัดคนร้าย ให้ภาวนา ๑๑ ที บังคับให้กัดคนได้แล ถ้าจะเสดาะลูกตายในท้อง ให้ว่า ๙ ทีออกแล ถ้าผีเข้าอย่าออกสิ้นแล ถ้าปรารถนาสัตรูให้เขียนชื่อใส่ในใบรักแล้วใส่ใต้ที่นอนเสก ๗ ที ถ้าจะหยิบเหล็กแดง ให้เสกน้ำลายทามือ ๗ ที ไม่พองเลย ถ้าจะเดินไปบนน้ำภาวนา ๒๐ ที เดินไปได้แล ๚

พระคาถาแม่ธรณีบีบมวยผม

๏ ตัสสาเกษีสะโต ยะถาคงคา โสตังปะวัตตันติ มาระเสนา ปะติฏฐาตุง อะลักโกนโต ปะลายิงสุ ปาระมีตานุภาเวนะ มาระเสนาปะราชิตา ทิโสทิสังปะลายันติ วิทังเสนติ อะเสสะโต ๚

◎ พระคาถาเมื่อพระพุทธเจ้า เข้าประจญด้วยพระยามาร เรียกแม่พระธรณีขึ้นมาบิบมวยผมเป็นน้ำพระคงคาท่วมหมู่มารทั้งหลาย ถ้าสัตรูจะทำร้ายเราให้ภาวนาคาถานแพ้ภัยตัวเอง ถ้าจะทำให้ไปอยู่ที่อื่นให้เขียนชื่อใส่กระดาษทำเป็นใส้เทียน แล้วจุดถวายอธิษฐานเอาเถิดสมหวังแล ถ้าเป็นความทันให้เขียนชื่อคู่ความใส่แผ่นอิฐทำน้ำมนต์ด้วยพระคาถานรด เวลารดให้เหยียบบนแผ่นอิฐนั้น เสร็จแล้วเอาอิฐไปถ่วงน้ำ ให้ผินหน้าไปตามน้ำชุมนุมเทวดาแล้วพิษฐานเสียจึงถ่วงแล ถ้าคนจะติดตามทำร้ายให้เสกอิฐ หรือไม้ขวางทางไว้มาถึงที่นั้นตีกันเองแล ถ้าคนผีเข้าทำน้ำมนต์รดออกแล ถ้าจะไปที่ใดมีสัตรูคอยดักทำร้าย ให้ภาวนาไปเถิดทำอันตรายเรามิได้เลย จะทำให้ฉิบหายให้เสกน้ำมนต์รดหัวกระไดเรือน ฉิบหายสิ้นแล ให้หาอุปเท่ห์ใช้เอาเถิดเป็นไปได้ทุกประการ ฯ

พระคาถาสัมพุทเธหงษา

◎ สัมพุทเธอัฏฐะวีสัญจะ พุทโธเมอัมหากังปาการัง ทะวาทะสัญจะสะหัสสะเก ธัมโมเมอัมหากังปาการัง บัญจะสะตะสะหัสสานิ สังโฆเมอัมหากังปาการัง นะมามิสีระสาอะหัง สัพเพพุทธาชะนาจิตตัง เต สังธัมมัญจะสังฆัญจะ สัพเพธัมมาชะนาจิตตัง อาทะเรนะนะมามิหัง สัพเพสังฆาชะนาจิตตัง นะมะการานุภาเวนะ มะอะอุ หันตะวา สัพเพอุบัททะเวอุอะมะ อะเนกาอันตะรายาบี นะโมพุทธายะ วินาสสันติ อะเสสะโต ยะธาพุทโธนะ ฯ

◎ พระคาถาสัมพุทเธนี้ ให้สวดภาวนาไว้อย่าได้ขาดเลย เสกของกินสารพัดอยู่คงทนชาตรี ๑๖ คาบ บุคคลผู้ใดภาวนาไว้วันละ ๗ คาบ กันสารพัดภัยทั้งแปดทิศสัตรูทำอันตรายมิได้เลย เป็นที่เมตตาแก่ฝูงชนทั้งหลาย

ตลอดจนกระทั่งเทพยดาและอมนุษย์ทั้งปวง ถ้าจะทำการอันใดก็เป็นประสิทธิแล ถ้าจะเสดาะตรวนให้ว่า ๑๗ คาบ หลุดลุ่ยแล ถ้าจะเข้าเผ้าท้าวพระยา ๑๖ คาบเสกเครื่องหอมทาท่านเห็นคดเมตตาประดุจดังลูกหลานแล ถ้าจะปลุกเสกเครื่องทั้งปวง ให้ตั้งมณฑลพอเครื่องบูชาจงดี บ่ายหน้าไปสู่บูรพาเสก ๑๘ คาบประสิทธิแล ถ้าเป็นความให้เอาชอเชียนใส่ใบตองกล้วยตีบรองก้นขัน แล้วเอาใบส้มป่อยใส่ไปด้วยเสก ๑๗ คาบสระหัว แล้วเอาใบตองกล้วยตีบเหยียบเสียมันแพ้แล อนึ่งให้เอาชผงบันเป็นรูป เชียนชื่อคู่ความใส่ในท้องรูปนั้นแล้วเอาหนามแทงทรูปนั้นแล้วเอาหนามเย็บปากเสียด้วยเสก ๑๑ คาบ ใส่กระบอกไม้ไผ่ปลายด้วน ปิดเสียให้ดีแล้วเอาฝังไว้ใต้กระได จึงอธิษฐานแก่แม่พระธรณีว่า ถ้าแม่พระธรณีพูดได้เมื่อใดให้มันพูดได้เมื่อนั้นว่าความเราได้ แล้วเอาเท้ากระทืบเสียสามครั้ง มันว่าความมิได้เลย ให้ภาวนาไว้ทุกวันกันสารพัดทุกข์โศกโรคภัยทั้งปวง ให้เอาไม้รักมาแกะเป็นองค์พระภควัมบดีแช่ลงในน้ำหอมบ่ายหน้าไปสู่ทิศบูรพาบริกรรมปลุกเสกพระภควัมนั้นจนลุกขึ้นได้ ครั้นพระลุกขึ้นได้จึงเอามันทาตัวเป็นล่องหนได้แล และใช้เป็นเสน่ห์เมตตากได้ ถ้าเขาผูกมัดไว้ให้บริกรรม ๑๘ คาบเชือกหลุดออกมาแล ถ้าท่านจะฆ่าเสียให้ตั้งใจระลึกถึงคุณพระพุทธเจ้าให้มาอยู่เหนือศีรษะ ให้ภาวนาพระคาถาท่านฆ่ามิได้เลย เสกน้ำล้างหน้า เสกหมากกินคนจะทำร้ายเรามิได้ แม้เป็นความก็ชนะแล ถ้าจะลุยไฟ ให้เสกน้ำทามือทาเท้ามิไหม้เลย ใช้บัดพิษงู พิษตะขาบพิษแมลงป่อง ๗ คาบ บัดได้สารพัดพิษแล ถ้าจะไปแห่งใดให้เอาเท้าซ้ายทับเท้าขวาบริกรรม ๓ คาบหรือ ๗ คาบแล้วไปเถิด โจรผู้ร้ายแลสัตว์ร้ายต่างๆมิอาจจะทำร้ายเลย ให้ยกมือไหว้พระพุทธเจ้าแล้วจึงไปมีตะบะเดชะนัก

ถ้าปรารถนาสิ่งอันใด ให้ภาวนา ๗ คาบ เอ่ยปากขอกับใครก็ให้แล อนึ่ง ท่านให้แผ่แผ่นทองจนบาง แล้วให้ลงพระคาถา ๓ ชั้น เอาครั่งพอกลงรักบีดทองให้ดีทำเป็นพิศมร ถ้าใครทำไว้เป็นสวัสดีแก่ผู้นั้น กันสารพัดอันตรายแลไข้เจ็บทั้งมวล อยู่เรือนใดเจริญรุ่งเรืองยิ่ง ด้วยอานุภาพพระคาถานี้ประเสริฐยิ่งนัก ถ้าจะเข้าณรงค์สงครามก็มีชัยชนะแก่ข้าศึก เมื่อเวลาจะลงนั้นให้เอาเทียน ๓ เล่ม ข้าวตอกดอกไม้ และเมื่อลงอักขรเสร็จแล้ว จะปลุกเสกก็ให้เอาเทียน ๓ เล่ม ข้าวตอกดอกไม้ ๗ สิ่ง บูชาพระพุทธเจ้าแลใช้ได้สารพัดอยู่คงทนแก่อาวุธทั้งหลาย ถ้าและว่างูงับกัดตายไปแล้วกดให้ตงมันอยู่ในพระไตรสรณาคม แล้วจึงบัดเถิดเป็นชนมาแล ถ้าจะบัดผีร้ายให้ว่า ๒๓ คาบ ถ้าปรารถนาสิ่งไรให้ชุบพระคาถา ๑๐๘ คาบ เป็นไปได้ดังใจนึก ถ้าลูกใจแข็งให้เสกดอกพุทให้เล่นให้กิน ๗ คาบแล ถ้าจะคัดเรือให้เขียนรูปเรือใส่ลงในลูกมะนาว เสก ๓๐ คาบ แล้วผ่าลูกมะนาวนั้นออกเป็น ๒ ซีก เรือข้างเขาแตกแล ถ้าจะแก้คนบ้าให้เสกน้ำมนต์รด ๑๔ คาบหายแล ถ้าถูกกระทำย่ำยี ให้เสกหมากให้กินหายสิ้นแล ถ้ากันโจรให้เสก ๑๑ คาบ เสกใบพุทธรักษาไว้ ๘ ทิศกันโจรแล เสกของให้สัตว์กินให้เป็นมิตรให้เสกของให้กิน ๒๕ คาบ กลับเป็นมิตรแล ถ้าเป็นความให้เสกแป้ง เสกน้ำมันหอมทา เสกส่ผงส่ปาก ๗ คาบ คู่ความมีอาจจะต่อสู้แล ถ้าจะเสดาะลูกให้เสกน้ำมนต์ ๕ คาบ ถ้าจะกันเขี้ยวงาให้เสก ๑๐๘ คาบ เสกของให้เมียกินไม่นอกใจ เสกหญ้าให้ช้างม้าวัวควายกินรักเราแล เสก ๖ คาบ เสกมะนาวซัดกระต่อมให้มันไปได้เสก ๓ คาบ มนต์หมากให้ผีกิน ๑๒ คาบ มันบอกชื่อแล มนต์พรกถด กระเทียมกถด เสก ๑๑ คาบ คงกระพันชาตรีแล มนต์น้ำมันหอมเป็นเสน่ห์เสก ๑๔ คาบ เขี้ยน

ลงผ้าเป็นประเจียดโพกศีรษะกันอาวุธมิต้องเลย พระคาถานี้ใช้ได้สารพัดทุกประการ ถ้าจะให้เป็นจังงังให้ร้าย ๗ คาบ ถ้าเป็นมหาละลวย ๙ คาบ พระคาถานี้ถ้าผู้ใดได้พบเห็นหนึ่งพบองค์พระพุทธเจ้าแล ฯ

พระคาถาพระเจ้า ๑๖ พระองค์

◎ นะ มะ นะ อะ, นอ กอ นะ กะ, กย ออ นอ อะ, นะ อะ กะ อัง ฯ

◎ พุ มิ อะ มิ, มะ หิ สุ ตัง, สุ นะ พุท ธัง, อะ สุ นะ อะ. ฯ

◎ สิทธิการิยะ พระอาจารย์เจ้าทั้งปวง แต่งอุปเท่ห์พระคาถานี้ไว้ให้เป็นทานแก่ สมณชีพราหมณ์กุลบุตรทั้งปวง พระคาถานี้ท่านเรียกว่าธัมมะราชาจัดเป็นใหญ่กว่าคาถาทั้งปวง ถ้าผู้ใดภาวนาเมื่อค่ำ ๓ ที่ได้อานิสงส์มากแล กันสารพัดภยันตรายทั้งปวง คุ้มเสนียดจัญไร มีตะบะเดชะเป็นสวัสดิมงคล จำเริญอายุยืนยาวปราศจากโรคภัยเบียดเบียน เสกหมอนหนุนหัวนอน ๓ ที่ทุก ๆ วัน ศัตรูจะทำร้ายเผอิญให้รู้สึกตัวก่อน ถ้าเสกน้ำล้างหน้าทุก ๆ วัน กันสารพัดคุณผีและคุณคนที่กระทำมาทั้ง ๑๒ ภาษา ถ้าต้องคุณภูติพราย ผีโป่ง ผีบ่า ให้เสกน้ำให้กินบ้างรดหัวบ้าง ผีนมอาจจะอยู่ได้เลยถ้าเจ็บไข้สารพัดตาลทรางสันทั้งปวง เสกน้ำมนต์ให้กินก็หายไปสันหรือจะใช้พ่นเบ่าก็ได้ เสกข้าวให้ลูกอ่อนกินบำบัดโรคตาลทรางจะมีบัญญาด้วยหาโรคภัยมิได้ ให้เอาพระคาถานี้ลงใบลานทำเป็นพิสมร เสกด้วยตัวเอง ๑๐๘ ที่ผูกข้อมือเด็กกันสารพัดแม่ซื้อ ถ้าเจ็บคอให้เสกปูนทาและถ้าเจ็บตาให้เสกน้ำพ่น ๓ วันหายสันแล พ่นตะพนักได้เสกไพลพ่น ใช้เสกยากินและยาทาแก้โรคทั้งปวงมีฤทธิขนอก และถ้าสูญผีร้ายอันธนมาให้เสกปูน ๔ ที่สูญที่ผี แล้วให้วนเป็นก้นหอยออกไปเมื่อวนออกให้ว่าพระ

คาถาบทนี้ถอยหลังแล้วเป่าไปให้ทั่ว ๆ ทั้ง ๘ ทิศ ผีร้ายมิสามารถจะขนมาได้เลย ถ้าจะพ่นผีร้ายอันมีพิษให้เขียนพระคาถาบทนี้ลงที่กระดานชนวนจึงเอาพริกไทย ๗ เม็ดวางลงที่พระคาถา แล้วเสกให้ได้ ๗ ที่โดยการว่าพระคาถาถอยหลังแล้วเป่าลงที่พริกไทยนั้น ให้แตกกระจายออกจากกันเสร็จแล้ว จึงลบเอาผงผสมกับพริกไทยอมใส่ปากไว้บริกรรมคาถาในใจตามแต่จะปรารถนาแล้วจึงเคี้ยวพริกไทยให้แหลก พ่นออกไปที่ผีนั้น พ่นให้ทั่วทั้ง ๘ ทิศผีร้ายทมพิษนนจุนมิได้ สารพัดผีทุกอย่างแล ถ้าก้างติดคออยู่ให้เสกน้ำ ๗ ที กินบ้างรดบ้างก้างนั้นหลุดออกมาแล เสกน้ำมนต์เสดาะลูกในท้องก็ได้ออกมาโดยง่าย ๆ เสกข้าวกินเสกน้ำกิน ๗ เที่ยว คงกระพันชาตรีทนต่ออาวุธทั้ง ๑๒ ภาษา ถ้าทำได้ถึง ๓ ปีคงทนทั้งกายอยู่จนกระทั่งกระดูกแล ถ้าจะให้อยู่คงทั้งครัวเรือนให้เขียนพระคาถานี้ลงในกระดานชนวนเสกให้ได้ ๑๐๘ ที ลบเอาผงดินสอนั้นใส่ลงในโอ่งน้ำกินหรือใส่ลงในตุ่มข้าวสารก็ได้คนเสียให้ทั่ว แล้วเสกสำทับอีก ๗ ที หุงกินคงทั้งเรือน ให้เสกไคลพระเจดีย์ยอมไว้คงนัก เสกปูนทาคอ ๓ แห่งเข้าประจนด้วยข้าศึกอยู่คงทนดีแล ถ้าไปป่าหลงทางให้รำลึกถึงพระคาถาภาวนาไปเถิดพบหนทาง เสกใบหมากเม่า กินต่างข้าวอดข้าวได้ ๗ วันเสกยอดขี้เหล็กกิน ๗ ยอดคงทนแก่อาวุธ ถ้าข้าศึกไล่เรามาก็ดีให้เสกถึงไม้หรือเสกทรายขวางทางไว้มันตามมาถึงทนนกลายเป็นขวากหนามกันตามมามิได้เลย ถ้าเป็นการจวนตัวให้เสกน้ำลายทาเท้าทาตัวแล้ววิ่งไปเถิดถึงจะมีกองไฟรวดรางขวากหนามขวางหน้าอยู่ก็มิได้เป็นอันตราย ถึงหากมีช่องทางอยู่เท่าหัวแม่มือก็อาจสามารถจะรอดไปได้แล ถ้าจะทำให้ตัวใหญ่โตขนมีอำนาจเดชะ เป็นที่เกรงขามแก่คนทั้งหลายให้เอาคาถานี้เขียนลงที่กระดานชนวนแล้วเสก ๓ ที หรือ

๗ ทจงลบผงดินสอนั้นมาเสกอีกทาตัวเราเข้า ภาวนาอิดใจเดินไปสัตรูมัน เห็นตัวเราใหญ่โตนักบังเกิดความครั่นคร้ามมิอาจที่ทำร้ายเราได้เลย และถ้าจะให้ตัวเล็กลง ให้ยืนขึ้นภาวนาอยู่เรื่อยเมื่อสัตรูมันแลเห็นให้หมอบลง ภาวนามันแลมามิเห็นตัวเราเลย ถ้าเป็นความจะขึ้นศาลให้เสกน้ำอาบหรือล้างหน้า แล้วเสกแป้งหอมน้ำมันหอมทาตัว เมื่อเวลาไปให้บริกรรมคาถาบทนี้ไปเป็นอารมณ์เมื่อไปถึงประตูศาล ให้กระทืบดินเสียก่อน ๓ ทีจึงเข้าไป ภาวนานั่งเหนือลมอย่าย่อท้อเลยวิเศษนัก ถ้าแหละสัตรูมันใส่เราจนตัวให้ฉวยต้นไม้หรือต้นหญ้ายึดให้แน่น รำลึกถึงคุณพระพุทธเจ้าภาวนาอย่าให้ขาดปากเลย สัตรูมันมาถึงตรงนั้นมิอาจจะเห็นตัวเราเลย มันได้แต่เวียนวนหาอยู่เปล่า ๆ แลถ้าจะเข้าหาท้าวพระยามนตรีทั้งปวงให้เสกเครื่องแต่งตัวนุ่งห่ม เสกแป้งน้ำมันหอมทาตัวไปเห็นหน้า เมตตากรุณาต่อเรานัก. ถ้าหากว่าไฟไหม้มารอบเรือนเรากดี ให้เสกน้ำก็ได้เสกข้าวสารก็ได้ปรายไปบนหลังคาเรือนไฟมิอาจจะไหม้มาถึงเรือนเราแล คาถานี้เสกน้ำมันเดือดได้ ถ้าเดินทางไปในที่เปลี่ยวบริกรรมคาถานี้ หาผู้ที่จะทำร้ายมิได้เลย มาตร์แม้นตกอยู่ในที่ล้อมของข้าศึก บริกรรมคาถาแล้วแหกออกมาแล ข้าศึกจะตกตลึง ถ้าจะมิให้ชะโมยหนีไปได้ ให้เอาพระคาถานี้ลงไม้กาหลงหรือใบไม้ทั้งปวงก็ได้ ลงพระคาถานี้ เสกแล้วให้ขุดหลุดฝังไว้ตรงที่ ๆ มันเอาของไป ชะโมยนั้นไปมิได้เลยวนเวียนอยู่ทนนเอง ถ้าจะให้มันเจ็บฝ่าเท้าให้เสกหนามหรือไม้แหลม ๆ แทงลงที่รอยเท้าผู้ร้ายที่ลันทกลางใจเท้าและที่ปลายเท้ามันไปมิได้ ให้เจ็บปวดเท้าเหมือนถูกของวากหนามแล ถ้าจะประจญด้วยสัตรูหรือมันจับตัวเราไปก็ดี ให้ภาวนาสูบลมเข้าทางปากทางจมูกแล้ว กลืนไปในท้องเราเถิด เครื่องรางประเจียดมงคลมนต์คาถา

ทั้งหลายของข้าศึก เข้ามาอยู่กับเราสิ้น มันจะทำอันตรายแก่เรามิได้เลย ถ้าแลเกิดไฟป่าไหม้ล้อมตัวเรามาทุกทิศ มิรู้จะไปแห่งใดได้แล้ว ให้เสกกรวดเสกทรายเสกดิน ปรายไปรอบตัวเราไฟไหม้มาถึงตรงที่ปรายไว้นั้นดับสิ้นแล ถ้าจะทำให้เป็นพระภควัมบดีให้เอาไคลเสมา ไคลเจดีย์ ใบพระศรีมหาโพธิ์ ๕ ต้น ใบพุทซา ใบดอกพุฒ ใบหิงหาย จึงเผาเป็นชมุกแล้วจึงเขียนพระคาถาลงในกระดานชนวนลบเอาผงให้ได้ ๑๐๘ ที จึงเอาผงดินสอคลุกกันเข้า ผสมกับรักเข้าด้วยกัน จึงเอากระดาษมาเขียนลงด้วย นะโมพุทธายะ เอาห่อปรอทหนัก ๑ เพื่องทำเป็นไส้ใน เอาชมุกที่ผสมผงไว้นั้นพอกข้างนอก นั้นเป็นองค์พระภควัมบดี เสกด้วยพระเจ้า๑๖พระองค์ เสกด้วยอาการ สามสิบสอง ๑๐๘ คาบ เอาติดตัวไว้แม้นจะเข้าการณรงค์สงครามอาวุธมาเป็นห่าฝนมิถูกตัวเราเลย ถ้าจะนอนกลางป่า ให้เสกก้อนดินปาไปทั้ง ๘ ทิศ สารพัดสัตรูทำอันตรายมิได้เลย ถ้าต้องจองจำถึงใส่กรงเหล็กไว้ก็ดี ให้อุตส่าห์บริกรรมไปเถิดลุ่ยหลุดสิ้นแล พระคาถาพระพุทธเจ้า ๑๖ พระองค์นี้ วิเศษนักแล ถ้าผู้ใดได้พบให้เล่าเรียนไว้เถิด สำหรับลูกผู้ชายแล ฯ

พระคาถาโสฬสมงคล

๏ โสพสมังคะลัญเจวะ นะวะโลกุตตะระธัมมะตา จัตตาโรจะมะหาทิปา ปัญจะพุทธามหามุนิ ตรีปีฎกธัมมักขันธา ฉะกามาวะจะรา ตะถาปัญจะทัสสะภะเวสัจจัง ทะสะมังคิละเมวะจะ เตรัสสะธุตังคาจะ ปาฏิหารัญจะทะวาทัสสะ เอกะเมรุจะ สุราอัฏฐะ ทะเวจันทังสุริยัง สัตตา สัตตะโพชฌังคาเจวะ จุททัสสะ จักกะวัตติจะ เอกาทะสะวิษะณุราชา สัพเพเทวามังปาละยันตุ สัพพะทา เอเตนะมังคะละเตเชนะ สัพพะโสตถิภะวันตุเมฯ

๏ กล่าวให้ปรากฏ: อุปเทห์โสพส บันดาลชายหญิง ภาวนา ทำหนึ่ง สองทัดจริง สิบแปดทัดยิ่ง มีผลานิสงส์ ชักลูกประคำร้อยแปด เลิศล้ำ ให้ได้คาบทรง คงเกิดส่วนบุญ มีผลานิสงส์ พบแล้วอย่างง ไม่พบเร่งหา ผู้ใดไม่พบ บุญน้อยถอยถด เสียชาติเกิดมา เป็นคนขัดสน มีดุมนธ์นักหนา พบแล้วท่านว่า ภาวนาประจำ เหมือนได้ดวงแก้ว แกมทองผ่องแผ้ว กุศลชักนำ สิ่งใดปรารถนาภาวนาหัวค่ำ กุศลเลิศล้ำ ประมูลพูลมา อุบาทว์จัญไร กันทั้งโจรภัย ปรากฏคาถา กลับจิตคิดเห็น เป็นอนตตา มอาจจะมา ทารายตัวเรา ภาวนาหัวคำ ทำหนึ่งประจำ เทียงคืนและย่ำ รุ่งเป็นสามทำ เกิดสวัสดิ์ มีลาภทุกประการ อาหารการกิน ปรีเปรมเกษมสันต์ ภาวนา ๓-๗ เป็นสำเร็จการ ทุกค่ำสำราญ กว่าคนทั้งหลาย อายุวัณโณ บรมสุขโข ภิญโญข้างปลาย ปลุกหมอนนอนนิทร์ คนคิดประทุษฐร้าย ตัวเรารู้สึก นึกได้ล้อมไว้ ภาวนาออกไป ฤทธิแข็งขลัง จังงังไม่ต้อง ถ้ามันตามไป ด้ายสิบสองเส้น ขอดหัวพิรอด ขวางทางมรรคา ครบสิบสองแห่ง กันภัยโจรป่า ถ้ามันตามมา มันเห็นเป็นงู โจรพบขบตาย อาเภทวุ่นวาย หลงทางว่างู ให้ภาวนาไป หนทางขวางอยู่ บอกไว้ให้รู้ อดอยากอาหาร เสกใบหมากเม่า กินพลางต่างข้าว อยู่ได้ ๗ วัน เช้าค่ำสำราญ เรี่ยวแรงแข็งขัน อย่าพรั่นหวั่นไหว เสกพระคงคา กินรดรินทา ก้างปลาหลุดไป โซ่ตรวนลูกดาน มิอาจทานได้ วิเศษเวทมนต์ หลุดลุ่ยผุยผง สัตรูทำร้าย ภาวนาโดยจง กลืนลมอมเข้า ในท้องของเรา ตระกุดพิศมร ละลอกออกคลอน ประเจียดมงคล เวทมนต์คาถา มาหาเราสัน ด้วยตัวเปล่าปล่อย ย่อยยับอัปรา ถ้าไฟไหม้มา ให้เสกข้าวสาร ซัดหว่านหลังคา ลมพาพัดหวน อย่าได้สังกา ฝนตกลงมา ภาวนา

บ้องกัน ถ้าจะขายของ สินค้าโดยปอง จงเร่งผายผัน เสกน้ำประพรม สินค้า สารพัน ระบือลือลั่น พากันเข้ามา ค้าเรือเหนือใต้ เขียนคาถาไว้ แผ่นกระดาษปรารถนา เสกด้วยตัวเอง บีดหัวนาวา นำของสินค้า ขายมีกำไร ถ้าที่เป็นความ ถามหาเสกน้ำ ล้างหน้าทาแป้ง เสกน้ำมันหอม เสกเครื่องแต่งตน เลศล้ำจรดล เดินไปไคลคลา ถึงที่ตุลาการ เสกหมากอย่านาน กินแล้วยาตรา กระทืบเท้าสามที แปรกายบ่ายสู่ คดความตามที เบ่าพ่นอย่าหนี พลุ่งพล่านต้องเวท มนต์คาถาพลัน อีกเสกเหล้ากลั่น ให้พลุ่งขึ้นมา น้ำมันทั้งเหล้า กินคงกระพัน กล้าหาญหนักหนา ให้เสกปูนทา ประจญศัตรู อยู่แก่ชนู หน้าไม้อย่าแคลง นอนค้างกลางแปลง เสกดินอ่อนแข็ง ปรายไปแปดทิศ ไม่มีอันตราย เสกว่านทุกพันธ์ กินคงกระพัน แข็งขันเหลือหลาย เสกหมากกินเอง เป็นเสน่ห์หญิงชาย เสกหมากชผง พาทีเจรจา และติดชายผ้า หญิงชายทั้งหลาย เห็นหน้าส่งสาร นอนฝันเห็นเรา อีกท้าวพระยา สมณะพราหมณ์ชี เสกชผงส์ปาก หญิงชายเห็น เป็นเสน่ห์มากมาย เสกมือลูบหน้า ไม่ว่าหลังไหล่ ครั้นแล้วผันผาย ไม่ขัดไม่สน คนรักได้สบาย รักเราเอาได้ ปรารถนาสิ่งใด ถ้าโจรผู้ร้าย พรพร้อมล้อมกาย ก็สูญหายไป ให้ภาวนา เสกน้ำล้างหน้า กันทั้งคุณไสย อุบาทว์จัญไร อัคคีโจรภัย ตามความปรารถนา ให้แผ่ดีบุก แล้วลงคาถา ใส่ตุ่มวารี ภริยาสามี บุตราบุตรี พี่น้องวงศา ส้นทั้งเคหา อย่าเทคงคา ลงในใต้ถุน คงส้นทั้งเรือน ผู้ใดใครเหมือน เห็นดีมีคุณ ถ้าจะให้คงกระพันชาตรี เสกแป้งผงคลี น้ำมันและปูน ๑๐๘ ที่คง ยาวุธสงคราม ถ้าหากเกิดความเจ็บไข้ไม่สบาย ต้องคุณคนผี ให้เสกวารี รดหัวกินหาย ถ้าพ่นตะพั้นตาล

ทรางทั้งนั้น ให้หายเคลื่อนคลาย เสกกล้วยให้ลูก อ่อนกินอยู่สุข กันชะโมดผีพราย ให้เกิดปัญญา ถ้าจะเสกน้ำ ฤทธิแรงแข็งกล้า กลุ้มจิตคิดใจว่า สัตรูอัปรา พูดจาเชื่อนไป ตัวเรามีชัย ชนะสงคราม ฯ๏ฯ

พระคาถานวหรคุณ

๏ อะสังวิสุโลปุสะพุภะ ภะพุสะปุโลสุวิสังอะ พุสะปุโลสุวิสังอะ สะปุโลสุวิสังอะ ปุโลสุวิสังอะ โลสุวิสังอะ สุวิสังอะ วิสังอะ สังอะ อะ ฯ๏ฯ

๏ พระคาถาบทนี้ ถ้าบุคคลใดได้ภาวนาทุกค่ำเช้าเป็นสวัสดิมงคลเป็นที่รักแก่ฝูงชนทั้งหลาย อันตรายใด ๆ จะมิได้เบียดเบียฬเลย ถ้าผู้ใดภาวนาถึง ๑๐๘ จบ. อายุจะยืน ท่านให้เอาไม้รักซ้อนมาแกะเป็นพระภควัมบดี แช่น้ำมันหอมนอนพระนลง แล้วปลุกด้วยพระคาถาบทนี้ จนกว่าพระนั้นจะลุกขึ้น แล้วจึงเอาน้ำมันหอมนั้นใช้เถิด ทาตัวเป็นล่องหน ถ้าบังเป็นเสน่ห์แก่ท้าวพระยาขุนนางทั้งหลาย จะให้เป็นจังงังให้เอาลนดุนเพดานภาวนาคาถานี้ ๑๑ จบ ดวาดไป หอกดาบจะหลุดออกจากมือ ยืนแข็งดังท่อนไม้ ถ้าจะใช้ทางมหาละลวยภาวนา ๙ จบ ถ้าจะใช้ในทางสะเดาะเครื่องจองจำต่าง ๆ ภาวนา ๑๘ จบ แล้วเบ่าเถิดหลุดสิ้นแล ถ้าต้องโทษเสกน้ำล้างหน้า ๗ จบ โทษถึงตายมิตายแล ถ้าจะใช้แก้คุณต่าง ๆ ให้ภาวนา ๑๙ จบ เบ่าเถิดเข้ามิถึงเราเลย เสกไม้ขวางทางไว้เขาตามเรามาไม่ได้แล ถ้าจะทำในทางสกดให้คนทั้งหลายนอนหลับสิ้น ท่านให้เอาใบไม้รู้นอน ๗ สิ่ง กระดูกผีตายโหง ๑ ผีตายพราย ๑ ผสมกันเข้ากับเครื่องหอมบดผสมเข้าด้วยกัน เมื่อจะทำให้ทำในวันอังคารและวันเสาร์

เอาพระคาถานี้เสก ๙๘ คาบ แล้วใช้เถิดหลับสันทั้งเรือน ถ้าจะใช้กระทำให้เอาดินรอยตีนมาผสมขี้เถ้าผีตายโหงผีตายพราย ปั้นรูปผู้นั้นเขียนชื่อผู้นั้นใส่ ถ้าจะให้เจ็บที่ใดให้เอาหนามแทงที่นั้น เอาข้าวปลาเส้นเสี้ยก่อนเสกแล้วนำไปฝังในป่าช้าสิ้นเสก ๑ ศอก ประสิทธินักแล เมื่อจะแก้ให้ถอนหนามนั้นเสี้ย ถ้าจะหุงข้าวผงให้ซอยข้าวผง ๓ เจ้าโดยไม่ต้องต่อราคาแล้วเอาผสมกันเข้ากับน้ำมันหอม เสกด้วยพระคาถานี้จนกว่าจะละลายเข้ากันดีเป็นใช้ได้ ใช้ได้ในทางเสน่ห์มหานิยมประเสริฐนักดังแก้วค่าควรเมือง ถ้าผู้ใดภาวนาเป็นนิจสิน จะปรารถนาสิ่งใดก็ได้สมความปรารถนาแล ๚

พระคาถาสีโรเม

๏ สีโรเมพุทธะเทวัญจะ นะลาเฏพรหมเทวะตา หะทะยังนารายะกัญเจวะ ทะเวหัตเถประระเมสุรา ปาเทวิษณุกัญเจวะ สัพพะกัมมาประสิทธิเม ๚๏

๏ จะกล่าวถึงอุปเท่ห์สีโรเม เสกน้ำเบิกพระเนตรวิเศษนักแล จะทำสิ่งใดประสิทธิทุกประการแล บุคคลผู้หนึ่งผู้ใดจะเรียนพระคาถานี้ต้องประสระตัวเสี้ยก่อนแล้วจึงเรียน ท่านให้เรียนในวันพระ ๑๕ ค่ำจึงประสิทธิแล ถ้าจะให้บุคคลรักให้เขียนชื่อบุคคลนั้นใส่ในขันส้มป่อยและเทียน ๑ เล่มตามถวายพระภาวนาไปจนกว่าจะสิ้นเทียน แล้วเอามาสระหัวเสี้ย บุคคลนั้นรักเราแล ถ้าจะให้คนทั้งหลายมาหาให้เขียนชื่อบุคคลที่ต้องการนั้น รองพระภควัมบดี แล้วเอาดอกไม้แดงบูชา ปรารถนาให้บุคคลนั้นมาหา ก็จะมาสมความปรารถนา ถ้าเป็นความให้เขียนชื่อคู่ความใส่ในไส้เทียนตามถวายพระพุทธเจ้า ภาวนาไปกว่าจะสิ้นเทียน จะแพ้อำนาจเราแล เมื่อมี

ที่จะไปที่ใดให้เสกเครื่องนุ่งห่ม ๙ คาบจะเป็นที่รักแก่ท้าวพระยาและคนทั้งหลาย ถ้าจะกระทำสัตรูทั้งหลายให้เขียนชื่อใส่เป็นใส้เทียนตามถวายพระภาวนาไปกว่าจะสิ้นเทียน ปรารถนาให้สัตรูฉิบหายก็จะฉิบหายแล ถ้าจะเสดาะชื่อคาเครื่องจองจำต่าง ๆ ให้ภาวนา ๑๐ คาบเบ่าไปหลุดสิ้นแล ถ้าจะใช้เป็นคงกระพันชาตรี คงแก่หอกดาบและสรรพาวุธทั้งปวง ให้เสกน้ำ ๑๐ คาบ คงสารพัดแล ถ้าจะกันช้างภาวนา ๑๕ คาบ กันจรเข้ภาวนา ๑๒ คาบ กันสายฟ้าและฟ้าผ่า ภาวนา ๓ คาบ ถ้าหญิงชายโกรธกัน ให้เอาขันส้มป่อยเขียนชื่อใส่กันขันแล้วทำน้ำมนต์สวดด้วยพระคาถานี้แล้วเอามาสระหัวเสียมาหาคืนดีกัน ถ้าโทษถึงตายให้ทำน้ำมนต์ด้วยขันส้มป่อย ๑๗ คาบ โทษถึงตายมิตายแล ถ้าหญิงมิรักเรากด หรือจะให้หญิงรักเรากดี ให้เขียนชื่อใส่เป็นใส้เทียน ชื่อหญิงไว้ต้นเทียน ชื่อชายไว้ปลายเทียน ภาวนาด้วยพระคาถานี้จนกว่าจะสิ้นเทียนรักแล ถ้าจะให้แคล้วคลาดให้เอาด้ายพรหมจารี ๗ เส้นเสก ๗ คาบ ทำเป็นมงคลใช้เถิดเป็นคลาดแคล้วแล ฯ

พระคาถาไก่เถื่อน

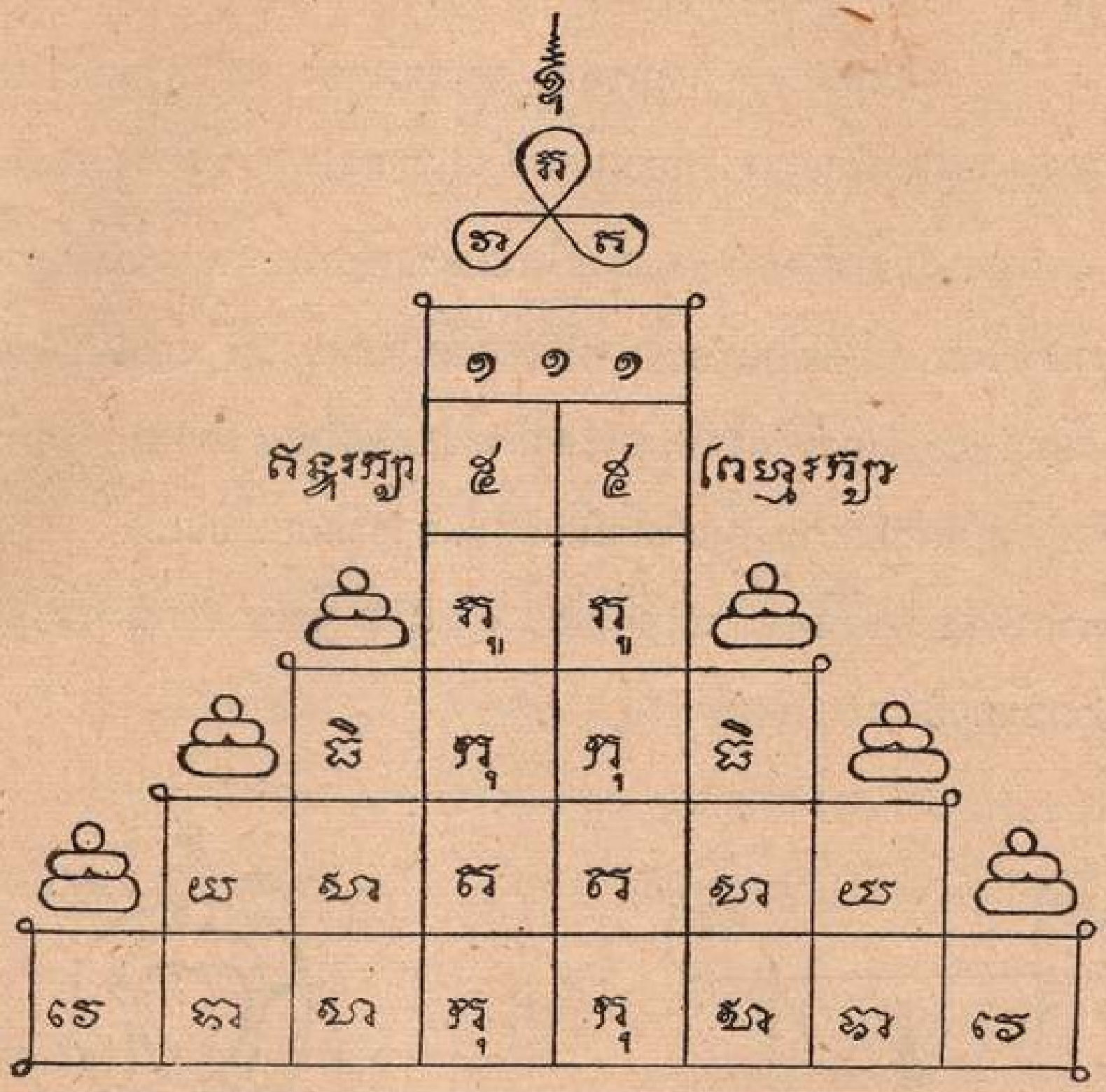
◎ เวทาสากุ กุสาทาเว ทายะสาตะ ตะสายะทา สาสาทิกุ กุทิสาสา กุตะกุภู ภูกุตะกุ ฯ◎

พระคาถาพระยาไก่เถื่อนนี้ ผู้ใดภาวนาได้สามเดือนทุก ๆ วันอย่าให้ขาดเลย ผู้นั้นจะมีปัญญาดังพระพุทธโฆษา แม้จะไปเทศนาสวดร้องหรือพูดจาสิ่งใดก็ดี ให้สวดเสีย ๓ ที มีตะบะเดชะนัก ถ้าแม้สวดได้ถึงเจ็ดเดือนอาจสามารถรู้ใจคนแล มีปฏิภาณดีกว่าคนทั้งหลาย ถ้าสวด

ได้ครบหนึ่งปี มีตะบะเดชะนักทรงธรรมความรู้ยิ่งกว่าคนทั้งหลาย แม้จะเดินทางไกลให้สวด ๘ ที เป็นสวัสดิ์กว่าคนทั้งหลาย ให้เสกหินเสกแร่ไว้ ๔ มุมเรือน โจรผู้ร้ายเข้าปล้นสดมภ์มิได้เลย ผีร้ายมิกล้าจะเข้ามาในเขตบ้าน คร้ามกลัวยิ่งนัก เสกข้าวสารปรายทิศทางทั้ง ๘ ที่ประตูทั้ง ๘ ผีกลัวนักแล คนเดินไปถูกเข้าก็ล้มแล แพ้อำนาจแก่เราแล ให้เขียนอักขระลงเป็นยันต์ เรียกว่ายันต์ปราสาท ลงด้วยเงินทองทั้ง ๘ เอาพระคาถานี้เสก ๓ คาบ ไปเทศน์ผีนักเป็นเมตตาแก่คนทั้งหลาย เกิดความศรัทธาในตัวเราแล เอายันต์นี้ไปกับตัวค้าขายดีนักแล เกิดลาภสักการยิ่งกว่าคนทั้งหลาย ให้เขียนยันต์ปราสาทนี้ไว้กับเรือน กันโจรภัยอันตรายทั้งหลาย -เสกปูนใส่บาดแผลแลสูญผีดีนัก เสกน้ำมันงาใส่บาดเจ็บแลกระดูกหัก เสกข้าวปลูก ๆ งอกงามดีนัก เสกน้ำมนต์พรมของกำนัล ไปให้ขุนนางท้าวพระยา รักเราแล เสกหมากเสกเมี่ยงทางเมตตา ถ้าต้องยาแฝดกลต้องโภยภัยอันตรายใดๆ ทั้ง ๘ ให้เสกส้มป่อยสระหัวหายสิ้นแล พระคาถานี้ถ้าผู้ใดได้ทรงไว้มีบุญญามาก

เมื่อจะเขียนยันต์นบชา ให้แต่งเครื่องบูชาสิ่งละ ๑๖ ทั้งนั้นแล้ว ให้เสกให้ได้ ๑๐๘ จะไปที่ใดๆ ให้พิษฐานเอาเถิด มีชัยชนะแก่ศัตรูทั้งสิ้น ลงเป็นธงปักในนา กันสัตว์ที่จะมาเบียดเบียนก็ได้

ยันต์ปราสาท

พระคาถาพุทธนิมิตร์

◎ พุทธสฺส อิทธิ พุทธสฺส พุทธนิมิตตัง ปฏิมานะพุทโธ เอกัคคะตานัง กายะรูปะสูญญัง พุทธนิมิตตัง อิทธรูทธ พุทธนิมิตตัง ฯ

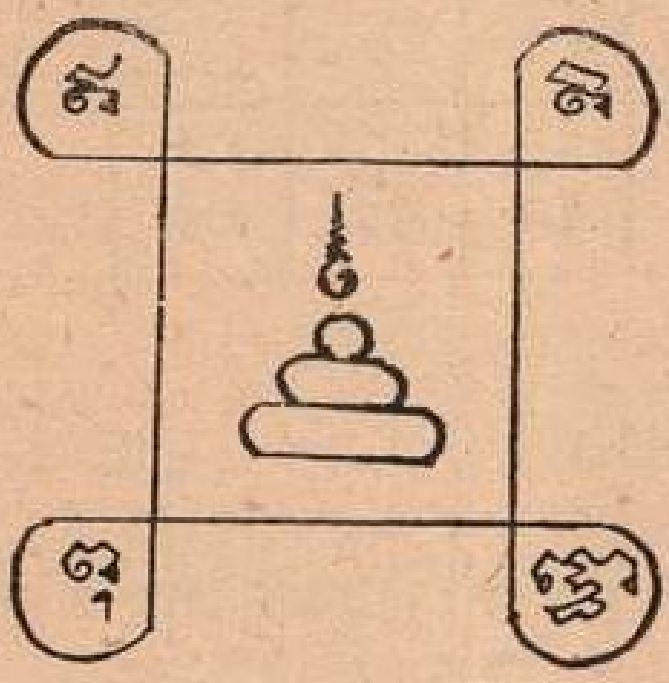
◎ พุทธสฺส อิทธิ พุทธสฺส พุทธนิมิตตัง ธาตุพุทโธ เอกัคคะตานัง กายะรูปะสูญญัง พุทธนิมิตตัง อิทธรูทธ พุทธนิมิตตัง ฯ

◎ พุทธสฺส อิทธิ พุทธสฺส พุทธนิมิตตัง นิมิตตะพุทโธ เอกัคคะตานัง กายะรูปะสูญญัง พุทธนิมิตตัง อิทธรูทธ พุทธนิมิตตัง ฯ

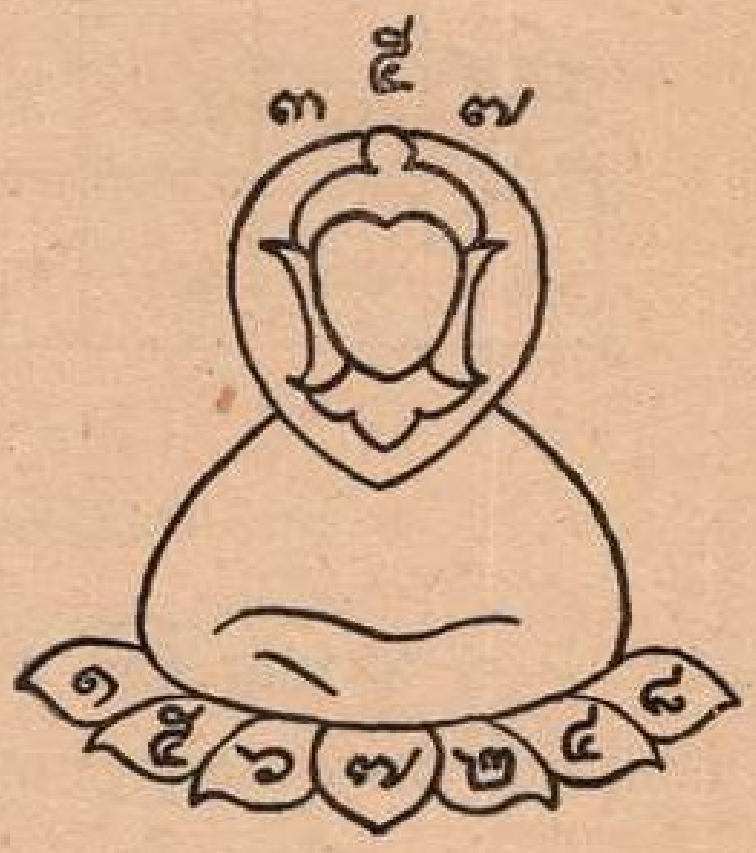
◎ พุทธัสสะ อิทิ พุทธัสสะ พุทธนิมิตตัง กายะพุทโธ เอกัค
คะตานัง กายะรูปะสูญญัง พุทธนิมิตตัง อิทธิรูทธิ พุทธนิมิตตัง ฯ

◎ พุทธัสสะ อิทิ พุทธัสสะ พุทธนิมิตตัง สูญญะพุทโธ เอกัค
คะตานัง กายะรูปะสูญญัง พุทธนิมิตตัง อิทธิรูทธิ พุทธนิมิตตัง ฯ๑

◎ สิทธิการิยะ ถ้าผู้ใดได้พบพระคาถาพระพุทธนิมิตร์หาที่จะ
อุปมามิได้เลย แม้อยู่ในเรือนใครเป็นสัวัสดิมงคลยิ่งนัก กันเสนียดจัญไร
โภยภัยทั้งปวง ถ้าผู้ใดได้พบพระคาถานี้เหมือนได้บรรลุพระโสดาบันแล
ถ้าผู้ใดได้พบพระคาถานี้ให้สระหัวเสียก่อนแล้วจึงค่อยเรียนเถิด ให้เอา
พระคาถาพระพุทธนิมิตร์ เสกส้มป่อย ๑๐๘ ที จึงเอายันต์ลงก้นขันแล้ว
ลงปากขันด้วย ฯ

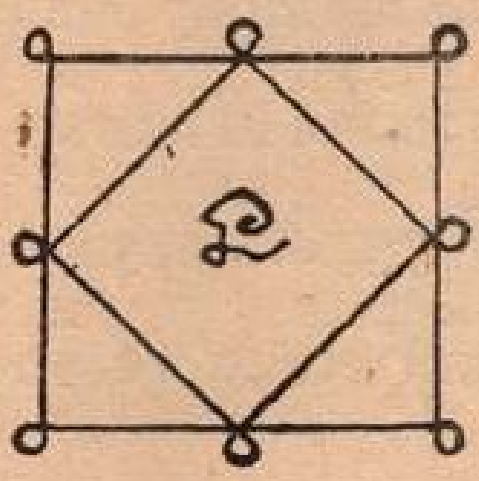
ยันต์ก้นขัน

ยันต์ปากขัน

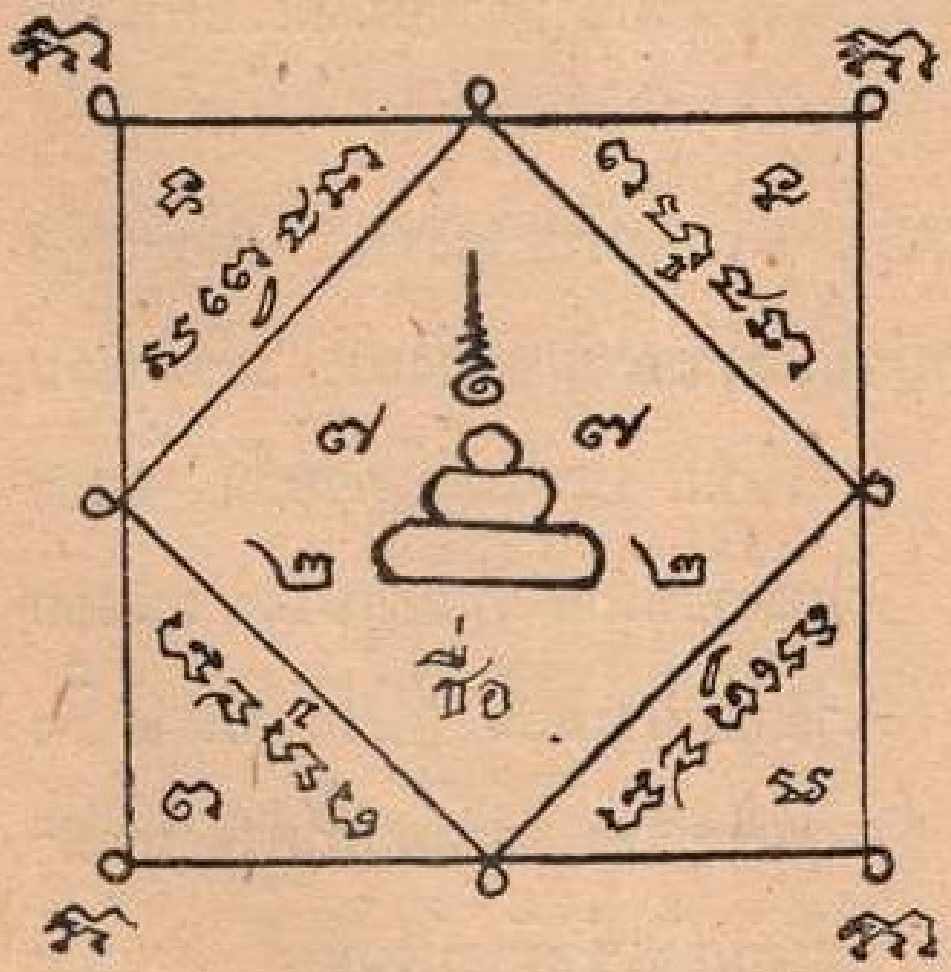
ถ้าจะให้เป็นกำบัง ให้เอาราก[illegible]หายผีมา แกะเป็นพระภวัมบดี
สูงองคุลีหนึ่ง เมื่อทำให้ทำวันเสาร์วันอังคาร จึงล้วงก้นพระนั้นออกเสีย

จึงเอาใบไม้ ๗ สิ่ง คือกระทืบยอด ทรงบาดาล พรมมิ ผักกะเฉด ใบมะขาม หญ้าใต้ใบ หงอนไก่ เอามาเสมอภาคบดให้ละเอียด จึงเอายันต์ถมยาให้ได้ ๑๐๘ ภาวนาด้วยพระพุทธนิมิตร์ กว่าจะถมยาแล้ว

จึงเอายันต์ห่อยาบรรจุเข้าไว้ในองค์แล้วเอาคาถาล้อมให้รอบยันต์ เมื่อจะทำให้ตั้งเครื่องสักการะบูชามีบายศรีสำรับหนึ่ง ให้ครูเสียก่อน จึงทำการท่านให้เสกในพระอุโบสถให้ได้ ๑๐๐๐ คาบ จึงเอาพระไว้ใช้เถิด เมื่อจะมีท ไปให้เอาพระภควัมอมเข้าไว้เถิดเป็นกำบังตามิเห็นตัวเราเลย ให้เอาพระแช่น้ำมันทาตัวเป็นเสน่ห์แก่ท้าวพระยาขุนนางทั้งหลาย ทั้งเป็นเมตตามหานิยมด้วย

ถ้าท่านจะฆ่าเราเสีย ให้รำลึกถึงพระคุณพระพุทธเจ้าเอาพระอมเข้าไว้ในปาก แล้วจึงเอาหมาก ๓ คำ มาเสกตามแต่จะได้กินเข้าไปคำหนึ่ง

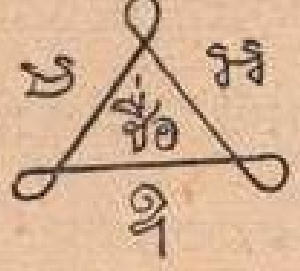
ยันต์เทพรำลึก

เหน็บผ้าคำหนึ่ง เอาไว้ทเชือกผูกคอคำหนึ่ง เขาเห็นหมากนั้นแทนตัวเรา ตัวเราหนีไปรอดแล ให้ภาวนาไปอย่าขาด ปากคำราชของเจ้าเณรแก้ว (ขุนแผน) ได้เชือมาแล้ว

ถ้าจะทำให้เป็นเมตตาท่านให้เอาขผึ้งแดงขาวเหลืองประสมกันเข้าทำเป็นเทียนหนัก ๑ บาท จึงจะเอาชอเขาชอเรา

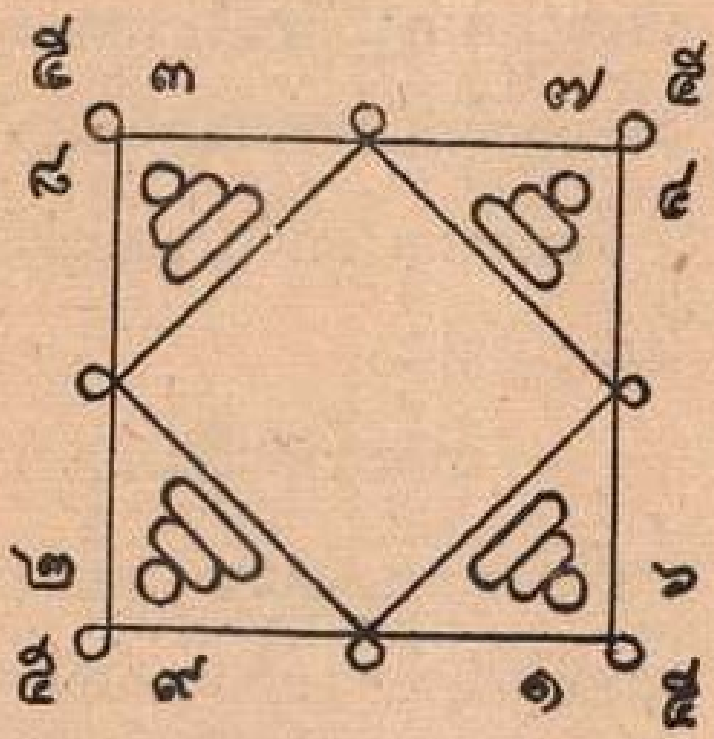
ลงในยันต์เทพรำลึก เอาเครื่องหอมประพรมยันต์นั้น จึงเอาคาถาพระพุทธนิมิตร์เสก ๑๐๘ แล้วจึงตามถวายพระอันศักดิ์สิทธินั้นภาวนาจนกว่าจะสิ้นเมตตาเราแล

ถ้าจะทำความให้สูญหาย ให้เอาแมลงมุมตายทรากมา ๓ ตัว เอามากำไว้ในผ้ามือและให้ลงยันต์นี้ใส่ในผ้ามือแล้วเสกด้วยคาถาตามกำลังวัน แห่งนตุอากาศภาวนาจนเมฆหายไปเนื่อความก็หายไปแล (ลงชื่อสัตรูในยันต์)

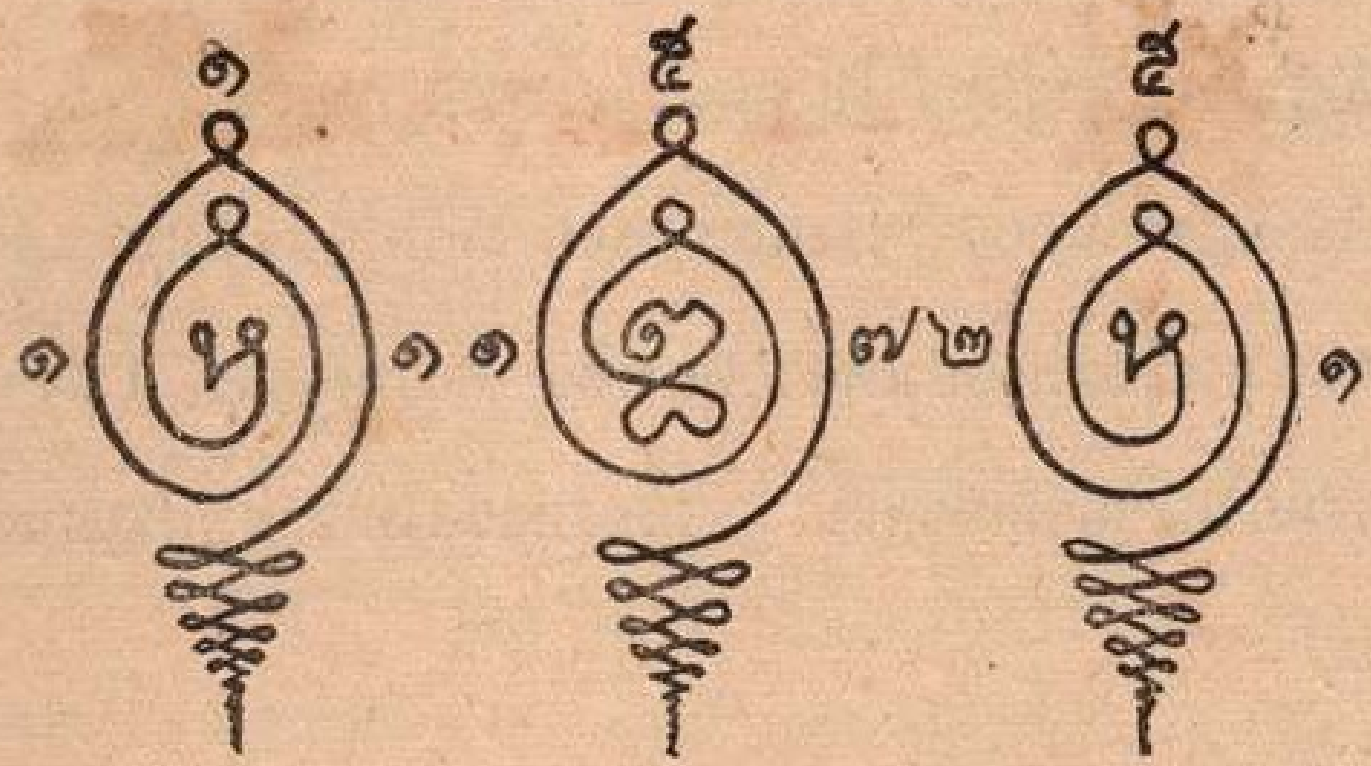

ถ้าจะหุงขผึ้งสีปากให้เป็นเสน่ห์ ให้เอาขผึ้งขาวเหลืองแดงมาประสมกันเข้าแล้วให้เอาจันแดง จันขาว กลำพัก ขอนดอก ชมด พิมเสน ดอกรักซ้อน ดอกมลิซ้อน บดให้ละเอียด ผสมกับขผึ้งหุงในน้ำข้า เอาหัวผีตายโหง หัวผีตายพราย หัวผีตกน้ำตาย ทำเป็นก้อนเล้าแล้วจึงหุง สีปากไปเจรจากับสตรีรักเรานักแล ให้เอาขผึ้งนนดิดชายผ้าอยู่มิได้เลยตามเรามาถึงเรือน

ถ้าจะทำแปลงรูป ให้เอาแป้งเสี้ยผีวันเสาร์ วันอังคาร เอามาสามกระบาน ประสมเข้าด้วยกัน จึงเอาผมผีตายพราย ผมผีตายโหง ผมผีตกน้ำตาย กระดูกผี ใบไม้รูนอน ๗ สิ่ง เถ้าผีตายโหง เถ้าผีตกน้ำตาย เอามาประสมกันเข้ากับแป้งนั้น

ยันต์นี้ลงแม่หินบดยา

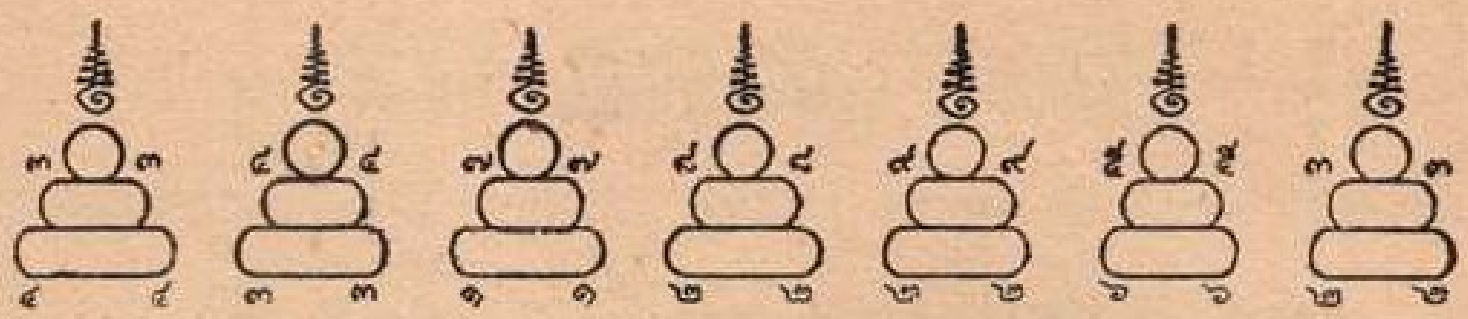

ยันต์ลงลูกหิน

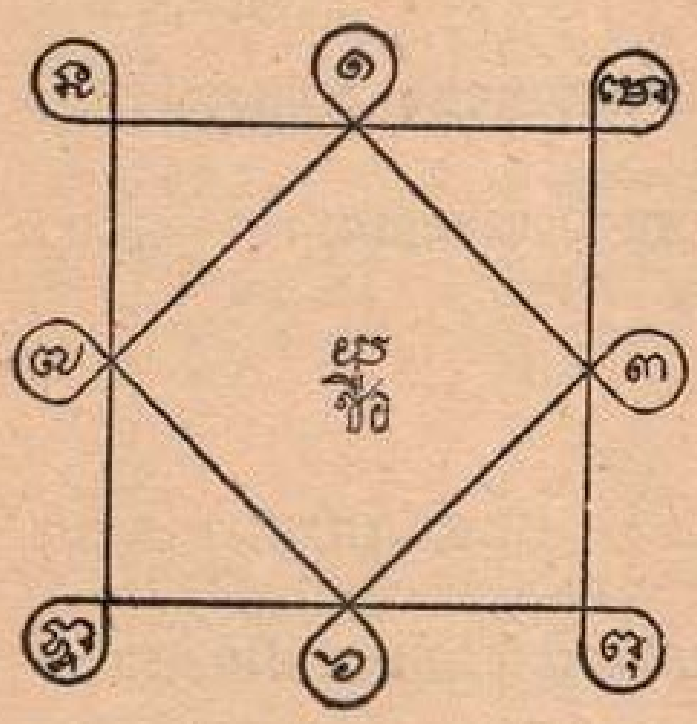
เมื่อบดยานั้นให้บดในพระอุโบสถ บายศรีสำรับหนึ่ง เสกยาให้ได้ ๑๐๘ เอาไว้จงดี เมื่อจะมีทไปให้เอายานทาตัวไป เป็นกำบังถ้าจะแปลงรูปให้เป็นรูปสัตว์ใด ๆ ให้เขียนเป็นรูปสัตว์นั้น ๆ จงเอายาฝนทาลงที่รูปนั้น แล้วจึงทาหน้าทาตัว ให้ทำท่าคลานดังสัตว์นั้นแล แปลงรูปไปได้เหมือนกัน ให้ภาวนาคาถาอย่าขาดปากเลย อนึ่งถ้าเขาล้อมเราไว้ ให้เอายานทาตัวไปได้แล.

ถ้าเป็นความจะให้ความนั้นสูญหาย ให้เอามะกรูดมา ๗ ซีก ส้มบ่อย ๗ ผัก ใบเงิน ใบทอง ใบนาก ใบหมากผู้ ใบหมากเมีย ใบกระทิบยอด ใบทรงบาดาล เอาเท่ากัน ให้เขียนชื่อสัตรูใส่ลงในยันต์ก้นขัน แล้วเสกด้วยตนเอง ๑๐๘ ที เสกด้วยอิติปิโส ๑๐๘ ที แล้วให้สระหัวเสีย

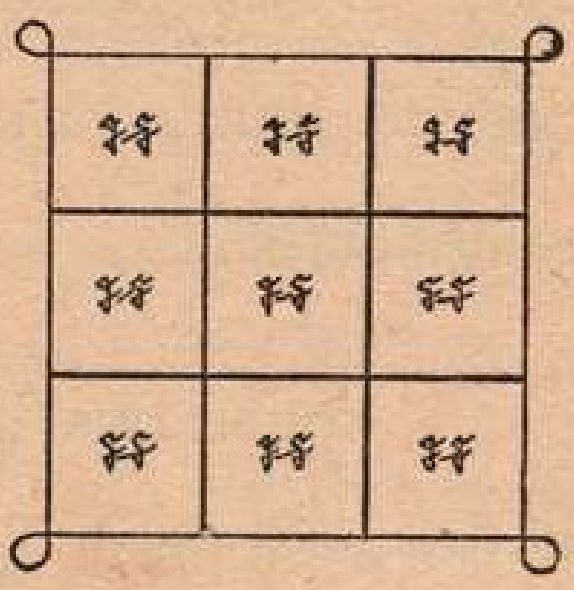
เมื่อจะสระนั้นให้เอาอิฐมา ๓ แผ่น เขียนชื่อสัตรูใส่รองเหยียบเวลาสระหัว ให้ไปสระที่แม่น้ำผันหน้าไปตามน้ำ จึงพิษฐานตามความปรารถนาภาวนาอย่าขาดปากจนกว่าจะสระแล้ว จึงกระทืบอิฐนั้นให้หัก แล้วจึงทิ้งน้ำเสีย เดินตั้งหน้าขึ้นมาอย่าเหลียวหลังเลย ความสูญแล (ถ้าจะทำน้ำมนต์รดความก็ให้ทำดุจเดียวกันนี้ เมื่อรดแล้วให้เอาอิฐที่รองนั่งนั้นไปถ่วงน้ำเสีย)

ลงลูกมะกรูดองค์ละลูก

ยันต์ลงกันชัน

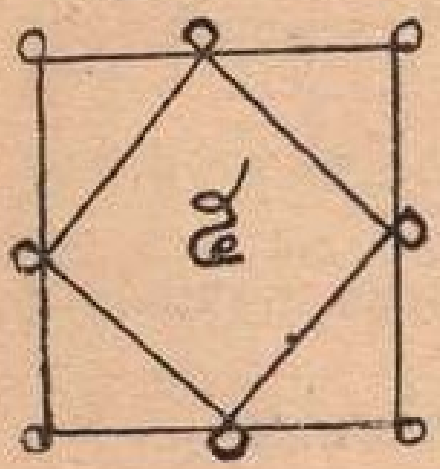

ยันต์บดปากชัน

ถ้าจะทำให้แคล้วคลาดสาตราอาวุธทั้งปวง ให้เอาเงินก็ได้ ทองก็ได้ ตะกั่วก็ได้ แผ่ให้บางแล้วให้ลงยันต์พระไตรสรณาคมน์ ลงถมให้ได้ ๑๐๘ แล้วจึงเอาคาถาพระพุทธนิมิตรล้อมให้รอบ เสกด้วยคาถาพระพุทธนิมิตร์ให้ได้ ๑๐๐ ยันต์พระไตรสรณาคม จบ เอาด้ายพรหมจารีมาเป็นสายคล้องสามเกลียว ใช้ทางแคล้วคลาดเป็นมหาอุเศษนักอย่าสงสัยเลย

ถ้าจะทำผัวเมียให้เขาอย่าร้างกัน ให้เอาส์ผงมาบั้นเป็นรูปทั้งสอง จึงเอาใบจากนั้นมาลงชื่อชาย เอาใบเต่าร้างมาลงชื่อผู้หญิงยัดใส่เข้าในอกรูปทั้งสอง จึงเอารูปทั้งสองนั้นผันหลังหากัน เอาใส่เข้าในหม้อใหม่

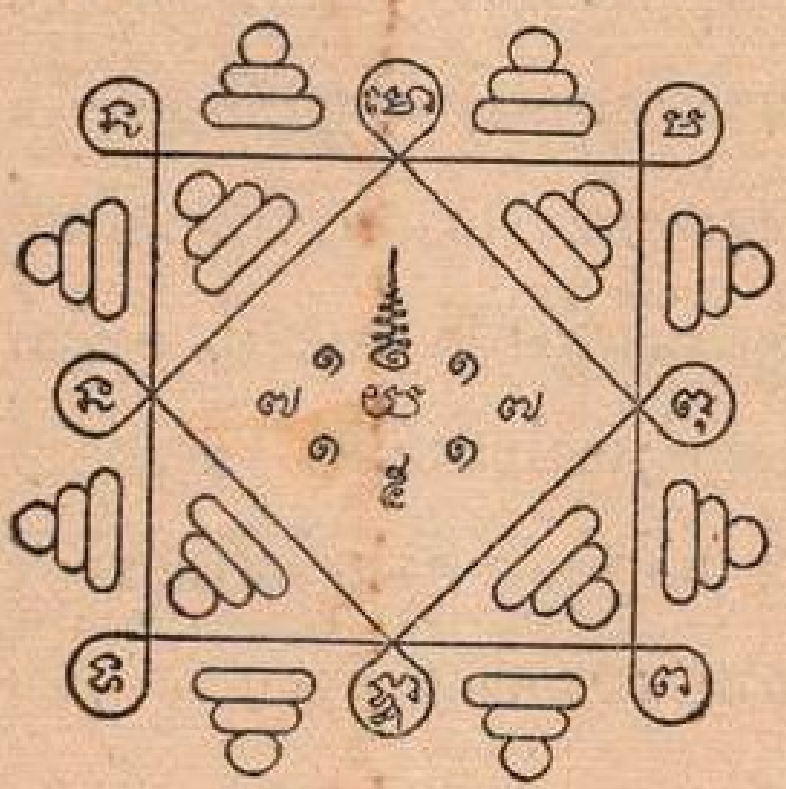
เสกด้วยคาถาพระพุทธนิมิตร์ให้ได้ ๑๐๘ ที ลงยันต์นี้ปิดปากหม้อ แล้วจึงเอาไปฝังป่าช้า ฝังแล้วให้กระทืบดินเสีย ๓ ที พิษฐานว่า ตั้งแต่วันนี้ไปสูขังกันไปจนตายเถิด สามวันจากกันแล

ถ้าจะชุบตัวให้เอาน้ำ ๑ บาตร์ เอาดอกบัว ๓ ดอก ใส่ลงด้วยให้ภาวนากว่าดอกบัวจะบานเอามาอาบเถิด ประสิทธินักแล

ถ้าจะชุบตัวในป่าช้า ให้เอาบายศรีสำรับหนึ่ง เอาเหล้าข้าวเมี่ยงผักพล่าปลาย่ำ เทียน ๔ เล่ม เอาน้ำ ๓ กระออม เทียนหนักเล่มละ ๑ บาท ผ้าขาว ๓ ผืน นุ่งผืนหนึ่งห่มผืนหนึ่ง รองนั่งผืนหนึ่ง ข้าวตอกดอกไม้แล้วจึงนั่งภาวนากว่าจะสิ้นเทียนนั้น แลเห็นประจักษ์แก่ตาเราแล

ถ้าศัตรูจะทำร้ายเรา ให้ถึงพินาศฉิบหาย เราจะตอบแทนบ้าง ให้เอาขผงมาประสมกับดินปลวก แล้วจึงบันเป็นรูปคน เขียนชื่อศัตรูนั้นใส่ลงในอกรูปนั้น จึงเอาหนามแดง หนามไผ่ หนามพรม หนามพุงดอ หนามส้มซ่า ไม้รวก เข็ม จึงเอาหนามทั้งนั้นปักให้ทั่วตัว ปักท้อง ปักอก ปักตา ปักหู แล้วเอาเข็มเย็บปากเสีย เสกด้วยคาถาพระพุทธนิมิตร์ ๑๐๘ จึงเอาไปฝังบ่าช้ากลด ครั้นฝังแล้วให้กระทบเท้า ๓ ที ถึงมรณาแล

ถ้าจะสกดให้หลับให้เอาข้าวสารตกดินครก เอามาย้อมด้วยใบระงับ ใบหิงหาย ใบชุมเห็ด ใบมะขาม ใบยาทั้งนั้นตำเอาน้ำยามาย้อมข้าวสาร แล้วจึงเสก ๑๐๘ เขียนยันต์นี้ใส่กระดาษห่อข้าวสาร ถ้าจะขันเรือนใคร ให้เอาข้าวสารโปรยขันไปบนหลังคา เมื่อขัดข้าวสารนั้นให้ขันต์นี้เดียว ขัดแล้วจึงขันไปเถิด หลับสนิทอย่าสงสัยเลย ฯ

ยันต์ห่อข้าวสาร

พระคาถาพระยากาน้ำ

๏ เทวากานิ นิกาวาเท วาหิกาสุ สุกาหิวา กากาเรภะ ภะเรกากา นิสุภะยะ ยะภะสุนิ ฯ๏

พระคาถาพระยากาน้ำบทนี้ ให้เสกพลูร่วมใจใส่ขันไปขอลูกสาวเขา เขาให้ด้วยง่ายถ้าเขาบ่ยินดีว่าจะมิให้ให้เสกขมิ้นส่งปาก แล้วพูดเถิดเขาให้แล ให้เสกหมากกิน ๕ คาบ คนมิอาจทำร้ายได้เลย ถ้าเขาขึ้งโกรธให้เขียนชื่อในใบพลูเสก ๕ คาบเรากินเองหายโกรธสันแล ถ้าจะให้สาวรักให้เขียนชื่อใส่ใบพลูเสกกินเอง รักเรานักแล เสกข้าวให้ไก่ชนกินดีชนะไก่อื่นแล ถ้าจะกันขนูหน้าไม้ ให้กลั้นใจเสกขาดหักสันแล ถ้าจะเสดาะลูกเสกน้ำมนต์ ๗ ที่ออกแล ถ้าจะกันโจรเสกก้อนดินสาดไว้รอบบ้านทำอันตรายมิได้ ถ้าจะเข้าเฝ้าท้าวพระยาให้เสกน้ำกินจะขออันใดก็ขอได้แล ถ้าโทษถึงตายท่านจะทำโทษเอาให้เสกดอกบัวหลวงดอกหนึ่ง ๑๗ คาบ ถวายพระพุทธเจ้าเมื่อตอนเช้าหายโกรธสันแล ถ้าจะไปไหนให้เสกขมิ้นส่งปากเป็นมหานิยม ถ้าจะแข่งเรือให้เสกน้ำรดหัวเรือ ๘ คาบชนะแล ถ้าจะกันจรเข้ ให้เสกน้ำสาดไปสามทิ่วา ๓ คาบ ถ้าจะกันเสือให้เสกก้อนดิน ๗ ก้อน ๗ คาบวางไว้รอบ ๆ ตัวกันเสือ ถ้าจะกันกระสือเสกขิงข่าทาตัวคนไข้ ๑๕ คาบ เสกข้าวให้กากิน ๓ บั้น ๓ วัน กากินแล้วบินไปจับเรือนไหนรักเราแล พระคาถานี้ถ้าจะให้ชายหญิงรักกัน ให้เขียนชื่อใส่ในใบพลู เสกสามทีให้กิน ๆ ถึง ๗ วัน อยู่มิได้เลยมาหากันแล เสกขมิ้นทาตัวเป็นที่รักแก่คนทั้งหลาย ถ้าจะไปค้าขายทางน้ำให้เสกน้ำมนต์ รดสินค้าแล้วภาวนาไปค้าขายมีกำไรมาก เสกน้ำมันหอมทาตัวเป็นจำเริญศรีแล ให้เสกกำยานรมผ้าไปหาขุนนาง หรือเสกน้ำตาลนาผึ้งทาปลายลิ้นเป็นมหานิยมท่านรักเราแล เสกสรรพเครื่องหอมทั้งปวงทาตัวเป็นเสน่ห์ พระคาถานี้ใช้ได้มากนักให้หาฝอยเอาเถิด

พระคาถาโองการท้าวมหาพรหม

◎ องการพินธุนาถัง อุปบันนัง พรหมาสะหะบดินามัง อาทิกัปเป สุอาคะโต บัญจะปทุมัง ทิสะวา นะโมพุทธายะ วันทะนัง ฯ๏

พระคาถานี้โองการท้าวมหาพรหม ถ้าจะใช้เสดาะกลอนก็ได้ เสดาะกุญแจก็ได้ ถ้าก้างติดคอเสกน้ำเสกข้าวให้กิน ถ้าจะเสดาะลูกในท้องให้ทำน้ำมนต์ให้กิน ถ้าจะเสดาะโซ่ตรวนขื่อคา ให้อดส่ำห์บริกรรมไปเถิด หลุดสิ้นแลวิเศษนัก ถ้าจะเข้าเฝ้าขุนนางท้าวพระยา เสกเครื่องแต่งตัว เสกเครื่องหอมทำตัวเป็นเมตตาแล ถ้าจะเอาเหล็กไหลหรือจะขุดทอง ให้ทำน้ำมนต์ไปประพรมหนไปมิได้เลย ถ้าว่าทองกลับเป็นถ่านไปก็ดี เป็นกระดูกผีก็ดี ให้เอาคาถานทำน้ำมนต์รดสามวัน ให้บูชาเทวดาจงทุกวัน กลับเป็นทองแล ถ้าจะทำนาทำสวนเอาคาถานทำน้ำมนต์รดให้ข้าวงามแล ถ้าหากว่าข้าวของเงินทองตกน้ำให้เอาเทียนจุดใส่ในกระทงเสก ๕ ที เอากระทงกับเทียนลอยไป ถ้าของอยู่ตรงไหน กระทงก็ลอยวนอยู่ตรงนั้นแล แม้จะทำสิ่งใดก็ดีให้เอาคาถานภาวนานำพระคาถาอื่น ๆ ประสิทธินักแล ภาวนาไว้ทุกวันมิขาดอาหารเลย ถ้าจะข้ามเรือหาเรือข้ามฟากมิได้ ให้บริกรรมคาถานี้ มีเรือข้ามฟากแล

พระคาถาพระพุทธเจ้า ๒๘ พระองค์

◎ ตังเมสะทิโก มังสุเรโส อะปะนา ปะสุสุบี อะทะสิติ ปุวิสิเว กุโกกะโค นะมามิหัง ฯ๏

พระคาถาหัวใจพระพุทธเจ้า ๒๘ พระองค์นี้ ถ้าผู้ใดได้พบเป็นบุญของผู้นั้น ผู้ใดได้ภาวนาไว้เกิดบุญกุศลมากแลภาวนากันอาวุธอันตรายให้

ได้ทุกประการ ใช้ปลุกเสกเครื่องรางทั้งปวงมีอิทธิยังขึ้น ถ้าจะเสกน้ำมันทาตัวให้เป็นคงทนชาตรีให้เสก ๑๐ จบ เสกเกลือกินก็ได้เสก ๙ จบ เสกน้ำมันดิบทาบาดแผลทั้งปวง ถ้าจะประจญด้วยสัตรูให้ภาวนาคาถานี้ทำอันตรายมิได้ ถ้าจะไปศึกทางเรือ ให้บริกรรมพระคาถานี้ให้ได้ยินด้วยกันทั้งลำเรือ อาวุธทั้งหลายผิดสันแล ถ้าเขาตามมาให้เสกไม้ขวางไว้ตามมามิได้แล ถ้าเขาล้อมไว้ให้เอาไม้ถือภาวนาอยู่เขามิเห็นตัวเราเลย ถ้าจะแหกหนีไปให้บีดปากเอามือขุดคุมูก ๒ ข้างกลั้นใจภาวนาสัตรูทำร้ายมิได้ ถ้าเขาล้อมเรือนเราไว้จะหนีให้เขียนตัวนะลงฝ่ามือเสกด้วยคาถา ๗ จบ เสกด้วยนะโมพุทธายะ ๗ จบ แล้วตบที่หน้าผาก กลั้นใจคลายเอาหัวตอกเด็ดเอามาใส่ในเพดานเอาลิ่มตุนเพดานภาวนาลงไปเถิดมิเห็นตัวเราเลย พระคาถานี้ท่านให้ปลุกรูปพระหนุมาน ๑๐๘ ที ให้ลำลึกถึงคุณพระพุทธเจ้า ๒๘ พระองค์ พระพุทธเจ้า ๕ พระองค์ ให้ลำลึกถึงคุณครูบาธิยาย เมื่อจะใช้เสก ๗ ที ถ้าเข้าการณรงค์สงคราม เอาพระหนุมานห่อผ้าโพกหัวแคล้วคลาดอาวุธ ถ้าจะขุดบ่อน้ำหน้าไม้ ให้เอาพระหนุมานเข้าอมไว้แก้มขวาบีนมือออกมาเลย วิเศษนักแล

พระคาถาสาวัง

๏ สาวัง คุณณัง วิชชา พะลัง เตชัง วิริยัง สิทธิ กัมมัง ขัมมัง สัจจัง นิพพานัง โมกขัง คุยหะกัง ทานัง สีลัง ปัญญา นิกขัง ปุญญัง ภาคะยัง ตัปปัง ยะสัง สุขัง สิริ รูปัง จัตตุวิสะติเทสะนา ๒๏

พระคาถาตามที่กล่าวมานี้เป็นแม่บท ถ้าจะใช้ให้ใช้เป็นบท ๆ ไปตามฝอยที่กล่าวไว้ ให้แจกออกเป็นแต่ละบทดังนี้

๏ อินทะสาวัง เทวะสาวัง พรหมสาวัง มหาพรหมสาวัง อิสีสาวัง มหาอิสีสาวัง มุนีสาวัง มหามุนีสาวัง สัปปุริสะสาวัง มหาสัปปุริสะสาวัง จักกะวัตติสาวัง มหาจักกะวัตติสาวัง โพธิสาวัง ปัจเจกโพธิสาวัง อะระหันตะสาวัง สัพพะสิทธิวิชชาธะรานังสาวัง สัพพะโลกา จะริยานังสาวัง เอเตนะสาเวนะ เอเตนะสัจจะวะจะเนนะ วามัยหังสุวัตถิโหตุ สวาหายะ นะโมพุทธัสสะ นะโมธัมมัสสะ นะโมสังฆัสสะ เสยยะถีทัง หุฬุ หุฬุ หุฬุ สวาหายะ ๖๏

๏ อินทะคุณณัง เทวะคุณณัง พรหมคุณณัง มหาพรหมคุณณัง อิสีคุณณัง มหาอิสีคุณณัง มุนีคุณณัง มหามุนีคุณณัง สัปปุริสะคุณณัง มหาสัปปุริสะคุณณัง จักกะวัตติคุณณัง มหาจักกะวัตติคุณณัง โพธิคุณณัง ปัจเจกะโพธิคุณณัง อะระหันตะคุณณัง สัพพะสิทธิวิชชาธะรานังคุณณัง สัพพะโลกาจะริยานังคุณณัง เอเตนะคุณเณนะ เอเตนะสัจจะวะจะเนนะ วามัยหัง สุวัตถิโหตุ สวาหายะ นะโมพุทธัสสะ นะโมธัมมัสสะ นะโมสังฆัสสะ เสยยะถีทัง หุฬุ หุฬุ สวาหายะ ๖๏

การแจกบทอันๆ ก็คงแจกโดยนัยนัยดุจเดียวกันทั้งนั้น

สิทธิการิยะ ถ้าจะใช้คาถาสาวังบทนี้ให้สวดเมื่อเวลาเจ็บไข้อาการบ่วยจะบันเทาทั้งเกิดกำลังดีขึ้น ถ้าจะใช้คาถาคุณณัง ให้สวดเพื่อบันเทาทุกข์โรคภัยทั้งหลาย ถ้าจะใช้คาถาวิชชา ให้เสกเป่าพ่นสารพัดพิษใช้ขับผีศาจดีนัก ถ้าจะใช้คาถาพะลัง บทนี้สวดกันเสนียดจัญไรทั้งหลาย ถ้าท้าวพระยาท่านโกรธ ให้เสกแป้งหอม น้ำมันหอมทาตัวไปเกิดดีนักแล ถ้าจะใช้คาถาเตชัง บทนี้ภาวนาให้เกิดตะบะเดชะ ภาวนาดับพิษไข้ก็ได้ ถ้าจะใช้คาถาวิริยัง บทนี้ให้ใช้สวดแก้เสนียดจัญไรแก้สิ่งอุบาทว์ และแก้

กระทำคุณยาแฝดทั้งปวง ถ้าจะใช้คาถาสิทธิ บทนให้สวดมีชัยชนะแก่ข้าศึกสัตรู ภาวนาไว้มิคลาดคลาดอาวุธหน้าไม้ปืนไฟทั้งปวง ยิงมามิถูกเลย ถ้าจะใช้คาถากัมมัง บทนให้เสกผ้านุ่งห่ม เสกแป้งหอมน้ำมันหอมทาตัวไปหาชุนนางพระยารักเราแล ถ้าจะใช้คาถาธัมมัง สวดเมื่อนอนหายพยาธิโรคภัย เสกหมากกินดีแล ถ้าจะใช้คาถาสังฆัง บทนถ้าท้าวพระยาจะทำโทษแก่ตน ให้สวดบทนหายแล ทั้งเขดขามแก่เราแล ถ้าจะใช้คาถานิพพานังบทน สวดเมื่อขนบ้านใหม่ดีนักแล อยู่เย็นเป็นสุข ถ้าจะใช้คาถาโมกขัง บทนให้ภาวนาเมื่อเดินป่าและเดินทางไกล กันสารพัดสัตรูทั้งเสือช้าง ผีป่ามิอาจจะทำร้ายเราได้เลย ถ้าจะใช้คาถาคุยหะกังบทนสวดคุ้มโทษอันตรายดีแล ถ้าจะใช้คาถาทานัง บทนให้สวดเมื่อจำศีลภาวนาดีนักแล ถ้าจะใช้คาถาสีลังบทนสวดทุกวันหายความกลัดกลุ้มแล ถ้าจะใช้คาถาปัญญาบทนสวดทุกวันมีสติปัญญาแล ถ้าจะใช้คาถานิกขังบทนสวดบูชาพระดีนักแล ถ้าใช้คาถาปุญญังบทนใช้สวดกันโรคระบาดต่าง ๆ เช่นอหิวาตกโรค ถ้าจะใช้คาถาภาคยังบทนให้ภาวนาทุก ๆ วันอายุยืนแล ถ้าจะใช้คาถาตัปปังบทนสวดหายพยาธิอันตรายทั้งปวง สัตรูกมาเป็นมิตร ถ้าจะใช้คาถายะสังบทนสวดทุกวันเจริญด้วยลาภยศ มิทรัพย์สมบัติใช้สอยมากแล ถ้าจะใช้คาถาสุขังบทนสวดเมื่อไปต่างประเทศดีแล ไปรบศึกแคล้วคลาดอาวุธอันตรายทั้งปวง ถ้าจะใช้คาถาศีรนสวดทุกวันเป็นที่รักชอบแก่คนทั้งหลาย เกิดลาภสักการด้วยแล ถ้ามีบุตรให้สวดคาถานมรูปง่ามนัก ถ้าจะใช้คาถารูปังบทนให้สวดทุกวัน หายทุกข์โศก มีสวัสดิ์ทั้งเมื่ออยู่และเมื่อเดินทางไปไกล อุปเท่ห์ในจัตุเวทย์จบเพียงแต่เท่านี้

พระคาถาท้าวมหาพรหมส่องโลก

๏ มะติยาเต มะเตยาติ มะเตถินา มะนาถิเต มะนาเนสา มะสา เนนา มะสาจะติ มาติจะสา มะติยาโน มะโนยาติ มะโนติตัง มะตังติโน มะตังปาลัง มะลังปาตัง มะลังจะติ มะติจะลัง ฯ๏ฯ

พระคาถานี้ใช้ทางเมตตาวิเสสนักแล ให้เสกแป้งน้ำมันหอม เสกขผงส์ปาก ทาตัวไปเถิดเป็นมหานิยมแก่ชนทั้งหลาย ถ้าจะเป็นมหาละลวยให้ร่ายพระคาถาเบ่าไป ถ้าจะกันหอกดาบอาวุธให้ภาวนาไปแคล้วคลาดดีแล เสกพริกไทยกินก็ได้อยู่คงแล ถ้าจะกันเสือกันสัตว์ร้ายให้ว่า ๗ จบ กันไฟให้ว่า ๒ จบ เสกหมากกินเข้าหาขุนนาง ๓ จบ ถ้าจะกันงู ๖ จบ บัดพิษแมลงบ่องให้ว่า ๔ จบ บัดพิษไฟให้ว่า ๕ จบ เสกหอมพ่นตาเจ็บให้ว่า ๕ จบ พระคาถานี้ใช้ได้สารพัด ให้หาอุปเท่ห์ใช้เอาเถิด ภาวนาไปโทษถึงตายมิตายแล เสกน้ำรดหัวเรือยี่นิยิงมาเป็นห่าฝนมิได้ถูกเรือเราเลย ถ้าบนบกให้เสกน้ำรดตีนค่ายไว้แคล้นคลาดวิเสสนักแล

พระอิติปิโสสรรเสริญ

๏ โสภะคะวา อิติปิอะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ฯ บท ๑
๏ โสภะคะวา อิติปิอะระหัง วิชชาจะระณะสัมปันโน ฯ บท ๒
๏ โสภะคะวา อิติปิอะระหัง สุคะโต ฯ บท ๓
๏ โสภะคะวา อิติปิอะระหัง โลกะวิทู ฯ บท ๔
๏ โสภะคะวา อิติปิอะระหัง อะนุตตะโร ฯ บท ๕
๏ โสภะคะวา อิติปิอะระหัง ปุริสะทัมมะสารถิ ฯ บท ๖

๏ โสภะคะวา อิติปิอะระหัง สัตถาเทวมะนุสสานัง ฯ บท ๗

๏ โสภะคะวา อิติปิอะระหัง พุทโธ ฯ บท ๘

๏ โสภะคะวา อิติปิอะระหัง ภะคะวาติ ฯ บท ๙

จักกล่าวอุปโท พระอิติปิโสสร้อยสนโดยย่อ บทต้นชื่อกระต่าย แฝงคอ จะไปสงครามพึงพอ บริกรรมพร่ำต่อ ๑๘ คาบ แล้วให้ภาวนา แม้นมาตร์ว่าบีนยิงมา บ่ถูกกายา ปลายเส้นเกษา โสมานั้นบ่ได้ชิดเชย

บทสองชื่อฝนแสนห่ารำเพย แม้นต้องชื่อคาท่านเอย เสดาะ ๑๓ คาบโดยหมาย โซ่ตรวนชื่อคากระจาย ทะลักทะลายด้วยเดชะพระพุทธมนต์

บทสามชื่อกลิ้นไตรภพจบสกล ยามเมื่อเดินหนประจญหนาม ขวากอาดูร ให้ชุบ ๑๕ คาบโดยตรา ถ้าจะเข็บแมลงบ่องมหิงษา ปลาดุกแสยงกล้า ให้ชุบ ๘ คาบโดยหมาย ถ้าทำเสน่ห์หญิงชาย เอาแป้งน้ำมันหอมโดยหมาย สามเจ้ามาทำโดยมี ๗ คาบทาตัวด้วยดี ถ้าจะหาท้าวพระยาและนารี เสกหมากกินดี น่าเข้ามาชมเชย ย่อมเป็นเสน่หาท่านเอย บ่ได้ละเลย ชมเชยเสน่หาอาลัย

บทสี่ท่านกล่าวไว้ใหม่ ชื่อว่าการใหญ่ จะไปรบศึกโดยตรา ให้ชุบด้วยพระคาถา ๑๗ คาบมา ได้โดยดังใจถวิล ร่ายมนต์พ่นไปไชว้ชิน แล่นแยกแตกไปสิ้นไพรี หนึ่งเล่าจะชุบตัวให้ใหญ่เรี่ยวแรงแข็งดี เอาขมิ้นอ้อยโดยมี มาเสกตามกำลังวัน ๑๖ คาบใหญ่โตมหันต์ ครั้นแล้วจึงกลืนใจฝนทา ทั้วตัวตนเหมือนหนึ่งกล่าวไว้โดยตรา รูปร่างใหญ่โตหนักหนา คนเห็นตกประหม่า ข้าศึกสยดสยองขน

บทห้าชื่อกระทุ้ง ๗ แบกฤทธิรณ ทรงช้างกลางหนบ่ต้องกายา หม่นหมอง ท่านให้ชุบ ๓๒ คาบแล้วโดยปอง ลงในน้ำโดยตรา ให้เอาไม้

แทงกายา คลาดเส้นเกษาบ่หวาดไหวกาย มูลนายชิงโกรธแสนทวี จะเอาไปทุบตี จำจองเฆี่ยนขับสารพรรณ เจ้านายให้ฆ่าฟัน เสกแป้งน้ำมัน ๙ คาบแล้วทาอาศมา เห็นหน้าหายความโกรธา ทำเสน่ห์นั้นนาให้เอาหมากมา ทิบนทะลายโดยจง ทำเป็นแมลงภู่แล้วลง ชื่ออันประสงค์ในปีกแมลงภู่ อย่าคลา ท่านให้ชุบด้วยคาถา ๑๗ คาบนา ปล่อยแมลงภู่ไปโดยประสงค์ ถ้าแม้นมิมาหาโดยตรง คลั่งคลาบ้าหลง ถึงเจ้าแมลงภู่พิศวาท

บทหกชอกฉนอากาศ ฤทธาสามารถ ถ้าจะดำผุดล่องหน สำนักถึงเทพอากาศไพชยนต์ เอาขมนมาฝน แล้วชุบถ้วน ๓๒ คาบได้ดังใจปอง อย่าได้เศร้าหมอง ทาตัวให้ทวีอนทรัย ถ้าว่าเล่นมวยปล้ำ ให้ระงับอนทรัยชุบ ๑๔ คาบอย่าครา ท่านให้กำราบกายา สุขจิตจินดา ให้ตั้งปรารถนานึกกลั้นต์ ถ้าเขาหาความเรานั้น เอาขมิ้นอ้อย หนัก ๖ บาทอย่านาน เอากระดาษลงชื่อคนพาล เป็นใส้เทียนฐาน ตามถวายพระห้ามมารด้วยต์ แล้วนั่งภาวนาตามที่ ตามอาจารย์จนสิ้นเทียนอย่าคลาย แล้วเอาผงเทียนนั้นไว้ ชำนาญโดยหมาย ถ้อยความสูญหายบ่มีนาน

บทเจ็ดชอปราบจักรวาฬ ตามคำอาจารย์ จักเล่นพันธันต์ ให้ชุบด้วยพระคาถาน ๓๒ คาบโดยมี แล้วให้เสกซ้ำน้ำมัน ๓๐ ที ด้วยพลันทากายัน เล่นรำปลาดเถิดนา บ่ได้เห็นเหนือยเมื่อยล้า เป็นสวัสดิ์สัตถาไชยัน มูลนายชิงโกรธโทษทัณฑ์ จะให้หายโกรธนั้น จึงเอาน้ำมันมา ๑๗ คาบเสกด้วยคาถา แล้วใส่เกษาประไปให้ทั่วกาย ครั้นท่านเห็นหน้ายินดี รักตนสนิท คอบุตรอุทรเกิดกาย ถ้าจะทำเสน่ห์หญิงชาย เอาขมนมาหมายฝนเสก ๑๒ คาบทาตัวโดยปอง ไปในบ้านช่อง หญิงเห็นชอบใจ นารีหญิงชายในบ้านทงน รักตนสนิท งวยงงหลงใหลหายเดือดดาล เอาใบมะ

ขามมาอย่านาน กำหนึ่งประมาณ เสก ๒๗ คาบพลันทันใจ สำเร็จเป็นหุ่น
เหาะระเห็จและคนธรรพ์ทันใด ถ้าจะใช้สิ่งอันใดทำการอะไร ก็ได้เสร็จสิ้น
ทุกอัน ถ้าจะให้สู้รบขยัน ทำได้ทุกอัน รบพุ่งแข็งขันพันแทง ประเสริฐฤทธิ
ลาซ้าแข็ง เอาไม้ทำรูปเสือแดง ฤทธิลาซ้าแข็ง ชุบด้วยมนต์ปราบจักรวาฬ
ให้ได้ ๓๗ คาบประมาณ ตามคำอาจารย์ เสร็จแล้วจึงให้ปล่อยไป ฤทธา
กล้าหาญชาญไชย พ่วงพิโตใหญ่ สี่หนาทคำรามคำรณ

บทแปดชื่อสุบสมุทร์อลวน ให้ข้าศึกสยองขน เอาปฐพีดล มา
เสก ๒๘ คาบด้วยใจ ดินนกลับกลายทันใด เป็นค่อแคนไปไล่ข้าศึกแตก
หนี ถ้าจักประดำน้ำวารี ให้แห้งเหือดดี เอาหวายตะค้าขนาดดี คนมาถูง
คาถา สถาผลสุบสมุทร์ประจญ ชุบด้วยพระมนต์ ๑๗ คาบงามตามมี เอา
หวายนนฟาดดี สาครชลธี นนกแห้งเหือดหาย

บทเก้าชื่อสมุทร์เกลอนกระจาย อาจารย์ว่าไว้ แม้นว่าถ้าปรารถนา
บ้านเมือง อย่าได้แค้นเคือง เอาถั่วเขียวมาประมาณ ให้ได้กำมือเสกคาถา
นคอ สมุทร์เกลอนฤา ให้ได้ ๑๐๘ โดยหมาย เอาถั่วนั้นโปรยปราย ใน
เมืองทั้งหลาย ก็ยกเมืองให้แก่เรา ฯ

พระอิติปิโสถอด

๏ อิปีภะวาระสัมสัมโธ ชวาระสัมโนคะโตวิอะ ตะบุสะมะระ
สัตเทมะ สาพุทภะวาติคะโธนัง นุสวะถาถิสาทัมริโร นุตทูกะโต สุบันณะ
ระวิชพุท มาหังอะคะโสถิ ฯ๏ฯ

พระคาถาอิติปิโสถอดบทนี้ มีคุณเป็นอันมาก ให้ภาวนาเมื่อเข้า
นอน ๓ ที สารพัดสัตรูทำร้ายมิได้เลย ถ้าผู้ใดได้ภาวนาเช้าที ๑ หัวค่ำที

๑ เทยงคนท์ ๑ บุคคลผู้นนมรู้อดอาหารเลย เป็นสัวัสดิมงคลแก่ผู้นนอยู่เป็นสุขสำราญแล อายุยืนได้ ๘๔๐๐๐ ปี เมื่อเข้านอนปลุกหมอนทุกวันสัตรูทำร้ายเรามิได้เลยยังเอญให้รู้สึกก่อน ให้เสกน้ำล้างหน้าทุกวันกันเสนียดจัญไร คุ้มผิชมบ ๑๒ จำพวก กันได้สารพัด เสกข้าวกินทุกวันถึงสามเดือน คงได้ถึง ๗ ปี คงจนกระดูกเผาไฟมิไหม้ ถ้าจะให้คงทงเรือนเอาดินสอพองมาทำเป็นผงเสกด้วยตัวเอง ๑๐๘ แล้วจึงใส่โอ่งข้าวสารเสกด้วยตัวเอง ๑๐๘ คาบ หญิงชายใดได้กินคงจนตายแล ให้ลงใส่แผ่นตะกั่วเสก ๑๐๘ ใส่โอ่งน้ำกินคงทงเรือนกันคุณคนคุณผีทุกประการแล ถ้าถูกจองจำไว้ในคุกก็ดี ให้ภาวนาคาถาน ๑๐๘ ลุ่ยหลุดล่นแล ประดูกเผยออก ถ้าแม้นมีช่องแต่เพียงมือลอดก็ลอดไปได้แล อนึงแม้ว่าสัตรูใส่มาจะให้มีรูจักหน้า ถ้าตัวขาวจะให้ดำให้ว่า ๑๑ คาบ ถ้าแม้นตัวดำจะให้ขาวให้ว่า ๗ คาบ สัตรูมีรูจักหน้าเลยแล ใช้ได้สารพัดทุกประการ ฯ

พระคาถาพระพุทธเจ้าเก้าองค์

◎ ปะถะมัง สะกะลักขะณะเมกะปะทัง ทุติยาทิปะทัสสะ นิทัสสะนะโต สะมะนิ ทุนิมะ สะมะทุ สะนิทุ วิภัชเชกะมะโต ปะถะเมนะวินา ฯ

◎ ทุติยัง สะกะลักขะณะเมกะปะทัง ตะติยาทิปะทัสสะ นิทัสสะนะโต ทุนิมะ สะมะทุ สะนิทุ สะมะนิ วิภัชเชกะมะโต ทุติเยนะวินา ฯ

◎ ตะติยัง สะกะลักขะณะเมกะปะทัง จัตตุถาทิปะทัสสะ นิทัสสะนะโต สะมะทุ สะนิทุ สะมะนิ ทุนิมะ วิภัชเชกะมะโต ตะติเยนะวินา ฯ

◎ จัตตุถัง สะกะลักขะณะเมกะปะทัง ปะถะมาทิปะทัสสะ นิทัสสะนะโต สะนิทุ สะมะนิ ทุนิมะ สะมะทุ วิภัชเชกะมะโต จัตตุเถนะวินา ฯ

พระคาถาหัวใจพระธรรมจักร์น มีอรรถที่สำคัญอยู่ ๑๒ อักขระคือ ◎ สะมะนิ ทุนิมะ สะมะทุ สะนิทุ ฯ ในอักขระทั้ง ๑๒ ตัวนั้น อันว่า คือ อักขระ สะมะนิ สามอักขระนี้เป็นอรรถแห่งทุกข์อริยสัจจ์ ทุนิมะ สามอักขระนี้เป็นอรรถแห่งสมุทัยอริยสัจจ์ สะมะทุ เป็นอรรถแห่งนิโรธอริยสัจจ์ สะนิทุ เป็นอรรถแห่งมรรคอริยะสัจจ์

พระอาจาริย์ท่านบอกไว้ว่า ถ้าไปอยู่ที่เปลี่ยว เกิดความหวาดเสียว ให้ระลึกถึงคุณพระพุทธเจ้าเป็นทีพึ่ง แล้วอธิษฐานให้เป็นกงจักรภาวนาคาถานี้บริกรรมไป ถึงสัตรูจะมาสักแสนหนึ่งบันดาลให้เห็นเป็นกำแพงกงจักร์ล้อมทำอันตรายมิได้ เรียกว่าคาถาพระพุทธเจ้าแก่วงจักร์แล

พระพุทธคาถา

◎ พุทธาอะนุนามะริยาสุสังเขยเย พุทธาอะนินาสุหะลาทิสังเขยเย พุทธาริโยเคมะกุลักขะกัปปะเก วันทามิเตสุระนะระกะเมสะเม ฯ◎

◎ พระคาถานี้ถ้าภาวนาชักลูกประคำให้ได้ ๑๐๘ ที มีอานิสงฆ์มากนักภาวนากลางวัน ๓ ที กลางคืน ๓ ที จำเริญสวัสดิมงคลทั้งอายุยืน แลกันภัยอันตรายทั้งปวง ภาวนาก่อนเข้านอน ๓ ที กันโจรลักขะโมยเสกน้ำล้างหน้า ๓ ที กันกระทำคุณผี คุณคนสารพัดทั้งปวงแล ถ้าถูกคุณผี เสกน้ำรดบ้างกินบ้างหายแล เสกปูนทาผีหายแล เสกข้าวกินทุกวันให้ได้สามปีเผาไฟมิไหม้เลย ถ้าเจ็บไข้ไม่สบายให้เสกน้ำรดบ้างกินบ้างหายสิ้นแล เสกพริกไทยพ่นผีหายสิ้นแล เสกดอกไม้ทัดหูผู้หญิงเห็นรักเราทุกคน ถ้าจะนอนป่า ให้เสกก้อนดินปรายไปทั้ง ๘ ทิศ กันได้สารพัดภัยทั้งปวง เวลาจะเดินทางให้ภาวนาพระคาถานี้มพบคนร้ายเลย ถ้าเขาล้อมไว้ให้ภาวนาพระคาถา

บทนั้นแหกออกไปเกิดเป็นมหาจังงังทำร้ายมิได้เลย เสกใบมักเม่ากินต่างข้าว ถ้าก้างปลาติดคอ หรือลูกตายในท้องก็ดีอย่ากลัวเลย เสกน้ำรดบ้างกินบ้างออกสั่นแล เสดาะโซ่ตรวนขื่อคาหลุดลุ่ยสั่น ถ้าจะให้ตัวโตสูงใหญ่ดูน่ากลัวให้ภาวนาอธิษฐานเอาเถิด เขาเห็นเราสูงใหญ่น่ากลัวมาก อนึ่งจะทำให้ตัวเล็กเท่าหัวแม่มือก็ได้ให้นึกปรารถนาเอาเป็นไปได้ทั้งสิ้นแล ถ้าผู้ร้ายไล่เรามาให้เสกใบไม้ก็ได้ เสกกรวดก็ได้ปรายขวางทางไว้ ไล่เรามิทันเลยกลายเป็นขวากหนามยอกดังพิษงูแล ถ้าไฟไหม้เรือนเสกข้าวสารซัดดับหมดอย่ากลัวเลย ถ้าฝนตกมิตกแล ถ้าจะกระทำให้เป็นจังงัง ให้เอาลิ่มแทงเพดานภาวนากระทืบตีนตวาดสาดราอาวุธลุ่ยจากมือแล บัดพิษตะขาบแมลงป่องก็ได้ พระคาถาบทนี้ถ้าบุคคลผู้ใดไม่เชื่อตกนรกถึงร้อยกัลป์อนันตชาติแล ถ้าใครเชื่อแล้วขอให้ประสิทธิเถิดฝอยใช้มีมากมายเหลือจะพรรณนา ตามแต่จะใช้เถิด ฯ

พระคาถาธาตุทั้ง ๔

๏ สิทธิการิยะ ถ้าบุคคลผู้ใดรู้ธาตุทั้ง ๔ ประเสริฐนักแล ท่านให้ใช้ตามอุปเท่ห์ดังกล่าวมา ถ้าจะใช้พระคาถาอันใด กระทำการสิ่งใดให้เอาธาตุทั้ง ๔ หนุนคาถานั้น ตามธาตุที่ควรแก่การกระทำนั้นเถิดประสิทธินักแล ถ้าจะให้เป็นล่องหนให้เอาวาโยธาตุเป็นต้น ๗ ที เป็นล่องหนได้แล ถ้าจะให้เป็นจังงังให้เอาปฐวีธาตุ ๗ ที ถ้าจะให้เป็นมหาละลวยให้เอาวาโยธาตุเป็นต้น ๓ ที ถ้าจะข้ามน้ำไม่มีเรือ ให้เอาใบไม้มาทำเป็นรูปเรือเสกด้วยอาโปธาตุ ครั้นเป็นเรือแล้ว ให้เอาวาโยธาตุเสกข้ามไปได้แล ถ้าจะให้จรเข้ลอยขึ้นมาให้ว่าอาโปธาตุ ๑๑ คาบลอยขึ้นมาแล ถ้า

จะให้จรเข้จมลงไปให้ว่าปฐวีธาตุ ๑๑ คาบ จมลงไปแล ถ้าจะทำให้เป็นนกยาง ให้เอาข้าวสารมาเสก ด้วยวาโยธาตุ ๗ คาบ แล้วปรายไปเป็นนกยางแล ถ้าจะให้เป็นงูเห่า ให้เอาปลาช่อนมาตัวหนึ่งเสกด้วยอาโปธาตุ ๗๕ คาบ แล้วเสกด้วยปฐวีธาตุ ๑๑ คาบ ปลุกขึ้นเป็นแล แล้วใช้ไปได้ตามความปรารถนาแล ถ้าจะให้สัตรูฉิบหายให้เสกด้วยเตโชธาตุ ๑๘ ที แล ถ้าจะทำให้คนเป็นหนุ่ม ให้ภาวนาด้วยอาโปธาตุ เตโชธาตุเป็นคนหนุ่มแล ถ้าจะให้เป็นคนแก่ ให้ภาวนาปฐวีธาตุ วาโยธาตุเป็นคนแก่ไปแล ถ้าจะทำให้เป็นจรเข้ ท่านให้เอาดอกไม้มา เสกด้วยอาโปธาตุ ๑๗ ที ทิ้งลงไปในแม่น้ำเป็นจรเข้ไปแล ถ้าจะให้เป็นนนทรีย์ (ยักษ์) ให้เอาไม้ตะบองมาถือไว้ ยืนให้ตรงภาวนาด้วยปฐวีธาตุ เป็นนนทรีย์สูงใหญ่แล ถ้าจะทำให้เป็นต่อแตน ให้เอาข้าวสารก่ำได้ใบมะขามก่ำได้ เสกด้วยปฐวีธาตุ ๑๑ คาบ เป็นตัวต่อแตนไปแล ถ้าจะทำให้เป็นบังเหลือมทั้งกลางวันกลางคืน ให้เอาต้นหิงหายผ่ามาแกะเป็นพระภควัมบดี สูงองคุลีหนึ่ง จึงลงด้วย คาถาธาตุพระกรณีย์ แล้วปลุกด้วยธาตุทั้ง ๔ พระลุกขึ้นได้ จึงเอาพระนอมเข้าไว้แล ถ้าจะเสดาะโซ่คาขอตรวน จึงให้ภาวนาเสดาะด้วยอาโปธาตุ วาโยธาตุเบ่าไปหลุดแล ถ้าจะเสกน้ำล้างหน้าให้เป็นมงคลให้เสกด้วยอาโปธาตุ ๓ ที หาเสนียดจัญไรบ่มิได้เลย ถ้าจะให้เป็นที่รักแก่คนทั้งหลายแล ให้ภาวนาด้วยธาตุทั้ง ๔ เมื่อเทียงคืน ๑๘ คาบ เป็นที่รักแก่คนทั้งหลายแล ถ้าจับเหล็กแดงมิให้ร้อน หรือถ้าจะอาบน้ำร้อนให้ภาวนาด้วยอาโปธาตุ ๗ คาบมิร้อนเลย ถ้าหากจะล้างตะกั่วแดะชัน ท่านให้เสกมะกรูดทามือด้วยอาโปธาตุ ทามือมิร้อนเลย ถ้าจะลุยไฟให้เสกน้ำลาย ด้วยอาโปธาตุ ๑๗ ที ทามือเท้ามิร้อนเลย ถ้าจะเสดาะคมกลอน

ประตู ให้เสกด้วยวาโยธาตุ ๑๔ ที เบ่าไปหลุดแล ถ้าจะกันเสือให้ภาวนาด้วยปฐวีธาตุ ๑๒ ที ร้องตวาดไปผูกปากผูกเล็บเสือแล ถ้าจะกันช้างให้ภาวนาปฐวีธาตุ ๑๓ ที ตวาดไปล้มลงทั้งยืน ถ้าจะกันสัตว์ในน้ำให้ภาวนาด้วยอาโปธาตุ ๑๒ ที ลงไปในน้ำเถิดกันสารพัดสัตว์ในน้ำแล ถ้าจะให้ฝนตกให้ภาวนาเที่ยงคืนด้วยอาโปธาตุ วาโยธาตุ ๑๐๘ ที ฝนตกลงมาแล ถ้าจะมิให้แดดออกให้เขียนธาตุพระกรณีย์ลงในฝ่ามือ ภาวนาด้วยวาโยธาตุ ๑๑ ที เบ่าลงไปตรงที่ฝ่ามือแล้วจึงกำมือเข้าไว้แดดมิออกเลย ถ้าจะห้ามลมห้ามฝนมิให้พัดมิให้ตก ให้เสกด้วยอาโปธาตุ และปฐวีธาตุ๑๖ที ลมมิพัดฝนมิตกเลย ถ้าจะผ่านด่านภาษีอากร เพื่อมิให้เขาตรวจค้น ให้ภาวนาด้วยอาโปธาตุ วาโยธาตุ ผ่านไปเถิดเขามิทักท้วงเลย ถ้ากันไฟมิให้ไหม้เรือน ให้เสกน้ำด้วยธาตุทั้ง ๔ แล้วภาวนาด้วยอาโปธาตุประพรมไปเถิดไฟดับสันแล ถ้าจะไปที่ใดๆ ก็ดี ให้ภาวนาด้วยปฐวีธาตุและอาโปธาตุ ๑๕ ที ไปเถิดถึงฝนจะตกมากมีเปียก ถ้าจะทำให้เป็นเงินให้เอาใบพลูมาเสกด้วยธาตุทั้ง ๔ แล้วชยใบพลูไปจนแหลกเป็นเงินแล ถ้าจะให้มีตะบะเดชะแก่คนทั้งหลาย เอาเขี้ยวเสือมาฝนด้วยน้ำมันหอม เสกด้วยอาโปธาตุ วาโยธาตุ ปฐวีธาตุให้ได้ ๑๑ คาบ ไปเถิดคนทั้งหลายกลัวเกรงเรานักแล ถ้าจะทำให้เป็นเงินชั่งหนึ่งก็ดี สองชั่งก็ดี ให้เอาข้าวตอกมาใส่พานเสกด้วยธาตุทั้ง ๔ ให้ได้ ๑๐๘ ที เป็นเงินอยู่สามวัน พ้นจากนั้นสูญแล อนึ่งท่านให้เอาใบไม้รัญจวน ๗ สิ่ง มาประสมกันเข้าบันเป็นรูปพระหนุมานสูงองคุลีหนึ่งนั่งพะแนงเชิงลงรักปิดทองจงดีแล้ว เสกด้วยปฐวีธาตุ วาโยธาตุ ให้ได้ ๑๐๘ ที เมื่อเวลาจะปลุกนั้น ให้เอาเครื่องสาตราอาวุธทั้งปวงมานั่งทับไว้ เมื่อจะมีที่ไปให้เอาพระหนุมานห่อผ้าโพกศีรษะไป คน

ทั้งหลายหลับสนิทแล ถ้าจะให้เป็นเสน่ห์ ท่านให้เอาพระหนุมานแช่น้ำมันหอมไว้ เอาน้ำมันทาตา คนทั้งหลายเห็นหน้ามจดเมตตาแล ถ้าจะทำให้เป็นกำบังให้เอาลูกหิ่งห้อยผู้เมื่อวันเดือนดับมาทำเป็นลูกประคำให้ได้ ๑๐๘ ลูก เอาพระชาตุกรณีย์ลงลูกประคำนั้นลงทุกลูก ๆ ละอักษรแล แล้วเสกด้วยพระชาตุทั้ง ๔ นั้น ๑๐๘ ที เอาลูกประคำนั้นสวมคอเดินไปเถิด คนทั้งหลายมิเห็นเราเลย ถ้าจะคัดเลือดให้เสกด้วยปฐวีธาตุ วาโยธาตุ ๗ ที หยุดแล ถ้าจะกันงูมิให้ขบกัดให้ภาวนาปฐวีธาตุ ๓ ที กระทืบเท้าลงสามครั้งแล้วเดินไปเถิดงูมิขบกัดเลย ถ้ามีดบาด จะประสานให้เป็นเนื้อเดียวกันให้ภาวนาประสานด้วยปฐวีธาตุ วาโยธาตุ ๗ ทีหายแล ถ้าจะตัดโซ่ตรวนบันดาลเหล็กทั้งปวง ให้ว่าเตโชธาตุ วาโยธาตุหักสันแล ถ้าจะบิดเหล็กให้เป็นน้ำให้ว่าปฐวีธาตุและวาโยธาตุให้ได้ ๑๑ คาบบิดเป็นน้ำไปแล ถ้าเป็นความให้เขียนชื่อคู่ความใส่กระดาษเขียนยันต์ล้อมชื่อเสียด้วย วาโยธาตุ เตโชธาตุ ๑๐๘ คาบ ห่อผ้าเข้าแล้วให้เอาจุกรูทวารนั่งทับไว้ แก้เนื้อความมิได้เป็นเลย ถ้าจะมีที่ไปหาน้ำกินบมิได้ท่านให้ขุดหลุมลึกลงไปศอกหนึ่งนั่งภาวนาด้วยอาโปธาตุ๑๙ คาบ บังเกิดน้ำขึ้นมาเต็มแล ถ้าจะทำการด้วยธาตุทั้ง ๔ นี้ให้ระลึกถึงคุณพระพุทธเจ้า คุณพระธรรม พระอินทร์ พระพรหมและเทพยดาทั้งหลายให้มาช่วยสำเร็จดังความปรารถนาแล ถ้าจะถอดรูปเป็นอย่างไรก็ดีให้ภาวนาด้วยธาตุทั้ง ๔ นี้แล้วเป็นไปได้แล ถ้าจะให้สัตรมาถึงเรือนเราให้เอาขี้ผึ้งมาปั้นเป็นรูปทั้งสอง เอาใบรักมาห่อหุ้มรูปเข้าเสกด้วยปฐวีธาตุเตโชธาตุให้ให้ ๑๐๘ คาบฝังน้ำข้าไว้ ๓ วันมาหาเราแล ถ้าจะปลุกพระพุทธรูปในพระวิหารให้เสด็จออกมา ให้เสกข้าวสารด้วยธาตุทั้ง ๔ ให้ได้ ๑๐๘ คาบ ปรายไปที่พระพุทธรูปประทับอยู่นั้นเสด็จ

ออกมาได้เลย ถ้าจะปลุกพระเครื่องทั้งปวงก็ปลุกขึ้นแล ถ้าจะลบคมมีดพร้าหอกดาบให้เสกด้วยปฐวีธาตุและเตโชธาตุ ๑๗ ทีมคมเลย อนึ่งท่านให้ลงธาตุพระกรณีย์ไว้ ๔ มุมเสื่อแล้วเสกน้ำด้วยอาโปธาตุประพรมเสื่อนั้นแล้วปูไว้ใครมานั่งลงบนเสื่อนั้นลุกไปมิได้ แล ถ้าจะแก้ให้เสกด้วยอาโปธาตุเสกน้ำพ่นไปหายติดเสื่อ และถ้าผีตายโหง หรือพรายเข้าสิงอยู่ให้เสกน้ำมันด้วยเตโชธาตุ ๑๘ ทีทาตัวผีออกสิ้นแล ถ้าจะทำให้ชกมวยกันให้เอาขี้ผึ้งมาปั้นเป็นตุ๊กตา๒ ตัว แล้วเสกข้าวสารด้วยปฐวีธาตุเตโชธาตุ ๑๖ ทีปรายไปที่ตุ๊กตานั้นลุกขึ้นชกกันแล อนึ่งให้เอาถ่านผีตายวันเสาร์วันอังคาร มาทำเป็นรูปคน จงเสกด้วยปฐวีธาตุ วาโยธาตุ ๑๐๘ ที ลุกขึ้นแล้วจึงใช้ไปให้เอาใส่ขวดแช่น้ำมันไว้เสกอีก ๑๐๘ ที ถ้าจะมีที่ไปให้เอาน้ำมันทาตัวไป เป็นล่องหนไปได้แล ถ้าไปแล้วกลับมาให้ดื่มน้ำอาบเสีย ถ้าพ้นวันไปจะเป็นผีดิบ ถ้าจะขอสิ่งใด ๆ ให้เสกด้วยปฐวีธาตุ วาโยธาตุ ๑๘ ที ลิ้นปากไปเกิดได้ดังความปรารถนา ถ้าลูกตายในท้องให้เอาน้ำมาขันหนึ่งเทียนเล่มหนึ่งหนัก ๑ บาท เสกด้วยอาโปธาตุ ๑๕ ทีรดหัวออกมาแล ถ้าถูกงูขบให้เสียผแล้วปั้นเป็นรูปงู จึงบัดด้วยพระคาถาธาตุทั้ง ๔ หายแล ถ้าตายไป ๓ วัน กลับเป็นขึ้นมาแล ฯ๑๑๑

จบอุปเท่ห์ธาตุทั้ง ๔ เพียงเท่านี้

แม่ธาตุใหญ่	คือ ๑	นะโมพุทธายะ ฯ๑๑๑
ธาตุทั้ง ๔	คือ ๑	นะมะพะทะ ฯ๑๑๑
ธาตุพระกรณีย์	คือ ๑	จะภะกะสะ ฯ๑๑๑
หนุนธาตุด้วยแก้วทั้ง ๔ ดวง	คือ ๑	นะมะอะอุ ฯ๑๑๑

อาโปธาตุ

◎ นะโมพุทธายะ นะมะพะทะ จะภะกะสะ นะมะมะนะ นะอะอะนะ นะอุอุนะ ฯ

ปฐวีธาตุ

◎ นะโมพุทธายะ มะพะทะนะ ภะกะสะจะ มะนะนะมะ มะอะอะมะ มะอุอุมะ ฯ

เตโชธาตุ

◎ นะโมพุทธายะ พะทะนะมะ กะสะจะภะ อะนะนะอะ อะมะมะอะ อะอุอุอะ ฯ

วาโยธาตุ

◎ นะโมพุทธายะ ทะนะมะพะ สะจะภะกะ อุนะนะอุ อุมะมะอุ อุอะอะอุ ฯ

◎ นะ คือ อาโปธาตุ ๑๒
โม คือ ปฐวีธาตุ ๒๑ } แม่ธาตุ
พุท คือ เตโชธาตุ ๖
ธา คือ วาโยธาตุ ๗
ยะ คือ อากาศธาตุ ๑๐ ฯ

◎ นะ คือ ธาตุน้ำ
มะ คือ ธาตุดิน } ธาตุทั้ง๔
พะ คือ ธาตุไฟ
ทะ คือ ธาตุลม ฯ

◎ จะ คือ ธาตุน้ำ
ภะ คือ ธาตุดิน
กะ คือ ธาตุไฟ
สะ คือ ธาตุลม ฯ } ธาตุพระกรณีย์

◎ นะ คือ แก้วมณีโชติ
มะ คือ แก้วไพฑูรย์
ยะ คือ แก้วเชยร
อุ คือ แก้วบัทมราช ฯ } แก้ว ๔ ดวง

พระคาถาหัวใจ ๑๐๘

เพื่อความสดวกในการปลุกเสก และในการลงเลขยันต์ ท่านอาจารย์แต่โบราณจึงได้ย่อบาทพระคาถาต่าง ๆ ลงให้สั้นที่สุดเท่าที่จะสั้นได้ พระคาถาที่ย่อให้สั้นลงนี้เรียกว่าหัวใจ เช่นย่ออิติปิโส ฯลฯ พุทโธภะคะวา ติ ให้เหลือแต่ อิ คำเดียว ย่อสวาขา ฯลฯ วิญญูหิติ ให้เหลือแต่สวา ย่อสุปฏิบันโน ฯลฯ โลกัสสาติ ให้เหลือแต่ สุ ฉะนั้นในบาทพระคาถาทั้ง ๓ บท คือพระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ จึงเหลือเป็นหัวใจเพียงว่า อิสวาสุ แลหัวใจอื่น ๆ ก็มีดังกล่าวนี้

สำหรับการใช้คาถาหัวใจต่างๆเป็นเครื่องบริกรรมภาวนานั้น เมื่อจะใช้ให้ถูกต้องกับลักษณะของการภาวนาเป็นคาบ มักจะนิยมถอดออกเป็นอนุโลม ปฏิโลม คือสลับกันไปสลับกันมาทั้ง ๔ อักษร เช่นท่านถอดคาถาพระไตรสรณาคมออกเป็นหัวใจคือ

๏ พุทธังสะระณังคัจฉามิ ธัมมังสะระณังคัจฉามิ สังฆังสะระณังคัจฉามิ ขอ---

ถอดออกได้เป็น ๏ พุท ธะ สัง มิ ขอ--- และเมื่อจะภาวนาหัวใจพระไตรสรณาคมนี้เป็นคาบก็ถอดเป็น ๑๖ อักขระด้วยกันคือ

๏ พุทธะสังมิ ธะสังมิพุท สังมิพุทธะ มิพุทธะสัง ขอ---- ดังนี้ การใช้หัวใจอื่น ๆ ก็ดำเนินเช่นเดียวกัน

สังวิธาปุกะยะปะ	พระธรรม ๗ คัมภีร์
ทิมะสังอังขุ	พระสูตร
อาปามะจุปะ	พระวินัย
สะธะวิบีปะสะอุ	สัตตะโพชฌงค์
อิสวาสุ	พระรัตนไตร

พามานาอุกะสะนะทุ	พาหุง
อิกะวิติ	พระพุทธเจ้า
จิบีเสติ	ปฏิสังขาโย
มะอะอุ	พระไตรปีฎก
สะระณะมะ	พระไตรสะระณาคม
พุทธะสังมิ	ยอดศีล
ทุสะนะโส	ธรรมบท (เปรต)
ทุสะมะนิ	ปะถะมัง
อิธะคะมะ	อิธะเจ
สะหะชะฎะตรี	ตรีนิสังเห (สะหะชาตรี กัมมี)
งะญะนะมะ	สนธิ
เมกะมุอุ	แม่พระธรณี (พรหมวิหาร)
นะหิโสตัง	ยะโตหัง
นะมะกะยะ	พระกุกกุสันโธ
นะมะกะตะ	พระโกนาคม
กะระมะถะ	พระกัสสป
จิเจรุนิ	สังคะหะ
นะอุเอนะ	นอโม
เตชะสะติ	ไฟ
วายุธะภะ	ลม
ผะเวสัจเจเอชิมะ	บารมี
อาปานุติ	น้ำ

ปะถะวิยัง	ดิน
เมตะสะระภูมุ	วิรูปักเข
สะยะสะปะยะอะจะ	พระปริตร์
สิวังพุทธัง	นิพพาน
ยะนิรัตนัง	ยานี
เอตังสะติง	กรณียเมตสูตร
วิระสะติ	วิปัสนา
เอตะมังคะลัง	มงคลสูตร
อะนิชะมิ	อายันตุโภนโต
การะกัญชามหาพิสะมา	มหาสมัย
เสพุเสวะเสตะอะเส	เสฏฐัน
เมอะมะอุ	ปาฏิโมกข์
อะสีสัตติปะภัสมิง	เพ็ชรสี่ด้าน
ปาสุอุชา	ศีลสิบ
ทุสะนิมะ	อริยสัจจ์ ๔
ติติอุนิ	ธรรมจักร์
อิสะวิระมะสาพุทเทวา	นิพพานจักร์
เตชะสุเนมะภูจะนาวิเว	ทศชาติ
นะมะพะทะ	ธาตุทั้ง ๔
จะภะกะสะ	ธาตุพระกรณีย์
จะอะภะคะ	พระกรณีย์
อิสะปะมิ	ปลายศีล

กะนะนิมา	กินนุสันตะระมาโน
ภะยะนะยะ	พระยายักษ์
กะยะพะตัง	ภาณยักษ์
ปะสิสะ	อาวุธพระพุทธเจ้า
นะวะอัสสะ	นะโม
กะยะนะยัง	กะฐะ
ปาอิอาปะ	ศีลพระ
นะพุทธะสัง	องค์ศีล
พุทธะสังอิ	ศีล
โลกะวิทู	โลกทั้งสิบ
ยันตังสันตัง	ยันต์
สุนะโมโล	ชุนแผน
อะหันติโก	แคล้วคลาด
ภูตากังเก	เกราะเพ็ชร์
กะระสะติ	จังงัง
อะหังนุกา	อิทธิฤทธิ
กาละถานู	กาสัก
กุมมิภุมมิ	พระภูมิ
อะนิโสสะ	นิพพานสูตร
มะติยาโน	แก้ว ๓ ประการ
นะชาลิติ	พระฉิมพาลี
นะสะมิเห	สัคเค

สะกะจะพาหุ	พระญาณรังษี
สะทะปะโต	สัมพุทเธ
กะขะชะนะ	คงคาเดือด
สะระตะนะ	พระเวสสันดร
นะมะสังอิ	พระวิฑูร
ปะสิอุอะ	พระมโหสถ
กะระเตจะ	พระเตมีย
มะสะนิวา	พระภูริทัต
อะวะสะทะ	พระสุวรรณสาม
ปะพะยะหะ	พระมหาชนก
สะชิสะบี	วิบัสสี
พะลัยยะ	พระมาลัย
อสิวิระ	พระยาร้อยเอ็ด
สะสิมิระ	พระยาหมี
กะจะยะสะ	ทิพมนต์
อะหิสัปโป	งู
สะสิสะอุอะวะสะหัง	เณร
ปะสิจะมิ	ชะเตสิก
อะงะสะ	พระยานาค
สุกเขยโย	พระยาม้า
กาละมัจจุ	พระยามัจจุราช
นุภาวะโต	พระยามาร

อันตะภะโวพะ	สัตว์
เวสสะพุสะ	ท้าวเวสสุวัณ
หันตะนุภา	พาลี
พะหะวารา	องคต
กะสิตานะ	มดง่าม
ติวิกุกู	ไก่เถื่อน
นาสังสิโม	เต่าเลื่อน
การะวิโก	การะเวก
สีหะนาทัง	ราชสีห์
นะกะอะบี	พระเจ้า ๔ องค์
นะสังสะตัง	กำลังหณุมาน
อะยาเวยยะ	ปลาไหลเผือก
มอลอข้อไข	กอขอ
อุปะสัมปะ	ยุณลุม
กันหะเนหะ	โจร
วะโมทุทันตานัง	ปลวก
หะณุมานะ	หณุมาน
ยะตะมะอะ	หณุมาน
จิชะจุติ	ลิงลม
ยุวาพะวา	ลิงลม
วิงวังกังหะ	ลิงลม
ฤฤาฦา	พระฤาษี

มะนุญญัง	มนุษย์
จิตตังภะคินิเม	หญิง
จิตตังปุริโส	ชาย
นะหิโลกัง	ทรหด
อุทธังอัทโธ	มหาอุจ
นะผุดผัดผิด	เพชร์หลึก
นิมพิทอ	คางคก

อันนี้เป็นหัวใจต่าง ๆ ที่ท่านถอดเอาไว้ เรียกกันโดยทั่ว ๆ ไป ว่าหัวใจ ๑๐๘ แท้ที่จริงถ้าจะรวมกันเอามาลงไว้ในที่นี้ให้หมดแล้ว ก็คงเกินจำนวน ๑๐๘ ออกไปอีกมากมาย สำหรับคาถาหัวใจ ๑๐๘ นั้นดังต่อไปนี้คือ

◎ สาธุ อุกาสะ วันทิตะวา นะโมพุทธายะ นะมะพะทะ จะภะกะสะ กะระมะถะ จะอะปะตะ จะอะภะคะ กะนะปะยะ กะยะนะมะ นะมะทะละ อิกะวิติ จิเจรุนิ จิบีเสกิ ทุสะมะนิ อิสะปะมิ พุทธะสังมิ อิทะปะมิ สาธะสังมิ นะมะสะอิ ชาจะกะวิ อิติมุลิ อิติยามิ ติติอุนิ อิมะทมา ปาสุอุชา นะกาเลมา ปะนะคะมา กงนาเมส ปาออะสะ นะมะกะอะวิปะสุตะ กะนะระสะ วิสสินะ ยะมะปะทะ อะกะสะนะ ทะสิพะละ วะอะพะคะ ปาติวาจะ อุมะอะยัง ตะหะจะละ นาสังสิโม นาสังจิบี นาสิสิโมทุสะนะโส กะสะนะโอ กะโกกะโก ติโกปะโก อะนะกะโอ เสทะปะโกสะโสหะนัง อะตะจะหัง มะณะปะตัง สะทังมะมัง นะกังเนวัง สะมาถานังสะทินิกัง ทะมะภะยัง มะตามะกัง หิหังอังอะ สะยะละรัง มะพะมะทัง มะสะสะนะ นะมะกะตะ สะสิมิระ สะโสนิอะ กะจะปะทะ เสสะอะอะ อิวาตะพะ

พะทะนะมะ สะวามะมะ มะนัจฉะนะ ภะสะระหะ อิติอะจะ จะกะตุภะ อะระสะจะ สะมะจะกะ ติสาอะภะ นะอุเออะ ปะตะอะนะ อะปะจะอะ เวสะภูสะ อิทะระมะ กะยะทะอะ จะกะสะนะ นะสะสะจะ ทะสะสะนะ นะสะสะกะ ถะสะสะนะ ตะมะสะหะ อะกะมะกุ มะกะมุอุ มะสะอะอุ วิมะอะอุ เมอะมะอุ นะมะอะอุ ลิอะอิอุ กะยะตุพุ พะสะจะตุ กุอะพะสุ อุอะเออุ อุอะอะอุ สวงพุทธง สวงพรหมา ตนนพุตง ตุทะตเต เสสะพะเส กะระวเกสะละทะนิ อะมะสะทิ ปะสิจะมิ อะนิชะนิ ฯ๛

หัวใจทั้ง ๑๐๘ นี้ สำหรับใช้ปลุกเสกได้สารพัดแล ทั้งทางอยู่คง ทางเมตตา ตามแต่จะปลุกเถิด ตระกรุด ประเจียด มงคล น้ำมันเสก ได้ทั้งนั้น หรือจะใช้ลงลูกประคำ ๑๐๘ ก็ได้

การภาวนาคาถาหัวใจต่าง ๆ ตามที่กล่าวมาแล้วว่าให้ถอดออกเป็น ๑๖ อักขระ คือเมื่อภาวนาสูดลมหายใจเข้าไปจนสุดกลั้นจะครบ ๑๖ อักขระพอดี และมื่อผ่อนลมหายใจออกจนสุดก็จะพอดีกับ ๑๖ อักขระ นับว่าเป็นคาบ ๆ หนึ่ง เป็นการหัดทำสมาธิโดยการภาวนาเป็นคาบ ๆ ไปซึ่งเป็นวิธีที่สดวกที่สุด ถึงแม้เราจะไม่มุ่งถึงในเรื่องอิทธิปาฏิหาริย์ ก็จัดว่าเป็นการสร้างสมาธิให้กับดวงจิต นับเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง ในการสร้างสุขภาพให้กับดวงจิต เป็นการบ้องกันมิให้ดวงจิตฟุ้งซ่าน ว่างเว้นจากการนึกคิดทั้งมวล เพราะคนที่เกิดเป็นโรควิกลจริตนั้น มูลฐานเดิมก็เนื่องมาจากใช้ความนึกคิดฟุ้งซ่านจนเกินขอบเขตต์นั้นเอง

อุปเท่ห์วิธีใช้คาถาหัวใจต่างๆ

พระคาถาหัวใจกรณีย์

◎ จะภะกะสะ ฯ๏ฯ

พระคาถาพระกรณีย์นี้ เป็นพระคาถาพระพุทธภาษิตบทหนึ่ง แบ่งเป็น ๔ บาทพระคาถาด้วยกันคือ

◎ จะ จะชะทุชชะนะสังสัคคัง ฯ

◎ ภะ ภะชะสาธุสะมาคะมัง ฯ

◎ กะ กะระปุญญะมะโหรัตตัง ฯ

◎ สะ สะระนิจจะมะนิจจะตัง ฯ

จะ จงละเว้นการคบคนชั่วเสีย

ภะ หมั่นคบหาสมาคมด้วยบัณฑิต

กะ ให้สร้างบุญทั้งกลางวันและกลางคืน

สะ ระลึกถึงความไม่เที่ยงแห่งสังขารไว้เป็นนิจ

พระคาถากรณีย์นมีตำนานที่เล่าบอกสืบกันมาว่า ครั้งหนึ่งสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านประทับอยู่ ณ เขาคิชฌกูฏบรรพต ใกล้กรุงราชคฤห์มหานคร ครั้งนั้นพระสารีบุตรได้ทูลถามถึงเรื่อง**พุทธศาสนิก**ชนทั้งหลายในอนาคตว่า เมื่อพระศาสนาล่วงแล้วนานไป บุคคลที่เกิดขึ้นในภายหลังนั้น ความทรงจำหรือความแตกฉานในพระไตรปิฎก ก็จะเสื่อมซาลงไปทุกที จะใช้หลักธรรมอันใดเล่าเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวเพียงข้อความสั้นๆ พอแก่ความทรงจำได้ พระพุทธองค์จึงได้ทรงโปรดเทศนาพระกรณีย์ภาษิตนี้ขึ้น เพื่อให้บุคคลรุ่นหลัง (คือรุ่นเราท่านทุกวันนี้) ได้ยึดเหนี่ยวเกี่ยวเกาะ

ด้วยอานุภาพของกรณีย์ภาษิตนี้ ผู้ใดได้เล่าบ่นปฏิบัติตาม ได้เกิดความเจริญรุ่งเรือง ปราศจากโรคภัยอันตรายต่าง ๆ เหตุนั้นท่านผู้รู้ จึงถอดเอาพระกรณีย์ออกเป็นหัวใจคือ จะภะกะสะ นำเอามาให้เป็นพระคาถาปลุกเสกมีความศักดิ์สิทธิ์ยิ่งบทหนึ่ง มีวิธีใช้ดังจะกล่าวต่อไปนี้

◎ สิทธิการิยะจะกล่าวถึงหัวใจพระกรณีย์เจ้า ถ้าบุคคลผู้ใดได้พบหัวใจพระกรณีย์ ๔ ตัว เป็นบุญของผู้นั้นมากแล ลงใส่ใบตาล ทำเป็นพิสมรเสกด้วย จะ ภะ กะ สะ ๑๐๘ คาบ เอาคาดเอวไว้สำหรับป้องกันตัว กันสัตว์ร้ายต่าง ๆ ทำอันตรายมิได้เลย ถ้าเจ็บไข้ให้เอาพิสมรแช่น้ำมนต์อาบกิน หายสิ้นแล เสกน้ำมันงาดิบทาตัว คงทนยิ่งนักให้ภาวนาเอาไว้เป็นจังงังอยู่คงแก่อาวุธทั้งปวงแล เวลาจะนอนเสกหมอนหนุนหัว กันได้สารพัด ถ้าบังเกิดเหตุร้ายขึ้น บังเอิญให้รู้ก่อนแล ทำน้ำมนต์ประพรมบ้านเรือนกันไฟ กันภัยอันตรายทั้งหลายก็ได้

ถ้าจะทำให้เป็นกำบังล่องหน ให้เอาหัวผีตายโหงนั้นมาปลูกต้นหิงหาย ต้นทรงบาดาล ต้นระงับพิษ ให้เอาดินโป่งมาใส่ในหัวกระโหลกนั้นทำเป็นดินสำหรับปลูก ให้เสกด้วยหัวใจพระกรณีย์ ๗ คาบ รดต้นยานั้นทุกวัน จนกว่าจะงอกขึ้นเป็นใบ ครั้นเห็นว่าต้นยานั้นงอกขึ้นดีแล้ว เมื่อเวลาพระจันทร์ข้างแรมเดือนมืด และให้เป็นวันเสาร์หรือวันอังคาร ให้ถอนต้นยานั้น วิธีจะถอนให้เอาผ้าดำคลุมหัวไปเก็บ ให้ทำเครื่องบัดพลีเส้นสรวงเสียก่อน แล้วจึงถอนต้นยานั้นเอาผ้าดำนั้นห่อมา ให้หาที่เก็บต้นยานั้นไว้จงดี

ถ้าจะใช้ให้เป็นสกดสรรพทั้งปวงใ ห้เอาพระคาถาดังกล่าวนี้ลงใส่ใบระงับพิษ กระทำดุจเดียวกัน แล้วไปเถิดสกดหลับสนิทหมดแล

ถ้าจะกระทำมิให้คนอื่นเห็นตัวเรา จึงให้เอาพระคาถานั้นลงใส่ในใบหิงหาย แล้วจึงเสกกระทำดังกล่าวมาแล้ว แต่ให้ใช้ทัดหู ออกไปยืนกลางแดด บริกรรมไปจนกว่าเงาของตนจะหายไปหมด แล้วไปเถิดคนมิเห็นตัวเลย

อีกประการหนึ่ง ถ้าจะทำให้เป็นล่องหนกำบัง ให้เดินบริกรรมด้วยพระคาถา ๔ ตัวนี้ ไปให้ถึงต้นหิงหายแล้ว จึงเอาบัดพลีเส้นสรวงเสียก่อน เอาพระคาถานี้ ◎ อิสะวิระมะสาพุทเทวา ฯ บริกรรมเด็ดเอาใบหิงหายนั้นมา ให้ลงอักษรหัวใจพระกรณีย์ทั้ง ๔ นั้นใส่ในใบหิงหาย เมื่อจะเสกจะลงนั้นให้แต่งเครื่องบูชาข้าวตอกดอกไม้ ควั่นเทียนให้ยาวเท่ารอบศีรษะเรา เอาไปถวายพระพุทธเจ้าในวิหาร แล้วจึงลงอักขรใส่ในใบหิงหายนั้น ให้เสกด้วยหัวใจพระกรณีย์ทั้ง ๔ ให้ได้ ๑๐๑ คาบจึงเอาใบหิงหายนั้นติดเข้าที่เพดาน ให้บริกรรมด้วยพระคาถา ๔ คำนี้ สังเกตดูจนกว่าเงาหัวจะหายไป ถ้าเงาหัวหายไปแล้วเป็นกำบังแล

ถ้าจะชุบพระคาถาหัวใจพระกรณีย์ ให้มีฤทธิขลังยิ่งขึ้น ให้นั่งพะแนงเชิง จึงภาวนาให้ได้ ๑๐๘ คาบ จะกระทำสิ่งใด ๆ ก็ดี ย่อมสมดังปรารถนาแล

ถ้าแลไปอยู่ในที่เปลี่ยว หรือบังเกิดความหวาดกลัวขึ้นในใจให้ภาวนาหัวใจพระกรณีย์ ๗ คาบกด ๘ คาบกด ความหวาดกลัวจะหายไปกันสารพัดสัตรูทำอันตรายมิได้เลย บุคคลผู้ใดถือเอาหัวใจพระกรณีย์เป็นทพึงใครจะฆ่าผู้นั้นมิตายแล ท่านเปรียบเสมือนว่าคนผู้นั้นได้พบขุมทองคำแล

ถ้าจะปรารถนาลาภสักการเงินทอง ให้นั่งพะแนงเชิง หันหน้าไปสู่ทิศบูรพา ให้นั่งทำกลางแจ้งบริกรรมพระคาถาหัวใจพระกรณีย์ ๑๐๘ คาบ ชนทั้งหลายจะพากันมาบูชา นำลาภสักการมาให้

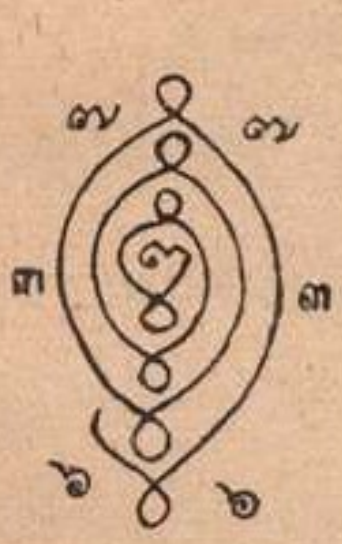
ถ้าจะยาตร่าไปที่ใด ๆ ก็ดี จะไปประจญกับข้าศึกสัตรูก็ดีให้รำลึกถึงคุณพระพุทธเจ้า คุณพระกัจจายน์เถร ให้บริกรรมด้วยคาถาน ๑๐๘ คาบ แล้วไปเถิดจะมีชัยชะนะแล

ถ้าจะปรารถนาให้เป็นกำบัง จึงให้เขียนยันต์อุณาโลม ใส่ลงในหน้าผาก แล้วจึงเสกให้ได้ ๑๐๘ คาบ ให้เย็บกระทง ๓ มุมใบหนึ่งใส่เหล้าข้าวเนือปลา ข้าวตอกดอกไม้ธูปเทียน แล้วจึงเอาไปเส้นสรวงบัดพลีเอาเถ้าผีตายพราย อันตายในวันเสาร์ วันอังคารจึงให้อธิษฐานเอาเถิด แล้วให้กลั้นใจหยิบเอาเถ้านั้นมา ๓ หยิบ เสร็จแล้วให้แต่งเครื่องบูชา ข้าวตอกดอกไม้ธูปเทียน นำไปสักการะบูชาพระพุทธรูปองค์ที่มีรังแมงใญ (รังหมาล่า) บีดพระเนตรอยู่ ถ้าบีดอยู่ข้างซ้ายถ้าจะเอาให้เอามือเราบีดพระเนตรข้างขวาก่อน ถ้าบีดอยู่ข้างขวา ให้เอามือเราบีดพระเนตรข้างซ้ายก่อนแล้วจึงอธิษฐานเอาดินรังแมงใญ (รังหมาล่า) นั้นมาประสมเถ้าผีพราย ปั้นเป็นแท่งดินสอเสกด้วยคาถาหัวใจพระกรณีย์ ๑๐๘ คาบ เมื่อจะใช้ให้เอาแท่งดินสอนั้นเขียนอุณาโลมใส่ลงที่หน้าผากเสกเสีย ๗ คาบไปเถิดเป็นกำบังแล ถ้าจะแก้ให้เอาน้ำล้างเสีย (อุณาโลม)

อนึ่ง ถ้าผัวเมียเขาอย่าร้างกันไปช้านานแล้วก็ดี นับเป็นเวลาแรมปีถ้าจะปรารถนาให้คืนดีกัน จึงให้ไปเอาดินที่ท่าน้ำ อันคนเขาขึ้นลงกันมาขาดสาย เอามาประสมกันเข้าปั้นเป็นรูปหญิงชาย เขียนชื่อผู้หญิงและผู้ชายใส่ในกระดาษเอาชื่อหญิงยัดใส่ในหัวอกรูปชาย เอาชื่อชายยัดใส่ในหัวอกรูปหญิง จึงเอารูปทั้งสองนั้นแปรหน้าเข้าหากันให้กอดกันเข้าไว้ เสกปรุนให้ได้ ๑๐๘ คาบ แล้วจึงเอาใส่ในหม้อใหม่เส้นเสีย ๓ วัน ให้เสกรูป

นั้นให้ได้ ๓ วันวันละสามหน หนละ ๑๐๘ คาบ แล้วจึงเอาไปใส่ไว้ใต้เชิงตะกอน ให้อธิษฐานว่า พระเพลิงเจ้าเอยท่านร้อนฉันใดก็ขอให้คนผู้นั้นร้อนฉันนั้น ให้มีจิตใจเสน่หาเดือดเนื้อร้อนใจ อยู่มิได้ให้ผู้นั้นกลับมาหาซึ่งกันและกันเถิด

ท่านให้ไปพลีเอาขมิ้นมาเสกให้ได้ ๑๐๘ คาบ แล้วให้ตากแดดไว้ให้เสกไปทกวัน วันละ ๑๐๘ คาบ ตากแดดเสียให้แห้ง เมื่อจะมีที่ไปจึงเอาขมิ้นนั้นมาฝนระคนกันเข้ากับจันทร์แดง ให้ทาหน้าและเจิมที่ๆ ราษีประจำอยู่ตามวันเกิด เข้าหาสมณพราหมณาจารีย์ เจ้านายผู้คนหญิงชายทั้งหลาย เห็นหน้าเราเข้า ให้บังเกิดความรักใคร่มีเมตตาสงสารแล ปรารถนาสิ่งใดๆ ก็ดีย่อมได้ดังความปรารถนาแล

ยันต์ลงลูกหิน

ยันต์ลงแม่หิน

อนึ่ง ถ้าจะทำให้เป็นคงกระพันชาตรี ให้ลงยันต์ที่ลูกหินบดและยันต์ลงหน้าหินบด แล้วให้ลงพระกรณีย์ลงไปด้วย จึงเอาว่านเพชรน้อย ว่านเพชรใหญ่ ว่านเพชรสังฆาฏ หินแลง แม่เหล็ก สรรพยาทั้ง ๕ สิ่งนี้เอามาผสมกันเข้า ใส่หินบด เมื่อจะบดยานั้น ให้ตั้งเครื่องสักการะบูชาให้จงดี เสกยานั้น ๑๐๘ คาบ แล้วจึงเอายานั้นปั้นเป็นรูปหนุมานเมื่อปั้นแล้วให้เสกอีก ๑๐๘ คาบ จึงเอาใส่ขันสำริดบีดผนึกให้ดี เอาไปฝังไว้

ในป่าช้าที่ดุ ๆ ดูให้ชอบกล ผั่งเอาไว้ ๓ วัน ให้ไปเสกทุก ๆ วัน ละ ๑๐๐๐ คาบ ครบสามวันจึงชุดขึ้นมาเถิด เอาเก็บไว้ให้จงดี เมื่อจะไปในสถานที่ใด ๆ จึงให้เอาพระหนุมาณนั้นมาเสก ๙ คาบ เอาไปด้วยอยู่คงทนนักสารพัดอาวุธพ้นแทงมิเข้าเลย ทั้งเป็นเสน่ห์แก่ชุนนางท้าวพระยาหญิงชายทั้งปวงด้วย

ถ้าจะคัดอาวุธปืนไฟหน้าไม้ทั้งปวง ให้อมพระหนุมาณเข้าไว้แล้วเพ่งตาดูของสิ่งนั้น เอาหัวแม่เท้าขวากดหัวแม่เท้าซ้ายไว้ เอาฉันดุนเพดานภาวนาหัวใจพระกรณีย์ เดินหน้าถอยหลังให้ได้ ๙ คาบ อาวุธเหล่านั้นแตกหักขาดสิ้นแล

ถ้าจะมิให้ยิงออก ให้เอามือของเราทั้งสอง ยกขึ้นอุดหูทั้งสองข้างไว้ ภาวนา ๑๑ คาบ ยิงมามิออกเลยเผอิญให้ด้านไปหมด

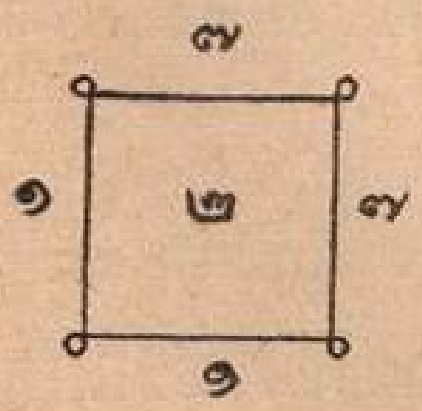
ถ้าจะสกดให้หลับ ให้เอาใบมัน ใบแค ใบหญ้าใต้ใบ ใบกระทืบยอด ใบผักกระเฉด ใบชุมเห็ด ใบหิงหาย ใบน้ำเต้า ใบพระกราบ รากสกดชรณี ดีปลากด เถ้าผีพราย กระดูกผีพราย ตาแร้ง ตากา ตางูเห่า ศิริยาทงนบทประสมเข้ากันให้จงดี จึงเอากวนกับรักคะเนว่าพอจะปั้นได้ จึงให้ปั้นเป็นรูปพระหนุมาณนั่งยอง ๆ เอามือทั้งสองบีดตาไว้ จึงให้ไปเสกในป่าช้าให้ได้ ๑๐๐๐ คาบ ให้ไปเสกในป่าช้าตั้งมณฑลวงสายสิญจน์ ๓ รอบ ดาษเพดานเบื้องบนด้วยผ้าขาว ๓ ชั้น มราชวัตรฉัตรธง ฉัตรอันหนึ่งให้ทำเป็น ๕ ชั้น บายศรีสำรับหนึ่ง เครื่องกระยาบวชข้าวตอกดอกไม้ แบ้งหอม น้ำมันหอม กระทำการสักการะบูชาให้จงดีเถิด เมื่อทำเสร็จแล้ว จะไปในที่ใดก็ดีจึงให้เสกพระหนุมาณนั้น ๓๑ คาบ เอาติดตัวไปด้วยเถิด เข้าไปในบ้านใด แม้ว่ายังเจรจากันหรือกระทำกิจการใด ๆ ก็บังเอิญให้หลับอยู่

กับสิ่งนั้นแล แม้ว่าจะโกนหัวเขาเสียหมดทั้งเรือน หรือจะเสพกามคุณด้วยหญิงนั้นกมรู้สึกตัวเลย ผู้ใดได้กระทำไว้ได้แล้วเสมือนหนึ่งได้แก้วมณีโชติของพระเจ้าจักรพรรดิ แลอาจให้สำเร็จสมความปรารถนาแล

ถ้าแลว่าสัตรูทั้งหลาย จะทำอันตราย จึงให้เขียนอักขระทั้ง ๔ ตัว ลงในฝ่ามือ แล้วจึงเสก ๗ คาบปรบมือร้องตวาดออกไปเถิด อาวุธตกจากมือกระจัดกระจาย เผอิญให้ยืนตัวแข็งอยู่ทีนั้นแล

ถ้าจะให้เขารักกัน ให้เอาขผึ้งมาปั้นเป็นรูปผู้หญิงผู้ชาย เขียนชื่อผู้หญิงใส่ในอกผู้ชาย เขียนชื่อผู้ชายใส่อกผู้หญิง เอารูปทั้งสองนั้นหันหน้าเข้าหากัน แล้วเอาใบรักมาห่อรูปทั้งสองเข้าเอาด้ายสายพรหมจารี ๗ เส้น พันรูปหุ่นเข้า เอาแป้งหอมน้ำมันหอมเจิมทารูปหุ่นนั้น เสกด้วยพระคาถาน ๓๐ คาบ แล้วเอาใส่ในหม้อใหม่ ให้เอาไปฝั่ง ในที่ป่าช้า ให้ทำกระทง ๔ มุมใส่เหล้าข้าวเครื่องเส้นเนื้อพล่าปลายำ นำไปเส้นวักผีในป่าช้านั้น เมื่อเวลาจะฝั่งให้พิษฐานว่า ให้คนทั้งสองนี้ จงมีน้ำใจรักใคร่กันไปแต่เวลานี้ บัดนี้จนตราบท้าวเท่าวันตายเถิด

ถ้าเรามิให้คนร้ายทั้งหลายทำอันตรายเราได้ ให้ภาวนา ๕๐ คาบ สัตรูทั้งหลายทำอันตรายแก่เรามิได้ เผอิญให้ตกใจกลัวเรายิ่งนัก ถ้าเราจะไปสู่ราชสกุล ท้าวพระยาชุนนางสมณพราหมณาจารย์ทั้งหลาย ให้เสกเมี่ยงหมาก ๓ คาบ กิน แล้วเขียนยันต์ลงหน้าหินฝนจันทร์

แล้วฝนกระแจะจวงจันทร์นั้นลง เสก ๓ คาบ ทาหน้าทาตาทาตัวตามที่ยันต์นั้นอยู่ไปเถิด ท้าวพระยาชุนนางสมณพราหมณาจารย์ทั้งหลายครั้งเห็นหน้าเราเสน่หาเรานักหนา มีใจรักใคร่ให้เหมือนดังเรานี้เป็น

ลูกรักอันบังเกิดในอุทรแล ถ้าจะสระหัวเราให้มีชัยชนะแก่สัตรูทั้งหลาย ให้ต้มส้มป่อย มะกรูดแล้วเสก ๒๑ คาบ สระหัวเถิด เราจะมีสิริสวัสดิมงคลยิ่งนักแล ถ้าจะบังชวอัดใจ ให้เย็บกระทง ๓ มุม ใส่เครื่องกระยาบวชบูชาด้วยข้าวตอกดอกไม้ธูปเทียนชวาลา ไปพลีเอากิ่งไทรอันชี้ไปทางทิศตะวันออกมา แล้วเอาผ้าดำคลุมหัวออกมาอย่าให้ใครเห็น แล้วแกะเป็นพระกัจจายน์เถรเจ้า เสกให้ได้ ๑๐๐๐ คาบ แล้วไปเถิด เมื่อจะไปที่ไหน เสก ๗ คาบ แล้วอมไปเถิด เป็นกำบังอัดใจแล ถ้าจะกระทำมงคลกันสรรพผีปีศาจราชทูต และภูติพลายทั้งหลายประการต่างๆ นานา จึงให้เอาด้าย ๓๑ เส้น ทำเป็นมงคลเสกด้วยพระคาถา ๑๐๘ คาบ แล้วให้สรวมศีรษะไป ผีปีศาจทั้งหลายเกรงกลัวสันแล แม้นเดินทางไปพบเสือช้างแรดควายและวัวเถือนสัตว์ร้ายทั้งหลายจะกระทำร้ายแก่เรามิได้เลย บังเกิดเป็นอำนาจและตะบะเดชะ ฝูงสัตว์ทั้งหลายพากันคร้ามเกรงมีจิตใจเคารพนบนอบเรายิ่งนักหนาแล

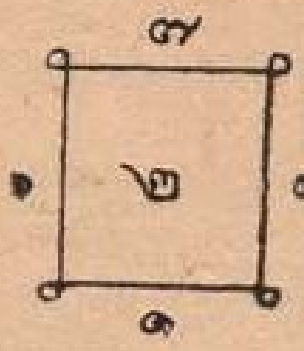
ถ้าจะทำเทียนเทพรำจวน ให้เอาขผึ้งขาวหนัก ๑ บาท ดูกมะกล่ำขาวตอกอัญชัญขาว กรีสณา กลำพัก ชมด พิมเสน หัวกะอาย ยาทั้งนบดให้เป็นผงประสมกันเข้า จึงเอากระดาษมาลงอักษรคาถาทั้ง ๔ ตัวนั้น ทำเป็นไส้เทียนควั่นเป็นเล่มเข้าลง นะโมพุทธายะ ทำเทียนนั้น เสกด้วยหัวใจพระกรณี ๑๐๐๐ คาบ เมื่อจะใช้ให้เสกอีก ๑๐๘ คาบ จึงจุดขึ้นเถิด เทียนเล่มนี้เป็นเทียนระเบิด แม้ว่าเขาจะฝังทรัพย์ไว้เป็นของลับแลกดี จุดเทียนนี้ขึ้นบังเอิญให้เห็นปรากฏแก่ตาเราแล

ถ้าจะทำความให้สูญ ให้เขียนชื่อคู่ความใส่ลงในกระดาษจึงเอาหอยโข่งตายพราย ที่ฝามันยังปิดอยู่มา เอากระดาษชื่อนั้นยัดใส่เข้าไปใน

ปากหอยโข่ง แล้วปิดฝานั้นเสียให้สนิทเสก ๑๐๘ คาบ เอาผึ้งไว้ที่ใต้กระได เวลาผึ้งให้เอาหนังวัวทับหอยโข่งนั้นลงไปแผ่นหนึ่ง แล้วให้เอาหนังสือทับหนังวัวลงไปแผ่นหนึ่ง เรามีชัยชะนะแก่คู่ความนั้นแล

ถ้าจะจากไปแห่งใด ๆ ก็ดี ให้เอาใบมะขามมาตากแห้ง เสกด้วยคาถาหัวใจพระกรณี ๓๐ คาบ แล้วให้โปรยไว้ในเรือนและนอกชาน ถ้าหากใครขึ้นไปบนบ้านใบมะขามที่โปรยไว้กลับเป็นตัวต่อไล่ต่อยเอาผู้นั้นแล

ถ้าทำให้สตรีภาพมีใจรักใคร่ ให้เขียนชื่อผู้หญิงนั้นใส่กลีบดอกไม้ จะเป็นดอกอะไรก็ได้เสก ๙ คาบ ให้เอาทัดหูไปเถิด ไปเจรจาหรือไปให้เขาเห็นหน้ารักเรานักแล เสกชื่อผงสำปากก็ได้ให้เสก ๙ คาบ สำปากแล้วไปเจรจาเถิด บังเกิดมนาใจรักเรา อนึ่งท่านให้ชื่อสผงสำปาก ๓ เจ้า เอามาเสก ๓๐ คาบ แล้วเอาไว้ใช้สำปากเราเป็นเมตตามหานิยมดีนัก คาถาเมื่อพรายแก้วเสกชื่อผงให้แม่ไปชื่อนางพิมก็ได้แล

ถ้าจะไปหาสมณชีพราหมณาจารย์ท้าวพระยาชุนนางผู้ใหญ่ท่านจึงให้เขียนยันต์นี้ลงในแป้งหอม น้ำมันหอม ลงกระแจะจันทร์ จึงให้เสก ๓๐ คาบแล้วทาหน้าทาผมไปเห็นหน้าเราแล้วมีความรักใคร่สงสารแล

ถ้าจะสกดให้หลับทั้งครัวเรือน ให้เขียนชื่อคนในบ้านนนทั้งหมดใส่กระดาษ ทำเป็นใส้เทียน เอาชื่อผงมาหนัก ๑ บาท ควั่นเป็นเทียนเข้าจึงเสกให้ได้ ๑๐๘ คาบ แล้วเอามะนาวมา ๓ ลูก เสก ๗ คาบ จึงขว้างเข้าไปในบ้านนั้น เอาข้าวสารมาเสก ๑๓ คาบ โปรยแต่ปากประตูบ้านเข้าไปแล้วจึงจุดเทียน เอามือปิดตาปิดปากเราไว้ จึงยกเท้าย่างเข้าไปในบ้านนั้น ๗ ก้าว แล้วจึงเดินขึ้นไปเถิด แสงเทียนส่องเข้าไปถึงไหน คนที่นอนก็หลับนิ่งอยู่หมดสิ้นแล

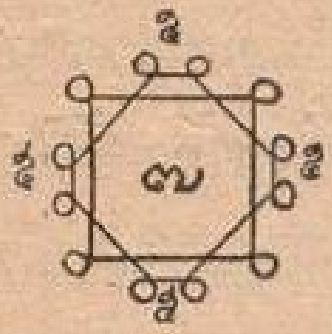
ถ้าจะทำให้เขาเจ็บในที่อวัยวะส่วนไหนก็ดี ให้เอาดินรอยตีนมาประสมกับดินในป่าช้า ๗ แห่ง เถ้าผีตายโหง ๑ เถ้าผีตายพราย ๑ ปั้นเป็นรูปขน เขียนชื่อใส่ไว้ในอกรูปนั้น ถ้าจะให้เจ็บตรงไหนให้เอาหนามแทงเข้าไปที่ตรงนั้น เอาเหล้าข้าวมาเส้นเสี่ยแล้วจึงเอาไปฝังป่าช้าลึกศอกหนึ่งเศก ๑๐๘ คาบ ถ้าจะแก้ให้ขุดขนมาเสี่ย ๖๏

จบอุปเท่ห์พระกรณีเพียงนี้

พระคาถาหัวใจพระไตรสรณาคม

๏ พุทธะสังมิ ๖๏

๏ สิทธิการิยะบุคคลผู้ใดจะใคร่หาหัวใจพระไตรสรณาคมเมื่อได้เนื้อแท้คือยอดศีล ๔ ตัวแล้ว ท่านให้ใช้ตามอุปเท่ห์ดังกล่าวนี้ ท่านให้เรียกเจ้าขนมมา จึงเขียนยันต์นี้ใส่ผ่ามือเรา ให้กลั้นใจภาวนาพระคาถายอดศีลนี้จนสุดจิตเต็มกลั้น จึงเอามือตบลงที่หน้าอกเมื่อเจ้าขนมมาแล้วจึงให้เอ่ยว่า เจ้าเอยเราขอขนมกินแล้วจึงกินเถิด กินแล้วอย่าเพิ่งลุกไป ให้นั่งภาวนาจนกระทั่งเจ้าขนมลุกไปเอง เพราะลืมไปว่าเราให้เงินแล้ว ครั้นเขาไปแล้วจึงค่อยลุกขึ้นเถิด

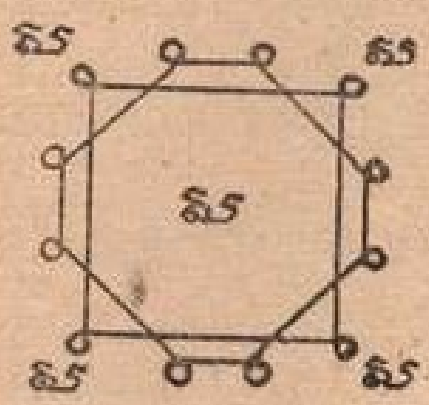

กลหนึ่งให้เอาขนมกับปูน

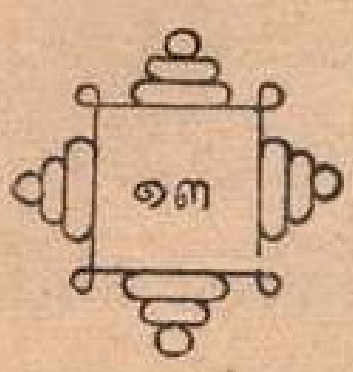
ยันต์นี้เขียนใส่มือซ้าย ลองดู ให้เขียนยันต์นี้ใส่มือขวา แล้วเอาขนมใส่ผ่ามือข้างขวา เอาปูนใส่มือข้างซ้าย เอาผ่ามือทั้งสองประกบกันภาวนายอดศีลจึงเต็มกลั้นเอามือขวาประกบกับมือซ้าย ภาวนาสักคู่หนึ่งจึงเผยมือออก ขนมกับปูนอยู่คนละต่างหาก

กลหนึ่ง ให้ซื้อน้ำมันหอมมา ๓ เจ้า อย่าต่อเขาเลยจงเชิญนั่งคน ใส่ในใบรักซ้อน ภาวนาเสกได้ ๓ ที จึงเอาใบรักใส่ลงลองน้ำมันหอม

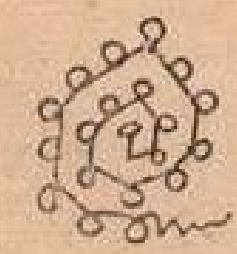

นั้น เสกน้ำมันนั้นอก ๑๐๘ คาบ จึงเอาน้ำมันนั้นทาที่ตัวหนู กับแมว เมื่อทานั้นให้ว่า สัตว์ทั้งสองเอ๋ย ข้าขอเถิดอย่ากัดกันเลย แล้วให้ภาวนาพระคาถาแต่ในใจ ปล่อยให้หนูกับแมวนั้นอยู่ด้วยกันมิกัดกันเลย

กลหนึ่งท่านให้ภาวนายอดศีล ออกไปยืนกลางแดด เอาเท้าขวาเหยียบเท้าซ้าย เอานิ้วชี้กัน ยืนคนเดียว แล้วเอายันต์ใส่ผ้ามอกลั้นใจภาวนาให้จงดี เอายันต์ตบหน้าผาก แล้วจึงภาวนาดูเงา เงาจะค่อย ๆ หายสิ้นแล

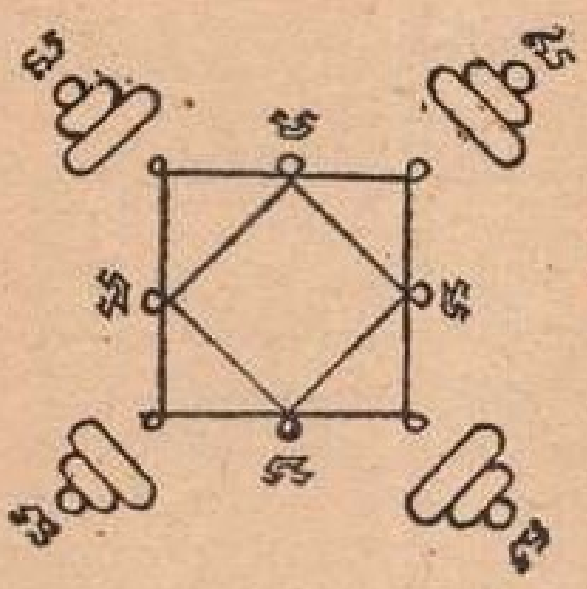

กลหนึ่งให้เอาลูกมะนาวในกำมือไปทางทิศตะวันออกเอามะนาวต้นเพิ่งจะมีผล จึงเอายันต์ใส่ลูกมะนาว จึงเอาคาถายอดศีลนั้นภาวนา ๑๐๘ ที จึงว่าเจ้าเอ๋ยข้าขอโทษเถิด แล้วผ่ามะนาวนั้นออก น้ำหวานเป็นน้ำอ้อย กลีนมะนาวไม่มีเลย ผู้ใดได้พบคาถายอดศีลผู้นั้นเหมือนได้พบพระพุทธเจ้าแล

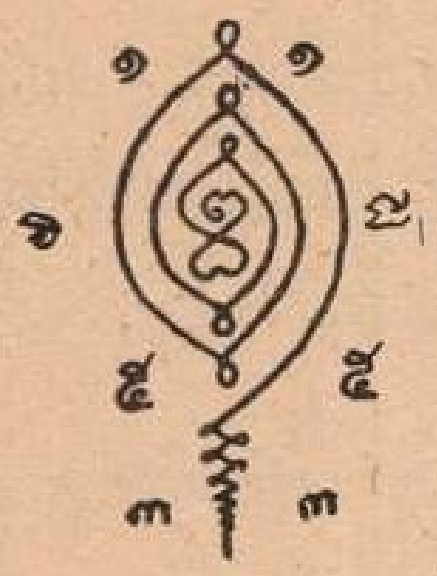

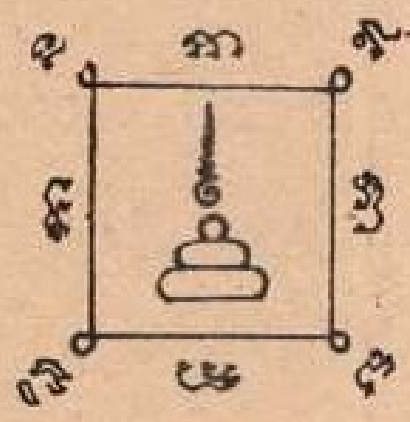
กลหนึ่งถ้าปรารถนาจะให้เป็นมหาละลวย ให้เอายันต์เขียนใส่ใบชุมเห็ดเล็ก ๗ ที แล้วจึงเอาติดเพดานไป ภาวนาด้วยพระคาถายอดศีลอย่าได้ขาดเลย แม้หญิงอุ้มลูกอ่อนมาเอ่ยปากขอได้ก็ต่อเมื่อไปถึงบ้านแล้ว จึงรู้ว่าลูกหายไป และก็รู้ว่าใครเป็นคนเอาไป

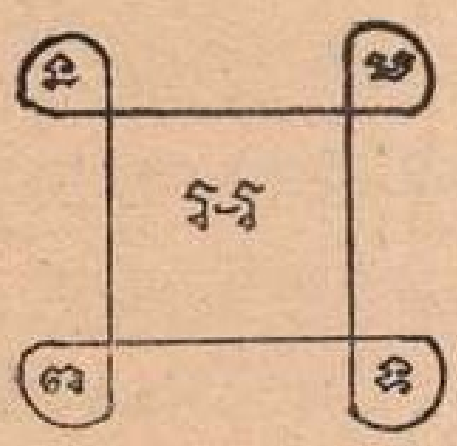
ถ้าจะให้แคล้วคลาดคงทน ให้เอาใบโพธิ์ที่พลิกกลับไปหาตน เมื่อจะเอาให้ว่าคาถาไตรสรณาคม ๓ ที กราบลง ๓ ที ลับเงาเข้าไปเอาแล้วเขียนยันต์นี้ใส่ในใบโพธิ์ เอาใส่ในผ้าโพกก็ได้ อมไว้ก็ได้ แม้นมีนจะมาเป็นห่าฝนมิถูกเราเลย ถึงแดดจะร้อนเหมือนหัวจะแตกก็มิร้อนเลย ถึงฝนจะตกก็มิเปียกแล ภาวนาไว้อย่าขาดปากเลย เป็นคงกระพันชาตรีวิเศษนักแล

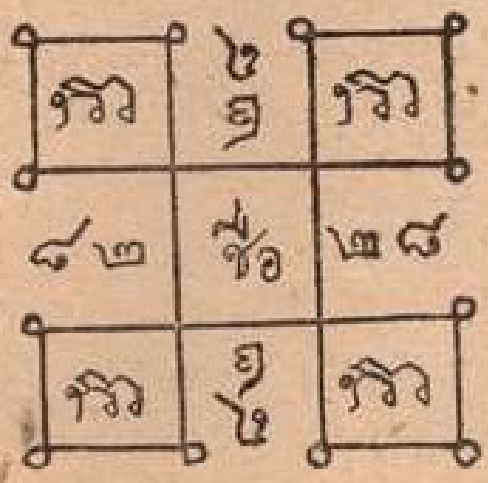
ถ้าจะเสกน้ำมันหอมก็เดือดขึ้นมาแล ถ้าจะปรารถนาสิ่งใด ให้ภาวนาด้วยยอดศีล ๑๐๘ จบ ได้ดังปรารถนาแล ให้ลงยันต์นี้ใส่ผ้ามือเสก ๑๐๘ คาบ ตบหน้าผากภาวนาไป ขอสิ่งอันใดๆ สมความปรารถนาแล

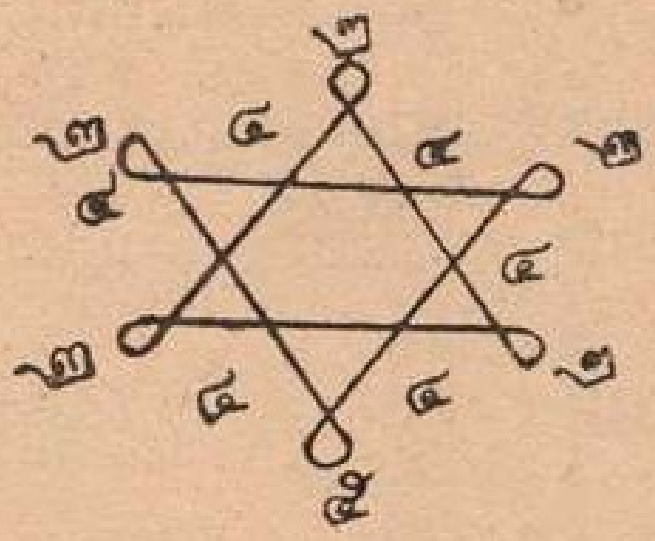
ยันต์นี้ลงใบระงับ เมื่อจะเสกเอาลิ้นแทงเพดาน ให้ชิดรายฟัน แล้วเสกด้วยพระคาถายอดศีล ๑๐๘ คาบ ติดเพดานไประงับสัตรูแล

ยันต์นี้ลงใบหิงหาย เสก ๑๐๘ คาบ ลงคาถายอดศีลในที่ว่างเปล่านั้นแล้ว กลั้นใจเสก ๓ คาบ บีดกระหม่อมไปมิเห็นตัวเราเลย

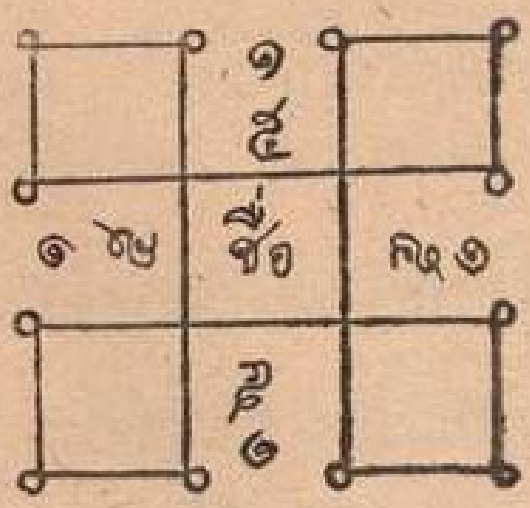
ยันต์นลงใบเต่าร้าง

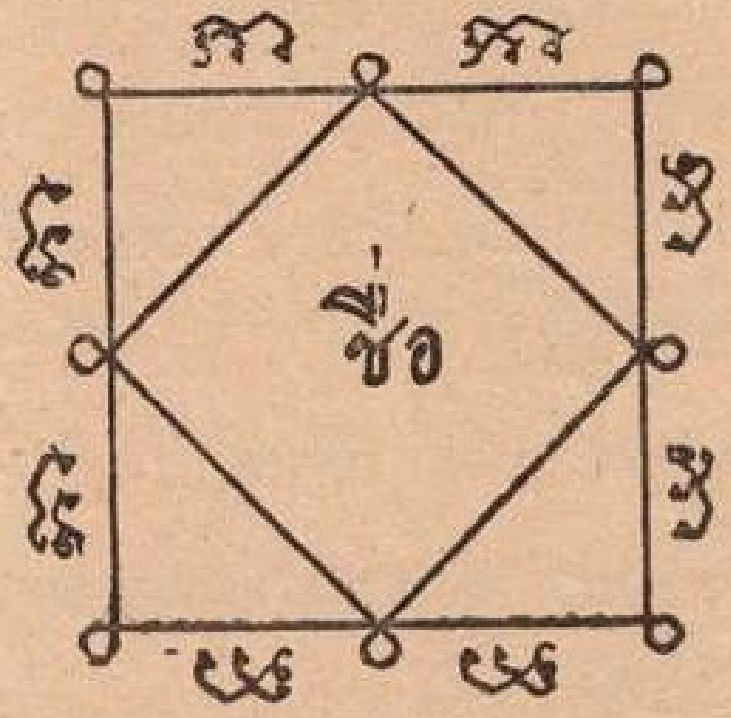
ยันต์นลงใบจากคู่กันแล

ยันต์ทังมองนให้ลงชื่อใส่ในกลางยันต์ ให้เอารากกำจายฝนทาหน้ายันต์แล้วประกบกันเข้า ผังบ่าซ้าแลทางสามแพร่งเอกขาดกันแล

ถ้าจะให้สตรีภาพมาหาเรา ให้เอาใบรักกับใบสวาสดิมาลงชื่อแล้วลงยันต์ประทับชื่อเสก ๑๒ คาบ เอามาประกบกันเข้า แล้วเอาด้ายสาวพรหมจารีย์ ๓๒ เส้น พันให้ติดกัน ให้เอาไปเสกที่บ่าซ้าแล้วเอามาไว้ที่ใต้ที่นอน เวลาตอนหัวค่ำให้ภาวนา ๓ ที่ เมื่อเวลาเที่ยงคืน ๗ ที่ และเมื่อเวลาจะใกล้รุ่งอีก ๑๑ ที่

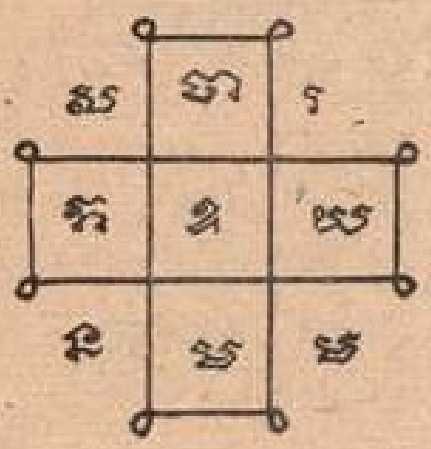

ยันต์นลงใบสวาสดิ

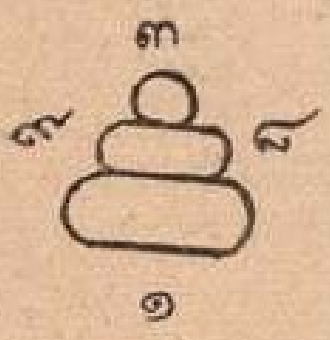

ยันต์นลงใบรัก

ถ้าจะให้หญิงมาหาเรา ให้เขียนชื่อลงกระดาษ เอาพระคาถาล้อมชื่อ เอากฤษณา กลำพัก ชมด ดอกรักซ้อน ผสมกับเทียนหนัก ๑ บาท ควั่นเป็นเทียนตามถวายพระ ๓ วันมาหาเราแล

ให้เขียนยันต์นี้ใส่ก้นตลับ เอาขผึ้งใส่ลงเสก แล้วใช้ส่ปาก ใครเห็นหน้าเรารักเราดังลูกในอุทรแล ถ้าจะขอสิ่งไร ๆ ไม่ขัดเลย ถ้าจะขอเงินทองก็ได้ ท่านให้เอาข้าวตอกมาเสกด้วยคาถา๑๐๐๐๐ ที่เป็นเงินบาทแล ถ้าจะมิให้ขะโมยลักทรัพย์ไปได้ให้เสกพลู ๑๗ ที่ เคยวพ่นของเราไว้ขะโมยลักไปมิได้เลย ถ้าจะเสดาะโซ่คาข้อตรวนจูกในท้อง เสกน้ำรดออกแล ถ้าจะบังมิให้เห็นตัวเรา ให้เอากฤษณา กลำพัก พิมเสน ขอนดอก หิงหาย รักซ้อน ดอกมลิซ้อน กะบังเกวียน เมื่อจะเอา ๆ ที่ปากดุมเกวียนเทียนเล่มหนึ่งจุดถวายพระ แล้วขูดเอามาผสม แล้วให้เสกจนกว่าบดยาเสร็จปั้นเป็นแท่งไว้ เมื่อจะทำการสิ่งไร ให้เอายานั้นฝนกับยันต์ ทิ้งหน้าหินฝนจันทร์ แล้วจึงฝนยานั้นเสกให้ได้ ๑๑ ที เอายานั้นทาหลังตาทั้งสองข้าง ไปเถิดมิเห็นตัวเลย ครั้นถ้วน ๗ วันแล้ว จึงเอามะกรูดส้มป่อย เบี้ยแก้ มาสระหัวเห็นตัวแล ท่านให้เอายานั้นทามือหักโซ่ตรวนข้อคาออกได้แล

ถ้าจะดำน้ำให้เขาแพ้แก่เรา ให้เขียนพระคาถายอดศีลล้อมองค์พระนี้ลงกระดาษ จึงเอาขผึ้งแช่งห่อเข้า เสก ๑๙ ที ก็ได้ ๑๑ ก็ได้ แล้วเอาอมใส่ปากไว้ ดำน้ำได้ทนนานแล

ถ้าเป็นความจะให้ชนะ ให้เอามะกรูด ๗ ลูก ส้มป่อย ๗ ฝัก ขมิ้น ๗ แว่น กระทือยอด ๗ ใบ มาสระหัวเสีย ให้เขียนชอตุลาการ ชอคู่ความทั้งหมดใส่กระดาษ แล้วเอาพระคาถาล้อมชอ เสก ๗ ที หรือ ๘ ที ใส่ลงในขันน้ำสระหัว เสร็จแล้วเอาของเหล่านั้นไปลอยน้ำเสีย ความจะอธิษฐานเกิดความชนะแล

ถ้าจะคัดเรื่อให้เสก ๓ หรือ ๗ ที สาดน้ำไปเราชนะแล ถ้าจะคัดวัวควายช้างม้า ให้เสกน้ำมนต์ ๓ หรือ ๗ ที พรมแผ่นดินลง วัวควายช้างม้า ถูกเข้าวงไปมิได้เลย ถ้าจะคันหรือชกมวยกันให้ว่าคาถาน จะทำอันตรายเรามิได้เลย บังเกิดความหวาดกลัวเราแล

ถ้าจะหุงขผง ให้เอาขผงแขงแผ่ให้บาง เขียนคาถาลงในแผ่นขผงนั้น แล้วเสก ๓ ที เอามาประสมกับยาเหล่านั้น พิมเสน กฤษณา ดอกรักซ้อน น้ำมันหอม ให้หุงด้วยบาตรเอาไม้รักเป็นฟืน ตั้งมณฑลจงดี หุงแล้วเอามาเสก ๗ หรือ ๑๐ ที ส่ปากทาหน้าตาเราไปเถิดขอสิ่งอันใดได้ดังปรารถนาแล

ถ้าจะไปหาขุนนางท้าวพระยา ให้เสกน้ำอาบ ๓ ทีไปเถิด ท่านโกรธมิได้เลย ถ้าจะกันธนูหน้าไม้ปืนไฟหอกดาบให้ภาวนาไว้แคล้วคลาดสันแม้นจะขอลูกสาวเขา ให้ลงนะพินธุใส่ในกระดาษ ลงชื่อใส่ในนะพินธุนั้น แล้วเสกด้วย นะรานะระหิตัง ๓ ที แล้วเสกด้วยคาถาน ๑๐๘ ที ทำเป็นใส้เทียน ตามถวายพระไว้หน้าพระแล้วจึงภาวนาไปจนกว่าจะถึงผู้ที่จะขอแล้วเอ่ยปากเถิดมิขัดเลย

ยันต์นเดอนข้างแรม ยันต์นเดอนข้างขน

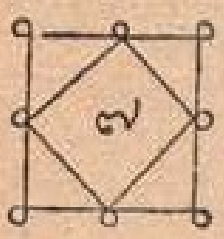
ถ้าจะทำข้างขนให้ใช้ ยันต์ข้างขน ถ้าจะทำข้าง

พรมให้ใช้ยันต์ข้างแรม ให้ลงใส่ผ้ามือ แล้วเอาขผงส์ปากขยลงใน

ผ้ามือนั้น จงเสกตามกำลังวัน เอา ขผงส์ปากเราแล้วจงเอา

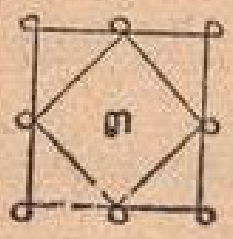
ยันต์นลงตบหน้าผาก แล้วเสกจันทร์ ฝนทาเดินภาวนาไปเถิด

เป็นมหานิยม ขอข้าวของสิ่งไร ๆ เขา ย่อมได้ดังความประสงค์

ยันต์นให้ลงใส่ในผ้ามือ แล้วเสก ๓ ที ตบหน้าผาก

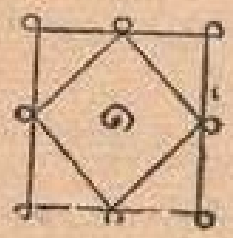
เราเดินไปเป็นกำบัง คนมิเห็นตัวเราแล

ยันต์นถ้าจะสกด ให้เขียนยันต์นบีดตาเราทั้งสองข้าง

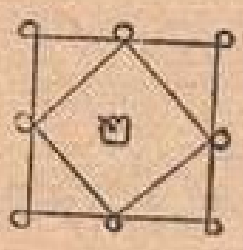
เสกด้วยคาถาน ๗ ที เสียก่อน แล้วจงเบีดตาขนไปเถิดหลับ

ส์นแล ถ้ามิหลับมิเห็นตัวเราเลย

ถ้าจะทำเสน่ห์ ให้เขียนยันต์นลงผ้ามือ ลงพลางเสก

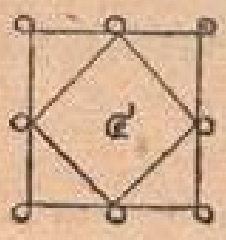
พลาง จับแขนเอาเถิด อ้าปากมิออกแล ถ้าจะเดินทางกลาง

ดลาดให้เขียนยันต์นใส่ชายผ้าทั้งสองข้าง แล้วจงให้ขอดเป็นหัว

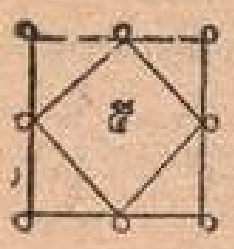
พิรอด แล้วเขียนยันต์นเอาปะเข้าทพุง เราเดินไปเถิด หยิบของ

กินมิเห็นตัวเราเลย ถ้าจะมิให้อ้าปากออก ให้เขียนขื่อใส่ชาย

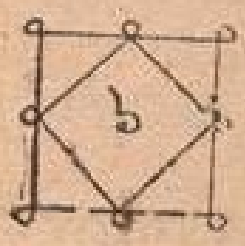

ผ้าทั้งสอง ทำเป็นพระพิรอด จับหัวส์นเอาเถิด ปากอ้ามิออก

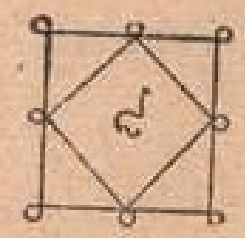
เลย ให้ลงยันต์นใส่ในมือทั้งสองข้างแล

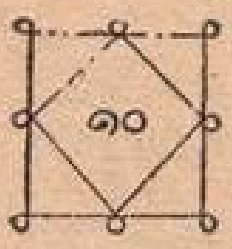
ถ้าเป็นความให้เขียนยันต์ต้น ใส่ในชายผ้าทั้งสองใส่พกด้วย แล้วเสกด้วยคาถา ๓ หรือ ๗ ที ให้เสกทั้งชายพกและชายผ้า แล้วเอาชายผ้านั้นรองนั่งทับไว้ ว่าความแพ้เราแล

ถ้าจะให้อยู่คงทนต่ออาวุธทั้งปวง ให้เขียนยันต์นี้ลงกระดาษแล้วใส่ลงในขวด เสก ๓ ที ใช้ทางอยู่คงดีนัก

ถ้าจะคัดปืนมิให้ออก ให้เขียนยันต์นี้ใส่ในฝ่ามือและภาวนาพระคาถาเดินออกไปยืนห่าง ๓ วา ให้เขายิงเถิด มิถูกเลย ถ้ากำยันต์ไว้ให้แน่น ปืนแตกแล ถ้าจะให้แคล้วคลาด ให้เขียนยันต์นี้ใส่นมทั้งสองข้าง เสก ๓ ที เดินไปภาวนาไป ถึงขวากปักไว้สักเท่าไร ๆ ก็ดี มิถูกต้องเลย ปืนยิงมาเป็นห่าฝนก็มิถูกแล

ถ้าจะมิให้ควายขวิด งูเสือแรดหมูหมีจะทำร้ายเราให้เขียนยันต์นี้ ใส่ฝ่ามือเสกด้วยคาถา ๓ ที ให้ตบอก ตบหลัง ตบหน้าผาก ตบคางอยู่คงแล

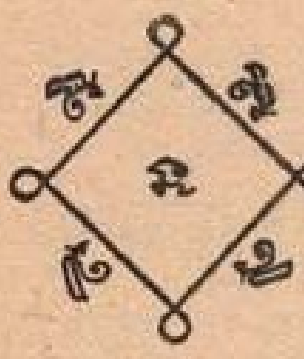

ถ้าจะเดินบนน้ำ ให้เขียนยันต์นี้ลงกระดาษเสก ๑๐๐๐ ที เอายันต์ผูกข้อมือ ๒ ข้าง ข้อเท้าทั้ง ๒ ข้าง ลง ๔ ยันต์ด้วยกัน เดินไปได้บนน้ำ ตัวเบาเป็นสำลีแล ถ้าจะทำให้ควายรักคอก ให้เขียนยันต์นี้ลงก้นขันเอาน้ำใส่เสกน้ำ ๑๐๘ ที เอาน้ำมนต์พรมคอก ๓ วัน แล้วจึงเอาควายใส่ ควายรักคอกแล ถ้าจะโมยลักควายไปให้เขียนยันต์นี้ลงในกระดาษ เสก ๗ ที เอาผึ้งไว้ในคอกกลับมาแล ถ้ามาแล้วให้เอายันต์นี้นขนเสีย ถ้าจะขัดเชิงให้เขียนยันต์นี้ใส่ประตูคอก เสกด้วยคาถา ๗ ที ◎ นะโมกาย ควายมาหาคอกกูเอง สวาหะ ◎ แล้วจึงเอายอดศีลเสกอีก ๗ ที ไปมิได้เลย เวียนอยู่นั่นเองแล

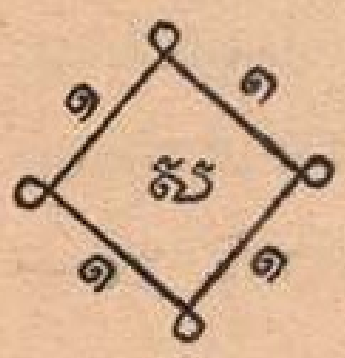
ถ้าจะให้ผัวเมียเขาอย่ากัน ให้เขียนยันต์ใส่ใบจาก เอาขผงบัน เป็นรูปเขวทั้งสอง ผินหลังหากัน เอาใบจากพันรูปแล้วเสก ๗ ที ฝังที่บ่าช้า ก็ได้ ฝังที่เสาหัวนอนก็ได้ บังเกิดความชิงชังกันแล ถ้าจะให้รักกัน จึง เอารูปนั้นออกเสีย ให้เอาขผงบันเป็นรูปคนทั้งสอง เขียนชื่อชายใส่ในอก ผู้หญิง เขียนชื่อหญิงใส่ในอกผู้ชาย ให้รูปทั้งสองนั้นผินหน้าเข้าหากัน กอดกันไว้ จึงเขียนยันต์ใส่ในใบรักซ้อนรองเข้าเสก ๗ ที ฝังที่เสาหัวนอน รักกันแล

ถ้าจะลงตระกรุดให้เป็นคงกระพันชาตรี ให้เอาเงินก็ได้ ทองก็ ได้แผ่ให้บางลงพระคาถาให้เต็ม (คาถาไตรสรณาคม) เสกให้ได้ ๑๐๘ คาบ เป็นมหาวิเศษนักแล

ถ้าพี่น้องต้องจองจำ เขาจะฆ่า ถ้าจะช่วยเขาให้รอดให้เอาขผง บันเป็นรูปผู้นั้น แล้วเอาไม้ทมผีข้างต้นตัดเอามาทำเป็นขื่อคา ใส่มือตีน เอา หญ้าแพรกทำเป็นตรวน ๓ เส้นใส่ไว้ แล้วให้เสก ๑๐๘ คาบ คัดขื่อคาออก หลุดแล

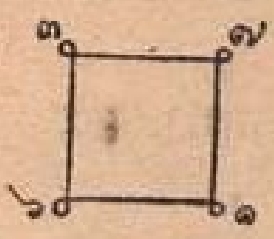

ถ้าจะเข้าการณรงค์สงคราม ให้ลงยันต์นั้นใส่ผ้าโพกหัว เสก ๑๐๘ ที หันหน้าไปทางทิศบูรพา แคล้วคลาดอาวุธมา ทั้ง ๔ ทิศ มิถูกเลย ท่านให้เสกตอกจำปาทัดหูหญิงชายเห็น หน้ารักเราแล

ถ้าจะขอข้าวของสิ่งใด ๆ ให้เขียนยันต์นั้นใส่ปากอม เสก ๑๐๘ ที ขอเขาได้มิขัดเลย แล้วให้เอายันต์นั้นเขียนลงกระ ดาษ ฝังไว้ประตูบ้าน โจรผู้ร้ายเข้าบ้านมิได้เลย เห็นเป็น

ผู้คนถือหอกดาบอยู่ ให้เสก ๗ ที ถ้าจะให้ข้าคนมีใจรักให้เสกของกิน ๑๑ ที ถ้าสัตรูจะทำร้ายให้เสก ๗ ที กระทืบเท้าร้องตวาดไป หอกดาบหลุดจากมือตัวแข็งอยู่แล

ถ้าจะไปหาขุนนางท้าวพระยาให้ลงยันต์นี้ ใส่ผ้ามือละลายน้ำมันขผึ้ง ทาตัวไปหาท่านรักเรา เจรจาอันใดมิขัดเลย ถ้าจะทำให้หญิงรักให้ลงยันต์ใส่ใบพลู ๗ ที ให้หญิงกินรักจนวันตาย

จบอุปเท่ห์ยอดศีล

พระคาถาหัวใจพระยาเต่าเลือน

◎ นาสังสิโม ๖๑

◎ สิทธิการิยะ อาจารย์ท่านกล่าวไว้ ถ้าผู้ใดได้พบหัวใจพระยาเต่าเลือน ๔ ตัวแล ท่านให้ทดลองดู ให้ภาวนาดูหัวเด็กถ้าเด็กไม่โกรธเป็นหัวใจพระยาเต่าเลือนแล ถ้าจะทำสตรีภาพให้รัก ให้เขียนชื่อเขาใส่ลงในผ้ามือเอาเลข ๗ ลงทับชื่อ แล้วเอาน้ำมันหอมใส่ลงในมือเสกให้ได้ ๗ คาบ เอาน้ำมันหอมนั้นทาหน้าทาตัวไปให้เขาแลเห็นหน้า รักเรานักแล สาเรจสมความปรารถนา ตามเรามาแล

ถ้าจะทำให้เป็นกำบังหายตัว ให้ออกไปนั่งกลางแดด แล้วให้ภาวนาสำรวมอินทรีย์ให้ตรง บริกรรมไปจนกว่าเงาจะหายไป แล้วให้เดินไปเถิด คนมิเห็นตัวเราเลย

พระคาถานี้ให้ภาวนาไว้ แม้นสัตรูจะล้อมเราจนทั่วทุกทิศ ก็ไม่สามารถจะทำอันตรายได้ เผอิญให้งวยงงจังงังไปสิ้น พระคาถานี้ใช้เป็นมหาแคล้วคลาดวิเศษนัก

ถ้าจะเข้าประจญสัตรูหรือคู่ความ ให้นั่งเหนือลมบริกรรมเบ่าไป เถิดสัตรูวยงงเลอะเลือนไปสิ้น ภาวนาพ่นลมบุหรกได้

ถ้าเขาหาความแก่เรา ให้เขียนชื่อเขานั้นใส่ลงในหัวแม่เท้า แล้วให้เอาหัวแม่เท้ากดดิน บริกรรมพระคาถาพระยาเต่าเลือน เพ่งดูก้อนเมฆอันเกลือนกลุ้มในอากาศ บริกรรมจนเมฆนั้นกระจายหายสูญไปสิ้น ให้ขยี้หัวแม่เท้าลงกับพื้นดิน อธิษฐานให้ความสูญไป ความทุกข์ทนานนักสูญหายไปสิ้นแล อุปเท่ห์คาถาหัวใจพระยาเต่าเลือนนี้ ใช้ได้ทุกประการแล ภาวนาให้วยงงหลงไหลดีนักแล เขียนใส่อาสน์สงฆ์ แล้วบริกรรมไป พระสวดมนต์จับต้นชนปลายมิถูกเลย ฯ

พระคาถาหัวใจพระรัตนไตร

๏ อิสะวาสุ ฯ๏

๏ พระคาถานะจับเหล็กแดง ให้เสกมะกรูดส้มป่อย ๗ คาบทามือจับมิร้อนเลย ถ้าจะกำหราบสัตรูให้ว่า ๑๙ คาบ ถ้าจะผกปากสัตว์ทั้งหลายให้ว่า ๑๘ คาบ อ้าปากมิออกเลย ให้เขียนอักษรนี้ใส่ผ่ามือเสก ๑๑ คาบเบ่าลง ยกมือตวาดหอกดาบตกจากมือ ล้มลงทั้งยืนแล ถ้าจะบัดพิษงูให้เอาหญ้าแพรก ๑๙ ยอดมาเสก แล้วพ่นถ้าตายกเป็นขึ้นมาแล ถ้าจะขับผีให้เขียนอักษรใส่ผ่ามือตีหลังมันออกแล เสกเสดาะได้สารพัด ถ้าแม้นเจ้านายท่านโกรธ ให้เสกน้ำล้างหน้าให้บ่ายหน้าต่อพระอาทิตย์ไปเถิด ท่านหายโกรธสิ้นแล เสกน้ำมันเสกขผงทาตัวก็ได้แล ฯ

พระคาถาหัวใจพระพุทธเจ้า

◎ อิกะวิติ ๗

◎ พระคาถานมอุปเท่ห์ใช้มากมายนัก ภาวนาไว้เป็นคงกะพันก็ได้ กันปืนก็ได้ เสกของกินเช่นเสกขมิ้น อยู่คงทนวิเศษนัก เสดาะโซ่ตรวนก็ได้ เสกน้ำเสดาะลูกก็ได้ ถึงตายในท้องก็ออกแล ภาวนาเดินไปที่สุนักขดุ มันไม่เห่าเลย เสกขมิ้นตามกำลังวันทาเท้าอยู่แก่ขวากหนาม เสกน้ำมนต์ถอนคุณก็ได้ ถ้าจะเข้าต่อสู้หรือเข้าชกมวย ให้เสกขมิ้นกิน เสกดินสอพองทาตัวเสกตามกำลังวัน คงทนทรหดยิ่งนัก ๗

พระคาถาหัวใจศิล

◎ ปาสุอุชา ๗

◎ พระคาถาหัวใจศีลนี้ ใช้ได้หลายประการ ถ้าจะไปเทศนาสั่งสอนร้องทุกข์ถวาย ให้เสกขมิ้นผสมปาก เสกแป้งผัดหน้าไปเป็นที่ชอบเนื้อพึงใจแก่คนทั้งหลาย ให้ภาวนาพระคาถานี้ไว้ ถึงมัดไว้ก็หลุด ภาวนาไปเอ่ยปากขอของสิ่งไรเขาให้ทุกอย่างแล ๗

พระคาถาหัวใจหมี

◎ สะสิมิระ ๗

◎ พระคาถาหัวใจพระยาหมีนี้ ใช้ทางคงทนทรหดดีนักแล ให้ภาวนาจับมือผู้หญิงร้องมิออกเลย ให้เขียนอักษร ๔ ตัวนี้ใส่ในฝ่ามือเสกแล้วจึงจับเถิด ๗

พระคาถาหัวใจสี่เกลอ

◎ กะระมะถะ ฯ๏ๆๆๆ

◎ พระคาถาบางฉบับว่าเป็นหัวใจพระกัสสป ใช้ได้หลายประการ ทางคงกระพันให้เสกพริกไทยกิน เสกขมิ้นกินก็ได้ เสกเหล้ากินก็ได้ ถ้าจะมัดผ้าให้ใช้คาถามัดผ้าไปมิได้แล เวลาจะใช้ทางคงกระพันท่านถอดออกเป็นดังนี้ กะระมะถะ กรมถ กรมถ เกเรเมเถ ฯ๏ๆๆๆ ให้เสกด้วยคาถาน คงทนดีนัก ฯ

พระคาถาหัวใจอิธะเจ

◎ อิทะคะมะ ฯ๏ๆๆๆ

◎ พระคาถาหัวใจอิธะเจนี้ ให้ใช้ทางเสน่ห์เศษนักใช้ภาวนาเป่าเป็นมหาละลวยก็ได้ เสกส้มส้มปากเสกแป้งผัดหน้าก็ได้ หรือจะใช้เสกของกินก็ได้ พ่นลมบุหรี่ก็ได้ เสกมือจับไม่ร้องก็ได้ สตรีรักเป็นเทียงแท้แลอย่าสนเท่ห์เลย ฯ

พระคาถาหัวใจคงคาเดือด

◎ กะขะชะนะ ฯ๏ๆๆๆ

พระคาถาหัวใจคงคาเดือดนี้ ถ้าจะต่อยมวย ให้เสกรากทนดี รากดองแดก ฝนทามือชนชกดีแล

พระคาถาหัวใจปฏิสังขาโย

◎ จิปิเสติ ฯ๏ๆๆๆ

◎ พระคาถาหัวใจปฏิสังขาโยนี้ มีคุณล้ำเลิศมากท่านให้เสกข้าวกินเป็นประจำ สารพัดอยู่คงดีนักแล ถึงจะเสกของอย่างอื่น ๆ กินก็ได้

เช่นเส็กบอระเพ็ดหรือขมนิดหน่อย ใช้ทางอยู่คงวิเศษนัก ทางเมตตามหานิยมก็ใช้ได้ พระคาถานี้ใช้ได้สารพัดทุกประการแล

พระคาถาหัวใจพระธรรม

◎ ทิมะสังอังขุ อาปามะจุปะ สังวิธาปุกะยะปะ ฯ๑ฯ

◎ พระคาถาหัวใจพระธรรม ๗ คำภีร์ พระสูตร, พระวินัย ท่านใช้รวมกันไปเสมอท่านตั้งไว้ค่าควรเมืองแลใช้ได้ทุกประการ ถ้าจะให้เป็นเสน่ห์ให้เสกหมากกิน ๓ ที เป็นที่รักแก่คนทั้งปวงแล เสกแป้งหอมน้ำมันหอมทาตาทาผมก็ได้ ไปเจรจากับใครเป็นเสน่ห์นิยมดีนักแล เสกน้ำมันทาตัวอยู่คงวิเศษนัก ทำน้ำมันพ่นแก้พิษต่าง ๆ แก้ไข้ก็ได้ ถอนกระทำคุณไสยคุณคนก็ได้ ถ้าจะให้สตรีมาหาให้เขียนชื่อใส่ใบพุดเส็ก ๓ ที เรากินเองอยู่มิได้เลย ถ้ามิมาให้เขียนชื่อใส่กระดาษแล้วเส็กด้วยคาถาน เอาหินวางทับไว้อยู่มิได้มาแล ตามแต่จะใช้เถิดคาถานี้วิเศษนัก ฯ

พระคาถาหัวใจปถมัง

◎ ทุสะมะน ฯ๑ฯ

◎ พระคาถาหัวใจปถมังบทนี้ใช้ทางอยู่คงวิเศษนัก ให้ภาวนาถอดออกเป็น ๑๖ อักขระด้วยกันดี ◎ ทุสะมะนิ สะมะนิทุมะนิทุสะนิมะสะทุฯ๑ฯ เสกเหล้ากินก็ได้ เสกน้ำมันทาตัวก็ได้ อยู่แก่หอกดาบทั้งปวงเสกมีอลูบคมดาบได้ และฝอยของเกจิอาจารย์บางท่านว่า ใช้ภาวนาเอามีดผ่าไม้กระบอก ไม่เป็นอันตรายเลย ภาวนาไปกันศัตรูทำร้ายมิได้เลย แม้เขาล้อมไว้ก็ไปได้ ถ้าจะมิให้เดินเหนื่อย ให้ภาวนาหัวใจพระปถมังนี้ เดิน

ไม่เหนื่อย และเดินได้รวดเร็วจนคนอื่นตามมิทัน เสก ๑๐๘ คาบลงกระหม่อมคงทนยิ่งนัก ทางเมตตาก็ใช้ได้มีผลใช้มากแล ฯ

พระคาถาหัวใจสังคะหะ

◎ จิเจรุนิ ฯ๑๑

◎ พระคาถาหัวใจสังคะหะนี้ ท่านให้เขียนใส่ใบลานยัดใส่เข้าไปในปากผีตายผีนั้นไม่เน่าเหม็นเลย ใช้ทางปลุกภูตก็ได้ อนึ่งท่านให้เสกปูนทาเท้ากันขวากหนามดีนัก เมื่อถึงเวลาอันจนให้จบต้นไม้ไว้ภาวนาอย่าขาดปากเลย สัตรูทำอันตรายมิได้ ให้เสกหมากกินดีมีแตกเลย ฯ

พระคาถาหัวใจโจร

◎ กันหะเนหะ ฯ๑๑

◎ พระคาถาหัวใจโจรนี้ใช้ได้สารพัดทางอยู่คง เสกเหล้ากินก็ได้ เสกว่านกินก็ได้ อยู่คงยิ่งนักแล ฯ

พระคาถาหัวใจพระเจ้า ๔ พระองค์

◎ นะกะอะบ ฯ๑๑

◎ พระคาถาหัวใจพระเจ้า ๔ พระองค์นี้ มหาใช้ได้มากมายหลายประการให้ลงใส่ในพื้น เป็นที่เมตตายิ่งนัก ให้ลงข้างบน ๒ ชั้น ข้างล่าง ๒ ชั้น ชั้นละอักขระ ชื่อแร้งถามหา กาถามข่าว ข้างประสมโชลง สาริกาลันทองแล เสกกะบือขอดชายผ้าบินยังมิถูก ภาวนาปลุกตัวโดดได้สูงนักแล ฯ

หัวใจต่าง ๆ เหล่านี้มีวรใช้มากมายแล ให้เลือกใช้เอาเถิด

พระคาถาคงกระพันชาตรี

พระคาถาองการสมมุติตน (ชาตรีไทย)

◎ นะโมนมัสการ ข้าพเจ้าจะขอนมัสการคุณพระพุทธเจ้าทั้ง๕ พระองค์ เสด็จลงปกเกล้าปกกระหม่อมแห่งตัวข้าพเจ้าในเวลาวันนี้ อิติปิโสภะคะวา คือองค์สมเด็จพระพุทธเจ้า อะระหังสัมมาสัมพุทโธ เป็นพระบาทเบื้องขวาของพระพุทธเจ้า วิชชาจะระณะสัมปันโน เป็นพระบาทเบื้องซ้ายของพระพุทธเจ้า สุคะโตโลกะวิทู เป็นพระหัตถเบื้องขวาของพระพุทธเจ้า อนุตตะโรปุริสทัมมะสาระถิสัตถาเทวะมนุสสานัง เป็นพระหัตถเบื้องซ้ายของพระพุทธเจ้า พุทโธภะคะวาติ คือ พระเศียรรัตนเกล้าของพระพุทธเจ้า มะอะอุ คือพระเนตรเบื้องซ้ายของพระพุทธเจ้า อิสะวาสุ คือพระเนตรเบื้องขวาของพระพุทธเจ้า อักขะวิติ คือดวงพระหฤทัยของพระพุทธเจ้า อิมัสมิงกาเย คือ พระอาการสามสิบสองของพระพุทธเจ้า พุทโธ คือลมหายใจเข้าออก อะสังวิสุโลปุสะพุภะ คือทวารทั้ง ๙ ของพระพุทธเจ้า อิติปิโสวิเสเอ อิเสเสพุทธะนาเมอ อิเมนาพุทธะตังโสอิ อิโสตังพุทธะปิติอิ คือพระมหามงกุฎขององค์สมเด็จพระพุทธเจ้าทั้ง ๕ พระองค์ จงมาสถิรเกล้าแห่งตัวข้าพเจ้าในเวลาวันนี้ พุทธะสังมังคะลังโลเก อุมะอะบิติ คือ มงคลเพชรขององค์สมเด็จพระพุทธเจ้าทั้ง ๕ พระองค์ ขอจงมาเป็นมงคลเพชร์คาดตนข้าพเจ้าในเวลาวันนี้ กะระมะถะ กิริมถ กุรุมุถุ เกเรเมเถ คือ สังวาลย์เพชร์ขององค์สมเด็จพระพุทธเจ้าทั้ง ๕ พระองค์ ขอจงมาเป็นสังวาลย์เพชร์สวมกายข้าพเจ้าในเวลาวันนี้ พุทธังเกราะอติกุรังตังพระพุทธังจงมาเป็นหนังหุ้มแห่งตัวข้าพเจ้าในเวลาวันนี้ ธัมมังเกราะอติกุรังตัง

พระธัมมังจงมาเป็นเนื้อแห่งตัวข้าพเจ้าในเวลาวันนั้น สังฆังเกราะอติกุรังตัง พระสังฆังจงมาเป็นกระดูกแห่งตัวข้าพเจ้าในเวลาวันนั้น อติปารามิตาติงสา อติสัพพัญญูมาคะตา อติโพธิมะนุปปัตโต อติปีโสจะเตนะโม ขอจงมาเป็นรัสมีส่าราษแห่งตัวข้าพเจ้าในเวลาวันนั้น ตะมะถังปะกาเสนโตสัตถาอาหะ จงมาเป็นอำนาจแห่งตัวข้าพเจ้าในเวลาวันนั้น เวสสะพุธะ คือ หัวใจท้าวเวสสุวัณ จงมาเป็นปกาสิตแห่งตัวข้าพเจ้าในเวลาวันนั้น อุทธังอัทโธ จงมาเป็นอภินหารแห่งตัวข้าพเจ้าในเวลาวันนั้น สังวาทาปกะยะปะ จงมาเป็นกำแพงเพชรทั้ง ๗ ชั้นป้องกันตัวข้าพเจ้าในเวลาวันนั้น อถปาทะเก จงมาเป็นเกือกแก้วส่วมเท้าแห่งตัวข้าพเจ้าในเวลาวันนั้น หนุมานะ นะสังสะตัง คือ กำลังพระยาหนุมานจงมาเป็นกำลังแห่งตัวข้าพเจ้าในวันนั้น นางแม่พระธรณีเจ้าข้าเอย อยู่แล้วหรือยังสังฆาตังโลกังวิทู จงมาเป็นเกือกทองรองรับลูกนั้นไปเถิด ยาตราจะเมภะวิสสะติ ฯ

◎ นะ คือ พระกุกกุสันโธ โม คือ พระโกนาคม พุท คือ พระกัสสป ทา คือ พระสากะยะมุนีโคดมบรมครู ยะ คือ พระศรีอาริยะเมตตัยเจ้าเอ๋ยจงมาช่วยข้าพเจ้าด้วยเร็วรา สัตรูมันจะเข้ามาประจญ ขอเดชะพระกุศลพระพุทธเจ้าทั้ง ๓๐ ทัศ จงมาช่วยกำจัดให้สัตรูมันวินาสพ่ายแพ้ไป ฆะเฏสิ ฆะเฏสิ กิงการะณา ฆะเฏสิ อะหังบีตัง ชานามิ ชานามิ พุทธังสูญ ธัมมังสูญ สังฆังสูญ สารพัดสัตรูทั้งมูลสูญด้วย นะโมพุทธายะ พุทธังเคลือน ธัมมังคลาย สังฆังละลาย หายด้วยนะโมพุทธายะ ฯ๑

พระคาถาองการสมมุติดนนี้ถ้าผู้ใดจะทำการสิ่งใด ๆ ก็ดี ก่อนจะกระทำให้เอาพระองการนี้สวดแต่งตัวเสียก่อน ป้องกันได้สารพัด ใครจะทำมาด้วยคุณไสยประการใด ๆ มิถูกต้องเลย หรือจะเข้าณรงค์สงคราม

ให้ภาวนาพระคาถาองการันแต่งตัว เป็นคงกระพันชาตรีแคล้วคลาดอาวุธทั้งปวงวิเศษแล หากจะกระทำให้ได้ทุกวันยิ่งดีนัก คุ้มได้ตลอดทุก ๆ วัน ไม่เป็นอันตรายแก่อาวุธทั้งปวง ทั้งเป็นเมตตามหำนาจในกายตนด้วย เมื่อสวดคาถานแล้วกระทำสมมุติตนดังต่อไปนี้

พระคาถามงกุฎพระพุทธเจ้า

๏ อิติปิโสวิเสเสอิ อิเสเสพุทธะนาเมอิ อิเมนาพุทธะตังโสอิ อิโสตังพุทธะบีดิอิ ตะโจพระพุทธเจ้าจงมาเป็นหนัง มังสังพระธรรมเจ้าจงมาเป็นเนอ อัฏฐีพระสังฆเจ้าจงมาเป็นกระดูก ตรีเพชรคงคง อิสะวาสุ สุสะวาอิ พุทธะบีดิอิ ๖๏

พระคาถาบทนี้ให้บริกรรมสัก ๓ ครั้ง เวลาบริกรรมให้เอามือวนรอบศีรษะ และเมื่อจบแล้วให้ลูบบนศีรษะจนทั่ว นึกสมมุติเอาว่าเป็นพระมหาพิชัยมงกุฎของพระพุทธเจ้ามาคุ้มกันอยู่บนศีรษะ ป้องกันอันตรายทั้งมวล

พระคาถามงคล ๓ สาย

๏ พุทธะ สังมังคะลังโลเก นะโมพุทธายะ อุมะอะบีดิ ๖ สายที่ ๑

๏ ธัมมะ สังมังคะลังโลเก มะอะอุ อุมะอะบีดิ ๖ สายที่ ๒

๏ สังฆะ สังมังคะลังโลเก อิสวาสุ อุมะอะบีดิ ๖ สายที่ ๓

พระคาถามงคลสามสายนี้ สายที่ ๑ ให้บริกรรมคาดที่ศีรษะแล้วลากต่อมาคาดสายที่สองที่หน้าอก ลากไปข้างหลังจดกระดูกสันหลังแล้วลากกลับมาคาดสายที่สามที่ตรงสีดือ เป็นคงทนแคล้วคลาดดีนัก (สำหรับคาถานี้บางฉะบับแทนที่จะลงท้ายว่า อุมะอะบีดิ กลับลงท้ายว่า อุมะอะมิ ซึ่งก็เข้าที่อยู่เหมือนกัน)

พระคาถาสังวาลย์เพ็ชร

๏ กะระมะถะ กรมถ กุรุมุถุ เกเรเมเถ ฯ

พระคาถาสังวาลย์เพ็ชรนี้ ให้บริกรรมพร้อมกับลากไปในบริเวณทรวงอกและหลัง ให้ทำประดุจสวมสายสังวาลย์เถิด คงทนทรหดวิเศษนัก

พระคาถาเกราะแก้ว

๏ พุทธังเกราะอติกุรังตัง พระพุทธังจงมาเป็นหนัง พระพุทธังคงทรหดตะโพหนัง ธัมมังเกราะอติกุรังตังพระธัมมังจงมาเป็นเนื้อ พระธัมมังคงทรหดมังสังเนื้อ สังฆังเกราะอติกุรังตัง พระสังฆังจงมาเป็นกระดูกพระสังฆังคงทรหดอัฏฐิกระดูก อิสวาสุ คงคงตรีเพชรคงคง ฯ

พระคาถาเกราะแก้วนี้ ให้บริกรรมพร้อมกับมอลูบไปทั่วๆ ตัว คงทนทรหดดีนักแล

พระคาถาเหล่านี้ให้บริกรรมแต่งตัว เป็นคงทนทรหดดีนัก แม้จะเข้าการสงครามสู้รบ หรือจะชนชกมวยกด ให้กระทำเสียก่อนอยู่คงทกประการแล

โองการพระมหาทมิ่น

๏ โอมนะโมพุทธายะ กูจะกล่าวกำเนิดพระมหาทมิ่น กูจะโยนตัวกูขึ้นไปเป็นกง ไม้ไร่กหักแหลกเป็นผุยผง ทั่วทั้งเมืองสกลชมภู กูจะรำลึกถึงครูกูใครจะสู้กูก็มิได้ ครูกูจึงให้กูเล่าพระคาถา พุทธังสรณังคัจฉามิ ธัมมังสรณังคัจฉามิ สังฆังสรณังคัจฉามิ ภะคะวาไชยยะมังคะลัง อะระหังสุคะโต นะโมพุทธายะ วันทะนัง ปาสุอุชา อิสะปะมิ พุทธะสังมิ อิสวาสุ นะมะอะอุ อิกะวิติ วิสุทธิเสฏโฐ อะสังวิสุโลปุสะพุภะ อะระ

หังสุคะโตภะคะวา สังวิธาปุกะยะปะ อาปามะจุปะ ทิมะสังอังขุ ทุสะมะนิ สะธะวิปีปะสะอุ ทุสะนะโส ติเจรุนิ ตันนิพุตติง นะมะนะอะ นอ.กอ.นะกะ. กอ.ออ.นอ.อะ นะอะกะอัง ตัดถะมะถะ ขุมะอะยัง จิปีเส็ค คิเสปีจิ กันหะเนหะ นิระมะหะสะดัง จะภะกะสะ นะมะพะทะ กะระมะถะ จะอะภะคะ นะมะกะยะ สุสิโมพุทโธภะคะวา สุสิโมธัมโมภะคะวา สุสิโมสังโฆภะคะวา โถกะนาโถ มะหิทธิโก นาสังสิโม ยะถาพะลัง จังงังเหยหาย เตชะครูบาธิยาย จึงให้เป็นกำแพงเพชรทง ๗ ชั้นกันตนกู คือพระวิสังค์ พระสังฆน์ พระปรมัตถ อัศถาจารย์เจ้า จึงให้คงแก่หอกดาบ แหลนหลาว ขนู ขน้าว ทังหน้าไม้ปืนไฟอย่าได้ต้อง ตัวกูเพ็ชชคงคงแก่หอกเหล็กหอกหล่อ หอกข้อเงิน หอกข้อทอง หอกสัมฤทธิ กริชทองแดง คงแก่แส่งพ้าผ่าวัง คงทังข้างซ้าย คงทังข้างขวา คงทังข้างหน้า คงทังข้างหลัง คงทังนั่ง คงทังยืน คงทังหลับ คงทังตื่น คงทังกลางคืน คงทังกลางวัน ตรีเพ็ชชะคงคงสวาหะ อมเอิกเกริกไตรภพ ตลบบาดาล เหาะทะยานบนอากาศ หมู่อสูรขยาดมิดม้วกตัวกูอยู่ระย่อ ฤาษีเร้นซุกซ่อนนอนหลับอยู่กลางป่า ทังขโมดมายาทะยานเหาะมาช่วยกู หณุมานหลานพระวัยยะบุตร สัปประยุทธด้วยอินทรชิต ประสิทธิสรรพางค์ล้างมาร มัดตนได้เอาไปถวายแก่ราพย์เจ้ากรุงลงกา หมู่อสูรยักษาจะฆ่ากูก็บ่อมิตาย ด้วยเดชะพระนารายน์จุติลงมาบังเกิด นะโมพุทธายะ ตรีเพ็ชชะคงคง อิติปีโสภะคะวาเกษาผมอยู่ทั่วในกายตนกู คงตรีเพ็ชชะคงคง อิติปีโสภะคะวาโลมาชนอยู่ทั่วในกายตนกู คงตรีเพ็ชชะคงคง อิติปีโสภะคะวานักขาเฉบอยู่ทั่วในกายตนกู คงตรีเพ็ชชะคงคง อิติปีโสภะคะวาทันตาฟันอยู่ทั่วในกายตนกู คงตรีเพ็ชชะคงคง อิติปีโสภะคะวาตะโจหนังหุ้มห่อตนกู คงตรีเพ็ชชะคงคง อิ

ติปิโสภะคะวามังสังเนออยู่ทั่วในกายตนกู คงตรีเพชชะคงคง อิติปิโส ภะคะวานหารูเอ็นอยู่ทั่วในกายตนกู คงตรีเพชชะคงคง อิติปิโสภะคะวา อัฐิกระดูกอยู่ทั่วในกายตนกู คงตรีเพชชะคงคง คงด้วยนะโมพุทธายะ พุทธังรักษา ธัมมังรักษา สังฆังรักษา บิดารักษา มารดารักษา พระอินทร์รักษา พระพรหมรักษา ครูบาอาจารย์รักษา อิมังกายพันธะนังอธิฐามิ ๖ครั้ง

พระคาถาพระมหาหมื่น ใช้ได้สารพัดทางคงกระพันชาตรี ใช้ปลุกเสกเครื่องก็ได้ เสกเหล้ากินก็ได้ เสกของกินได้สารพัดแล อยู่คงแก่อาวุธทุกประการ เสกน้ำมันทา เสกฝุ่นทาก็ได้ คงทนยิ่งนักแล

โองการเอิกเกริกพระราม

◎ โอมสิริสิริมะติ เตโชชัยไกรธรบวรนารถข้าพระบาทจะกั้มเกล้าดุสดีย์อกรชุดถวายประนม บังคมพระศรีรัตนไตรแก้วทั้งสามประการแต่โบราณประเพณีเบ็นที่ อะมะระโคหา ศรีประเทศสถานพระชินสีห์ มาแต่บุราณไชยมุณีนารถ อาจพรรณนาถึงคุณพระพุทธเจ้า พระธัมมะเจ้า พระสังฆเจ้าพระธรรมเจ้าทั้งแปดหมื่นสี่พันพระธรรมขันธ์ จบพระบิฎกกันไตร พระสูตรพระวินัย พระปรมัตถอภิเรก ทั้งในประถมชาโต อิติปิโสภะคะวา ข้าจะขออาราธนาอัญเชิญพระพุทธมนต์คาถาของสมเด็จสัมมาสัมพุทธเจ้าข้าจะเล่าเรียนให้ชนใจ กูจะโยนตัวกูขึ้นไปก็เบ็นกง ไม้ไร่หักแหลกเบ็นผุยผงทั่วทั้งเมืองสกลชมภู กูจะร่ำพึงถึงคุณครูกู ใครจะสู้กูบ่อมิได้ ครูกูจึงให้กูเล่าพระคาถา ๓

◎ ภะคะวา ภะคะวา พุทธังสะระณังคัจฉามิ ธัมมังสะระณังคัจฉามิ สังฆังสะระณังคัจฉามิ สัมพุทเธอัฏฐะวีสัญจะ พุทโธเมอัมหา

ถังปาการังทะวาทะสัญจะสะหัสสะเก ธัมโมเมอัมหากังปาการัง ปัญจะสะตะสะหัสสานิ สังโฆเม่อัมหากังปาการัง นะมามิสีระสาอะหัง สัพเพพุทธาชะนาจิตตัง เตสังธัมมัญจะ สังฆัญจะ สัพเพธัมมา ชะนาจิตตังอาทะเรนะ นะมามิหัง สัพเพสังฆาชะนาจิตตัง นะมะการานุภาเวนะ มะอะอุหันตะวา สัพเพอุบัททะเว อุอะมะ อเนกาอันตะรายาบี นะโมพุทธายะ วินัสสันตุ อะเสสะโต ยะธาพุทโมนะ ฯ

๏ องการพินธุนาถัง อุปบันนังพรหมาสะหะบดีนามัง อาทิกับเป สุอาคะโต ปัญจะปะทุมัง ทิสวา นะโมพุทธายะ วันทะนัง ฯ

๏ ปาสุอุชา อิสะปะมิ พุทธะสังมิ อิสะวาสุ มะอะอุ อิกะวิติ วิสุทธิเสฎโฐ อะสังวิสุโลปุสะพุภะ อะระหังสุคะโตภะคะวา สังวิธาปุกะยะปะ อาปามะจุปะ ทิมะสังอังชุ สะทะวิบีปะสะอุ ทุสะมะนิ นิมะสะทุ จิเจรุนิ ตันนิพุทติง นะมะนะอะ นอ.กอ.นะกะ กอ.ออ.นอ.อะ นะอะกะอัง ตัตถะมัตถะ อุมะอะยัง จิบีเสติ คิเสบีจิ มหายุทธมาเน กันหะเนหะ นิระมะหะสัตตัง จะภะกะสะ นะมะพะทะ กะระมะถะ จะอะภะคะ เกโสนะทะ ตะมังนะอะอะวะหะยะ กิบีปะอะ อะอุกะบี เสปุโลเส เมอะวะเข สิงละมุมะ ทุสะนัสมิงนารายะนะ จะภะกะสะ อะสะวิระ นะมะกะยะ สุสิโมพุทโธภะคะวา สุสิโมธัมโมภะคะวา สุสิโมสังโฆภะคะวา โลกะนาโถ มหิทธิโก นาสังสิโม สิละพุทติง ยะถาพะลัง จังงังเหยหาย เตชะครูบาธิยาย ข้งให้เป็นกำแพงเพชร ๗ ชั้นกันคนกู คือพระวิภังค์ พระสังฆัน พระปรมัตถอัตถาจารย์เจ้าผู้ประเสริฐ ข้งให้คาถาอันล้ำเลิศ คงกระพันแก่ตัวกู เพชชะคงคงแก่หอกดาบ ชนักำซาบสรพัดอาวุธยงยุทธิในสงคราม ทงขวากทงหนามก็บมิได้เข้า คาถานเมอพระพุทธเจ้าเข้าประจญด้วยพระยามาร ๆ ก็พ่ายแพ้แก่สมเด็จพระพุทธเจ้า ด้วยพระบารมทง ๓๐ ทัศ ฯ

๏ อิติปาระมิตาติงสา อิติสัพพัญญูมาคะตา อิติโพธิมะนุปปัตโต อิติปิโสจะเตนะโม โภอะวะนิตะตะมะหัง สัมมะติสสะปาระมิโย เวสสันตะระ ปุตตะพาหะนะปะริจาคัง สัตตะสะตะกะมหาทานัง สะมะโนนะวา พราหมเณนะวา สุขิตัตตา โภอะวะนิ ฯ

๏ โอมเอกเกริกตรีเพชชเตาะ เกราะเพชรพิชัยชาญ หณุมาน ผู้ชาญไชยชิต มิฤทธิห้าวหาญ แสนขวานถากขวานก็บนหัก แสนหอกชัดหอกกยบเยน แสนพะเนนจะตกกบอมตอง แสนกระบองจะรนกูกบอมถูก แสนธนูจะยิงกูกบ่อมีเข้า ตัวกูนเล่าคอคงกระพัน แสนหอกฟาดฟันกูกบอมเขด กูนคอเพชชะเดชเพชชะทรง คงแก่หอกเหล็ก หอกหล่อ หอกข้อเงิน หอกข้อทอง คงทิ่งหอกสำริดกริชทองแดง คงทิ่งแส่งพ้าผ่าวัง คงทิ่งเขียวคงทิ่งงา เพชชะคงข้างซ้าย เพชชะคงข้างขวา เพชชะคงข้างหน้า เพชชะคงข้างหลัง เพชชะคงทิ่งนิ่ง เพชชะคงทิ่งยืน เพชชะคงทิ่งหลับ เพชชะคงทิ่งตน เพชชะคงทิ่งกลางวัน เพชชะคงทิ่งกลางคน เพชชะคงทิ่งยืนสู้รบ เพชชะคงทิ่งในน้ำ เพชชะคงทิ่งบนบก เพชชะคงทิ่งอดใจบังนิทรา ตัวกูคอหินผาศิลาแดง แข่งยิ่งเพชรอันกล้า ฯ

๏ อิติปิโสภะคะวาพระครูช่อพระมหาฤาษ ๔ ตน เธอจิ่งจะตั้งพระพุทธมนต์คงเพชชเอกเกริกทั่วทิ่งไตรภพตลบบาดาล เธอจิ่งจะชุบตัวกูดังหนึ่งพระหณุมานสังหารผลาญไวยยุบุตร สัปประยุทธด้วยอินทรชิตมิฤทธิมหิมา ยักษาก็ประลัยสิ้นทิ่งพิภพเกาะลังกา หมู่อสุรจะฆ่าก็บมิตาย ด้วยเดชะพระนารายน์อวตาลลงมาผลาญอสุรรากโสด ให้มอดม้วยด้วยศรพระผู้เป็นเจ้าตัวกูน เราคงคอหินผาศิลาแรงแข่งยิ่งเพชรอันกล้า อิติปิโส ภะคะวา เกษา โสมา นขา ทันตา ตะโจ คอหนังหุ้มห่อทั้งสารพางตัวกู

เพ็ชชะคงคงตรีเพ็ชชะคงคงสารพัดคงคง อิติปิโสภะคะวามังสังคอเนออยู่
ท้วทังสารพางตัวกู เพ็ชชะคงคงตรีเพ็ชชะคงคงสารพัดคงคง อิติปิโสภะ
คะวา นหารูคอเอ็นอยู่ท้วสารพางตัวกู เพ็ชชะคงคงตรีเพ็ชชะคงคงสาร
พัดคุงคง อิติปิโสภะคะวา อัตถคอกระดูกอยู่ท้วสารพางตัวกู เพ็ชชะคงคง
ตรีเพ็ชชะคงคงสารพัดคงคง อิติปิโสภะคะวาอัตถมิญชัง วักกัง หะทะยัง
ยะกะนัง กิโลมะกัง ปิหะกัง ปับผาสัง อันตัง อันตะคุณณัง อุทริยัง กรีสัง
มัตถลุงคัง ปิตตัง เสมหังปุพโพ โลหิตัง เสโท เมโท อัสสุ วัสสา เขโฬ
สิงฆานิกา ละสิกา มุตตัง เพ็ชชะคงคงสารพัดคงคงตรีเพ็ชชะคงคง ขอ

◎ อิติปิโสภะคะวา ตัสสาเกสะโต ยะถาคงคา โสตังปะวัตตันติ
มาระเสนาปะลายันติ วิทังเสนติ อะเสสะโต นะโมพุทธายะ ยะชาพุทโมนะ
มะอะอุ อุอะมะ อิสะวาสุ สุสะวาอิ อายันตุโภนโต อิทะทานะสีละ เนกขัม
มะปัญญา สะหะวิริยะขันติ สัจจาธิฐานะ สะเมตตุเบกขา ยุทธายะโว
คัณหะถะ อาวุธานิติ อะระหัง คะมะนะกาโรทายะ ขัมโมวิสะติเยมะหัง
พระพุทธะคุณณังรักษา พระธัมมะคุณณังรักษา พระสังฆะคุณณังรักษา
พระบิดาคุณณังรักษา พระมารดาคุณณังรักษา พระอินทรรักษา พระพรหม
รักษา เทวดารักษา เจตภูติรักษาในตนกู ฉันทิทธิปาโท วิริยิทธิปาโท
จิตติทธิปาโท วิมังสิทธิปาโท พุทโธสัพพัญญุตะญาโน ขัมโมโลกุตตะโร
ระโร สังโฆมัคคะผะลัฏโฐ อิจเจตังรัตนะตะยัง ยังสิระสานะมามิ พุทธา
ยะ ธัมมายะ สังฆายะ สะหัสสะโกฏิเทวานัง นะมีต โมอุต พุทอุต ชาอัต
ยะกำจัดพัดตกจากมือ นะจังงังนะบังจักขุ มังรักขันตุสัพพะทา ยองคะพัน
ธะนังอะธิฐามิ กายะพันธะนังอธิฐามิ ขอ

◎ พระคาถาโองการเอิกเกริกพระรามนเบ็นพระคาถายอดที่สุดทางคงกระพันชาตรี ให้ใช้เสกปลุกสิ่งของเครื่องรางต่าง ๆ ทางอยู่คงทำน้ำมนต์ประพรมก็ได้ ถ้าจะออกศึกสงครามให้ตั้งศวลเพียงดาวงสายสิญจน์ ให้ผู้จะไปทำศึกครั้งนนเข้าอยู่ในวงสายสิญจน์ ให้ตั้งเครื่องบัตพลีสังเวยมีหัวหมูบายศรีซ้ายขวา เครื่องกระยาบวชครบทุกอย่าง แบ้งหอมน้ำมันหอม นุ่งขาวห่มขาว หันหน้าไปทางทิศตะวันออก ให้ชุมนุมเทวดาทั้ง ๘ ทิศ ตั้งอธิฐานจงดี แล้วภาวนาพระคาถานทำน้ำมนต์ประพรมทุกคน เอาแบ้งหอมน้ำมันหอมจุณเจิม เอาเครื่องสาตราอาวุธต่าง ๆ เข้าไว้ในวงมณฑลพิธนนด้วย ไปศึกรบมีชัยชะนะแคล้วคลาดโภยภัยแล เสกปูนคาดคอก็ได้ เสกเหล้าให้กินก็ได้ อยู่คงทุกคนแล พระคาถานใช้ได้สารพัดทางคงกระพันชาตรี เป็นมหาเศษยิ่งนัก ใช้เสกน้ำมันเสกอาพัทของกินทุกอย่างตามแต่ปรารถนาเถิด ฯ

โองการพระเจ้านอโม

◎ อิติปิโสภะคะวา นะโมมะนะปะทะจงงง หงยะปะทะจังงัง อะระหังโลกังวิทู ตัวกูจะบังคมพระบรมเมตตรัยหิฤาทัย เดชะพระศรีสรรเพชชกัน พระวินัยชันชอนันตะ คนกเพชชคง คงแก่แสนสากเสากะท้ะ จะตั้งกูกับอมย่น อัตถกูเบ็นทนยะสิทธิสาร อะมังสังกูเบ็นทนยะสิทธิแสงอุทธะโจกูจะสำแดงมหิทธิฤทธิเบ็นพระมหาอุณาโลม กูจะบังคมประณมกร เรียกพระอักขระอักษรทงสันทง ๑๖ พระองค์ เอหิ นะมะนะอะ นอ.กอ.นะกะกอ.ออ.นอ.อะ. นะอะกะอัง อุมิอะมิ มะหิสุตัง สุนะพุทธัง อะสุนะอะ เสด็จมาตั้งในมงคลจิตกายกู ขอให้มาบังเกิดทวสารพางค์โลมาขน ตัวตนกูกับมิได้เว้นเบ็นมหาประเจียดเกราะเพชรครอบตนกู ตัวกูเพชชคงคงแก่แสนสิ่ว

คะเจาะกูก์บ่มิได้กิน ปีนปลายกลายเป็นต้น ด้วยเดชะพระมนต์ อะอา ตนกู
เพ็ชชคงคงแก่สารพัดพิษ เขยวงาเลยงลนหลกหน์ ออ ตนกูเพ็ชชคงคงแก่
ทวนแก้อาถรรพ์เกาทัณฑ์ละลายล่ายขาดคลาดจากหู อุอู ตนกูเพ็ชชคงคง
แก่ขวานถากขวากหนามห้ามมิให้เข้า เอ แอ ใอ ไอ โอ เอา ตนกูเพ็ชชคงคง
แก่ขวานเสน่านางกระเบา กระบี่งจะพันกันหยันเยนพะเนินหักฉะนักอยู่ อัง
อะ ตนกูเพ็ชชคงคงแก่แสนชนูหน้าไม้ปืนไฟ พ้าดินดับหับบัลดาล ทวาทศ์มิด
บีดราษ์ ด้วยเดชะพระบารมีพระอิสวาสุ สุราไลยในไตรภพดลบวินาศ์ ตน
กูเพ็ชชคงคงแก่เหล็กหมาด มีดตะบองก้องสลัดไชย ไม้รวกฉมวกและ
มีดเหน็บ เลอยและเหล็กแหลนหลาว หอกดาบคมขาว ของ้าวคมงอนลง
อักษรถ้วนทังตัวดาบต้ามคร่ำนพคุณ พยุนบินหินแลง คงแก่แส่ง กะระมะ
ถะ อะสุนีการ ขวานฟ้าผ่าวัง มหาเนาวะโลหะหล่อนอเหล็กไหล หัวใจ
นพัคน์ขนุสินเชาโคนิลแลเขยวพราย ขยายลุกปลุกพระภควัมบดี ประจุต้าม
พระชรรค์กริ่งยันต์ชัยศรี มีดตรีกริชกรดจะกดกบมิได้ดอง ดอยล่องกระจัด
กระจายพลายพลิกปลิกวิง ด้วยเดชะเดชพระพุทธะสมิงคำราม โอมทรงคง
ข้ามสายสิญจน์ โอมทรงคงทังฟ้า โอมทรงคงทังดิน โอมทรงคงทังน้ำ
โอมทรงคงทังยน โอมทรงคงทังหลับ โอมทรงคงทังตื่น โอมทรงคงทัง
ปลายตีน โอมทรงคงทังปลายมือ โอมทรงคงทังแสงพระสุริยนเบองบน
จะแลเล็ง เยียดเบงคงเบงกริสวิลายยะตุงประจังกรัง อิสวากริ่ง นะผูก
โมมัด พุทรัด ธาริ่ง ยะกริ่ง โสทายะ พุทธะรัตตะนัง ธัมมะรัตตะนัง สังฆะ
รัตตะนัง พุทธังกายะพันธะนังอธิฏฐามิ ธัมมังกายะพันธะนังอธิฏฐามิ
สังฆังกายะพันธะนังอธิฏฐามิ อะสังวิสุโลบุสะพุทธะ สังวิธาปุกะยะปะ
อะปามะจุปะ ทิมะสังอังชุ ทุสะมะนิ อกะวัตตา

◎ พระคาถาบทนี้ให้เสกขมิ้นกิน เสกพริกไทยกิน เสกน้ำทาตัว อยู่คงทนยิ่งนัก เสกปลุกใต้สารพัดทางอยู่คงแล ฯ

พระคาถาเรียกน้ำมันเข้าตัว

◎ นะ กะ นะ กะ นะ พะ ส่ะ สุ ส่ะ สุ ฯ๑

◎ พระคาถานี้ท่านให้เสกน้ำมันงาดิบ แล้วให้เอาน้ำมันใส่ในผ่ามือบริกรรมพระคาถานี้เรียกเข้าตัว จนกว่าน้ำมันในมือจะหายเข้าไปหมด คงกระพันชาตรีนัก ถ้าน้ำมันที่เรียกเข้าไปในตัวนั้น หนักแต่ ๑ บาทขึ้นไป ตายแล้วเผาไฟมิไหม้เลย พระอาจารย์ท่านตีค่าไว้ชั่งทอง ๑ แล ฯ

พระคาถาเรียกขมิ้นเข้าตัว

◎ เอ ดัง ส่ะ ติง ฯ๑

◎ พระคาถาบทนี้ให้ภาวนาเรียกขมิ้นเข้าตัว ให้เอาขมิ้นผงใส่มือบริกรรมเรียกเข้าในตัว อยู่คงนักถึงนอนหลับก็พันแทงมิเข้า ฯ

พระคาถาพระยาปลาไหลเผือก

◎ วิ เว สุเว อะ ยา เวย ยะ เส พุ เส วะ เส ตะ อะ เส ฯ๑

◎ พระคาถาพระยาปลาไหลเผือกนี้ ให้เสกน้ำมันทาตัวจับมีอยู่เลย วิเศษนักแล คงทนสารพัดอาวุธและเสียนหนามทั้งปวง ฯ

พระคาถาลองถวายหน้าที่นั่ง

◎ กะ จะ ภะ ส่ะ ส่ะ กะ จะ ภะ ภะ ส่ะ กะ จะ จะ ภะ ส่ะ กะ ฯ๑

◎ พระคาถานี้ให้เสกน้ำมันให้ได้ ๑๐๘ เอาหินเหล็กไฟแหลมแช่ในน้ำมันได้เคยลองถวายหน้าพระที่นั่ง คงกระพันนักแล ฯ

พระคาถาประกายเหล็ก

◎ อะระหังคารัง เพ็ชชคังคารัง อะระหังจังเหล็ก เพ็ชชคังจังเหล็ก อะระหังศรีเพ็ชชคงคง ฯ◎

◎ พระคาถาบทนี้ให้เสกขมิ้นกินเป็นคงทนทรหดดีนัก อนึ่งท่านให้เรียกประกายไฟเข้าตัว คือเอาเหล็กลองตีกระทบกันดู ถ้ามีประกายไฟแลบออกมา จึงให้เอาเหล็กนั้นมานั่งทับไว้ บริกรรมพระคาถานี้เรียกประกายไฟเหล็กนั้นเข้าตัว เมื่อเรียกแล้วให้เอาเหล็กนั้นมาลองตีดูใหม่ ถ้ายังมีประกายไฟยังไม่เข้า ต้องเรียกไปจนกว่าจะตีแล้วไม่มีประกายไฟคือ ประกายไฟนั้นเข้าไปในตัวเราสิ้น ถ้าประกายไฟเข้าตัวเราแล้วสารพัดจะคงแก่อาวุธทั้งหลาย ฯ

พระคาถานารายณ์แบ่งภาค

◎ โสทายะ โอมพระนารายณ์แผลงฤทธิ์ พระอาทิตย์แผลงแสง พระจันทร์ส่ำแดงรัศมี พระธรณีให้หวั่นสั่น พระคงคาให้อยู่กลับกลอก พระพายจะพัดเป็นหมอกอยู่กลอกกลุ้มคลุ้มคลบ พระโพสพมีกำลังได้สี่แสนช้างสาร พระเพลิงย่อมสังหารด้วยฤทธิ์พระอันปรากฏ อมเพ็ชชทรหดปรากฏแก่ตัวกู พุทธังอัตตะ ธัมมังอัตตะ สังฆังอัตตะ ทุ สะ มะ นิ นิ มะ สะ ท โสทายะ ฯ◎

◎ พระคาถาบทนี้เมื่อพระนารายณ์แบ่งภาคอวตารลงมา เมื่อจะกระทำการใดๆ ก็ดี ให้เอาพระคาถานี้ทำน้ำมนต์อาบตนเสียก่อน ให้เอามะกรูดผ่าออกเป็น ๗ ซีก ผักส้มป่อยผักหนามทั้ง ๗ ข้อ หักออกเป็นข้อละท่อน เอาใส่ขันน้ำมนต์ บ่ายหน้าไปสู่ทิศตะวันออก ตามกำลังวันเอาน้ำมนต์นั้นอาบกิน ทำการใดๆ ประสิทธินักแล ทั้งเป็นคงทนทรหดด้วย ท่านให้เสกอาพัทสุราดินอยู่คงนักแล เสกสิ่งใดๆ ก็ได้เป็นมหาทรหด ฯ

พระคาถามหาจังงัง

◎ นะหิจังงัง นะบังตัง นะบังจิตตังนะ โมหิจังงัง โมบังตัง โมบังจิตตังโม พุทหิจังงัง พุทบังตัง พุทบังจิตตังพุท ธาหิจังงัง ธาบังตัง ธาบังจิตตังธา ยะหิจังงัง ยะบังตัง ยะบังจิตตังยะ ฯ

◎ พระคาถานภาวนาไว้เป็นมหาจังงังอย่างประเสริฐ สัตรูมิอาจทำร้ายเราได้เลย อ้าปากพูดมิออก ยกมือยกเท้ามิขึ้นแล ฯ

พระคาถามหาอำนาจ

◎ ตะมัตถัง ปะกาเสนโต สัตถาอาหะ ไกรสรราชสีห์ ริยะอิมัง คาถะมาหะ ฯ

◎ พระคาถามหาอำนาจบทนี้ให้ภาวนาเข้าไปเถิด เสือช้างม้าวัวควายชนูหน้าไม้ อย่ากลัวเลย เป็นที่เกรงขามแก่ฝูงชนทั้งหลาย ฯ

พระคาถาพระยาราชสีห์

◎ พุทธะเสฏโฐมหานาถัง วัณณะโกสิงหะนาทะกัง พุทธะสีระสาเตเชนะ มาระเสนาปะราเชยยัง ชัยยะภะวันตุเม ฯ

◎ พระคาถาพระยาราชสีห์นี้ ถ้าจะเข้าไปเผ้าขุนนางท้าวพระยาทั้งปวง หรือจะประจญด้วยสัตรูกดี ให้เสกเหมยงหมากอมไป เสกแป้งน้ำมันทาตัว คนทั้งหลายกลัวเรานัก บังเกิดเป็นสง่าราษี มหาบะเดชะ ถ้าจะไปรบให้ภาวนาไปเถิดมีชัยชะนะแล ถึงเป็นความกันกดีให้ภาวนาไปเถิด คนครันคร้ามอำนาจเรานัก

พระคาถาอาพัทปูน

◎ อิติมัตติยา มัตติภะเว ฯ

พระคาถานี้เสกปูนคาดคอ อยู่คงทนดีนักแล

พระคาถามหาทรหด

๑ ท้อรันโต สิละสมาธิ ท้อรันติ มะละมัตตะโน ท้อรันโต กัมมะถานัง ท้อรันตันตัง นะมามิหัง ฯ๑ฯ

สูตรอันนี้ให้ว่าเวลาลงตัวและเมื่อเวลาชักอุณาโลมให้ว่า ๑ ท้ออุณาโลมาเนาวะนาถัง ท้อทุเสสังสัมมะโว พุทธังสะระณังคัจฉามิ ธัมมังสะระณังคัจฉามิ สังฆังสะระณังคัจฉามิ ฯ๑ฯ

ท่านให้ลงใส่กระดานชะนวนทำผงทาตัว เป็นมหาทรหดคงทน ให้ลงใส่ในใบพลู แล้วม้วนกิน เวลาจะกินให้เสกด้วยพระคาถา ๑ ท้อพ่อ ฯ๑ฯ กินใบพลูนั้นเข้าไปเถิด อยู่คงดีนักแล

คาถาหณุมานคลุกฝุ่น

๑ โอมผงเผ่าเถ้าธุลี คงกระพันชาตรี สะวาหะหนุมานะ คลุกคลีดีมะอะ ฯ๑ฯ

พระคาถานี้ให้เสกฝุ่นทาตัวเถิด เกิดกำลังขึ้นทั้งเป็นคงทน อยู่คงแก่สารพัดอาวุธทั้งปวงแล

พระคาถาพระยาลิงลม

๑ โสทายะ สะปะสะถัง โตมะมัง บัพพาเชถะมังภันเตโหมิ ปะติโต โสปะติตัง ฯ๑ฯ

คาถานี้ให้เสกน้ำมันทาตัวดีมีตายเลย

๑ ปะถะมัง มะสุธิ สัตติ อินัง ฯ๑ฯ

บทนี้ให้ใช้ดุจเดียวกัน

พระคาถาพระยาสีหราชเดโช

◎ พุทธังบังโสตร์ ธัมมังบังโสตร์ สังฆังบังโสตร์ พุทธังบังจักษุ ธัมมังบังจักษุ สังฆังบังจักษุ นะอิสะวาสุ สุสะวาอินะ อิกะวิติ ติวิกะอิ อะระหังสุคะโตภะคะวา นะโมพุทธายะ นะมิเห็นอิ ฯ๏

พระคาถานของพระยาสีหราชเดโช (ทหารเอกของพระนารายณ์) ให้เสกน้ำทาทั่วตัว บังได้ทั้งคนทั้งม้าใช้ได้หลายประการแล

พระคาถาพระยาเสือ

◎ โอมนะมะพะยัคฆะ พุทธะโกนาคม ไทยยะวา ไทยยะวา ปะไลยยะวา ปะไลยยะวา ภูภิภะภา พาชะเน เพชะนา มุกขังปะวะรัง กะทายะ อะทายะ ฯ๏

พระคาถาพระยาเสือบทนี้ใช้เป็นจังงังประดุจดังคาถาพระยาราชสีห์แล

พระคาถาเกราะเพ็ชร์

◎ อิติพันธะเกษามะอะอุ พันธะโสมาจะภะกะสะ พันธะนักขา นะมะพะทะ พันธะทันตากะระมะถะ พันธะตะโจอิสวาสุ พันธะมังสังจิบีเสคิ พันธะนะหารุตุวิสังอะ พันธะอัฏฐิทุสะมะนิ พันธะอัฏฐิมิญชังนาสังสิโม พันธะวักกังปาวะอะปะ พันธะจิตตังเจตตะสิกกัง สังวิธาปุกะยะปะ อาปามะจุปะ ทิมะสังอังชุ นะมะอะอุ นะมามิหัง สิทธิเคชัง สิทธิวาจัง กายะพันธะนัง องคะพันธะนัง อธิถามิ สารพัสสิทธิ ภะวันตุเม ฯ๏

พระคาถาบทนี้ของพระอาจารย์ผู้เฒ่า ให้เสกน้ำมันทาตัว อยู่แก่เครื่องศาสตราอาวุธทั้งปวงมิเข้าเลย อยู่คงจนถึงกระดูก ถ้าพ้นของพวกพ้องจะไปทัพ ให้เอาหมากมาเสกให้ได้ ๑๐๘ ที เคี้ยวให้สับกันดีแล้วจึงคายเอา

ชานหมากห่อผ้าโพกหัวไป เมื่อจะเข้าณรงค์สงคราม ให้เอา ชานหมาก
น้อมไว้เถิด ถึงอาวุธจะมาเบียนห่าฝนมิได้ต้องตนเลย พระคาถาผู้ใดได้
ภาวนาไว้ เป็นเหมือนเกราะเพชร์ป้องกันตน มิตายด้วยคมอาวุธเลยแล

พระคาถามหาชาตรี

◎ กะขะคะฆะงะ นะมะพะทะ กะระมะถะ อิกะวิติ จิปีเสกิ นะ
ชาลิติ จะภะกะสะ สะสิมิระ ทุสะนะโส กะนะนิมา ทุสะมะนิ สังวิธา
ปุกะยะปะ อะสังวิสุโลปุสะพุภะ มะอะอุสิวังพรหมา ขะเขยยะ อิสวาสุ นะโม
พุทธายะ พุทธะคุณณัง ธัมมะคุณณัง สังฆะคุณณัง อิติพระเทยยะ ฯ๏ฯ

◎ พระคาถาถ้าจะใช้ให้เป็นคงทน ให้เสกแป้งหอมน้ำมันหอม
ทาตัวคงทนยิ่งนัก ให้เอาขวานถากดองเอาดูเถิด ถ้าจะมิให้ปืนยิงออกให้
เอาดินจุกรูปู จุกรูหนู ที่มันจุกไว้นั้น จึงเอาใบโพธิศรีมหาโพธิเอาให้ได้ ๕
ต้น มาเผาเป็นสมุกผสมกันเข้า แล้วกวนกับรักบันเป็นลูกประคำ ๕ ลูก จึง
เอานะโมพุทธายะ ลงลูกละตัว เสกด้วยพระคาถา ๑๐๘ คาบ เอาติดตัว
ไปด้วยปืนยิงมิออกเลย ถ้าจะให้แคล้วคลาดให้เอากระดาษว่าว ลงนะโม
พุทธายะ แล้วถักเป็นแหวนพิรอด เสกด้วยคาถาให้ได้ ๑๐๐๐ คาบ พ้น
แทงมิถูกอย่าสนเท่ห์เลย พระคาถาใช้ทางอยู่คงได้ทุกประการ เป็นคาถา
ของพลายแก้ว (ขุนแผน) แล ฯ

พระคาถาอาพัทยาสูบ

◎ นะมะพะทะ พุทธังอุดชุ ธัมมังอุดชุ สังฆังอุดชุ พุทธังอุด
ธัมมังอุด สังฆังอุด อิอะอุ เมตตัญจะ ฯ๏ฯ

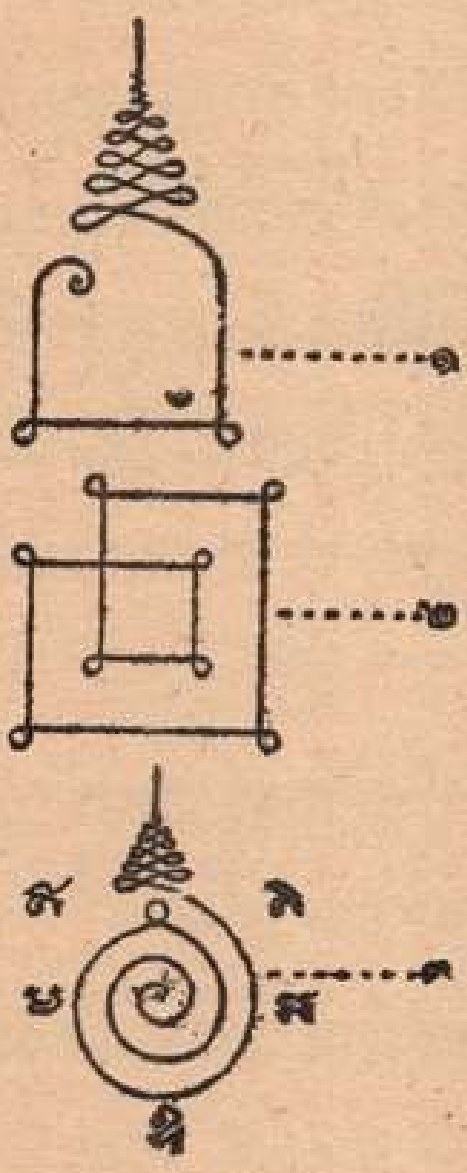
คาถาให้เสกยาสูบ ต้องเป็นยาฉุน สูบแล้วให้บริกรรมอัดลม
บุหรี่กลืนควันเข้าไป อยู่คงแก่อาวุธทั้งปวง

◎ โสภิโต พุทโธท้อ ฯ๏ บทนี้ใช้อาพัทยาสูบเช่นเดียวกันแล

พระคาถาอาพัทหมาก

◎ พุทธแลแล ปะแลยันติ เชิญครูบาบัทริยายจอกรรมสิทธิอยู่กับฉกด้วย อะนะโมพุทธายะ มะอะอุ มัตติยา บัตติภะเว เนหะกันหะ แม่ธรณีเอย อยู่แล้วหรือยังอยู่ สังฆังโลกะวิทู พุทธังอัด ธัมมังอัด สังฆังอัด อัดด้วยนะโมพุทธายะ ฯ๏

พระคาถานี้ให้เสกหมากกินเป็นคงกะพัน เมื่อเสกแล้วกินเข้าอย่าคายชาน ให้กลืนกินเข้าไปทั้งหมดอยู่คงทนดีนัก ตำรานี้เป็นของเจ้าคุณพิศาลอุตรดิษฐ อนึ่งท่านให้ลงยันต์เป็นตัวนะ ๓ ตัวสักไว้บนกระหม่อมหรือตรงหลังก็ได้ให้เอาคาถานี้ปลุกเป็นของกำกับคู่กันไป เพราะการเสกหมากกินนั้นอยู่คงได้เพียงชั่วฤทธิหมากที่อาพัทเท่านั้น แต่เมื่อเวลาจะเข้าทคบขันก็ให้เสกหมากกลืนกินเข้าไปด้วย

๑.เวลาลงให้ว่า ◎ นะโสอัตถะโส โสถะอัตโส ฯ๏ ชนยอดให้ว่า ◎ นะโมพุทธายะ ฯ๏ (ลงตัวยอด + ตัวที่ ๑)

๒.เวลาลงให้ว่า ◎ นะมะพะทะ อุดนะบีดนะนะโมพุทธายะ อะระหังพุทโธภะคะวาติ ฯ๏ (ลงนะตัวกลาง + ตัวที่ ๒)

๓.เวลาลงให้ว่า ◎ นะผุด ผัด ผิด สันตะรังโกตะโจ มังสัง นะผัด มะโนสักเก ฯ๏ (ลงนะตัวท้าย+ตัวที่ ๓) นะทั้งสามนี้ให้ใช้เป็นยันต์

สักกำกับกันและให้ลงตามลำดับ ด้วยสูตรดังกล่าวเมื่อจะลงท่านให้มีเครื่องคำนับครูคือขูบ ๓ เทียน ๓ หมาก ๓ คำ ยาฉุน ๓ ตั้ง ไม้ขีดไฟ ๓ กล้วยเหล้า ๑ ขวด เงินค่าเคารพครู ๖ บาท แล้วเอาหมากที่คำนับครูนั้นเสกให้กินเข้าไปเถิด

พระคาถาพระเจ้าห้ามสมุทร์

◎ สะมุทธะโอเฆ อัมภุคะเต สัตตามะระณะ สัมพุทโธ ทะเว หัตเถ อุทธิ บีตตะวา สมุทธัง วารีติ ฯ◎

พระคาถาพระเจ้าห้ามสมุทร์ ภาวนากันละลอกคลื่น เอาหวายวงให้เท่ารอบศีรษะ แล้วเอาสายสิญน์ผูก ทิ้งลงในทะเล ถือสายสิญน์ไว้บริกรรมไป น้ำภายในวงหวายนั้นจืดแล

พระคาถาพระเจ้าเล่นซ่อนหา

◎ จักขุนะ จักขุโม จักขุพุทโธ ธัมโม สังโฆ นะโก หากุ ฯ◎

พระคาถาน เมื่อพระพุทธเจ้าเล่นซ่อนหากับพระอิศวร ให้ยึดต้นไม้ไว้ ภาวนาคาถานมีเห็นตัวเราเลย ท่านได้ผจญภัยมามากแล้ว

พระคาถาย่นหนทาง

◎ สะหัสสะเนตโต เทวินโท เทวะรัชชะสิริยะโร สังชิบีตะวา นะตัง มัคคังขิบปังสาวัตถิมาคะมิ ฯ◎

พระคาถาน เป็นคาถาของพระมหาเถรจักขุบาล บริกรรมย่นหนทางได้แล ท่านได้ใช้มาแล้ว

พระคาถามหาพรหมสี่หน้า

◎ สะหัสสะสีเส บีเจโปโสสีเส สีเสสะตัง มุขามุเข มุเขสะตัง ชิวหาชิวะกัปโป มะหิทธิโก นะสักโกติ จะวัณเณตุง นิสเสสังสัตถุโนคุณันติ ฯ◎

เสกทรายโปรยในกองทัพข้าศึกจะเห็นเป็นคนมาก เสกแป้งผัดหน้าผัดแปลงตัว เสกทรายโปรยรอบบ้านกันสรรพภัยอันตรายทั้งปวง

พระคาถากำลังหณุมาน

◎ หะณุมานะ นะสังสะตัง ๖๐

พระคาถานชอกำลังหณุมาน หรือกำลังพาลี ให้ภาวนาไว้เถิดเกิดกำลังดีนักแล หรือใช้เสกผู้นเสกผงทาตัวก็ได้

◎ นะสะจะกะ กะจะสะนะ ๖๐

พระคาถาบทน ท่านให้ใช้เช่นเดียวกัน คงทนดีนักแล

พระคาถาเพชชหลึก

◎ ยะ มิ อิ สะ พุทโธ ๖๐

พระคาถาบทน ชอพระคาถาเพชชหลึก ให้บริกรรมจับชายพกไว้แทงมิถูกเลย

พระคาถาอาพัทเหล้า

◎ โอมติก ๆ ตัก ๆ หินผาหัก อยู่ข้างในหัวกู หัวกูคือหมวกเหล็ก ตัวกยังเหล็กเพชร์ ตัวกคงแก่ไม้รวก ฉมวก แหลน หลาวหอกและดาบหน้าไม้ปืนไฟ ครูกูชอพระมหาทะมัน คอพนธรณีบมสะเทือนหวาดไหว โอมนะโมพุทธายะ โอมนะโมธัมมายะ โอมนะโมสังฆายะ อะ อา อิ อี สะวาหะ โอมเพชชแดก เพชชทะลวง เพชชล่ำแดง แสงพระหณุมาณ แสนชวานถากชวานก็หัก แสนหอกบักหอกก็ย่อย แสนค้อนค่อยค้อนก็เบน แสนพะเนินตูกบมครัน แสนดาบพันกูบ่อมลง คนกูคงทุสะมะนิ สะมะนิทุ มะนิทุสะ นิมะสะทุ อิสะวาสุ สุสะวาอิ ๖๐

พระคาถานี้อาพัทเหล้ากนดีนักแล

พระคาถาพระเจ้าห้ามอาวุธ

◎ สัตถาระนุง อากัฒฑิตุง ทัตวา วิสัชเชตุง นาทาสิ ฯ๑ฯ

พระคาถาบทนี้ภาวนาไว้ อาวุธทั้งหลาย ทำอันตรายมิได้ เมื่อพระพุทธเจ้าเข้าประจญด้วยนายชมังชนูแล

พระคาถามหาอุจ

◎ อะนิทัสสะนะอัปปะฏิ ฯ๑ฯ ลั่นไกมิได้

◎ อะนิทัสสะนะอัปปะฏิฆา ฯ๑ฯ ลูกมิออกจากลำกล้อง

◎ อะนิทัสสะนะอัปปะฏิฆายะ ฯ๑ฯ ลำกล้องแตก

พระคาถาบทนี้นับว่าวิเศษนักแล ท่านตั้งค่าไว้ควรเมืองๆ หนึ่งแล

พระคาถาคลาดแคล้ว

◎ อะสิสัตติ ธะนูเจวะ สัพเพเตอาวุธานิจะ ภัคคะภัคคาวิจุณณานิ โลมังมาเมนะผุสสันติ ฯ๑ฯ

พระคาถาบทนี้ให้บริกรรมเอาไว้เถิด แคล้วคลาดอาวุธทุกประการ ถึงถูกก็ไม่เป็นอันตราย

พระคาถาหัวใจพระยาสมาส

◎ นานามุสสะระ หะระ บัพพะตะ คะรุ กะลิง คะระ สะระ ธะนู คะทา สิโต มะระ หัตถามาระคะนา ฯ๑ฯ

คาถาหัวใจพระยาสมาสนี้ เสกเหล้ากิน เสกน้ำมันทาตัว อยู่คงวิเศษนัก

พระคาถาเรียกแม่พระธรณี

◎ นางแม่พระธรณีเจ้าเอ่ย อยู่แล้วหรือยัง สังฆาตังโลกังวิทู ฯ๑ฯ

ให้จบแม่พระธรณีขึ้นมาเสกด้วยพระคาถานี้

◎ ตันนิพุทติง ฯ

แล้วเอาขันใส่ไว้บนผม จึงให้เอาคาถานี้เสกฝุ่นทาตัวทาหน้า ถ้าจะเข้าต่อสู้หรือเข้าชกมวย คงทนทรหดนักหาฟกช้ำมิได้เลย

พระคาถาปกาสิตพระร่วง

◎ อิมังสัจจะวาจัง อธิฏฐามิ ทุติยมังสัจจะวาจัง อธิฏฐามิ ตะติยมังสัจจะวาจัง อธิฏฐามิ ฯ

เมื่อจะทำการสิ่งใด ให้ภาวนา ๓ หน เอานิ้วชี้มือขวาส่ายไปข้างขวาว่า ๓ หน ทำประสิทธิแล เมื่อจะถอนให้ว่า ◎ อิมังสัจจะวาจังปัจจุทะรามิ ทุติยมังสัจจะวาจังปัจจุทะรามิ ตะติยมังสัจจะวาจังปัจจุทะรามิ ฯ ให้เอานิ้วชี้มือขวาส่ายย้อนมาทางซ้าย ๓ หน เป็นถอนหมด ถ้าไม่ถอนอย่าด่าหรือแช่งใคร เป็นไปตามปากทั้งนั้น

ถ้าจะยืนอยู่กับที่ไปไหนมิได้ ให้เอาคาถานี้ภาวนา

◎ อิติปิโส พุทโธโลเก ฯ

แล้วร้องตวาดไปให้ได้ยินว่ามึงอยู่ทนเถิด อย่าไปเลย ไปมิได้แล ต้องให้ได้ยินเสียงเราจึงเป็นแล

คาถาปลุกเสกสิ่งต่าง ๆ

◎ เอหิพุทธานุภาเวนะ เอหิธัมมานุภาเวนะ เอหิสังฆานุภาเวนะ เอหิพุทธังมาเรโส เอหิธัมมังมาเรโส. เอหิสังฆังมาเรโส ถะมาโทมะมังนะเรนะรัง นะเรพุทธัง วะจะนัง มะมะ เอหิพุทธัง กุจะครอบกุจะครอบ เอหิธัมมัง กุจะครอบกุจะครอบ เอหิสังฆัง กุจะครอบกุจะครอบ เอหิพุทธัง กุจะสุบ กุจะสุบ เอหิธัมมัง กุจะสุบ กุจะสุบ เอหิสังฆัง กุจะสุบ กุจะสุบ

เอหิพุทธัง กูจะปลุก กูจะปลุก เอหิธัมมัง กูจะปลุก กูจะปลุก เอหิสังฆัง กูจะปลุก กูจะปลุก ฯ

๏ กูจะปลุก หมื่นมนต์ พระยามนต์ หมื่นยันต์ พระยายันต์ กูจะปลุกคาถาทั้ง ๘๔๐๐๐ อักขระ ๔๑ ตัวคือ อะ อา อิ อี อุ อู เอ โอ กะ ขะ คะ ฆะ งะ จะ ฉะ ชะ ฌะ ญะ ฐะ ฑะ ฒะ ณะ ตะ ถะ ทะ ธะ นะ ปะ ผะ พะ ภะ มะ ยะ ระ ละ วะ สะ หะ ฬะ อัง กูจะสูบไว้ในดวงจิตกู มาชุมประชุมกันเข้าเป็นกำแพงแก้ว ภายในภายนอก บันดากูจะออกปากสิทธิทางหลาย มะนุสสะโตวา อะมะนุสสะโตวา พุทธังคัจฉะติ ธัมมังคัจฉะติ สังฆังคัจฉะติ อย่าข้า อาคะฉายะ อาคะฉาหิ ในสถานทิเนถาเนติฐะติ พระพุทธายะ พระธัมมายะ พระสังฆายะ สะหัสสะโกฏิพรหมา ติเทวานัง ตังตังมังมังรักขันตุ สัพพะทา อิมังกายะพันธะนัง อธิฐามิ ฯ

๏ พุทธังประสิทธิเม ธัมมังประสิทธิเม สังฆังประสิทธิเม สิทธิ วาฬา มหายะสัง สิทธิเตชา มหายะตัง พุทธังสัจจัง ธัมมังสัจจัง สังฆัง สัจจัง สิทธิวันทา นะมามิหัง ฯ

๏ สิทธิกิจจัง สิทธิวาจัง สิทธิกัมมัง สิทธิตะถาคะโต สิทธิเตโช ชัยโยนิจจัง สิทธิตาโภนิรันตะรัง สิทธิวันทา นะมามิหัง สัพพะสิทธิ ภะวันตุเม ฯ๏

คาถาสำหรับปลุกยันต์ หรือเสกยันต์ได้ทุกอย่างตามแต่จะปรารถนา ปลุกตระกรุดประเจียดเสกยันต์ต่าง ๆ ประสิทธินักแล

พระมนต์มหาปลุก

๏ โอมปลุกปลุกสารพัดกูจะปลุก กูจะปลุกพระภูมิเจ้าที่ปลุกทั้งกรุงพาล กูจะปลุกทั้งนางพระธรณี กูจะปลุกตาบสฤาษี ๔ พระองค์ เธอจงจะให้กูปลุกมนต์และคาถาทั้ง ๑๐๐ พระคำรี กูจะปลุกทั้งพระฤาษีประไลย

โกฏ เธอจึ่งจะออกพระโอฐให้กูปลุกผีโขมดและพรายมายา กูจึ่งจะปลุกทั้งเทวดาแลอินทรพรหม กูจะปลุกทั้งพระยมแลพระกาพ กูจะปลุกทั้งพระจัตตุโลกบาลทั้ง ๔ พระองค์ กูจึ่งจะปลุกพระอิศวรทั้งพระนารายณ์ กูจะปลุกพระพุทธเนต กูจะปลุกทั้งพระพุทธนาย กูจะปลุกนางอุมาเทวี กูจะปลุกทั้งพระมาตุลีให้มีฤทธิกล้าหาญ กูจะปลุกทั้งพระหนุมาน กูจะปลุกปลุกไดถ้วนทุกประการ ปลุกทั้งพระประธาน กูจะปลุกทั้งพระเกษรแลพระปรอทกูจะปลุกทั้งพระฤาษีนารอด อันเธอทรงยอดพระบีฎกกันไตร เธอจึ่งให้กูปลุกเครื่องบริสุทธิ์ ตระกรุดแลพิศมร กูจะปลุกทั้งผ้าประเจียดแลมงคลให้คงทนแคล้วคลาด กูจะปลุกเครื่องเหล็กไหลและทองแดงด้วยสาตราอาคม อมฤทธิฤทธิ์ กูจะปลุกทั้งหินผาแลเขยวงา กูจะปลุกแหลนปลุกหอกปลุกดาบ ปลุกทั้งขนุกำขาบแลมีดพร้า กูจะปลุกไม้ตำตาก กูจะปลุกได้สารพัดให้เป็นพระขรรค์ไชยศรี กูจะปลุกลูกประคำทั้งพระภควัมบดี กูจะปลุกทั้งฝูงผีทุกบ่าช้า สารพัดกูจะปลุกให้ลุกลุกขนทุกประการ โอมปลุกปลุกลุกขนมา รองรับพระราชโองการสะวาหะ สะวาโหม ฯ

พระมนต์บทนี้ใช้ปลุกเลขยันต์ ประเจียด ตระกรุด ได้ทุกประการ

พระคาถาเมตตามหานิยม

มนต์ขุนแผนชมตลาด

◎ อมส์ทรพ้าฟนจำเรญศร์ ศร์กูงามค์อพ้า หน้ากูงามค์อพระแมน แขนกูงามค์อพระนารายณ์ ฉายกูงามค์อพระอาทิตย์ ฤทธิกูงามค์อพระจันทร์ สาวในเมืองสวรรค์มิเห็นหน้ากอย่าบมิได้ นะมะพะทะ กูจะร้าลึกถึงต้นไม้ก็ให้งวยงง นะมะพะทะ กูจะร้าลึกถึงพระยาหงษ์กลมถา นะมะพะทะ กูจะร้าลึกถึงพระยาปลาในน้ำก็มาล้มแม่พระคงคา นะมะพะทะ กูจะร้าลึกถึงท้าวพระยาก็มาล้มแท่นทนอน นะมะพะทะ กูจะล้าลึกถึงแม่ไก่ย่อนก็มาละลูกแล่นตาม นะมะพะทะ กูจะล้าลึกถึงสาวใช้ก็มาล้มแม่ นะมะพะทะ กูจะร้าลึกถึงสาวแก่ก็มาหลงใหล นะมะพะทะ กูจะร้าลึกเจ้าไทยก็มาล้มสวดมนต์ นะมะพะทะ กูจะร้าลึกถึงฝูงคนทั้งหลายก็มารักกูอยู่ถวนหน้า นะมะพะทะ กูจะร้าลึกถึงทุกชนพ้าแลเทวาทุกวิมาน นะมะพะทะ อมประสิทธิสวาหะ ๖๐

มนต์ขุนแผนบทนี้ใช้ได้สารพัดทางเมตตา

มนต์ช้างประสมโขลง (สาริกาหลงรัง)

◎ โอมประสิทธิพระฤาษีทั้ง ๔ คน เธอจงจะประสาทพระมนต์มอบประสิทธิให้แก่กู หญิงชายทั้งสกลชมภู เห็นหน้ากูงามดังเทวาอิติปิโสภะคะวา ฯ ล ฯ พุทโธภะคะวาติ พุทธังสุทธะนาจิตตัง ธัมมังสุทธะนาจิตตัง สังฆังสุทธิชะนาจิตตัง นะโมพุทธายะ มะอะอุ อะระหัง สัพเพชะนานัง พะหูชะนานัง คนทั้งหลายเอ่ย มงเห็นหน้ากูจงมงกูผูกพันหัดหู่พะว้า

พะวัง มิได้ตั้งดำรงทรงศีลหลงทุกราตรี โอมสิทธิอาคัจฉายะ อาคัจฉาหิ ติวัตตัพโพอาคัจฉาหิ ตะมัตถังปะกาเสนโตสัตถาอาหะ กูมีตะบะเดชะดังพระยาไกรสรราชสีห์สิงหะชะติ โอมสิทธิจิตติจิตตัง จิตติตะวัง พุทธรัตนังธัมมรัตนัง สังฆรัตนัง อิอะเจตะโสทัพพัง คัณหาหิถามะสา นะชาติติ อะอุอุอิ โอมสิทธิกูจะทรงราษีให้ผ่องเพี้ยงเสมอนพระจันทร์เมื่อวันเพ็ญไครเห็นหน้ากู ก็ครั่นเครงครั่นคร้ามพิศวงหลงไหลทุกถ้วนหน้า นะมะพะทะนะมะนะอะ นอ กอ นะกะ กอ ออ นอ อะ นะอะกะ อัง ให้จิตมิ่งคลุ้มคลั่งศีลหลง ด้วยเดชะพระฤาษทั้ง ๔ องค์ เธอมาประสิทธิให้แก่กู อะอาอิอีอุอูสวาหะ ฯ๑๑

พระมนต์บทนทรงคุณค่าวิเศษนักแล ปลุกเสกได้ทุกประการ ทางเมตตามหานิยม เสกแบ่งเสกส่ง น้ำมันหอมได้ทั้งนั้น สุดแต่จะใช้เถิด ทางเมตตานั้น เป็นมนต์ครอบมนต์ทางเมตตาทั้งปวง.

เมตตาหลวง

๑ อิติปิโส ภะคะวาอรหัง สัมมาสัมพุทโธ วิชชาจะระณะสัมปันโน สุคะโตโลกะวิทู อนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ สัตถาเทวะมะนุสสานัง พุทโธภะคะวาติ ฯ

๑ อิ ให้เมตตา ติ ให้กรุณา ปี ให้ปราณี โส ให้ยินดี ภะ ให้ปลื้มใจ คะ ให้เอ็นดู วา ให้สะท้านดวงใจ อะ ให้หวั่นไหว ระ ให้เรียกนามหัง ให้เรียกภูติทั้ง ๔ สัม ให้เรียกจิต มา ให้ลุ่มคน สัม ให้เรียกขวัญ พุท ให้ร่ำพึง โธ ให้คิดถึง วิช ให้ร้องไห้ ชา ให้ร่ำไรถามหา จะ ให้ร่ำจิต ระ ให้ร่ำใจ ณะ ให้ร่ำจวน สัม ก็อไฟให้เผาธาตุทั้ง ๔ ปั่น ให้อยู่มิได้ โน ให้ร้องให้มาหากู สุ ให้ลุ่มกายบ่นเพ้อ คะ ให้ลุ่มทนอน โต ให้จับกอดจ้อง

ไว้ โส ให้ดับโกรธโกรธา กะ ให้ชมาโทษอภัย วิ ให้มีรัสมีใสส่อง ทุ ให้มีอำนาจ อะ ให้หวาดตกใจกลัว นุ ให้ลืมพี่น้อง กะ ให้ลืมพวกพ้องวงษาโร ให้ลืมมิตรสหาย ปุ ให้ลืมบิดามารดา ริ ให้ลืมบุตรแลนัดดา ละ ให้ลืมภรรยาสามี ทัม ให้ลืมแก้วอัครมเหษี มะ ให้ลืมนอนตาค้าง สา ให้อยู่มิได้ ระ ให้พิราบรำพันกราบบาทา ถิ ให้ถระดกกายามิได้ สัต ให้พังคำกู ถา ให้วิงวอนนมัสการ เท ให้ตามใจกู ณะ ให้มีสง่าราษี มะ ให้อ่อนน้อมถ่อมจักรวาพนุ ส ให้มีอภินหารศักดิ์ทวี สา ให้มีฤทธิดังพระธรรมเจ้านั่ง ให้มีเดชเดชา พุท ให้มีรัทธาดังพระสาวก โท ให้มีอานุภาพ ภะ ให้ถ้ำผัดสัตรูมาเป็นมิตร คะ ให้มีจตุราชา วา ให้ปรากฏ ติ ให้สว่างทั่วทั่วปทั้ง ๔ พุท ธังสว่าง ธุมังสว่าง สังฆังสว่าง ฯลฯ

พระคาถาเมตตาหลวงบทนี้ ใช้ทางเมตตาได้ทุกประการ เสกแบ้งผัดหน้าก็ได้ เสกส่งสำปากก็ได้ตามแต่จะใช้เถิด

มนต์พระเพทธยาธร

๏ อมพระเพทธยาธร เสด็จจรอยู่บนเวหา กจะเรียกให้มังมา กจะใช้ให้มังไป สู่ห้อง (ชื่อ.....) ที่นอน กูจะใช้ให้มังไปสมจรกับด้วย (ชื่อ.....) ที่กำลังหลับสนิทนิทรา เมามัวนมัสการคิดว่ากูมาสมสู่ด้วยจงรีบไป ข้ามห้วย ข้ามหนอง ข้ามคลอง ข้ามท่า ข้ามดิน ข้ามน้ำ ข้ามมหาสมุทรสายสินธุ์ ข้ามศรีนทร์มนต์ ข้ามผ้าพยนต์แลอาถรรพ์ ไปเถิดพ่อไป ชัยยะ ชัยยะประสิทธิเม โอมจิตตังมาเรโส โสมาเร อาคัจฉาหิ อิติวัตตัพโพอาคัจฉาหิ โอมเทพรำลึก มหาเทพรำลึก ตรึกจิตตรึกใจ ตรึกในพระทัย (ชื่อ.....) ให้สดุ้งยังรุ่งยังค่ำ อย่าหลับอย่านอน บนฟูกบนหมอน รำลึกตรึกถึงรำพึงจงมา นั่งท่าคอยลมคอยชมแต่เงา นั่งแอบ

คลั่งเคล้าภิรมย์ชมเชย พระพายเจ้าเอ่ยจงมาพัดเอาดวงจิต ชื่อ (....) มาสู่ดวงจิตกู พัดเอาดวงจิตกู ไปสู่ดวงจิต ชื่อ (.....) นะผูกจิต โมผูกใจ พุทผูกอาลัย ขาให้คร่ำครวญ ยะให้รัญจวนบ่วนปั่นถึงกู อยู่เรือนมิได้ ร้องให้มาหากู เอหิจิตตัง มียังมะมะ อมสิทธิสวาโหม ๖๐

คาถานี้ให้ลงชื่อเขากับชื่อเรา ลงใส่ในกระดาษก็ได้ลงใส่ในใบรักซ้อนก็ได้ เอามาประกบกันเข้าเอาชื่อเขาไว้ล่าง เอามนต์นี้บริกรรมเสกให้ทำเมื่อเวลาดึกสงัด เอาชื่อนั้นใส่ไว้ใต้หมอนหนุนหัว เขาฝันเห็นเราแล

พระคาถาพระวิสัชชนู

๏ จิตตังวา บุปผังวา คันธังวา ราชกุมาโรวา ราชกุมารีวา ราชาวา ส๎มะโณวา พราหมะโณวา อิตถีวา ปุริโสวา พาณิชโชวา พาณิชชาวา เอหิเอหิ อาคัจฉันติ ปริเทวันติ ๖๐

พระคาถาพระวิสัชชนูนี้ ให้เสกแป้งผัดหน้า เสกส๎ผงส๎ปาก เสกน้ำมันหอมใส่ผม เสกน้ำล้างหน้าก็ได้เป็นเมตตามหานิยมประเสริฐนักแล.

มนต์เทพรำเพย

๑ โอมรำเพยมหารำเพย พระพายเจ้าเอ่ย รำเพยพัดไป ต้องหัวใจ หฤทัยรำจวน พระพายพัดชวน พัดกวนใจมา นิ่งอยู่มิได้ร้องให้โหยหา มาเร็วมารา มาร่วมมารัก มาสู่มาสม มาชมมาทัก มาแนบเนื้ออ่อนมานอนเหนื่อตัก มารักเร็วรา จิตติมิตตา ส๎มาคะมะ อิมังจิตติพันธะนังอะชิฌฺฌามิ อิมังกายะพันธะนังอะชิฌฺฌามิ อิมังองคะพันธะนังอะชิฌฺฌามิ ๖๐

พระมนต์นี้ ให้เขียนชื่อเขาลงในใบตองกล้วยตานี เขียนชื่อเราทับลงไป แล้วให้เขียนเป็นตัวยันต์สามมุมล้อมชื่อนั้นเสีย จึงมวนยาเข้าเสกด้วยมนต์นี้ พ่นสาวรักเราแล.

พระคาถาแก้วสามโลก

๏ อิติปาระมิตาติงสา อิติสัพพัญญูมาคะตา อิติโพธิมะนุปปัตโต อิติปิโสจะเตนะโมเอหิเอหิ กะระณียะเมตตังสัตตา เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาจิตตังจิตตัง ชัยยะนารี จักกะวัตติราชา มะโนโจรัง ไมตรีจิตตัง ฯ

๏ พระคาถาบทนี้สำหรับใช้ทางเมตตา ให้เสกเครื่องหอมทาตัวก็ได้ แล ถ้าจะให้เมตตาแก่ชุนนางท้าวพระยาทั้งปวง ให้เขียนชื่อผู้ที่พึงประสงค์ใส่กระดาษว่าวไว้ทำเป็นไส้เทียนชนวนหนัก ๑ บาท จึงเอามาตัดเข้าที่ปากขันสัมริด ทำน้ำมนต์ด้วยพระคาถานี้สิ้นเทียน เอาน้ำมนต์อาบเถิดนัก แล ถึงเป็นไพร่ก็ได้เป็นนาย ฯ

พระคาถาสาลิกาลิ้นทอง

๏ ชิวหายัง มะธุรังวาจัง ชิวหาวาจันติ พุทธัตวา จะสุนทะรัง บียาเยวะบียันตุนา ฯ๏

พระคาถานี้ใช้เสกชนวนสูบปาก เสกหมากเสกน้ำกิน หญิงชายทั้งหลายได้ยินเสียงเรา ไพเราะนักรักเราแล

พระคาถามหาเมตตา

๏ มะเมตตาจะมหาราชา อะเมตตาจะมหาเสนา อุเมตตาจะมหาชะนา สัพพะเสน่หาจะปูชิตังสัพพะสุกขังจะมหาลาภัง ราชาโกธังวินาสสันติ เสนาโกธังวินาสสันติ ชะนาโกธังวินาสสันติ สัพพะโกธังวินาสสันติ ฯ๏

พระคาถานี้ใช้ทางเมตตาดีนัก ถึงโกรธเท่าไรก็หายโกรธ

พระคาถาเมตตาจิต

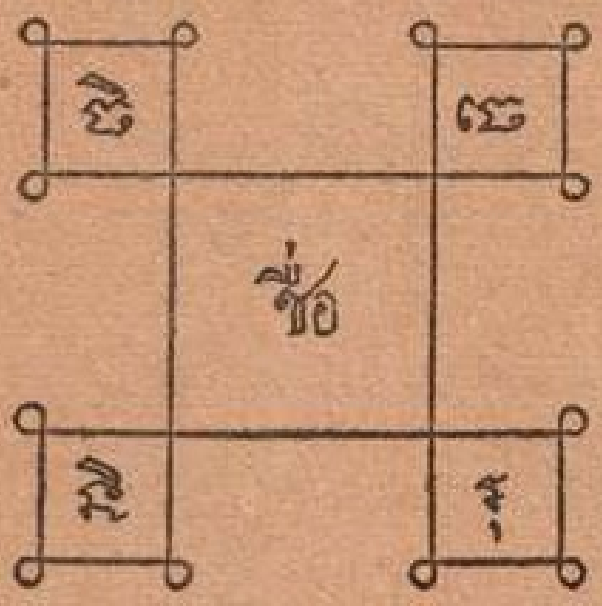
๑ เมตตัญจะ สัพพะโลกัสมิง มานะ สัมภาวะเย พุทโธละลาย ธัมโมหาย สังโฆสูญ นะจังงง โมจังงัง พุทธละลวย ทาสะลาย ยะสูญ หายคลายจิต ฯ๑๐๐๐

พระคาถาบทนี้ ถ้าเจ้านายท่านโกรธ ให้ภาวนาไปเถิดหายสิ้นแล

มนต์เทพรำลึก

๑ มุทุจิตตัง ภัทเท เอหิโมกขัง โมหันตะวา นะระคุณเณนะมัยหัง ทิสวานะสามิวิยะ ภัทเท เอหิ เอหิ ปะริเทวันติ ฯ๑๐๐๐

คาถาบทนี้ใช้ได้ทุกอย่างทางศตรู ถ้าจะทำให้เขารำลึกถึงให้เอาใบรักมาสองใบ ลงชื่อเขาใบหนึ่ง ลงชื่อเราใบหนึ่ง ลงแล้วเขียนยันต์ล้อมชื่อนนเสียทั้งสองใบ ตามมุมยันต์ทั้ง ๔ มุมนั้น ให้ลงหัวใจ ๔ ตัวนั้น ๑ จิเจรุนิ ฯ๑๐๐๐ แล้วเอาใบรักนั้นประกบกันเข้า เอาชื่อเราไว้ข้างบน เสกด้วยพระมนต์นี้ตามกำลังวัน แล้วใส่ไว้ใต้ที่นอนเราเขารำลึกถึงเราแล

เมื่อลงชื่อให้เรียกดังนี้ ๑ นามะนัง สะมาโสยุตตะโก ยุตตะถะแห่งนามะทั้งหลาย พระอาจาริยะเจ้าพึงหมายให้เรียกชื่อ (.....)ฯ แล้วให้กริ่งชื่อ คือวงรอบชื่อนั้นเสียว่า ๑ เอหินามะทิเนถาเน นามะวิกริ่งคะเร ฯ๑๐๐๐

ให้เรียกจิตด้วยคาถานี้ ๑ จิตติจิตตัง จิตติพันธัง โอมจิตติมะหาจิตตัง จิตติพันธัง จิตติจิตตัง จิต (ชื่อ.....) มาสู่จิตกู จิตติมามา อาคัจฉายะ อาคัจฉาหิ เอหิมามา ฯ๑๐๐๐

ให้เรียกเจตภูติด้วยคาถาน้ี

๏ เอหิ เอหิจัตตุระภูเต อิตถีโยสะมาคะโม เอหิปถวี เอหิอาโป เอหิเตโช เอหิวาโย สะมาคะมะ นะเยปะรังยุตเต นะมะพะทะ สัพพะปะรังยุตตะวา เอหิภูตะภูตะภูตา เอหิสัมมะเนริน เอหิสัมมะเนรัน เอหิสัมมะนันตะโก นะเมตตัง นางเอ๊ยอารี นางอ๊อาราม นางงามกาหลง นางจงควดี มาสู่แห่งนามชื่อ (.....) อาคัจฉายะ อาคัจฉาหิ เอหิสะมาคะมา ฯ๏ฯ

แล้วผูกเสียด้วยคาถาน้ี

๏ เอหิจิตตัง อิตถีมานัง อะจิตติ อะจิตตัง จิตติรุมะนัง จิตตังมะมะ จิตติสุหินมานิมามา อิสัพเพชะนา กิมา อิพะหูชะนา กิมา อิจิตติ (ชื่อ) กิมา อิใจ (ชื่อ) กิมา อิชวด (ชื่อ) กิมา อิทะ อิตะ อิมะ อิอะ อิอุ อุคือ (ชื่อ) พุทธังกรังกะระณัง ธัมมังกรังกะระณัง สังฆังกรังกะระณัง นะผูกโมมัด พุทรัดธารัง ยะกรังคะเรโสทายะ ฯ๏ฯ

คาถาเรียกจิตเรียกภูตน้ี แม้จะทำด้วยคาถาใดก็ตาม ให้เรียกจิต เรียกภูติด้วยคาถาดังน้ี

มนต์พระยาเทครัว

๏ นะโมพุทธายะ ภะคะวะโต อิติปิโสภะคะวา อิติปาระเมตตาคังสา อิติสัพพะคนทังหลายรักกูญูมาคะตา อิติโพธิมะนุปปัตโต อิติปิโสจะเตนะโม พิศวาทหลงใหล พิศมัยแนบเนื้อ ใจจิตคิดถึงคนังวิญญา วิชชาจะระณะสัมปันโน อิติปิโสภะคะวา นะเมตตา โมกรุณา พุทเป็นที่รัก ชาให้เห็นประจักษ์ ยะให้ยินดี ยะละลวยหันตะวา ทาเมามัว พุทพาตัวมาหา

กู โมมาสมสู่ นะรักอยู่จนตาย โอมละลวยมหาละลวย หญิงชายเห็นหน้า กูงวยงงจงใจรักทักปราสัย อ่อนละมัยมาหากู สู้รู้ว่ากูมาเน้อ เออรักสะวาหะ ฤฤา ภฺฤา เอหิพรหมจิตตัง มาด้วยพระวินัยยัง เถตังถิตัง กะระณียัง เมตตังจิตตัง ขันติ มะอิตถี โย ตะปุริสา อุมัจจาสมณพราหมณา เมตตาจะมหาราชา มหาเสนา มหาชะนา สัพพะเสน่หาจะปูชิตา สัพพะสุกขังมหาลาภัง ราชาโกรธัง เสนาโกรธัง ชะนาโกรธัง วินาสสันติ สัพพะโกรธังวินาสสันติ บีโยเทวะมนุสสานัง บีโยพรหมานะมุตตะโม บีโยนาคะสุบันนานัง บียินทรียัง นะมามิหัง ๓ จบ

พระคาถานี้เป็นเมตตามหานิยม ประเสริฐนักแล ใช้เสกสารพัดเครื่องหอมทาตัวทั้งปวง เสกของให้กินก็ได้แม้ว่าจะแข็งเท่าไรกลับใจอ่อนรักเรา เสกสิ่งของให้กินใครกินแล้วรักเราสันแล ให้ภาวนาเข้าไปเถิดถึงโกรธเท่าโกรธก็หายสัน

มนต์เทพรำจวน

◎ อิตถีจิตตังจะมหาวาโย มุกโข เมโมมัยหัง ภะคินีตะวัง (ชื่อ) อาคัจเฉยยะ อาคัจเฉยหิ เอหิ เอหิ ปะริเทวันตีบียังมะมะ ๓ จบ

◎ พระคาถาเทพรำจวนบทนี้ ใช้ภาวนาเบ่ากได้ ท่านให้เอาดอกจำปามาลงชื่อหญิงทพึงประสงค์ ลงทักลับจำปา แล้วเสกด้วยคาถาน ๗ คาบแล้วถือไปให้หญิงนั้นเห็น ถ้าเขาเอ่ยปากขอให้ ๆ เขาไป อย่ามิได้เลยต้องมาหาเราแล อนึ่งท่านให้ทำเป็นรูปหุ่นแทนตัวเขาขึน แล้วลงชื่อเขาทอกหุ่นนั้น แล้วบริกรรมด้วยพระคาถาน หยิกหยอก พูดจาทำมิดตามประเพณตามแต่ใจปรารถนา แล้วให้บริกรรมกอดหุ่นนั้นไว้กับอกจนกว่าเราจะหลับเขาฝันเห็นเป็นดังที่เรากระทำ อย่ามิได้เลยมาหาเราแล ๓ จบ

พระคาถาถวางเหลี่ยวหลัง

◎ อิตถีโยตะรุโณชาโต สะมาจิตตัง สะมาคะโม จิตตังสะมา คะมะ ฯ◎

คาถานี้ให้เดินตามหลังสัตรีภาวนา เขาหันหน้ามาแล ชื่อกวางเหลี่ยวหลังแล ฯ

พระคาถาเรียกหัวใจ

◎ อิตถีโยตะรุโณชาโต เอหิสะมาคะมะ อาคัจฉาหิ ฯ◎

ถ้าปรารถนาผู้ใด ให้เขียนชื่อใส่ผ้ามือ จงเบ่าลงที่ผ้ามือนั้นเสก ๑๑ ที เอามือทับหน้าอกไว้บริกรรมด้วย ◎ อาคัจฉาหิ ฯ พอได้ที่ดมหาเราแล คาถานอยู่เรือนเดียวกันจึงค่อยทำ

พระคาถาประสมเนตร์

◎ โอมพระเนตร์เฉ็งแลไปต้อง เป็นบ่วงคล้องต้องตานาง เนตร์จะพันธัง จิตจะพันธัง กายะพันธัง อาคัจฉายะอาคัจฉาหิ ฯ◎

คาถาบทนี้ภาวนาประสมเนตร์ดีนักแล

◎ โอมพระแรงจับแสงพระลักษณ์ พระจันทร์ดวงจักร พระลักษณ์จับตา อิ จงมาเข้าตาสวาหะ โอมพระเนตร์มังแลมา จักษุยันตาชิวหายันติ ฯ◎

◎ พระคาถานี้ให้บริกรรมเอามือบังหน้า พ่นลมให้เข้าตาเราแล้วเมื่อจะใช้ประสมเนตร์ก็ให้ภาวนาดังนี้ดีนักแล ฯ◎

พระคาถาจับข้อมือ

◎ ภะคินี ดูกรน้องหญิง ตะวังอันว่าเจ้า คัณหาหิถือเอา ตังวัง

ข้อมือ ทัพหังจงรัก มะมะตามมา ถามะสาด้วยกำลัง เจตะโสแห่งจิตรัก อิระกาเล ในกาลบัดนี้ อิระเจตะโสทัพหังคัณหาหิถามะสา ฯ๑ให้เอาคาถานี้เสกมือเสีย ๗ ที แล้วจึงเสกด้วยพระคาถานอก ๗ ที

๑ มุทุจิตตัง ภัทเร เอหิ ฯ๑ จึงกำมือไว้ แล้วภาวนาไว้ในใจเมื่อจะจับจึงแบออกแล จับมือเขามิร้องเลย

พระคาถาคดกาม

๑ ปุบผังสาอุปบัชชะติ ฯ๑

๑ คาถาบทนี้นั่งกระดานแผ่นเดียวกันคลุมนาวก็ได้ ก้านพลูก็ได้คัดกามหญิงแล ถ้าหญิงขัดระดูให้เสกน้ำมนต์ ให้กินมือออกมาแล ฯ๑

ยอดพระคาถาทางสัตรี

๑ อิระเจตะโสทัพหังคัณหาหิถามะสา ฯ๑

๑ มุทุจิตตัง ภัทเรเอหิ ฯ๑

๑ ปุบผังสาอุปบัชชะติ ฯ๑

๑ พระคาถาสามบทนี้ ให้ใช้เรียงกันไปเถิดทางสัตรีดีนักแล เสกน้ำหอม เสกชายผ้าก็ได้ รักเรานักแล เป็นที่สุดของคาถาทางสัตรี ฯ

พระมหามณีจินดามนต์

๑ สิทธิวิชา มหามันตัง จินดามะณีวากะรัง ภูมิยาโจระปาตัสมิง ทิพพะจักขุงถาวะทิสสะเร จันทะเทวีอัสสะมุกขี ทุติยาปะทะจักขะณา มะณีจินดา ปียัง ปัญจะทานัง ยะสังทาสิทาสัง โกมัง ปะสันติ สเนหัง มาตาบุตตังวะ โอระสัง ฯ

◎ มะณีจันดา สะหัสสะโกฏิเทวานัง มะนุสสะเทวานัง สะมะณะจิตตัง ปุริสะจิตตัง อาคัจฉาหิ ปะริเทวันติ บียังมะมะ สัพเพชะนา พะหูชะนา มหามะณีจันดา เอหิพุทธัง บีโยเทวะมะนุสสานัง มหามะณีจันดา เอหิธัมมัง บีโยพรหมานะมุตตะโม มหามะณีจันดา เอหิสังฆัง บีโยนาคะสุบันนานัง บียินทรียังนะมามิหัง พุทโธโสภะคะวา ธัมโมโสภะคะวา สังโฆโสภะคะวา อินทะเส่นหา พรหมะเส่นหา อิสะระเส่นหา ราชาเทว มนตรักขัง จิตตังมรณัง จิตตังมะมะ ฯ๑

◎ พระคาถามหามณีจันดามนต์นี้ ใช้ได้สารพัด ถ้าจะเรียกเนื้อเรียกปลา ให้เอาศีลาดองเท้าเสียก่อน ถ้าจะให้เป็นเมตตาให้ใช้เสกเครื่องหอม เสกเครื่องนุ่งห่มทาตัวแต่งตัว ถ้าจะเรียกให้มาหาให้เอาใบรักซ้อนเขียนชื่อหญิงชายคนละใบ เอาประกบกันเข้า ถ้าจะให้ใครมาหาใคร ให้เอาคนที่ต้องการ ให้มาไว้ข้างล่างแล้วเสกด้วยยันต์นี้ ๗ ที เอาใส่ใต้ที่นอนไว้เวลาค่ำให้ภาวนา ๗ ที ใกล้รุ่ง ๑๕ อย่างมิได้มาแล ทำน้ำมนต์รดทางเมตตามหานิยมก็ได้ พระคาถานี้ใช้ได้ทั้งหญิงชาย ประสิทธินักแล ฯ

พระคาถาพระยาพาลี

◎ นะระงับดับโทโส โมละลายความคิด พุทธะลายน้ำจิต ธาให้วุ่นหลง ยะงวยงงพิศวาทตัวกูสวาหะ พุทธังปราบถึงหัวใจ ธัมมังปราบทุกขุมขน สังฆังปราบถึงมันสมอง โอมจิตตังพาลี ลูบหลังนางแก้วดาราสวาหะ อิตถีสะจิตตัง เอหิพันธังบียังมะมะ ฯ๑

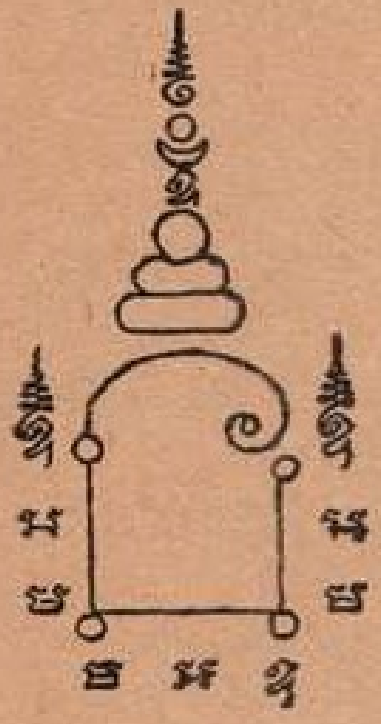
คาถานี้ให้ภาวนาลูบหลังนางเถิดหายใจแข็งนักแล

นะเมตตามหานิยมและนะเกร็ดต่างๆ

●

นะฉัพพัณณรังษี (นะหน้าทอง)

ฉบับวัดประดู่โรงธรรมอยุธยา

◎ ปถมังพินธุกังชาตัง นะกาโรสุวัณโณเจวะ
ทุติยังทัณฑะเมวะจะ โมกาโรมะณิโชตะกัง
ตะติยังเรทะกัญเจวะ พุทกาโรสังขะเมวะจะ
จัตตุถังอังกุสัมภะวัง ทากาโรสุริยังเอวะ
ปัญจะมังสิระสังชาตัง ยะกาโรมุกขะเมวะจะ
นะกาโรโหติสัมภะโว ฯ๑ฯ

สูตรนี้สำหรับลงตัวนะแล

◎ ตรีกัตวานะ นะการังปัญจะสัมภะวัง ฯ คาถามัสการแล ให้ว่า ๓ หน

◎ นามะนัง สมาโส ยุตตะโต ยุตตะถะ แห่งนามะทั้งหลาย พระอาจาริยะพึงหมายให้ชอ นะฉัพพัณณรังษี นะกาโรโหติสัมภะโว ฯ๑ฯ สูตรเรียกนามแล

◎ นะรานะระหิตังเทวัง นะระเทเวหิปูชิตัง นะรานังกามะบังเกหิ นะมามิสุคะตังชินนัง ฯ๑ฯ คาถาปลุกนะแล

◎ มะ คือตัวเรา อะ คือตัวเขา อุ เมตตาเห็นหน้ารักเรา ฯ สูตรนี้ให้ว่าเมื่อลง มะอะอุ ทุลงข้างล่างตัวนะ

◎ มะ เมตตา อะกรุณา อุปราณี ฯ

สูตรนี้ให้ว่าเมื่อลง มะ อะ อุ ที่ข้างซ้ายและข้างขวาตัวนะ

◎ มะอะอุ เมตตา กรุณา จิตตัง ฯ

สูตรนี้ให้ว่าเมื่อลงอุณาโลมบนมะอะอุทั้ง ๒ ข้าง

◎ มะกาโร ศรีษะพุทธาปะนะชายะเต ฯ ลงศรีษะพระ

◎ อะกาโร องคะพุทธาปะนะชายะเต ฯ ลงองค์พระ

◎ อุกาโร บาทะพุทธาปะนะชายะเต ฯ ลงบาทพระ

สูตรนี้ให้ลงองค์พระบนตัวนะ ลงเป็นสามที่ด้วยกัน คือ ลงวงกลมข้างบนสมมุติเป็นพระเศียร เป็นครั้งแรก และลงวนท่อนกลาง สมมุติเป็นองค์พระเป็นครั้งที่สอง ลงวงท่อนสุดท้ายเบื้องล่างสุดสมมุติเป็นพระบาทเป็นครั้งที่สาม

◎ มะอะอุอะทิกะมูลัง ตรีเทวานัง มหาสาตรา อุอุอะอะ มะมะมันตรา อุอะสะวา มหามันตัง มะอะอุ โลปะเกเญยยัง อังการะเส วะราชิโน ฯ สูตรนี้ให้ลงอุบนเศียรพระ

◎ ตรีนอักขรานิ อัฑฒะจันทาปะนะชายะเต ฯ ลงพระจันทร์ครึ่งซีกบน อ

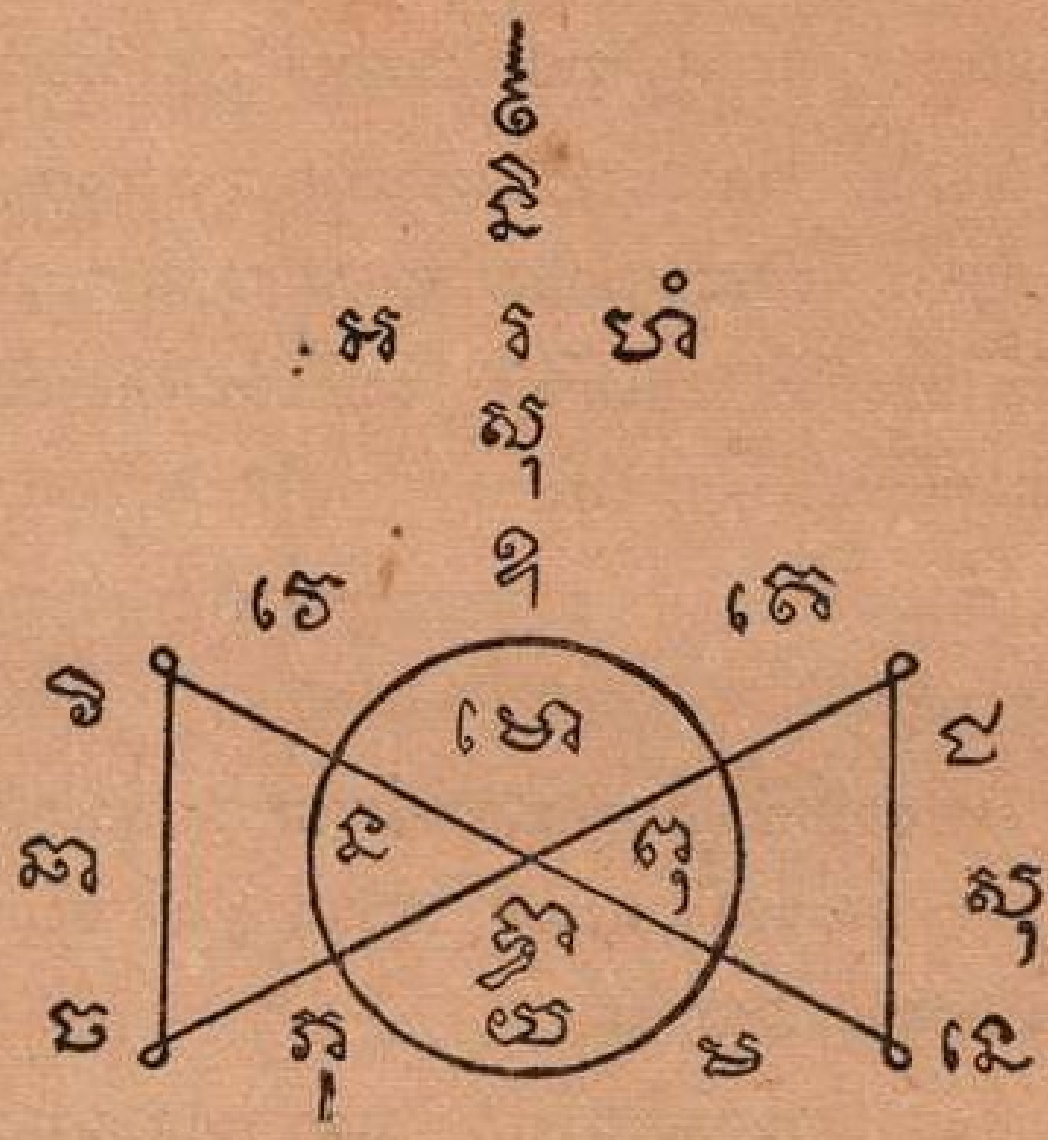
◎ ชาตานิ พินธุสูรยาปะนะชายะเต ฯ ลงสูรย์บนจันทร์

◎ อุณาโลมาปะนะชายะเต อะสังวิสุโลปุสะพุภะ ฯ ลงอุนาโลม คาถาเสกนะฉัพพัณณรังษี

◎ นะสุวัณโณนะมัสสิตวา โมกาโรมะณิโชตะกัง พุทกาโรสังขะเมวะจะ ทากาโรสุริยังเอวะ ยะกาโรมุกขะเมวะจะ สะทะมะมัง มังมะทะสะ กะระณียะเมตตังสัตตา เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา จิตตัง ๆ เชยยะนารี จักกะวัตติราชา มะโนโจรัง ไมตรีจิตตัง ฯ ◎

นะฉัพพัณณรังษีหน้าทองนี้ ใช้ลงผงหรือจะลงใส่ผ้ามิยกก็ได้ แล้ว
ให้เอาผงทาหน้าไป เป็นเมตตามหานิยมประเสริฐยิ่งนักแก้วหาค่ามิได้เลย

นะเงาะถอดรูป

เมื่อจะชักยันต์ ให้ว่าสูตร์ดังนี้

◎ นะปะรวตคยนตง ส์นตงวกรงคะเร ฯ

เมื่อจะลงอักษรพระเจ้า ๕ พระองค์ลงดังนี้

◎ นะกาโรสุวัณโณเจวะ โมกาโรมะณิโชตะกัง พุทกาโรสัง
ชะเมวะจะ ธากาโรสุริยังเอวะ ยะกาโรมุกชะเมวะจะ ฯ

ลงแล้วเสกด้วยคาถาน์

◎ นะสุวัณโณนะมัสสิตวา โมกาโรมะณิโชตะกัง พุทกาโรสัง
ชะเมวะจะ ธากาโรสุริยังเอวะ ยะกาโรมุกชะเมวะจะ สะทะมะมัง มังมะ

ทะสะ กะระณียะเมตตังสัตตา เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา จิตตัง จิตตังเชยยะนารี จักกะวัตติราชา มะโนโหรัง ไมตรีจิตตัง ฯ

เมื่อจะลงพระเจ้า ๑๐ ชาติ ให้ลงดังนี้

◎ เตมิราชาโน โพธิสัตโต นามะจะภะคะวา จิตตังวัตถุกังอารัมมะณัง ตะวังบีสัมพุทโธ เมภะวิสสันติ กุสลาธัมมา สัมมาสัมพุทโธ อิติบีโสภะคะวา ฯ

◎ ชะมหาชะนะโก โพธิสัตโต ฯลฯ อิติบีโสภะคะวา
◎ สุวัณณะสาโม โพธิสัตโต ฯลฯ อิติบีโสภะคะวา
◎ เนมิราชาโน โพธิสัตโต ฯลฯ อิติบีโสภะคะวา
◎ มะโหสะโถ โพธิสัตโต ฯลฯ อิติบีโสภะคะวา
◎ ภูริทัตโต โพธิสัตโต ฯลฯ อิติบีโสภะคะวา
◎ จันทะกุมาโร โพธิสัตโต ฯลฯ อิติบีโสภะคะวา
◎ นารัทโธ โพธิสัตโต ฯลฯ อิติบีโสภะคะวา
◎ วิทูรบัณฑิตโต โพธิสัตโต ฯลฯ อิติบีโสภะคะวา
◎ เวสันตะโร โพธิสัตโต ฯลฯ อิติบีโสภะคะวา

ลงแล้วให้เสกด้วยคาถาน้ี

◎ เต ชาติปะริยันตัง พุทธัง ธัมมัง สังฆัง } สรณังคัจฉามิ ฯ

◎ ชะ ชาติปะริยันตัง พุทธัง ธัมมัง สังฆัง } สรณังคัจฉามิ ฯ

◎ สุ ชาติปะริยันตัง พุทธัง ธัมมัง สังฆัง } สรณังคัจฉามิ ฯ

◎ เน ,, ,, ฯ

◎ มะ ,, ,, ฯ

◎ ภ ,, ,, ฯ

◎ จะ ,, ,, ฯ

◎ นา ,, ,, ฯ

◎ ว ,, ,, ฯ

◎ เว ,, ,, ฯ

เมื่อจะลง ◎ อุ สุ อะ ระ หัง นิ ฯ ให้ลงดังนี้

อุ ◎ อุ ทาโรทาโสทาทิเตโช นะโมพุทธายะ อุ อักขระยังตัง สันตัง วิกริ่งคะเร อุ กาโรโหติสัมภะโว ฯ เมื่อลงตัวอื่นก็ให้เปลี่ยนไปดังนี้ทุกตัว

◎ นะกาโรกุกกุสันโธสิโรมัชเฌ โมกาโรโกนาคะมะโนนะลาทิเต พุทกาโรกัสสโปทะเวกัณเณ ฯากาโรสิริสากะยะมุนิทะเวเนตเต ยะกาโรอะริยะเมตตัยโยชิวหาทิเต ฯ

◎ นะกาโรกุกกุสันโธสิโรมัชเฌ ข้าพเจ้าจะขออาราธนา พระกุกกุสันโธสัมมาสัมพุทธเจ้า เสด็จมาอยู่บนศีรษะข้าพเจ้าขอบารมีเป็นทีพึ่ง โมกาโรโกนาคะมะโนนะลาทิเต ข้าพเจ้าจะขออาราธนาพระโกนาคมสัมมาสัมพุทธเจ้า เสด็จมาอยู่ในหน้าผากข้าพเจ้าขอบารมีเป็นทีพึ่ง พุทกาโรกัสสโปทะเวกัณเณ ข้าพเจ้าขออาราธนาพระกัสสโปสัมมาสัมพุทธเจ้า เสด็จมาอยู่ในโสตรทั้งสองให้บำบัดโรคโรคาขอพระบารมีเป็นทีพึ่ง ฯากาโรสิริสากะยะมุนิทะเวเนตเต ข้าพเจ้าจะขออาราธนาพระสิริสากะยะมุนิโคดม

สัมมาสัมพุทธเจ้า เสด็จมาอยู่ในเนตรของข้าพเจ้าทั้งสอง สมณะชีพราหมณ์ มนุษย์บุรุษหญิงชายเห็นเนตรข้าพเจ้าทั้งสอง ให้มีจิตเมตตากรุณาแก่ตัวข้าพเจ้า ด้วยบารมีพระศรีสากะยะมุนีโคดม สัมมาสัมพุทธเจ้านเถิด ยะกาโรอะริยะเมตตัยโยชิวหาทิเต ข้าพเจ้าจะขออาราธนาพระศรีอาริยะไมตรี สัมมาสัมพุทธเจ้า เสด็จมาอยู่ในลิ้นของข้าพเจ้า จะเจรจาพาทีด้วยสมณะพราหมณาจารีย์ มนุษย์บุรุษหญิงชายด้วยถ้อยคำให้มีจิตเมตตากรุณาแก่ตัวข้าพเจ้านเถิด ฯ

◎ บีโยเทวะมนุสสานัง บีโยพรหมานะมุตตะโม บีโยนาคะสุปันนานัง บียินทรียังนะมามิหัง ฯ๑๑

คาถานี้ให้เสก นะเงาะถอดรูปแล

◎ นะเงาะถอดรูปนี้สำหรับทำผงทาหน้าเป็นที่เสน่หาแก่คนทั้งปวงดีนักถ้าจะให้วิเศษไปกว่านี้ให้ไปเล่นเอาหน้าพระลักษณ์ เมื่อเวลาไปเล่นนั้นให้จัดเครื่องผักพล่าปลายำไปตามธรรมเนียม แต่อย่าเข้าไปให้ตรงหน้าเมื่อเล่นแล้วให้ขูดเอาทองที่บีดหน้าผากหัวพระลักษณ์ (หัวโขน) มาประสมกับดินสอพองนั้นเป็นแท่งไว้สำหรับลงผงดีนักแล จะลงเป็นผ้าเช็ดหน้าก็ได้ ตามแต่จะใช้เถิดใช้ได้ทุกประการอย่าสนเท่ห์เลย ฯ

นะมหาละลวย

◎ ปถมังพินธุกังชาตังนะกุกกุสันโธนะละลวยหันตะวา ทุติยังทัณฑะเมวะจะโมโกนาคะมะโนโมละลวยหันตะวา ตะติยังเภทะกัญเจวะพุทกัสสโป พุทละลวยหันตะวา จัตตุถังอังกุสัมภะวังชาโคตะโม ชาละลวยหันตะวา ปัญจะมังสิระสังชาตัง ยะอะริยะเมตตัยโยยะละลวยหันตะวา นะกาโรโหติสัมภะโว ฯ สูตรลงนะ

◎ ตรีกัตวานะ นะการังบัญจะสัมภะวัง ฯ สูตรนมัสการ ๓ ที

◎ นามะนังสะมาโส ยุตตะโถ ยุตตะถะแห่งนามะทั้งหลาย พระอาจาริยะพึงหมายให้ชื่อ นะมหาละลวย นะกาโรโหติสัมภะโว ฯ๏

◎ นะรักกันจนวันตาย โสชายะเพ็ชรักริง เอหิเพ็ชชะกริง โมรักกันจนวันตาย โสชายะเพ็ชชะกริง เอหิเพ็ชชะกริง พุธรักกันจนวันตาย โสชายะเพ็ชชะกริง เอหิเพ็ชชะกริง ธารักกันวันตาย โสชายะเพ็ชชะกริง เอหิเพ็ชชะกริง ยะรักกันจนวันตาย โสชายะเพ็ชชะกริง เอหิเพ็ชชะกริง ฯ๏ สูตรนี้ใช้ลงนะโมพุทธายะแล

ลงอุองการ ลงจันทร์ครึ่งชีก ลงสูรย์ ลงอุณณาโลม ให้ลงด้วยสูตรในนะฉัพพัณณรังษี ลงแล้วเสกด้วยคาถาน

◎ โอมนะโมพุทธายะ เพ็ชชะลวยมหาละลวยชายเห็นชายงวยหญิงเห็นหญิงหลง เห็นหน้างอยงงหลง พิศวาทครวญหา นั่งท่าพั้งข่าว นั่งเผ้าปากทาง นั่งเยี่ยมหน้าต่างกอดอกร่ำพึง คำนึงบ่อมนอน สุดสวาทอาวรณ์ ร้อนรนทนอยู่มิได้ พุทธังสะระคิดตังสะมาเรมะมะเอหิ ธัมมังสะระคิดตังสะมาเรมะมะเอหิ สังฆังสะระคิดตังสะมาเรมะมะเอหิ ฯ

◎ นะมิเห็นหน้ากูอยู่มิได้ โมร้องไห้ครวญคราง พุทกอดไว้มิใคร่จะวาง ขาครวญครางสะอื้นให้ ยะหลงไหลในจิต หญิงใดชายใดได้เพ่งพิศเห็นหน้ากู ก็อยู่มิได้ร้องไห้มาหากู โอมสิทธิแก่กูสะวาหะ เอหิชัยยะ เอหิสัพเพชะนาพะหูชะนาเอหิ ฯ๏

นะมหาละลวยน ทำผงทาหน้าดีนักแล ปนใส่ของกินก็ได้รักเรานัก ถ้าปรารถนาผู้ใด ให้ลงชื่อไว้ก่อนแล้วลงนะทับวิเศษนักแล

นะมหานิยมสาลิกา

เมื่อชักยันต์ให้ว่าดังนี้

◎ พุทโธพุทธานัง พุทธะตัง พุทธะลาภังวิภาสิตัง พุทธะตัง สะมะนุปบัตโต พุทธะโกตัง ชิวหาสุวัณณัง มุทุวาจัง บียังมะมะ ฯ๑ฯ

แล้วให้เสกด้วยคาถานี้

◎ นะชุน โมชม พุทเป็นมหานิยมแก่คนทั่วไปทั้งเมือง ชาฎาเลือง ยะประเสริฐเลิศไกร นะจับจิต โมจับใจ พุทรักใคร่ชาเอ็นดู ยะบุรุษแลมนุษย์หญิงชายทั้งหลายทั่วทั้งแผ่นดิน มารักกูจนสิ้นยาวะชีวังมุทุจิตตังบียังมะมะ ฯ๑ฯ

ท่านให้ลงใส่หัวแม่มือลงแล้วเสก จึงคิดเข้าที่ฉนบริกรรมเสกอีกครั้งหนึ่ง แล้วไปเฉิดเข้าหาเจ้านาย ท้าวพระยารักใคร่เอ็นดูนัก ไปเทศนาสวดร้องที่ไหน ๆ ก็ดีแล เป็นเสน่หาแก่คนทั้งหลาย

นะอกแตก

◎ อักขระคุตติปฏิสนธิ นะ กาโรโหติสัมภะโว จงมาบังเกิด เป็น ตัว นะ ดังนี้ให้ลง นะ ทั้ง ๓ ตัว ว่าคุณเดียวกันแล ลงตรงกลางท้องดังอุณาโลมนั้นว่าดังนี้ ◎ เดชะ เดชะพระพุทธองค์ เสวยชาติเป็นเจ้าพระยาหงษ์ทอง มีศรีสรรวรรณะงดงามฉันใด ขอให้มนุษย์ทั้งหลายรักข้าพเจ้าฉันนั้น ฯ๑ฯ

◎ นะพุทธังเทพรำจวน นะ จังงัง โมจังงัง พุทหลงไหลอ่อน ระทวยไปทั้งกายา ธาท้าวพระยาเส่นหารักใคร่ยะหญิงสาวแก่แม่หม้าย ร้องให้มากอดรัดมัดสวาสัดคัด เห็นหน้ากูนั่งนิ่งอยู่บ่อมิได้ร้องให้มาหากู เอหิพุทธัง เอหิธัมมัง เอหิสังฆัง พุทธังรักจนวันตาย ธัมมังอย่าคลาย สังฆังตามมา นาสังสิโม สังสิโมนา สิโมนาสัง โมนาสังสิ สัพพะเมตตา สัพพะกรุณา สัพพะเส่นหาประสิทธิเม ๓๒ฯ

คาถานี้ภาวนา ๓ รอบ

ลงอุณาโลมข้างบนให้ว่าดังนี้ ◎ อิมานิปัญจะสิกขาปะทานิ สะมาทิยามิ ๓๒ฯ

◎ สังวิธาปุกะยะปะ ๓๒ฯ ลงเลข ๗ ทั้ง ๒ ตัว

นะอกแตกนี้ถ้าประสงค์จะทำผงให้ผู้หญิงกิน ให้ลงชื่อหญิงเสียก่อน แล้วเขียนยันต์สามมุมประทับ ให้เขียนชื่อชายประทับลงไป แล้วเอายันต์ ๔ มุม ซ้อนกันเป็น ๘ มุมประทับลงไปอีกทีหนึ่ง แล้วให้ลงตัว พุท ประทับลงไปอีกแทนตรงกลางทวนประคุณอุณาโลม เพราะถ้าประสงค์เจาะจงแล้วไม่ต้องใส่ ถ้าจะลงโดยทั่วไปให้ลงตามแบบที่วางไว้นั้น

ท่านให้เอายอดรักซ้อน ยอดสวาท ยอดกาหลง อย่างละสามยอด เอามาผสมกับดินสอพองบั้นแท่งไว้ลงผง ลงแล้วให้เสกด้วยพระมนต์ข้างประสมโชลงแล ทำผงใส่น้ำมนต์อาบก็ได้ ผัดหน้าทาตัวก็ได้

นะองครักษ์สาริกาบ้อนเหยื่อ

◎ นามะนังสะมาโส ยุตตะโถ ยุตตะถะ แห่งนามะทั้งหลาย

พระอาจาริยะเจ้า พึงหมาย ให้ชื่อคนทั้งหลายมาอยู่ทั่น เอหินามะทิเนถาเน นามะวิกริ่งคะเร ลังวิชาปุกะยะปะ ฃ ลงนาม เป็นรูปดังนี้

◎ มะอะอุ อะทิกะมูลัง ตรีเทวานัง มะหาสาตรา ฃ ลงมะ

◎ อุอุอะอะมะมะมันตา ฃ ลงอะ

◎ อุอะสะวา มหามนตง ฃ ลงอุ

◎ มะอะอุ โลปะเกเญยยัง องการะเสวะ ราชิโน ฃ ลงอุองการบนนาม คือเขียนเป็นตัวอุสาก ผ่า นามลงมาเรียกว่า อุองการพ้าผ่าเสร็จแล้วจึงให้ลงจันทร์ครึ่งซีก ลงสูรย์ แล้วให้ลงวงกลมล้อมสูรย์นั้นอีกทีหนึ่งเป็นสองสูรย์ด้วยกัน ลงอุณาโลม ด้วยสูตร์ดังต่อไปนี้

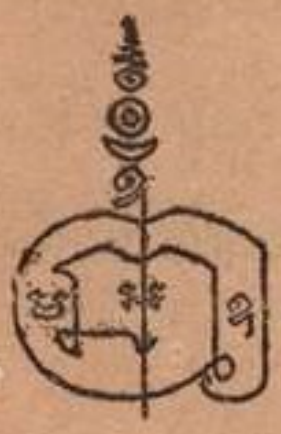
◎ ตรีอักขรานิ ฃ ลงจันทร์ครึ่งซีก

◎ ชาตานิ ฃ ลงสูรย์

◎ บีโยเทวะมะนุสสานัง บีโยพรหมานะมุตตะโม บีโยนาคะสุปันนานัง บียินทรียังนะมามิหัง ฃ

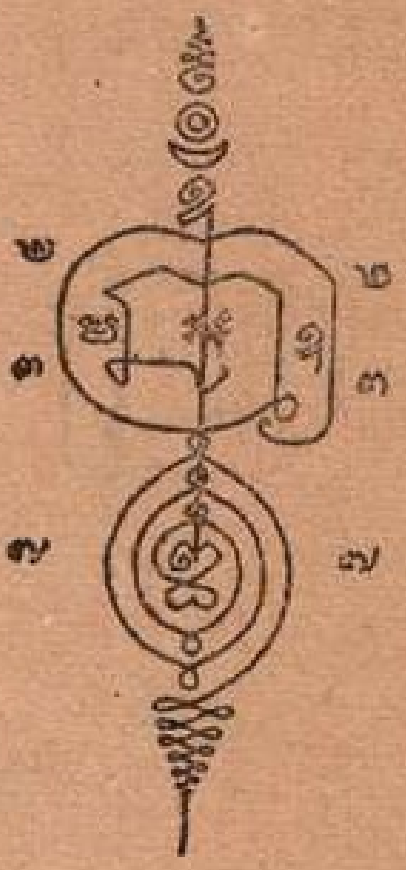
ลงวงกลมล้อมสูรย์

◎ อุณาโลมาปะนะชายะเต นะโมพุทธายะ สัตถุโน ฃ ลงอุณาโลม ลงเสร็จแล้ว จึงให้เอาคาถานี้นมัสการเสกแล

◎ องกาเรติโกอะยัง ทัชชังเวยยัง องการะภูสิตัง อาลัยยังสัพพะพุทธานัง พุทธะรัตนะกะลันทะกัง อุณาโลมังสะราพุทโธ รังษีประภัสสะราปะปา อุตตะมาทิ ปะรัตนา

มะอะอุอะทิกะมูลัง ศรีเทวานังมหาสาตรา อุอุอะอะมะมะ
มันตา อุอะสะวามะหามันตัง มะอะอุโลปะเกเญยยัง อง
การะเสวะราชิโน ศรีนอักเขรานิ ชาตานิ อุณาโลมาปะ
นะชายะเต บีโยเทวะมะนุสสานัง บีโยพรหมานะมุตตะโม
บีโยนาคะสุบันนานัง บียันทรียังนะมามิหัง ฯ เสกแล

◎ จิตตันมิตติ มานิมามา มะอะอุ เนวะสะ
รัมมานิมา มะนุญญังจิตตังเมตตา เอหิจิตตังบียังมะมะ
มามา อาคัจเฉยยะ อาคัจฉาหิ ฯ คาถานี้ให้ต่อจาก
อุ ลงเป็นรูปตัว เทาะ คือหัวใจ เวลาลงให้ว่าตามกำลังวัน

◎ อิตถีโย ปุริโสวา สะมาคะโม เอหิอาคัจฉายะ อาคัจฉาหิ
มาตาบีตุ อุบัตถานัง ปุตตะทาระ สะสังคะโห พุทธังเสน่หา ธัมมังเสน่-
หา สังฆังเสน่หา อินทะเสน่หา พรหมะเสน่หา เทวะดาเสน่หา ราชาเสน่-
หา อัคคะมะเหษีเสน่หา มนตรีเสน่หา บัณฑิตเสน่หา บุริโสเสน่หา อิต
ถีเสน่หา พานิชโชเสน่หา พานิชชาเสน่หา สัพเพชะนา พะหูชะนา สัพพะ
เสน่หาจะปูชิโต สัพพะทุกขัง สัพพะโกรธัง วินาสสันตุ โอมละลวยมหา
ละลวยงวยงงจงใจรักแก่กู ฯ

คาถานี้ให้เสกวนที่ตัว อะ ตรงกลางนั้นแล เมื่อเวลาวนที่หัวใจ
คือตัว เทาะ รอบสุดท้ายให้วนเลยขึ้นไปล้อมตัว อะ แต่ไแบบมิได้เขียนไว้
พึงให้รู้เอาเองเถิด คือลงหัวใจ ด้วยคาถาจิตตันมิตติ ฯ ล ฯ ตามกำลังวัน
ว่าให้จบพอดีจะถึงขมวดหัวที่สุดท้าย จึงให้ขมวดเลยขึ้นไปล้อมตัว อะ ว่า
คาถาบท อิตถีโย ฯ ล ฯ

◎ เอหิจิตตัง จิตติพันธัง บียังมะมะ ฃ ลงอุณาโลมข้างล่าง

◎ รูปะขัมมา นามะขัมมา ลงเลข ๒ ฃ

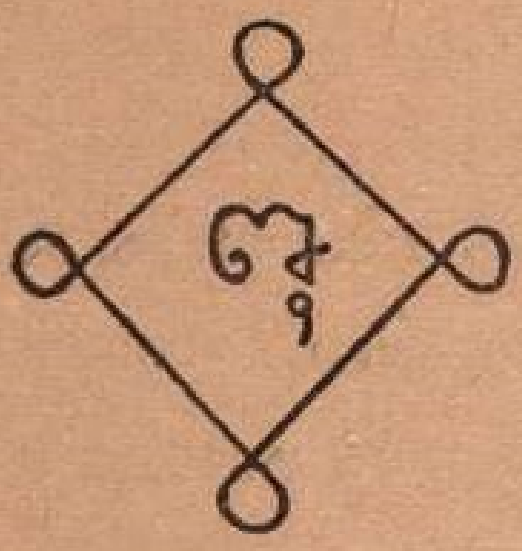
◎ กามะตัณหา ภะวะตัณหา วิภะวะตัณหา ลงเลข ๓ ฃ

◎ สังวิทาปุกะยะปะ ลงเลข ๗ ฃ

นะต้วนลงทำผงก็ได้ ถ้าจะลงเป็นตระกรุดให้ลงด้วยตะกั่วลกแห (เวลาจะลงนั่นท่านให้ลงเป็นเส้นเป็นกลเสร็จแล้วเอาปากคาบตระกรุดนั่นไว้ให้ว่าคาถาว่า ◎ เอหิจิตตังจิตติพันธัง บียังมะมะ ฃ) จะลงด้วยทองหรือเงินก็ได้ (ลงตามธรรมดาก็ได้ เพราะการลงที่เป็นแบบเส้นกลนั่นเป็นมติของเกจิอาจารย์บางคน)

ถ้าต้องประสงค์จะให้ผู้ใดรักก็ให้ลงชื่อเสียก่อนจึงค่อยลง นะ ทับลงเป็นผงใช้ได้ทุกประการ ทางผูกใจให้คนรักดีนักแล

หัวใจมนุษย์

◎ พุทธะเมตตาจะ มหาราชา ราชะบุตรี สะมะณะพราหมณี ทาสีทาสาอิตถีนารี ปุริโสวา พุทธะคุณณัง สัพพะปาปังวินาสสันติ ธัมมะคุณณัง สัตรูปาปังวินาสสันติ สังฆะคุณณัง จิตตังสัตรูปาปังวินาสสันติ นะมะพะทะ มะพะทะนะ พะทะนะมะ ทะนะมะพะ ฃ คาถานี้ให้ใช้เสกยันต์

◎ พุทธะสุวัณณะมุขังวาจะกัง มะขุสะรัง บียายันติ สะรังสุตะวา มนุสสาจะ เอกะจิตตัง บียังเอหิ ฃ คาถานี้ให้เสกตัว พุท ที่กลางยันต์ พุทต้วนคือหัวใจมนุษย์ เป็นมหาเมตตาเข้าหาเจ้านายรักเรา ดังลูกในอุทร ให้ลงใส่แผ่นทองคำ หรือเงินก็ได้ ให้ใช้อมไปแล

นะเกร็ดนวหรคุณ

◎ อิติปิโสภะคะวาอะระหัง ฃ ลงสูญพินทุ
◎ โสภะคะวาอิติอะระหังสัมมาสัมพุทโธ ฃ ขีดต่อมาลงมา
◎ โสภะคะวาอิติอะระหังวิชชาจะระณะสัมปันโน ฃ ขีดต่อแยกเป็นทัณฑะ
◎ โสภะคะวาอิติอะระหังสุคะโต ฃ ขมวดเป็นวงกลม
◎ โสภะคะวาอิติอะระหัง โลกะวิทู ฃ ขีดต่อแยกเป็นเศาะ
◎ โสภะคะวาอิติอะระหัง อะนุตตะโร ฃ ขมวดเป็นอังกุ
◎ โสภะคะวาอิติอะระหัง ปุริสะทัมมะสาระถิ ฃ เขียนต่อหัวเป็นสิระ
◎ โสภะคะวาอิติอะระหัง สัตถาเทวะมะนุสสานัง ฃ เขียนขมวดหัว
◎ โสภะคะวาอิติอะระหัง พุทโธภะคะวาติ ฃ ขีดอุณาโลม

นะเกร็ดนวหรคุณนี้ใช้ได้สารพัด ทุกประการแล ทั้งทางอยู่คง

และเมตตาแล

นะภัทรกัปป์

◎ นะภัทรกัปปนมทไชกันมากหลายแห่ง และมีชื่อเรียกออกไปหลายชนิดตามความหมายของ นะ นั้น เช่นเรียกนะครอบจักรวาฬบ้าง นะหน้าทองบ้าง นะเมตตาบ้าง ตามแต่คาถาที่ลงนั้น นะ ตัวนี้ใช้ได้สารพัดทุกประการเปลี่ยนแต่คาถาที่ลงเท่านั้น แต่แท้จริงนะนี้ท่านโบราณาจาริย์ท่านเรียกว่า “นะภัทรกัปป์” คือนะพระพุทธเจ้า ๕ พระองค์นั้นเอง

สูตรลงนี้ท่านให้ลงดังนี้

◎ ปะถะมังนะกาโร กุกกุสันโธพุทโธภะคะวาติ นะกาโรโหติ สัมภะโว ฯ สูตรันให้ใช้ลงตัวนะ (เมื่อจะใช้ ทางไหนก็ให้บ่งไปทางนั้น เช่นจะใช้เป็นเมตตาก็เสกต่อไปว่า นะเมตตา นะกาโรสุวัณโณเจวะ)

◎ ทุติยังโมกาโร โกนาคะมะโนพุทโธภะคะวาติ โมกาโรโหติ สัมภะโว ฯ สูตรันให้ลงตัวโม (เมื่อจะใช้ทางไหนก็ให้บ่งไปทางนั้น เช่นจะใช้เป็นเมตตา ก็เสกต่อไปว่า โมกรุณา โมกาโรมะณีโชตะกัง)

◎ ตะติยังพุทกาโร กัสสะโปพุทโธภะคะวาติ พุทกาโรโหติ สัมภะโว ฯ สูตรันให้ลงตัวพุท. เมื่อจะใช้ทางไหนก็ให้บ่งไปทางนั้น เช่นจะใช้เป็นเมตตาก็ให้เสกต่อไปว่า พุทปราณี พุทกาโรสังขะเมวะจะ)

◎ จัตตุถังจากาโร โคตะโมพุทโธภะคะวาติ จากาโรโหติสัมภะโว ฯ สูตรันให้ลงตัว จา (เมื่อจะใช้ทางไหนก็บ่งไปทางนั้น เช่นจะใช้เป็นเมตตา ก็ให้เสกต่อไป จายินดี จากาโรสุริยังเอวะ)

◎ ปัญจะมังยะกาโร อะริยะเมตตัยโยพุทโธภะคะวาติ ยะ กาโรโหติสัมภะโว ฯ สูตรันให้ลงตัว ยะ (เมื่อจะใช้ทางไหนก็ให้บ่งไปทางนั้น เช่นจะใช้เป็นเมตตา ก็ให้เสกต่อไปว่า ยะเอ็นดู ยะกาโรมุกขะเมวะจะ)

◎ อุณาโลมาปะนะชายะเต อะสังวิสุโลปุสะพุภะ สัตถุโนพุทโธ ฯ ลงอุณาโลม

ก่อนจะลงให้เอาคาถาบทนี้มาสการเสียก่อน

◎ โอกาสพินอุนาถัง อุปปันนังพรหมาสะหะปะติ (บอดี้) นามังอาทิกับเป สุอาคะโต บัญจะปะทุมังทิสวา นะโมพุทธายะ วันทะนัง ฯ

เมื่อลงแล้วให้เอาคาถานี้เสก และคาถานี้เป็นคาถาที่เสกฉะเพาะนะโมพุทธายะ ทุกแห่งไป

◎ นะกาโรกุกกุสันโธ โมกาโรโกนาคะมะโน พุทกาโรกัสสะโป ทากาโรโคตะโม ยะกาโรอริยะเมตตัยโย บัญจะพุทธานะมามิหัง ฯ

◎ นะรานะระหิตังเทวัง นะระเทเวหิปูชิตัง นะรานังกามะปั่งเกหิ นะมามิสุคะตังชินนัง ฯ

◎ โมหะมานังปะฏิฉันนัง โมหะมัตตังปะกาสิตัง โมหะสัพพัญญุตะญาณัง โมหะชิตัง นะมามิหัง ฯ

◎ พุธโทพุทธานังพุทธะตัง พุทธัญจะพุทธะภาสิตัง พุทธะตังสะมะนุปบัตโต พุทธะโชตังนะมามิหัง ฯ

◎ ธาตานังสัพพะธัมมานัง ธาตุภูตังปะกาสิตัง ธาตานังสัคคะนิพพานัง ธาตุภูตัง นะมามิหัง ฯ

◎ ยัตถะเวทังตะมัจฉะปะ ยัตถะธัมมาสะมูถะสา ยัตถะสังฆาอะนุปบัตโต ยัตถะคิณณัง นะมามิหัง ฯ

คาถาสำหรับเสกนะโมพุทธายะแล เมื่อเสกด้วยบทนี้แล้ว ต่อไปให้เสกด้วยคาถาที่ท่านวางบังคับไว้ตามแต่จะปรารถนา เช่นจะให้เป็นนะหน้าทอง ตามสูตรที่ลงมาแต่ต้นนั้น ให้เสกด้วยคาถา

◎ นะสุวัณโณ นะมัสสิตวา โมกาโรมะณิโชตะกัง พุทธาโรสังขะเมวะจะ ทากาโรสุริยังเอวะ ยะกาโรมุกขะเมวะจะ สะทะมะมัง มังมะทะสะ กะระณียะเมตตัง สัตตาเ มตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา จิตตัง ๆ เชยยะนารีจักกะวัตติราชา มะโนโจรังไมตรี จิตตังบีชังมะมะ ฯ

นะตัวนวิเศษนักแล ให้หาอุปเท่ห์ใช้เอาเถิด เป็นไปได้ทุกประการ เปลี่ยนแต่คาถาลงและคาถาเสกเท่านั้น เพราะท่านวางไว้มากมายเหลือจะคณานับ

นะทรงธรณี

◎ นะทรงธรณีนี้เป็นนะมหาจังงังอย่างประเสริฐ ท่านให้ลงเป็นผงผัดหน้า ถ้าจะลงให้เป็นอย่างเอกท่านให้ลงด้วยใจ ให้เอาดวงจิตตั้งไว้ที่หน้าผากตรงสูญหว่างคิ้ว เพ่งจิตให้แลเห็นอักษรชัดปรากฏ บริกรรมเสกจนให้แลเห็นเป็นอักษรนั้นมรัศมีต่าง ๆ เป็นชั้น ๆ ออกมาทำทางนิมิตดีนักแล

เวลาลงอักษร เมื่อลงนะให้ว่า ◎ นะกาโรโหติ สัมภะโว ฯ ลงโมให้ว่า ◎ โมกาโรโหติสัมภะโว ฯ ลงพุทให้ว่า ◎ พุทกาโรโหติสัมภะโว ฯ ลงธาให้ว่า ◎ ธากาโรโหติสัมภะโว ฯ ลงยะให้ว่า ◎ ยะกาโรโหติสัมภะโว ฯ ลงแล้วให้แล้วให้เสกด้วยคาถาน

◎ นะหิจังงัง นะบังตัง นะบังจิตตังนะ โมหิจังงัง โมบังตัง โมบังจิตตังโม พุทหิจังงัง พุทบังตัง พุทบังจิตตังพุท ธาหิจังงัง ธาบังตัง ธาบังจิตตังธา ยะหิจังงัง ยะบังตัง ยะบังจิตตังยะ สูญหิจังงัง สูญบังตัง สูญบงจิตตงสูญ ฯ

ลงแล้วให้ภาวนาไปเถิด ไม่เห็นตัวเราทั้งเป็นมหาจังงังด้วย ถึงเดินเฉียดกันไป ก็ไม่เห็นใครทักเราแล

นะอุตรัง

◎ นะอุตตะรังนี้ ท่านให้ลงตระกรุดอุตผืนดีนักเมื่อจะลงให้ลงในน้ำ ให้นานนักถึง ๘ ศอกจึงจะลงได้ วิธีลงให้ตอกหลักลงไป เอาบายศรีตั้งไว้ที่หัวหลัก บูชาดอกไม้ธูปเทียนไว้ที่หัวหลัก

เสร็จแล้วจึงค่อยลำลงไปนั่งเอาขาขัดหลักไว้ เวลาลงจึงเอาแผ่นโสหะที่จะลงวางไว้บนกลางกระหม่อม จึงลงรวดเดียวให้จบเป็นตัวนะ ลงด้วยคาถาว่า

◎ นะอุทธะรังบัจจะ ขอ— ตาแล้วเสกด้วยตัวเองอุทธังนัก๑

นะซ่อนหัว

เวลาลงให้ลงตามลำดับกันไป ส่วนตัวนะนั้นให้ชักเป็นสองทีด้วยกัน คือชักตัวนะข้างล่างก่อน แล้วจึงลงหัวนะที่หลัง ส่วนโมนั้นลงที่แรก อย่าขีดไส้กลาง ที่หลังจึงค่อยขีด ท่านให้ลงดังนี้

๑. นะห้าม (ลงนะซ่อนข้างล่าง)

๒. โมบีล (ลงโมอย่าเพิ่งขีดไส้)

๓. พุท มิด

๔. ธา ล้อมตัว

๕. นะซ่อนหัว (ลงหัวนะ)

๖. ยะ สูญหายบัน (ลงไส้โม)

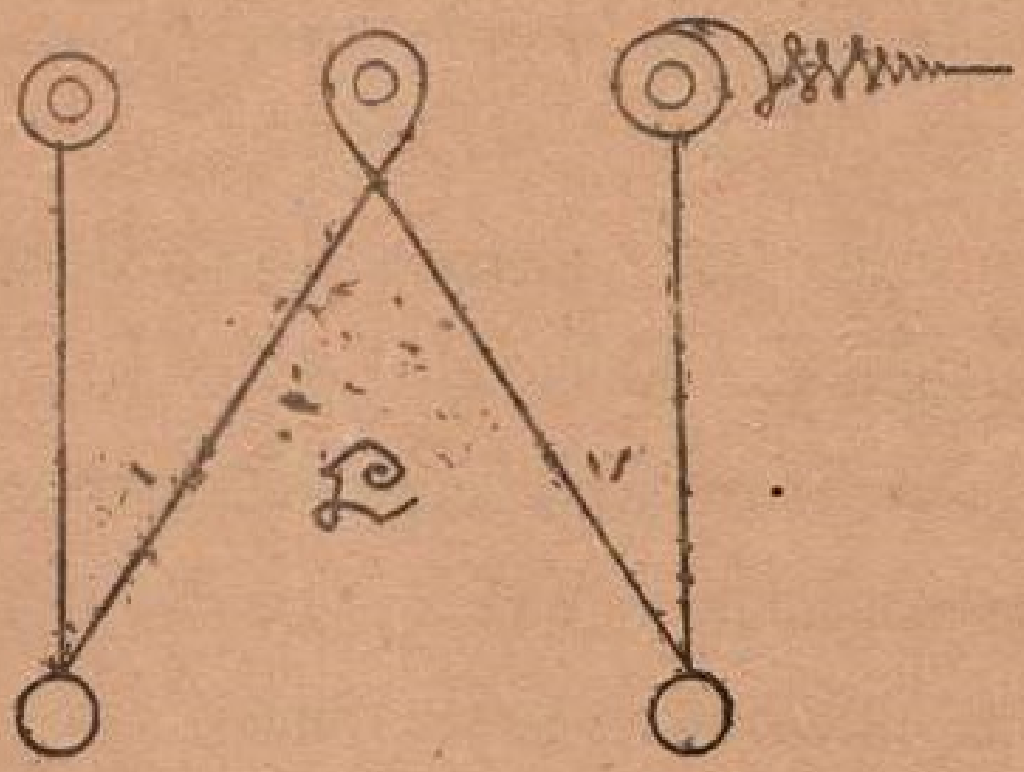
ท่านให้ลงเป็นผงลงซ้ำไปมาให้ได้มาก ๆ เมื่อเห็นว่าได้ผงมากพอสมควรแล้ว ให้กวาดเอาผงนั้นใส่ในบาตรน้ำมนต์ จึงเสกด้วยคาถาว่า

๏ นะพุทโธ โมพุทธายะ สัตรูหาย นามะรูปัง อะนัตตาสูญเปล่า นะพุทธังเกลือนหาย นะธัมมังเกลือนหาย นะสังฆังเกลือนหาย นะกลับจิตฺ โมบิดใจ พุทมิให้ว่า ธาระงับดับจิต ยะสูญหายบัดนี้ นะเชือนโมเพื่อน พุทเลือนเปื้อน ทาเกลือนหัวใจ ยะเกลือมหลงไหล นาสังสิโม สังสิโมนา สิโมนาสัง โมนาสังสิ นาสังสิโม คิดตะโมหะยะนาตะติ ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตาสูญเปล่า พุทธังเมตตา ธัมมังเมตตา สังฆังเมตตา พุทธังกรุณา ธัมมังกรุณา สังฆังกรุณา พุทธังบีดหู ธัมมังบีดหู สังฆังบีดหู สารพัดสัตรู วินาสสันติ ฯ๑ฯ

๏ อิติปารามิตาติงสา อิติสัพพัญญูนาคะตา อิติโพธิมะนุปปัตโต อิติปิโสคะเตนะโม ฯ๑ฯ

คาถาทั้งสองบทนี้ ให้เสกนามนตร์ ๓ ทีหรือ ๗ ทีแล้วเอานามนต์นั้นอาบเถิด แม้เป็นความกันถึงโรงศาลถูกเผื่อให้วายวางจังงังไปสิ้น เข้าหาเจ้านายแม้ท่านโกรธ โทษถึงตายก็หายแล

นะพ่อไตรภพ

◎ ถ้าบุคคลผู้ใดจะทำ ท่านให้ทำวันพฤหัสบดีให้ทำในพระอุโบสถ ให้เอากระดานและดินสอที่จะทำนั้น วางไว้ตรงหน้าจึงจุดธูปเทียนบูชาพระพุทธเจ้า แล้วจึงว่านะโม ๓ฉา อิติปิโส ๓ฉา สัคเค ๆ ให้ตั้งความปรารถนาเอาดังใจหมาย ให้เอาดินสอนั้นเขียนชื่อหญิงที่ต้องการลงไปด้วยสูตร ◎ นามะนังสะมาโสยุตตะโถยุตตะถะแห่งนามะทั้งหลาย อาจาริยะพึงหมายให้ชื่อ (.....) เอหินามะทิเนถาเนนามะวิกริงคะเร ๓

เสร็จแล้วให้เขียนตัว นะ ทับชื่อลงไป เวลาเขียนให้เขียนลากที่เดียวให้ตลอด เวลาเขียนให้ว่าดังนี้

◎ นะปะถะมังพินธุกังชาตัง เป็น นะ นะพระอักขระจุตติปฏิสนธิกาโรโหติสัมภะโว นะโมพุทธายะ จงมาบังเกิดเป็น นะ นะเมตตา อะระหังสัมมาสัมพุทโธ นามะนังสะมาโสยุตตะโถยุตตะถะ อาจาริยะพึงถวายพรนามว่า พระกุกกุสันโธ ตะมัตถังปะกาเสนโต ตัวกูคือพระยาราชสีโหสัตถาอาหะ หน้ากูงามดังดอกบัว ตัวกูงามดังพระจันทร์ พื้นกูงามดังแสงพระสุริยา เนตร์ซ้ายขวางามดังองค์พระสัมมาสัมพุทโธ นะโอนะทา นะเสน่หา นะอะนะโตม ๓◎

ลงแล้วให้ตริงเสี้ย เวลาตริงให้เอาดินสอนั้นกดลงที่กระดานตรงที่ลง บริกรรมคาถานี้ตริง

◎ นะตริง โมตริง พุทตริง ธาตริง ยะตริง ๓◎

เมื่อตริงแล้ว ให้เขียนเป็นวงกลม ๓ วงบนตัวนะนั้น เขียนวงแรกให้ว่า ◎พุทธังรักพ่อ ธัมมังรักพ่อ สังฆังรักพ่อ ๓ วงสองให้ว่า ◎พุทธังเสน่หาพ่อ ธัมมังเสน่หาพ่อ สังฆังเสน่หาพ่อ ๓ เขียนวงสามให้ว่า ◎พุทธังสวาสดีพ่อ ธัมมังสวาสดีพ่อ สังฆังสวาสดีพ่อ ๓

เสร็จแล้วให้ชักยันต์ครอบลงไป เมื่อจะชักยันต์นั้นให้กลั้นใจชัก จนแล้วจึงค่อยหายใจ ให้ชักยันต์เป็นรูป พ. คาถาชักยันต์นั้นให้ว่าดังนี้

◎ นะกาโรกุกกุสันโธ นะเมตตา ฯ
◎ โมกาโรโกนาคะมะโน โมกรุณา ฯ
◎ พุทกาโรกัสสะโปพุทโท พุทปราณี ฯ
◎ ธากาโรสิริสากะยะมุนี ธาเอ็นดู ฯ
◎ ยะกาโรอะริยะเมตตัยโย ยะรักก ฯ

◎ บัญจะพุทธานะมามิหัง ฯ๏ ลงอุณาโลม

ชักยันต์กับอุณาโลมให้ติดกันไปทีเดียว อย่าให้ขาดกัน ให้ลงให้ได้สัก ๗ ครั้ง เมื่อเห็นว่าได้ผงพอสมควรแล้ว ให้กวาดผงเข้ากองไว้จงดี จึงเอาหัวแม่มือกดลงที่ผง เสกคาถา

◎ พุทธัง (ชื่อ) เมตตากรุณารักใคร่หลงไหล ธัมมัง (ชื่อ) เมตตากรุณารักใคร่หลงไหล สังฆัง (ชื่อ) เมตตากรุณารักใคร่หลงไหล นะเมตตา โมกรุณา พุทปราณี ธายินดี ยะรักกู มะตังกู อะคือตัว (ชื่อ) อยู่มิได้ ร้องไห้มาหากู นะรำคึก โมตรึกหา พุทเป็นบ้า ธาร่ำไร ยะร้องให้อาลัยหาก ฯ๏

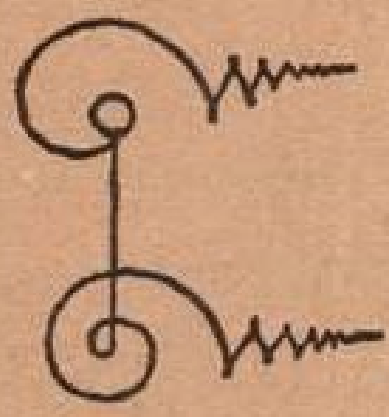
เสร็จแล้วให้เอาเครื่องหอมคลุกเข้ากับผง แล้วปลุกด้วยคาถา

◎ มิสังฆะปามะ ปาสุอุชา ฯ๏ ปลุกให้ขึ้นบังเกิดอาการขนพองสยองเกล้า ยงขนเหมือนปลุกด้วยยังดีแล แล้วจึงใช้ให้เอาผงนั้นใส่ของกินให้กินเมื่อถึงเวลาค่ำ ให้ทำจิตใจเราให้กระสับกระส่าย ด้วยความใฝ่ฝันถึงเขาประหนึ่งว่าจะเป็นบ้า แล้วจึงบริกรรมด้วยคาถา ◎ พุทธัง (ชื่อ) เมตตากรุณารักใคร่หลงไหล ฯลฯ ยะร้องให้อาลัยหากู ฯ๏ และให้ว่าอีกบทหนึ่งดังนี้

◎ โอมมะหาจันดาพ้าพันเจรัญศรี หน้ากูงามค่อพระแมน แขนกูงามค่อพระนารายน์ กายกูงามค่อพระอาทิตย์ ฤทธิกูงามค่อพระจันทร์ (ชื่อ) มีเห็นหน้ากูสักวันก็อยู่ไม่ได้ หัวอกมึงแยกแตกตาย กูจึงมารำลึกถึงต้นไม้ใหญ่กลางวยงง กูจึงมารำลึกถึงพระยาหงษ์กมาลมถา กูจึงมารำลึกถึงพระยาปลาในน้ำกมาลมพระคงคา กูจึงมารำลึกถึงท้าวพระยากมาลมชิงแท่นทอง กูจึงมารำลึกถึงแม่ไก่อ่อนกมาตีตาย กูจึงมารำลึกถึงช้างพลายกมาลมไพร กูจึงมารำลึกถึงสาวใช้กมาลมแม่ กูจึงมารำลึกถึงสาวแก่กมาหลงไหล กูจึงมารำลึกถึงเจ้าไทยกมาลมสวดมนต์ กูจึงมารำลึกถึงฝูงคน ๆ ก็มารักกูอยู่ถ้วนหน้าทุกชั้นฟ้าและแผ่นดิน โอมสิทธิสวาโหมนะโมพุทธายะ นะมะพะทะ ฯ

พระคาถาสองบทนี้ให้ภาวนาเวลากลางคืน ครั้นจะไปหาเขาให้เอาผงที่เหลือ เสกทาตัวทาหน้าไปด้วยคาถาทั้งหมดดังกล่าวแล้ว ไปเถิดสำเร็จดังความประสงค์แล

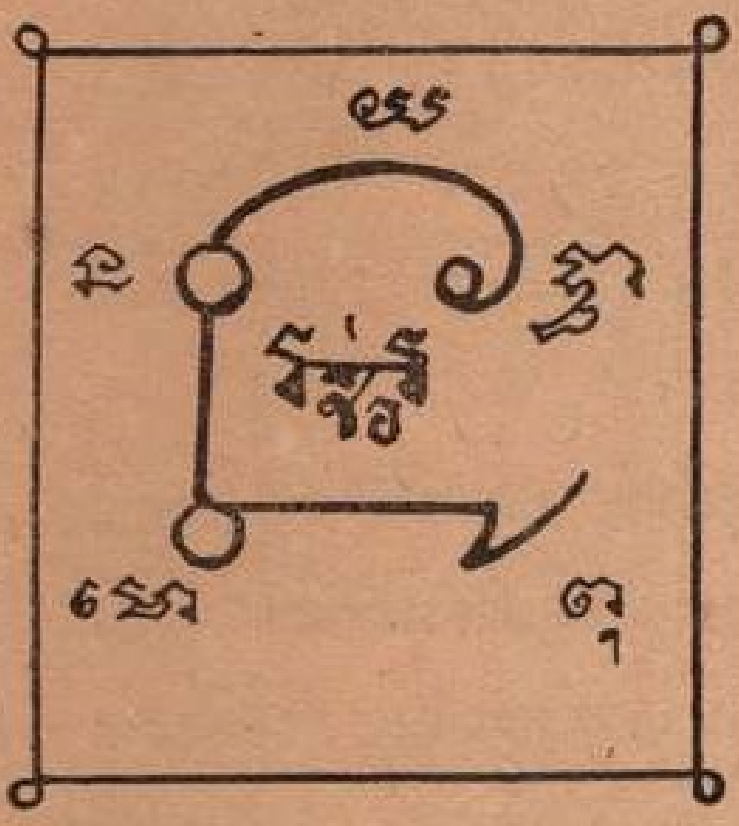
นะราชสิห์

◎ ปะถะมังพนธุกังชาตัง
ทุติยังทัณฑะเมวะจะ
ตะติยังเภทะกัญเจวะ
จัตถังอังกุสัมภะวัง
ปัญจะมังสะระสังชาตัง นะกาโรโหติสัมภะโว
พุทธังราชะสิงหะกัญเจวะ ธัมมังราชะสิงหะกัญเจวะ สังฆังราชะสิงหะกัญเจวะ ฯ สูตรดังตัวนะ

◎ ตะโต โพธิสัตโต ราชสิงโห จะมหิทธิโกติ ตะมัตถังปะกาเสนโต สัตถาอาหะ ฯ คาถาเสกแล นะตัวเป็นมหาอำนาจดีนัก ฯ

นะเทพรำพึง

◎ ปะถะมังพินธุกังชาตัง นะเมตตาฑ
ทุติยังทัณฑะเมวะจะ โมกรุณา ฑ
ตะติยังเภทะกัญเจวะ พุทปราณี ฑ
จัตตุถังอังกุสัมภะวัง ชายินดีให้รัก ฑ
ปัญจะมังสระสังชาตัง ยะให้ประจักษ์
เอ็นดู นะกาโร โหติสัมภะโว ฑ สูตร์
ลงนะ

◎ พุทธังมาเรโส ธัมมังมาเรโส สังฆังมาเรโส ฑ เร็ยก

◎ นะให้ (ชื่อ) รำพึง ฑ ลงนะ
โมให้ (ชื่อ) คิดถึง ฑ ลงโม
พุทให้ (ชื่อ) อ่อนใจ ฑ ลงพุท
ธาให้ (ชื่อ) หลงไหล ฑ ลงธา
ยะให้ (ชื่อ) เคล้าคลึงเสน่หา ฑ ลงยะ

◎ มะโนรัมมัง มะโนบุบผังชะมาธัมมา อาคัจฉายะ อาคัจฉาหิ ปะริเทวันติ เสก

◎ จัตตุโกณจามหายันตัง ยันตังสันตังวิกรังคะเร ฑ ชักยันต์ลัยม

◎ เตอิตถิชะยาโป ให้อิวัณณะ อุวัณณาอันกล่าวแล้ว คืออิตถิลิงคะ โอนามะแห่งครูกูให้ชื่อ (.....) ฑ ลงชื่อ

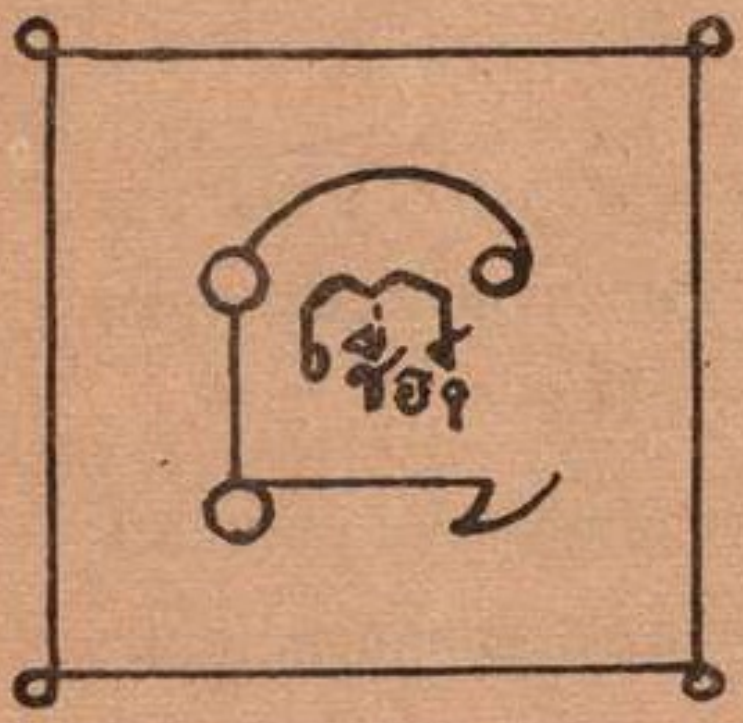
◎ อาคัจฉายะ อาคัจฉาหิ เอหิสัมมะนิ เอหิสัมมะนัน เอหิหัสสะนิ เอหิหัสสะกัน มาสู่แห่งนามะชื่อ (....) อาคัจฉายะ อาคัจฉาหิ เอหิมา คะมา ฑ เรียกภูตมาลงที่ชื่อ

◎ อะจิตติ อะจิตตัง จิตติรุมะณัง จิตตังมะมะ จิตติสุหิ มานิ มามา อิสัพเพชะนาก็มา อิพะหุชะนาก็มา อิจิตติ (ชื่อ) ก็มา อิใจ (ชื่อ) ก็มา อิชีวิต (ชื่อ) ก็มา อิทะ อิตะ อิมะ อิอะ อิอุ อุคือ (ชื่อ) พุทธัง กริ่งกะระณัง ธัมมังกริ่งกะระณัง สังฆังกริ่งกะระณัง ฯ เรียกจิตให้ลงตัว อะ ทับไปที่ชื่อนั้น

◎ สะราสะเรโลปัง นิมิตต์สระหน้าเป็นสระหนปลาย ฯ สุตร์ลบนะ

◎ อิธะเจตะโสทัพพังคัณหาหิถามะสา อิติปาระมิตาติงสา อิติสัพพัญญูมาคะตา อิติโพธิมะนุปปัตโต อิติบีโสจะเตนะโม ภะคินิตะวัง จิตตังมะมะ อาคัจฉายะอาคัจฉาหิ อิติวัตตัพโพ อาคัจฉาหิ ปะริเทวันติ นะพานำ โมพาเดิน พุทจงเดือน ธาอยู่มิได้ ยะให้ร้อน ดังเพลิงถ่านเข้า ผลาญเผาเอาดวงจิต มะเอหิ(ชื่อ) มังรักกูเหมือนช้างรักงา มะเอหิ (ชื่อ) มังรักกูเหมือนปลารักน้ำ มะเอหิ (ชื่อ) มังรักกูเหมือนมังรักพระอาทิตย์ เอหิจิตตัง อาคัจฉายะ อาคัจฉาหิ อิตถีมามัง บียังมะมะ ฯ คาถานี้เสกผงนะเทพรำพึงนี้ท่านให้ใช้ลงผงแล วิเศษนัก

นะรำพึง

◎ ปะถะมังพินทุกังชาตัง นะรำพึง ฯ ทุติยังทัณฑะเมวะจะ โมคิดถึง ฯ ตะติยังเภทะกัญเจวะ พุทนอนมิเต็มตา ฯ จัตตุถังอังกุสัมภะวัง ธาให้ทุรนทุราย ฯ ปัญจะมังสิระสังชาตัง ยะ ให้มาหากู นะกาโรโหติสัมภะโว ฯ เสร็จแล้วให้เรียกชื่อที่ปรารถนาเขียนใส่ในกลางตัว นะ

◎ นามะนังสะมาโส ยุตภะโถ ยุตตะถะ แห่งนามะทั้งหลาย อาจาริยะพึงหมายให้ชื่อ (.....) ฑ สูตร์เรียกชื่อ ◎ เอหินามะทิเนถาเน นามะกิริงคะเร ฑ คาถานี้ให้กริ่งชื่อเลย

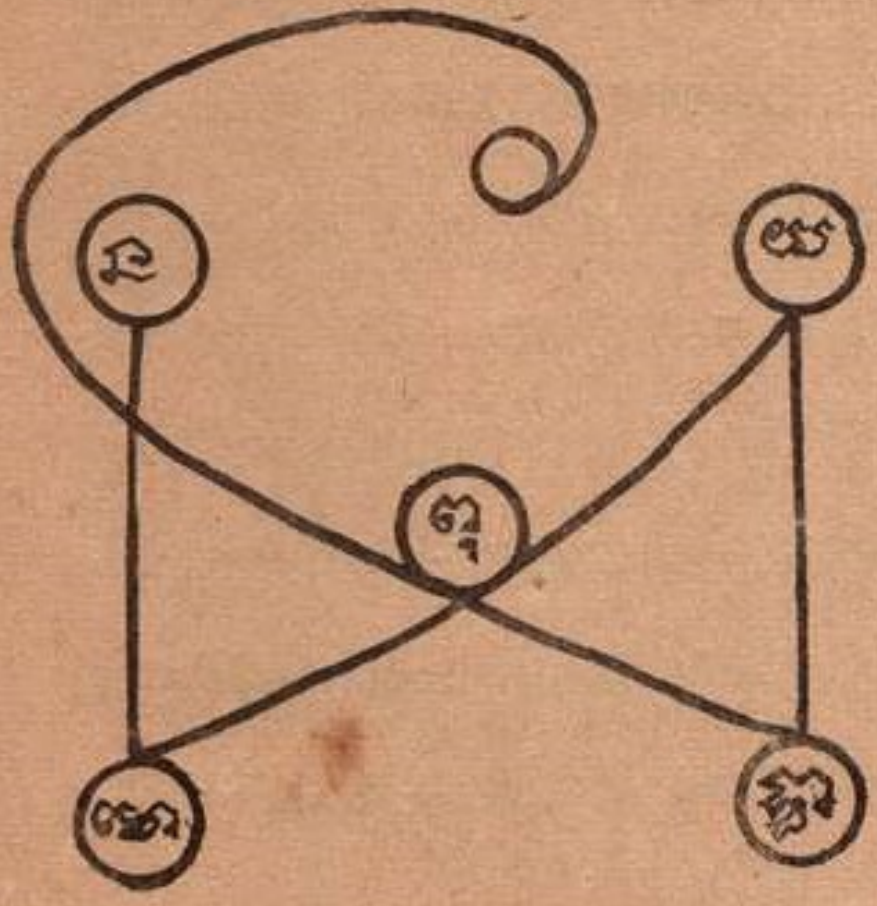
แล้วให้ลงตัว พุท ทับลงที่ชื่อ กลางตัวนะนั่นว่าดังนี้

◎ พุทโธละลวย ธัมโมละลวย สังโฆมะลวย ฑ จิงชักยันต์ ๔ มุมล้อมตัวนะนั่นเลย

◎ นะรำพึง โมกิดถึง พุทนอนมิเต็มตา ธาให้ทุรนทุราย ยะให้มาหากู พุทโธละลวย ธัมโมละลวย สังโฆมะลวย จิตตินมิตติ เอหิจิตตัง บียังมะมะ ฑ คาถานี้เสก

นะรำพึงนี้จะทำเป็นผงก็ได้ หรือจะลงใส่ใบรักหรือกระดาษใส่ไว้ใต้หมอนทำเป็นเทพรำลึกก็ได้ วิเศษนักแล

นะมหาวนเวียน

◎ นะราจิตตคิดราจวน ฑ ลงนะโมหันหวนรำจวนใจ ฑ ลงโมพุทบั้นบ่วนหันหวนให้ ฑ ลงพุทธาหลงไหลคำนึงหา ฑ ลงธายะงวยงงทรงโสกา พุทธะเมตตามหาละลวย ฑ ลงยะ

แล้วให้ชักยันต์รอบแต่ นะ มหา ยะ ย้อนกลับไปเป็นศรีษะด้วยคาถาน

◎ นะวน นะเว็ยน นะส์ถิต์ นะเส์ถียร นะเว็ยนมาหากู นะ ฑ

◎ โมวน โมเว็ยน โมส์ถิต์ โมเส์ถียร โมเว็ยนมาหากู โม ฑ

◎ พุทจิตวน พุทจิตเว็ยน พุทจิตส์ถิต์ พุทจิตเส์ถียร พุทเว็ยน มาหากูพุท ฑ

◎ ธาวน ธาเว็ยน ธาส์ถิต์ ธาเส์ถียร ธาเว็ยนมาหากู ธา ฑ

◎ ยะวน ยะเว็ยน ยะส์ถิต์ ยะเส์ถียร ยะเว็ยนมาหากู ยะ ฑ

เมื่อชักกลับจาก ยะ มาล้อมตัว พุท แล้วเลยไปเป็นหัวให้ว่า ◎ เอหิจิตตังบิยังมะมะ เอหิจิตตังภะวันตุเม ฑ แล้วให้ลงตัว นะ ตังนทับน ยันต์นะมหาวนเว็ยนอกที่หนึ่ง เวลาลงให้ว่าดังนี้

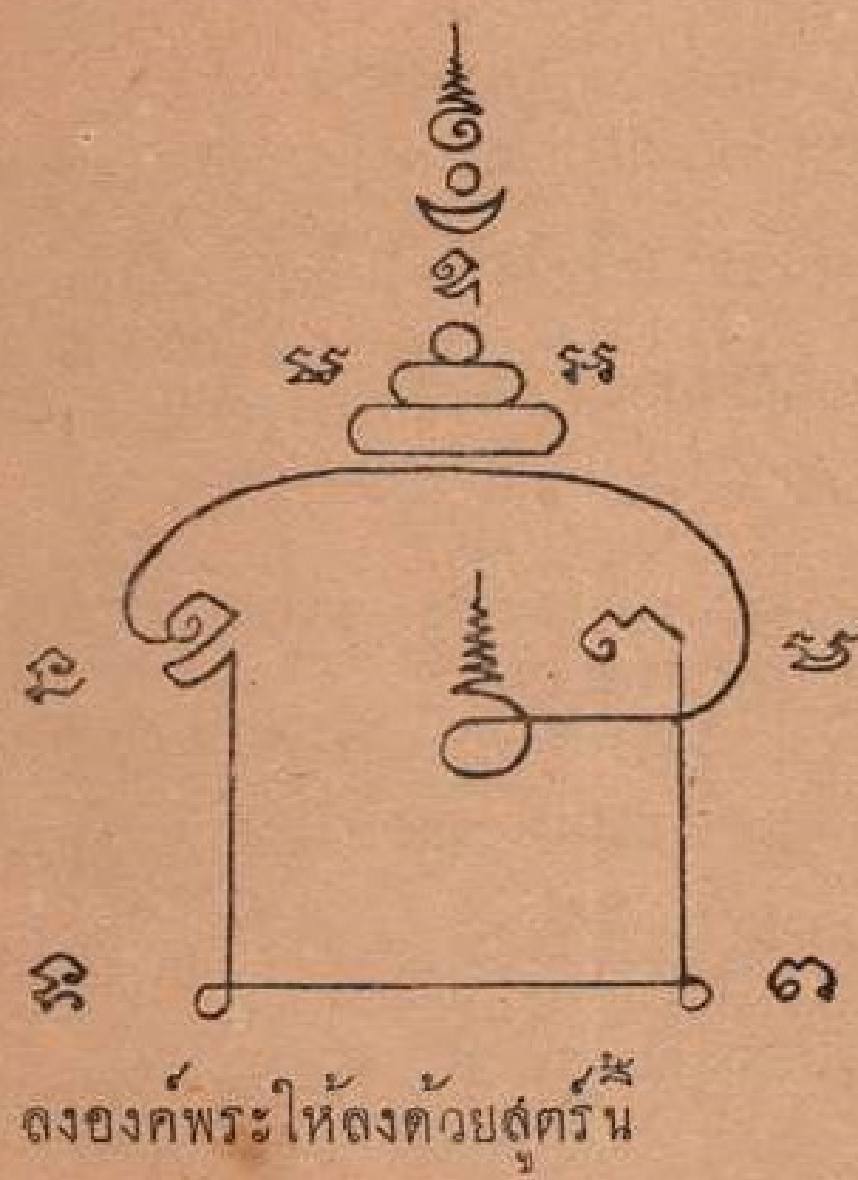
◎ นะละลวยบิยะเมตตา สัตรีเส่นหา อยู่ในยันตามหาละลวย ละลวยเจ้าพ่อ ละลวยเจ้าแม่ ละลวยผู้เฒ่า ละลวยผู้แก่ ละลวยเจ้าหนุ่ม ละลวยเจ้าสาว ละลวยงวยงง จงใจรักกูสวาหะ ฑ◎

เส็ก ◎ นะละลวยงวยงง พิศวงหลงไหล ทั้งชายหญิง ทั้งสาวแก่แม่หม้าย รักใคร่กูจริงๆ ทั้งชายหญิงถ้วนทั่วทุกตัวคน มิเห็นหน้ากู มิงอยู่มิได้ โสกาลัยทั้งชายหญิง (ซื่อ) เอ่ยเร่งมาชมเชยสวาทรักอย่าช้า นักเร่งมาเชยสวาทชม จงนิยมสมสมัครเส่นหา เอหิ เอหิ มาเร โสพุทโธ ร่วมจิต ธัมโมร่วมใจ สังโฆหลงไหล ร่วมใจพุทโธ นะโมพุทธายะ นะเมตตา โมกรุณา พุทปราณี ธาให้ประจักษ์ ยะให้รักเอ็นดูพุทคือตัวกู อะคือ (ซื่อ) เอหิจิตตังบิยังมะมะ เอหิจิตตังภะวันตุเม นะกลุ้มจิต โมกลุ้มใจ พุทหลงไหล ธาเคลิบเคลิ้ม ง่วงเหงาหาวนอน ยะสะท้อนสะท้าน จิต นิ่งอยู่มิได้ร้องให้มาหากู เอหิ เอหิ มาเร โส ปะถะวี อาโป เตโช

วาโย โสจิต (ชื่อ) จงมาเป็นมิตรแห่งตัวกู ออ อา อิ อี อุ อู เอ ไอ โอ เอา อำ อะ อา อิ อี อุ อู เอ ไอ โอ เอา อำ อะ นิสสะวาส อัสสะวาส (ชื่อ) จงมาเป็นมิตรแห่งกู ฤ ฤา ฦ ฦา โสจิต (ชื่อ) จงมาเป็นมิตรแห่งตัวกู ครูอาจาริยะจงนำ (ชื่อ) มาสมสู่แห่งข้าสวาหะ สวาโหม ๛

นะมหาวนมหาเวยนวเศษนักแล ท่านให้ลงเป็นผงถ้าปรารถนาผู้ใด เวลาเสกผงนั้นให้ออกชื่อเขาภายในวงเล็บ ถ้าจะไม่ปรารถนาจะเพาะบุคคลจะปรารถนาทั่ว ๆ ไป เวลาเสกให้ออกชื่อว่าคนทั้งหลาย ทำผงใส่ให้กินก็ได้ใส่น้ำมนต์รดก็ได้ เวียมวนมหาเรารักเรานักแล ให้เขียนชื่อลงเสียก่อนที่ตรงตัวพุท ถ้าจะทำทั่ว ๆ ไปให้ลงสัพเพชะนา พะหูชะนาแทน แล้วจึงลงนะโมพุทธายะ ให้ลงพุท ประทับลงไปที่ตรงชื่อนั้น ทำผงวิเศษนักแล.

นะนวลจันทร์

ลงองค์พระให้ลงด้วยสูตรนี้

๛ นะกาโร สุวัณโณ นะมัสสิตะวา ๛
โมกาโร มะณิโชตะกัง ๛
พุทกาโร สังขะเมวะจะ ๛
ธากาโร สุริยังเอวะ ๛
ยะกาโร มุกขะเมวะจะ ๛
คาถานี้ให้บริกรรมลงนะ เริ่มตั้งแต่นะถึงธา ให้ชักเป็นตัวอุไปจนจบเป็นตัวนะ เมื่อชักหัวล้อมสอดมาเป็นอุณาโลม ให้ว่าบท ยะ แล

◎ มะกาโร ศรีษะพุทธาปะนะชายะเต ฃ ลงเศียร

◎ อะกาโร องคะพุทธาปะนะชายะเต ฃ ลงลงค์

◎ อุกาโร บาทะพุทธาปะนะชายะเต ฃ ลงบาท

◎ มะเมฅตากาโร โหติสัมภะโว ฃ ลงมะ

◎ อะกรุณากาโร โหติสัมภะโว ฃ ลงอะ

◎ อุปราณีกาโร โหติสัมภะโว ฃ ลงอุ

ลงจันทร์ ลงสูรย์ ลงอุณาโลม ลงด้วยสูตร์ดังกล่าวแล้ว

◎ นะจิฅตัง จิฅอิฅถี เอหิมะมะ ฃ ลงนะ

◎ มะจิฅตัง จิฅมะนุสสะ เอหิมะมะ ฃ ลงมะ

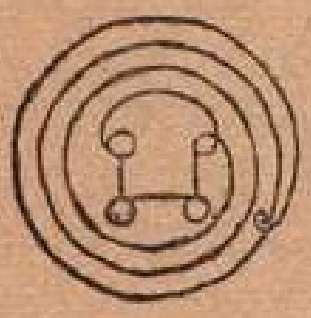
◎ พะจิฅตัง จิฅราชา เอหิมะมะ ฃ ลงพะ

◎ ทะจิฅตัง จิฅเทวา เอหิมะมะ ฃ ลงทะ

ลงแล้วให้เสกด้วย

◎ กะระณียะเมฅตัง สัฅตา เมฅตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา จิฅตัง จิฅตัง เชยยะนารีจักกะวัฅติราชามะโนโจรัง มัยฅรีจิฅตังมียังมะมะ ฃ เสกนะนวลจันทร์แล นะนเป็นเส่นห์หน้างามเหมือนพระจันทร์เมื่อวันเพ็ญแล

นะมหาอุดลูกบ่น

◎ ปะถะมังอุทธะกัญเจวะปะถะมังพินธุกังชาตังนะบังคิน ฃ

◎ ทุติยังทัณฑะเมวะจะโมบังไฟ ฃ

◎ ตะติยังเภทะกัญเจวะพุทบังลูก ฃ

◎ จัตตุถังอังกุสัมภะวังชาจุกปากกระบอก ๖

◎ ปัญจะมังสิระสังชาตังยะมิให้ออก นะบีตกาโรโหติสัม

ภะโว ๖๏

สูตร์ลงนะ

◎ นะผุด นะผัด นะผิด นะสันตะรังโก ตะโจผัด มังสังมัด มะโน

สะเก โมผุด โมผัด โมผิด นะสันตะรังโก ตะโจผัด มังสังมัด มะโน

สะเก พุทผุด พุทผัด พุทผิด นะสันตะรังโก ตะโจผัด มังสังมัด มะโน

สะเก ชาผุด ชาผัด ทาผิด นะสันตะรังโก ตะโจผัด มังสังมัด มะโน

สะเก ยะผุด ยะผัด ยะผิด นะสันตะรังโก ตะโจผัด มังสังมัด มะโน

สะเก ๖๏ คาถาน้ำให้ภาวนาล้อมยันต์

◎ นะอุด เออัด อุทธังพะลังใสยัด อะอัด นะอัด มัดอัด อุดตัม

บีอุด สุอุดตะรังวาปะหิม ภะคะวาติ อิชะอัดมิด ๖ เสก ๑๐๘ คาบ ลงตระ

กรุดอุดบันดันัก

◎ นะอุด เออัด อุทธัง พะลังเสยยัด อะอัด นะอัด มัดอัด อุทธะ

อุดตัมบี อุดตะรัง อุสุอัสสะปะบี ภะคะวา อิติปิผิด นะอุทธัง อัทโธ โมโรอัท

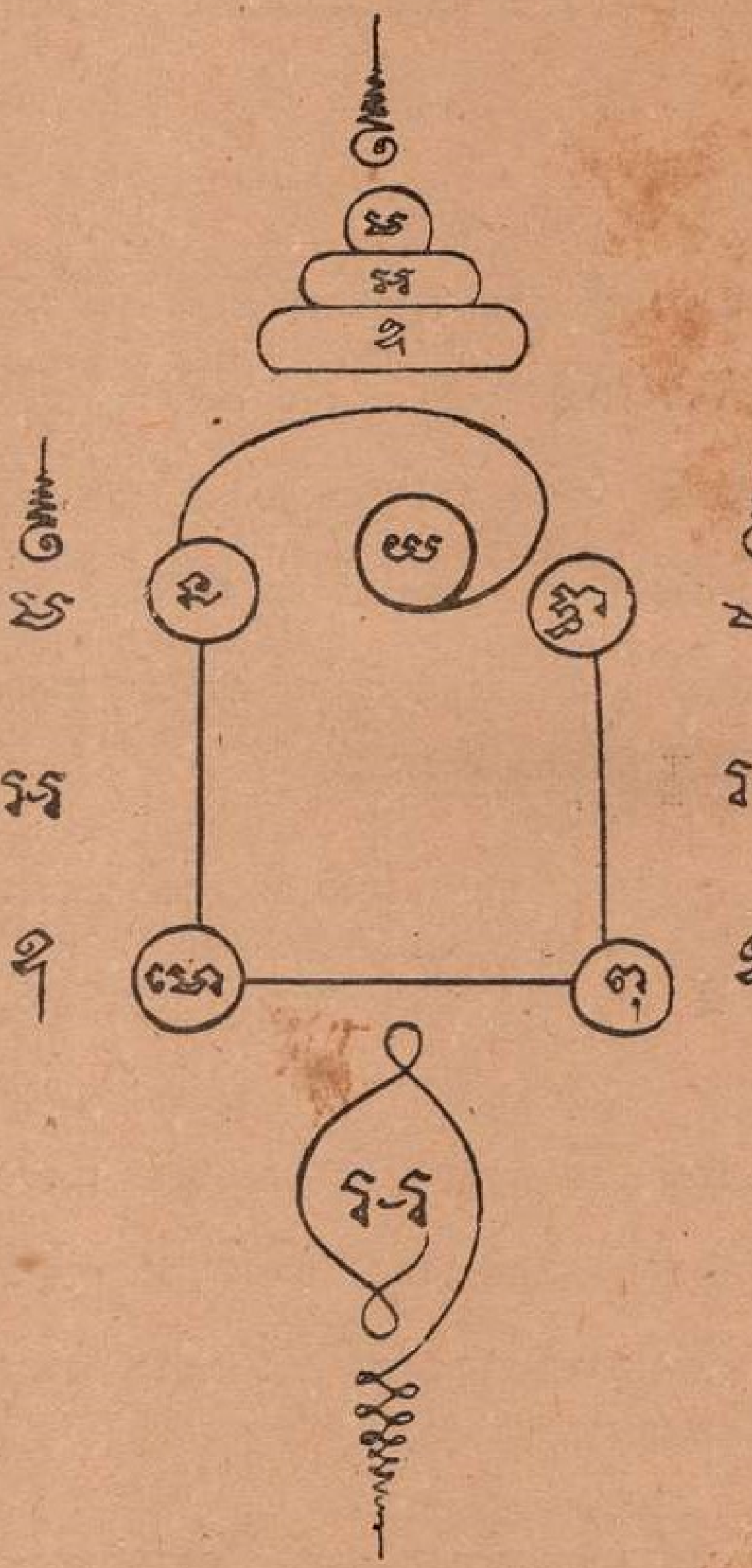
ธังอุด พุทอุทธังอัทโท ทาโธอุทธังอัท ยะมิให้ออก นะผิดกาโรโหติ สัม

ภะโว ๖๏

คาถาบทนี้ให้เสกนะตัวนเหมือนกัน ได้พบมาสองแบบมวรลงดุจ

กัน ต่างแต่คาถาเสกเท่านั้น จึงลอกลงมาไว้ทั้งสองแบบ

นะหน้าทอง

(ที่ใต้ตัวนะให้ลง นะ มะ พะ ทะ ด้วยลงข้างตัว อะ ข้างละ ๒ ตัว)

◎ นามะนังสะมาโส ยุตตะโถ ยุตตะถะ แห่งนามะพระผู้เป็นเจ้าให้ชื่ออักขระ นะกาโรพระกุกกุสันโธ นะเมตตา อะระหังสัมมาสัมพุทโธ ภควะ

◎ นามะนังสะมาโส ยุตตะโถ ยุตตะถะ แห่งนามะพระผู้เป็นเจ้าให้ชื่ออักขระ โมกาโรพระโกนาคะมะโน โมเมตตา อะระหังสัมมาสัมพุทโธ ภควโม

◎ นามะนังสะมาโส ยุตตะโถ ยุตตะถะ แห่งนามะพระผู้เป็นเจ้าให้ชื่ออักขระ พุทกาโรพระกัสสะโป พุทเมตตา อะระหังสัมมาสัมพุทโธ ภควพุท

◎ นามะนังสะมาโส ยุตตะโถ ยุตตะถะ แห่งนามะพระผู้เป็นเจ้าให้ชื่ออักขระ ธากาโรพระโคตะโม ธาเมตตา อะระหังสัมมาสัมพุทโธ ภควธา

◎ นามะนังสะมาโส ยุตตะโถ ยุตตะถะ แห่งนามะพระผู้เป็นเจ้าให้ชื่ออักขระ ยะกาโรอะริยะเมตตัยโย ยะเมตตา อะระหังสัมมาสัมพุทโธ ภควยะ

คาถานี้ให้ลงนะโมพุทธายะ

◎ นะสุวัณโณ นะมัสติตะวา ขอราษีหน้าของข้าพเจ้า มีรัศมีเหมือนอย่างทองคำ ฯ

◎ โมกาโรมะณิโชตะกัง ขอราษีหน้าของข้าพเจ้ามีรัศมีอย่างแก้วมะณีโชติ ฯ

◎ พุทกาโรสังขะเมวะณะ ขอราษีหน้าของข้าพเจ้า มีรัศมีเหมือนอย่างหอยสังข์

◎ ขากาโรสุริยังเอวะ ขอราษ์หน้าของข้าพเจ้า มรัศมีเหมือนพระสุริยาและเดดอ่อน ฃ

◎ ยะกาโรมุกขะเมวะจะ ขอราษ์หน้าของข้าพเจ้า มรัศมีเหมือนหอยมุกข์ ฃ

◎ สะทะมะมัง มังทะทะสะ กะระณียะเมตตังสัตตา เมตตา กรุณา มุทิตา อเปกขาจิตตัง จิตตังเชยยะนารักขะวัตติราชา มะโนโจรังมัยตรจิตตัง บียังมะมะ ฃ

คาถานให้ใช้บริกรรมชักเส้นล้อม นะโมพุทธายะ ค็อวงรอบนะก่อนขีดต่อมา และวงรอบ โมพุทธา ตามลำดับ เสร็จแล้วให้ขีดเส้นจาก นะ ไปหา ยะ ลงชมวดเป็นตัว นะ ว่าคาถานนตามลำดับจากบท นะ มาถึงบท ยะ และบทสุดท้ายนั้นให้ว่าเมื่อชมวดยะ คาถานใช้ทงลงทงเสกแล

เมื่อลง อะ ตอนใด้ นะ นั้นให้ว่า

◎ อะนิจจาภูถนกแชกเต้าเข้าใจดล เห็นหน้ากูรักกูทุกคน เข้าใจดลด้วย มะอะอุ เมอะมะอุ เมอุอะมะ ยะธาพุทโมนะ ฃ

ลงองค์พระให้ลงด้วย ◎ พุทธังสะระณังคัจฉามิ ธัมมังสะระณังคัจฉามิ สังฆังสะระณังคัจฉามิ ฃ๑๑๑

◎ มะเมตตา กาโรโหติสัมภะโว ฃ ลงมะ

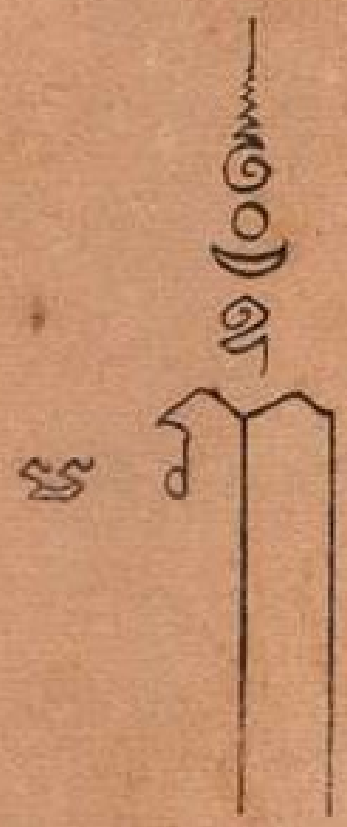
◎ อะกะรุณา กาโรโหติสัมภะโว ฃ ลงอะ

◎ อุปราณี กาโรโหติสัมภะโว ฃ ลงอุ

◎ อุณาโลมาปะนะชายะเต ฃ ลงอุณาโลม

นะหน้าทองนทำผงผัดหน้า และผสมใส่ขผงส์ปากดีนักแล

นะฎาหน้าทองมหานิยม

◎ ฎา ชาติกุเลยยะสัญจะ ฎา โสภัคคัญจะสะ รีรัง ฎา ธัมมะเทสะนังจะรัง ฎา มะหันตัง นะมา มิหัง ฃ◎

ศูตรันให้ใช้ลงตัว ฎา แล

◎ มะเมตตานะชายันติ เอหิมะมะ ฃ ลงมะ

◎ อะเส่นหาร้องให้จิตให้บันป่วนกายานะมามิติ ฃ ลงอะ

◎ อุ รูปทองผิวผ่องโสภา ใครแลเห็นหน้าให้คิด ยินดีสุดที่จะรัก เอหิพันธังจิตตังระงับ ฃ ลงอุ

◎ อัฑฒะจันทาปะนะชายะเต ฃ ลงจันทร์

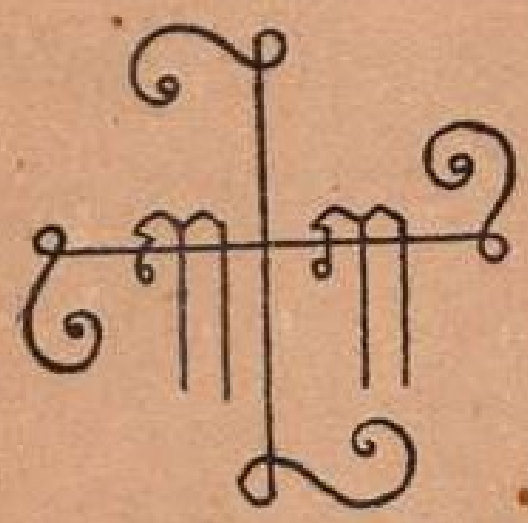
◎ พินธุสูรยาปะนะชายะเต ฃ ลงสูรย์

◎ อุณาโลมาปะนะชายะเต ฃ ลงอุณาโลม

ลงแล้วให้เสกด้วย◎อิติปิโสภะคะวา ฎา ชาติโลกะมะหิตัง ฎา ชาติกุเลยยะสัญจะ ฎา โสภัคคัญจะสะรีรัง ฎา ธัมมะเทสะนังจะรัง ฎา มะหันตัง นะมามิหัง นะ ฎา โมลัน พุท ธันทัวโลกา ธาชันชม ภิรมย์หรรษา ยะมหานิยม อิติปิโสภะคะวา ปะนะ ฎา ฎา ฃ◎

◎ ปีโยเทวะมะนุสสานัง ปีโยพรหมานะมุตตะโม ปีโยนาคะสุปันนานัง ปียินทรียังนะมามิหัง ฃ◎

นะฎาน้ำผงผัดหน้าก็ได้ ใส่ขผงส์ปากก็ได้ ไปเทศนาสวดร้องด์นัก ฎาชาปรากฏไปทั่วทิศานุทิศแล.

นะตะลก

◎ นะเยนะเหาะ นะหัวเราะ จำเพาะ นะฮา ฯ

◎ นะฮานะเย นะพุทธะเสเส สัพเพชะนา ฯ

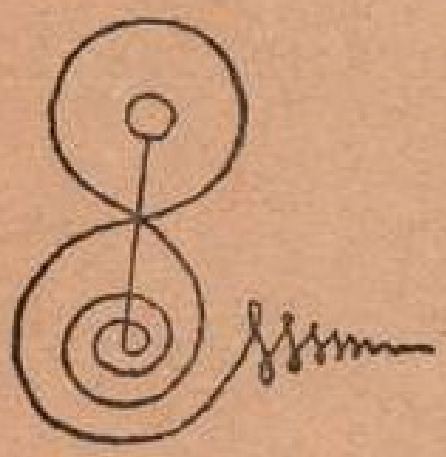
◎ นะเมตตาประสกทิมา ศักาทีนัง หัวเราะ ให้ดังๆ ประสิทธิสวาโหม ฯ

◎ นะโลมนะเล่น หัวเราะร่าเต้น ปาสยชา มหาพิศวง โอมหลง มหาหลง ฯ

คาถาน้ีให้ว่าเมื่อลง นะ ให้ลงทีละตัว ลงตัวหนึ่งว่าบทหนึ่ง เมื่อลง ฦา ทั้งสองให้ว่า ◎ ฤ ฤา ฦ ฦา ฤา ฦา ชื่อให้ฦาชา เยฮาหัวเราะเรา ฯ (ตัวฦาที่ลงในตัวนะทั้งสองตัวนั้น ควรลงให้เป็น ฦา หัวออกทั้งสองตัว)

ลงแล้วให้เสกด้วยคาถาน้ี ◎ โอมนะโมพุทธายะสิทธัง อะอาอิอี อุอู เอโอไอเอา ฤ ฤา ฦ ฦา ฦา ชื่อให้ฦาชา ฯ๏ นะตลกตัวนี้ลงผงผัดหน้าก็ได้ ลงติดเพดานก็ได้ดีนักแล.

นะพระยาเสือโคร่ง

◎ ปะถะมังพินธุกังชาตัง นะกาโรบังเกิด เป็นพยัคโฆ พยัคฆา สุญญาลัพพะติ อิติหิมหัมหิม ฯ

◎ ทุติยังทัณฑะเมวะจะ โมกาโรบังเกิดเป็นพยัคโฆ พยัคฆา สุญญาลัพพะติ อิติหิมหัมหิม ฯ

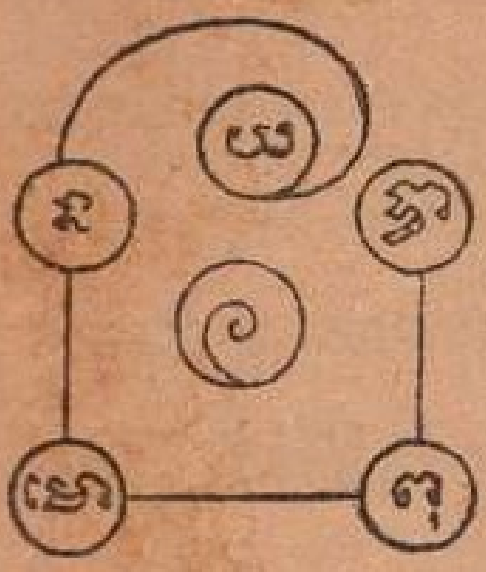
◎ ตะติยังเภทะกัญเจวะ พุทกาโรบังเกิดเป็นพยัคโฆ พยัคฆา สุญญาลัพพะติ อิติหิมหัมหิม ฯ

◎ จัตตุถังอังกุสัมภะวัง ชากาโร บังเกิดเป็นพยัคโฆ พยัคฆา สูญญาลัพพะติ อติหิมหิมหิม ฯ

◎ ปัญจะมังสิระสังชาตัง ยะกาโร บังเกิดเป็นพยัคโฆ พยัคฆา สูญญาลัพพะติ อติหิมหิมหิม ฯ

ลงแล้วให้เสกด้วย ◎ พยัคโฆ พยัคฆา สูญญาลัพพะติ อติหิมหิมหิม ฯ๏ ดีทางอานาจแล

นะเจ้านางออ (นะมหาละลวย)

◎ นะกาโรโหติสัมภะโว นะละลวยหันตะวา พิศวาทหลงใหล พิศมัยแนบเนื้อ ใจจิตคิดถึงเคล้าคลึงวิญญา วิชชาจะระณะสัมปันโน อิติปิโสภะคะวา ฯ ลงนะ

◎ โม กาโรโหติสัมภะโว โมละลวยหันตวา พิศวาทหลงใหล พิศมัยแนบเนื้อ ใจจิตคิดถึงเคล้าคลึงวิญญา วิชชาจะระณะสัมปันโน อิติปิโสภะคะวา ฯ ลงโม

◎ พุท กาโรโหติสัมภะโว พุทละลวยหันตะวา พิศวาทหลงใหล พิศมัยแนบเนื้อ ใจจิตคิดถึงเคล้าคลึงวิญญา วิชชาจะระณะสัมปันโน อิติปิโสภะคะวา ◎ ลงพุท

◎ ชา กาโรโหติสัมภะโว ชาละลวยหันตะวา พิศวาทหลงใหล พิศมัยแนบเนื้อ ใจจิตคิดถึงเคล้าคลึงวิญญา วิชชาจะระณะสัมปันโน อิติปิโสภะคะวา ฯ ลงชา

◎ ยะ กาโรโหติ สัมภะโว ยะละลวยหันตะวา พิศวาทหลงไหล พิศมัยแนบเนื้อ ใจจิตคิดถึงเคล้าคลึงวิญญา วิชชาจะระณะสัมปันโน อิติ บีโสภะคะวา ฑ ลงยะ

คาถานี้ให้ว่าลง นะโมพุทธายะ

◎ ปะถะมังพินธุกังชาตัง นะ ละลวยหันตะวา
ทุติยังทัณฑะเมวะจะ โม ละลวยหันตะวา
ตะติยงเภทะกุญเจวะ พุท ละลวยหันตะวา
จัตถุถังอังกุสัมภะวัง ธา ละลวยหันตะวา
ปัญจะมังสิระสังชาตัง ยะ ละลวยหันตะวา นะกาโรโหติสัม ภะโว ฑ๏ สูตรนี้ให้ลงตัว นะ โดยชักรอบนะโมพุทธายะ ในกลางนั้น เมื่อจะปรารถนาผู้ใดให้ลงชื่อในกลาง นะ นั้น ถ้าไม่ลงชื่อให้ลง ◎ สัพเพ ชะนาพะหูชะนา ฑ ลงด้วยสูตร ◎ นามะนังสะมาโส ยุตตะโถ ยุตตะถะแห่งนามะทั้งหลาย อาจาริยะพิงหมายให้ชื่อ สัพเพชะนา พะหูชะนา ฑ แล้วให้ลงตัว อ ประทับด้วยสูตรนี้

ออ. อาสะเนหามะนุสสะจิตติ ออ. อาสะเนหามะนุสสะจิตตัง ออ. อามูลละพะลง ออ. อาพุทธานะมามหัง ฑ

ลงแล้วเสกด้วยคาถานี้

◎ อิติปารามิตาติงสา อิติสัพพัญญูมาคะตา อิติโพธิมะนุปปัตโต อิติบีโสจะเตนะโม พิศวาทหลงไหล พิศมัยแนบเนื้อ ใจจิตคิดถึงเคล้าคลึงวิญญา วิชชาจะระสัมปันโน อิติบีโสภะคะวา นะละลวย หันตะวา โมเมามัว พุท เอาตัว ธา มาสมสู่ ยะ รักกันจนวันตาย บีโยเทวะมนุสสานัง บีโยพรหมานะมุตตะโม บีโยนาคะสุปันนานัง บียินทรียังนะมามิหัง ฑ๏ เสกลงผงดินนักแล

นะอิธะเจ

เวลาลงตัวนะ ให้ลงด้วยคาถานี้

◎ อิธะเจตะโสทัพหังคัณหาหิถามะสา มุทุจิตตังภัทเท

เอหิ ปุบผังสาอุบัชชะติ ฯ

ลงอุองการข้างบนลงด้วยคาถานี้

◎ มะอะอุ อะธิกะมูลัง ตรีเทวานังมะหาสาตราอุอุอะอะ

มะมะมันตรา อุอะสะวามะหามันตัง มะอะอุโลปะเกเญย

ยัง องการะเสวะราชิโน ฯ ลงอุ

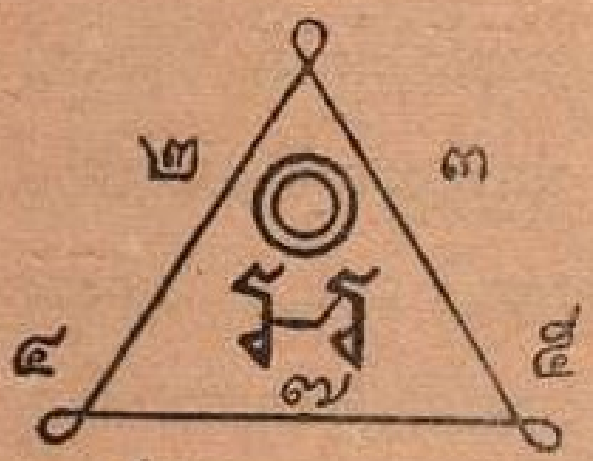
◎ ตรีนิอักขรานิ อัฑฒะจันทาปะนะชายะเต ฯ ลงจันทร์ครึ่งซีก

◎ ชาตานิ พินอุ สูรยาปะนะชายะเต ฯ ลงสูรย์

◎ อุณาโลมาปะนะชายะเต ฯ ลงอุณาโลม

ลงแล้วให้เสกด้วยคาถาที่ลงเถิด ทางสัตรีดนักแล ทำผงใส่ให้กินได้ ผัดหน้าทาตัวก็ได้

ยันต์รัตนบัลลังก์

เมื่อลงตัว อะ นั้นให้ลงด้วย

◎ นะเมตตา โมกรุณา ฯ เป็นตัว ร ชนมา ตัวหนึ่ง

◎ พุทปราณี ธายินดี ฯ เป็นตัว ร ชนมาอีก ตัวหนึ่ง

◎ ยะให้เอ็นดู พระอรหังเมตตา ฯ ขีดเป็นใส้กลาง สำเร็จเป็นตัว อะ สูตร์ลงนิคคหิต (คือวงกลมที่อยู่บนตัว อะ) ลงด้วยสูตร์นี้

◎ อังอตนคะหัตัง ให้พยัญชนะคืออังชื่อนิคะหิต ฃ สูตร์นให้ลง วงกลมวงเล็ก สูตร์ลงวงกลมใหญ่ที่ล้อมนิคหิตให้ลงด้วยสูตร์น

◎ มาหาบีตุอุบ้ฏฐานัง สัพพะโกธังวินาสสันติ ฃ เมื่อจะลงยันต์สามมุมที่ล้อมนั้น ให้ลงด้วยสูตร์น

◎ พุทธังละลวย ธัมมังละมัย สังฆังอ่อนใจ ฃ เมื่อจะลงเสฃให้ลงด้วยสูตร์น

ฃ

◎ โฃ ยินติ ฃ ลงเสฃ ๒

◎ ตรี รักใคร่ ฃ ลงเสฃ ๓

◎ จัตตุ หลงไหล ฃ ลงเสฃ ๔

◎ พฤหัส ใจผูกพัน ฃ ลงเสฃ ๕

◎ เสาร์ รักกันเที่ยงไม่แปรปรวน ฃ ลงเสฃ ๗

◎ พระยันต์รัตนบัลลังก์นมอานุภาพวิเศษนัก จะลงเป็นผงผัดหน้าก็ได้ ลงตะกรุดก็ได้ โทษถึงตายมิตายเลย เป็นมหาเมตตาวิเศษนัก ถ้าเจ้านายท่านถรัวโกรธ ให้ลงใส่ผ้ามือแล้วตบที่หน้าผากให้เสกด้วยคาถาน้

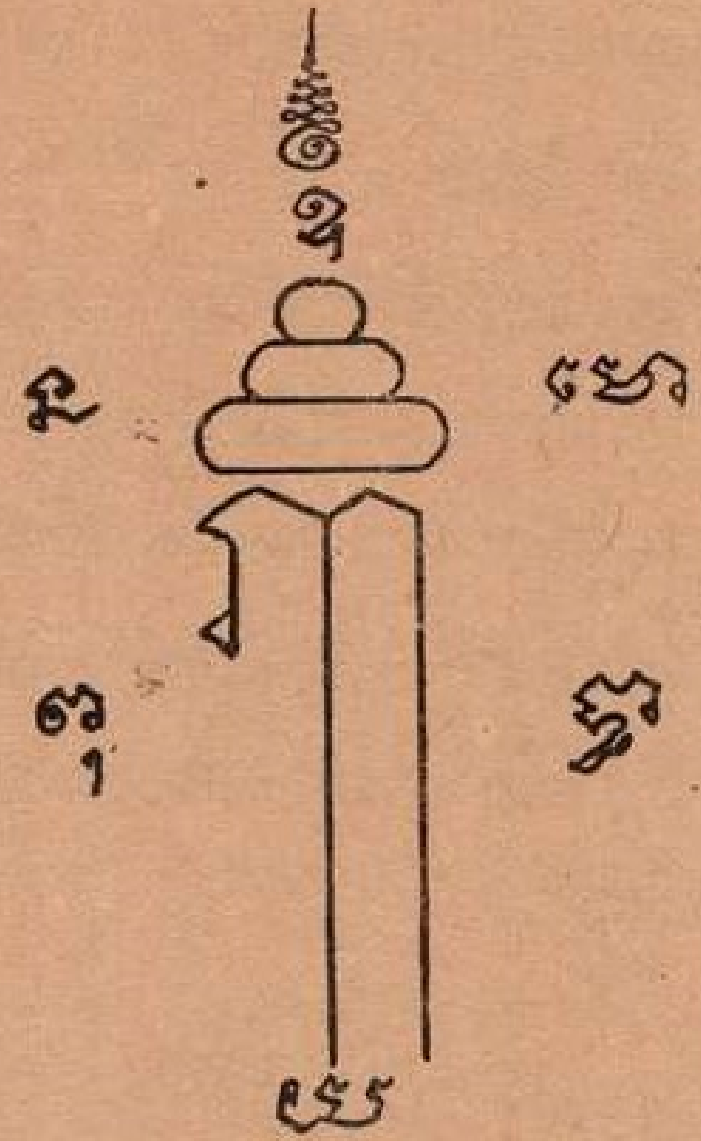
◎ พุทธังระงับโทโษสูญโมหสูญ ธัมมังให้ระงับโมโหสูญโมหสวาหาย สังฆังระงับโลโภสูญโมหสวาหาย พุทธังละลาย ธัมมังหายสังฆังสูญเปล่า นะวะคุณณังมหาชัยยัง สัตรูวินัสสะนัง นะจังงง โมจังงังพุทละลวย ธาละลาย ยะม่ามิตายหายไปบัดน้ ภะคะวา ภะคะวา บีดหูบังตา จงหับระงับปาก อิกะวิติ อิสวาสุ ฃ

ถึงแม้จะโกรธสักเท่าไรก็หายสิ้นแล ถ้าจะลงเป็นตระกรุดสารพัดใช้ทางเมตตาแล้วท่านให้เสกด้วยคาถาน้

๏ อังคะสัมบันโนพุทโธจะ อังคายิโกสุเทสิโต อังคะเสฏโฐจะ ปะวะโร อังคะภูตังมหาสาวังสิทธิ สิทธิภวันตุเม ๚๏

๏ บีโยเทวะมนุสสานัง บีโยพรหมานะมุตตะโม บีโยนาคะสุบัณณานัง บียินทรียังนะมามิหัง ๚๏

พระยันต์นะภา

๏ นะภามะหันตัง นะภาธัมมะเทสะนัง นะภานะมามิหังบียังมะ มะ ๚ คาถานี้ให้ลงตัวภาแล

๏ อุกาโรโหติสัมภะโวจงมาบังเกิดเป็น อุ ๚ คาถานี้ให้ลงตัว อุ

๏ ศีรษะพุทธาปะนะชายะเต ๚ ลงเศียรพระ

๏ องคะพุทธาปะนะชายะเต ๚ ลงองค์พระ

๏ บาทะพุทธาปะนะชายะเต ๚ ลงบาทพระ

สูตรทั้งนี้ให้ลงองค์พระบนตัวภาแล

◎ นะฎา อุณาโลมาปะนะชายะเต ฃ สูตรนี้ ให้ลงอุณาโลมแล

◎ นะ เอหิพุทธาปะนะชายะเต ฃ ลงนะ

◎ โม เอหิธัมมาปะนะชายะเต ฃ ลงโม

◎ พุท เอหิสังฆาปะนะชายะเต ฃ ลงพุท

◎ ธา เอหิพุทธาปะนะชายะเต ฃ ลงธา

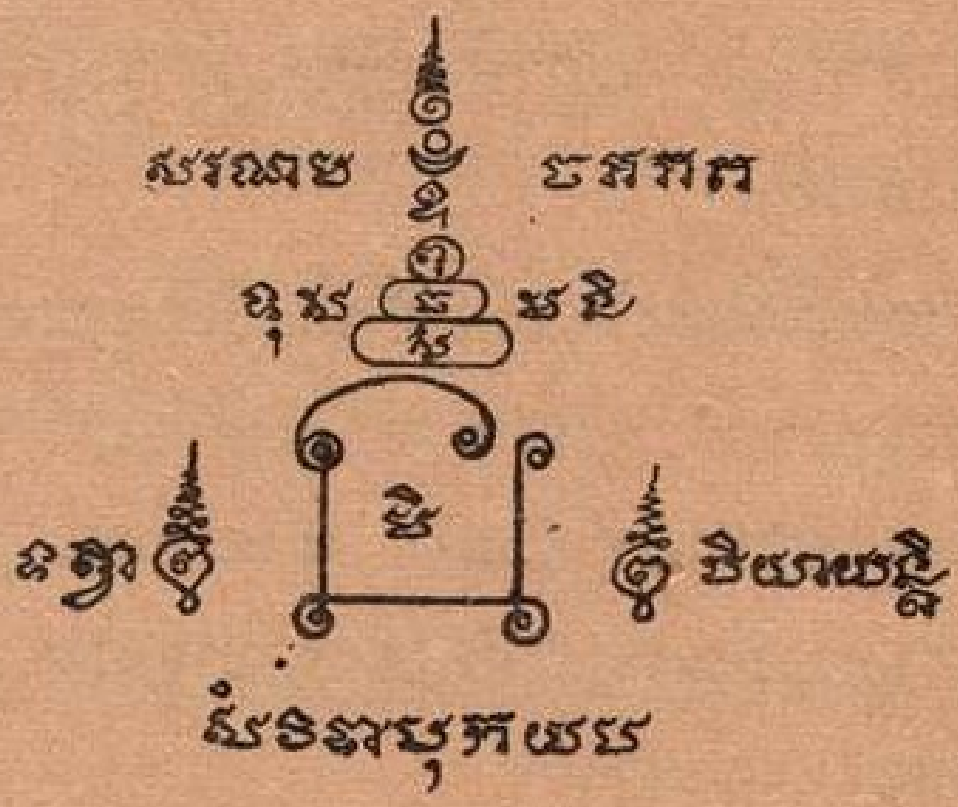
◎ ยะ เอหิธัมมาปะนะชายะเต ฃ ลงยะ

สูตรนี้ท่านให้ลงนะโมพุทธายะแล

◎ นะฎามหันตัง นะฎาธัมมะเทสนัง นะฎานะมามิหัง บียังมะมะ บีโยเทวะมนุสสานัง บีโยพรหมานะมุตตะโม บีโยนาคะสุบัณณานัง บียินทรียังนะมามิหัง บีโยเทวะมนุสสานัง นะฎามหันตัง บียังมะมะ นะมะพะทะ ฃ◎

คาถานี้ให้เสก ๑๐๘ คาบ เมื่อจะลงให้จัดบายศรีซ้ายขวา ผ้าขาวผืนหนึ่ง เงิน ๑ บาท ให้ทำเมื่อวันจันทร์ หรือวันพฤหัส ลงตะกรุดหรือลงผงก็ได้ทางเสองฎาดีนักแล

นะปถมังหน้าทอง

◎ ปถมังพินธุกังชาตัง นะกาโรสุวัณโณเจวะ ฯ
ทุติยังทันทะเมวะจะ โมกาโรมะณิโชตะกัง ฯ
ตติยังเสทะกัญเจวะ พุทกาโรสังขะเมวะจะ ฯ
จัตตุถังอังกุสัมภะวัง ธากาโรสุริยังเอวะ ฯ
ปัญจะมังสิระสังชาตัง ยะกาโรมุกขะเมวะจะ นะณัพพัณ
รังษี นะกาโรโหติสัมภะโว ฯ คาถานี้สูตรลงตัว นะ

◎ นะกาโรกุกกุสันโธ โมกาโรโกนาคะมะโน พุทกาโรกัสสโป พุทโธ ธากาโรโคตะโมพุทโธ ยะกาโรอะริยะเมตตัยโย่พุทโธ ปัญจะพุทธา นะมามิหัง ฯ

◎ นะรานะระหิตังเทวัง นะระเทเวหิปูชิตัง นะรานังกามะปังเกหิ นะมามิสุคะตังชินัง ฯ ◎ โมหะมานังปะฏิจฉันนัง โมหะมัตตังปะกาสิตัง โมหะสัพพัญญุตะญาณัง โมหะชิตังนะมามิหัง ฯ ◎ พุทโธ พุทธานังพุทธะตัง พุทธัญจะพุทธะภาสิตัง พุทธะตังสะมะนุปปัตโต พุทธะโชตังนะมามิหัง ฯ ◎ ธาตุนังสัพพะธัมมานัง ธาตุภูตังปะกาสิตัง ธาตานังสัคคะนิพพานัง ธาตุภูตังนะมามิหัง ฯ ◎ ยัตถะวุจจะติสัมพุทธา ยัตถะธัมมาสะมุณชะลา ยัตถะสังฆาอะนุปปัตตา ยัตถะติณณังนะมามิหัง ฯ คาถาเสกนะ

◎ มะกาโร ศีรษะพุทธาปะนะชายะเต ฯ ลงเศียรพระ

◎ อะกาโร องคะพุทธาปะนะชายะเต ฯ ลงองค์พระ

◎ อุกาโร บาทะพุทธาปะนะชายะเต ฯ ลงบาทพระ

◎ พุทธะรูปังสิระสังชาตังพุทโธโหติสัมภะโว พุทธะรูปังชาตัง องคะพุทโธโหติสัมภะโว พุทธะรูปังชาตังอะหังวันทามิสัพพะทา ฯ

◎ บีโยเทวะมะนุสสานัง บีโยพรหมานะมุตตะโม บีโยนาคะสุบัณณานัง บียินทรียังนะมามิหัง ฯ เสกองค์พระ

◎ มะอะอุอะทิกะมูลัง ตรีเทวานังมหาสาตรา อุ อุ อะ อะ มะมะ มันตรา อุ อะ สะ วา มหามันตัง มะอะอุโลปะเกเญยยัง อังการะเสวะราชิโน จงมาบังเกิดเป็นอุองการเมตตา ฯ ลงอุ องการบนเศียรพระ

◎ ตรีนอกชะรา จงมาบังเกิดเป็นจันทร์ ฯ ลงจันทร์ครึ่งซีกบนอุ

◎ ชาตานิ จงมาบังเกิดเป็นสูรย์ ฯ ลงสูรย์

◎ อุณาโลมาปะนะชายะเต ฯ ลงอุณาโลม เวลาหยักว่า ◎ อะสังวิสุโลปุสะพุภะ สัตถุโนพุทโธ ฯ

◎ โอมหัวใจพระไมตรี คือ สะ ระ ณะ มะ (ลง สะ ระ ณะ มะ) อันมีฤทธิเดชา ด้วยหัวใจพระกรุณย์ คือ จะ อะ ภะ คะ (ลง จะ อะ ภะ คะ) อันเป็นที่พึ่งมัยแก่ฝูงเทพยดา ก็มาอวยพรอันประเสริฐเป็นประสิทธิ ด้วยหัวใจพระปถมัง คือ ทุ สะ มะ นิ (ลง ทุ สะ มะ นิ) อีกหัวใจพระอภิธรรม ๗ คัมภีร์ อันล้นโลก เป็นเอกในโอมะสงสาร คือ สังวิทาปุ กะ ยะ ปะ (ลง สังวิทาปุ กะ ยะ ปะ) อักษรทั้งเจ็ดตัวฝูงมนุษย์ก็มาเมามัว ด้วยหัวใจพระอภิธรรม ทิสวา (ลงทิสวาให้แก้ทัตวานั้นเป็นทิสวาเสีย ตามแบบที่ท่านลงกันลงเป็นทัตวา แต่ได้สอบแล้วควรเป็นทิสวา) ทั้งท้าวพระยาเสนาแลมนตรี ฝูงอิตถีนารีเห็นหน้ากูก็เป็นที่พึ่งมัย บียายันติ (ลงบียายันติ) ก็มายินรักผลักใสทั้งภายในและภายนอก โอมสิทธินบนอบ นมัสการประสิทธิ

สวาหะ สวาโหม ฯ๑๛

คาถานี้ให้ลงอักษรรอบ ๆ ตัวนะนั้น

๏ โอ๋งการพินธุนาถัง อุปบันนังพรหมา สะหะปะตินามัง อาทิกัปเป สุอาคะโตบัญจะ ปะทุมังทิสวา นะโมพุทธายะ วันทะนัง ๓๏

คาถานี้ให้ลงตัว พะ ที่วนเป็นอุณาโลมสองข้างตัวนะนั้น

๏ พุทธังเมตตา ๓ ลงพุทที่เศียรพระ

๏ ธัมมังเมตตา ๓ ลงระที่องค์พระ

๏ สังฆังเมตตา ๓ ลงสังที่บาทพระ

๏ มิยอดสิเนหา ๓ ลงมิกลางตัวนะ

ลงแล้วให้เสกด้วยคาถานี้

๏ นะสุวัณโณนะมัสสิตวา โมกาโรมะณิโชตะกัง พุทกาโรสังฆะเมวะจะ ธากาโรสุริยังเอวะ ยะกาโรมุกขะเมวะจะ สะทะมะมัง มังมะทะสะ กะระณียะเมตตังสัตตา เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาจิตตัง จิตตังเชยยะนารีจักกะวัตติราชา มะโนโหรังมัยตรีจิตตัง ๓๏

แล้วให้เสกด้วยคาถานี้

๏ ทิวาจะรัตโตจะหะรันติเยพะลิง นะกาโรกุกกุสันโธ โมกาโรโกนาคะมะโนพุทโธ พุทกาโรกัสสะโปพุทโธ ธากาโรโคตะโมพุทโธ ยะกาโรอะริยะเมตตัยโยพุทโธ บัญจะพุทธานะมามิหัง องการพินธุนาถัง อุปบันนัง พรหมาสะหะปะตินามัง อาทิกัปเปสุอาคะโต บัญจะปะทุมังทิสวา นะโมพุทธายะวันทะนัง อิทธิฤทธิชัยยะลาภะ สัพพะกัมมาประสิทธิเม สิทธิพุทธาชะนาจิตตัง สิทธิธัมมาชะนาจิตตัง สิทธิสังฆาชะนาจิตตัง เอหิพุทธาชะนาจิตตัง เอหิธัมมาชะนาจิตตัง เอหิสังฆาชะนาจิตตัง สิทธิอินทราชะนาจิตตัง สิทธิพรหมาชะนาจิตตัง สิทธิยักขาชะนาจิตตัง สิทธิภูตาชะนาจิตตัง เอหิอินทราชะนาจิตตัง เอหิพรหมาชะนาจิต

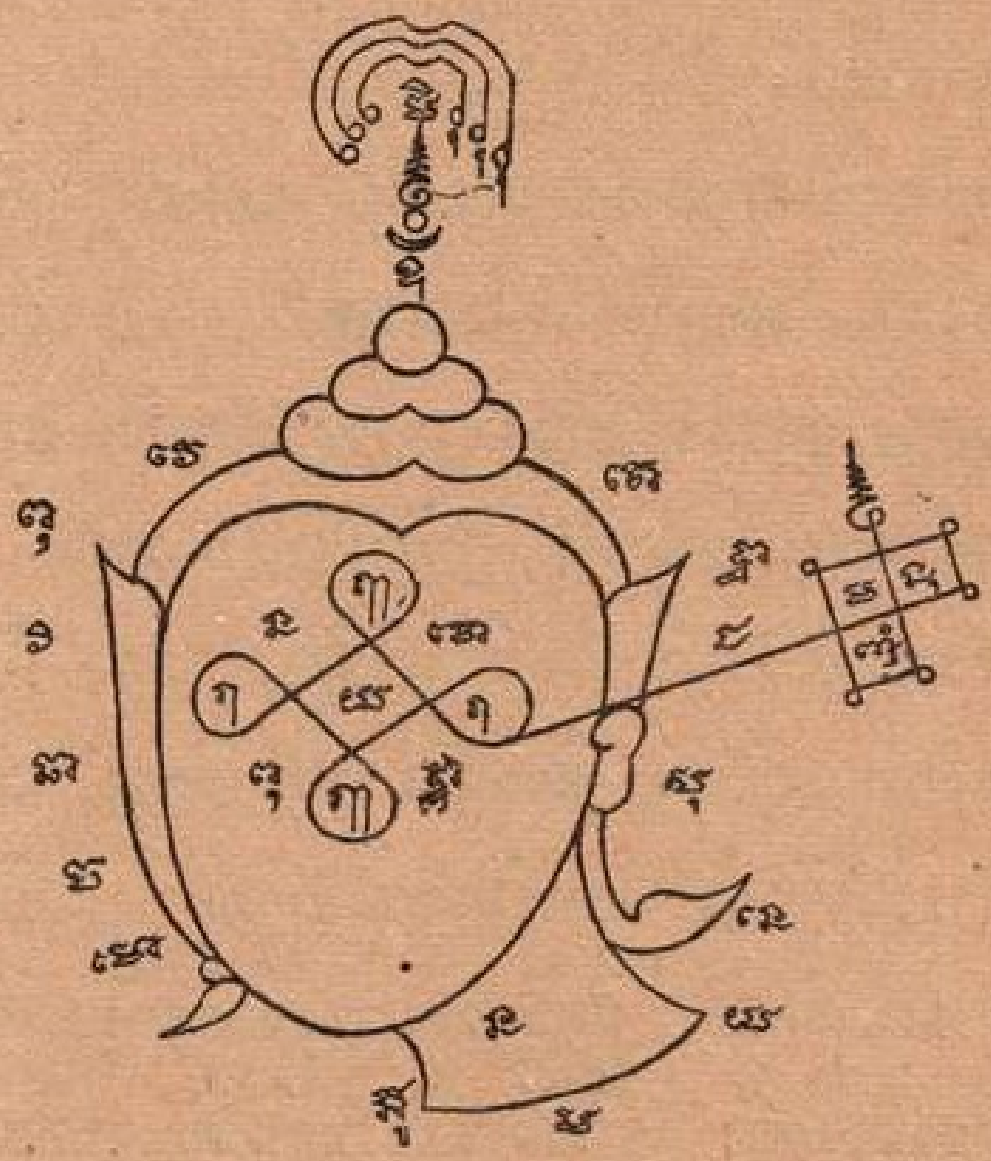
ตัง .เอหิยักขาชะนาคิตตัง เอหิภูตาชะนาคิตตัง โอมพะลังวา ราชะกุมา โรวา ราชะกุมาริวา อัคคะมเหษีวา เทวีวา ราชาวา ราชะเศวษฐีวา ส์มะโณวา พราหมเณวา อิตถีวา ปุริโสวา พานิชโชวา พานิชชาวา มะมังทิสะวา บียายันติ มะณีจันดา อิทธิฤทธิ ชัยยะชัยยะ ลาภะลาภะ สัพพะกัมมาประสิทธิเม นะมะหาลาภังภะวันตุเมนะ ๓๏

๏ บีโยเทวะมะนุสสานัง บีโยพรหมานะมุตตะโม บีโยนาคะสุบัณณานัง บียันทรียังนะมามิหัง ๓๏

นะนังเบ็นผงผัดหน้า ลงตระกรุดวิเศษนักแล ทางเมตตามหานิยม ลงเบ็นผงเมื่อจะลบให้ว่าคาถานลบ

๏ รูปัง อันว่ารูปนี้ สัชฌะติย่อมสำเร็จ อัต ด้วยประการดังนี้ ๓

พระลักษณ์หน้าทอง

๏ ยันตัง สุนัตัง วิชายะเต ฯ ชักยันต์

๏ พระพุทธาวิชายะเต ฯ ลงเศียร ๏ พระธัมมาวิชายะเต ฯ ลงองค์ ๏ พระสังฆาวิชายะเต ฯ ลงบาท สูตร์นี้ให้ลงองค์พระแล

๏ อิติปาระมิตาติงสา อิติลัพพัญญูมาคะตา อิติโพธิมะนุปบัตโต อิติปิโสภะเตภะโม ฯ เสกองค์พระ

๏ อุณาโลมาปะนะชายะเต ฯ ลงอุ

๏ อัฑฒะจันทัง กาโรโหติสัมภะโว ฯ ลงจันทร์ครึ่งซีก

๏ สูญกาโรโหติสัมภะโว ฯ ลงสูญ

๏ อะสังวิสุโตปุสะพุภะ ฯ ลงยอดอุณาโลม

๏ อิมานิทะสะสิกขาปะทานิสะมาทิยามิ ฯ ลงมิปลายอุณาโลม

๏ นะโมพุทธายะกาโรโหติสัมภะโว ฯ ลงเป็นพุทครอบตัวมิเรียกว่านะครอบจักรวาฬ

๏ เตชะสุเนมะภูเจะนาวิเว กาโรโหติสัมภะโว ฯ ลงพระเจ้า ๑๐ ชาติล้อมข้างนอก

๏ นะเมตตา โมกรุณา พุทปราณี ธายินดี ยะเอ็นดู ฯ ลงนะโมพุทธายะในยันต์

๏ นะอ่อนใจรัก โมชักมานอนกอด พุทสรวมสอดยอดรักเสน่หา ธาเชือน้ำตามาสู่ ยะมิเห็นหน้ากูอยู่มิได้ ร้องไห้มาหากู ฯ ลงนะโมพุทธายะนอกยันต์

๏ ฤ ชาติกุเลยยะสัญจะ ฤๅ โสภัคคัญจะสะริรัง ฦ ธัมมะเทสะนังวะรัง ฦๅ มะหันตังนะมามิหัง ฯ ลง ฤ ฤๅ ฦ ฦๅ ที่ในยันต์ทั้ง ๔ อักขระ

๏ อัฏฐะวะรังสิทธิ ฯ คาถาน้ำให้ว่าชักยันต์ออกนอก ให้ว่าเมื่อกำลังลากยันต์

๏ กะยะอุวา ฯ คาถานภาวนาขมวดมุมยันต์ข้างนอก

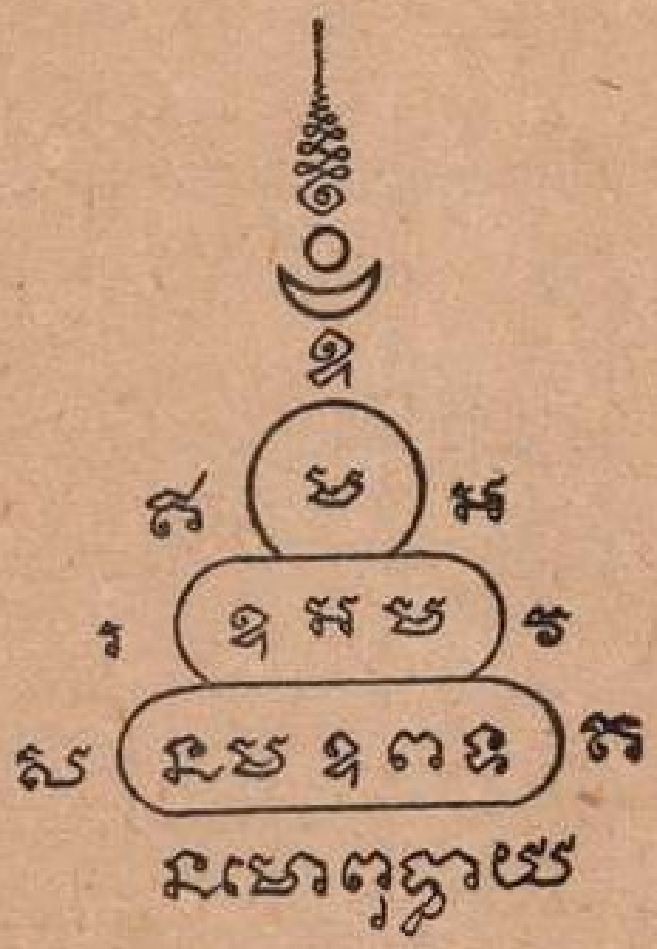
๏ พุทธังโอมหน้ากูเป็นทองคำสิบอย่าง พระอาทิตย์นั้นเสด็จเข้ามาสักดหลับหัวใจคนทั้งหลาย สัพเพชะนา พะหูชะนา อิตถีปุริโสวา สะมะณะพราหมะโณวา เอหิจิตตังมียังมะมะ ฯ คาถานเสกนะ

๏ นะรานะระหิตังเทวัง นะระเทเวหิปูชิตัง นะรานังกามะบังเกหิ นะมามิสุคะตังชินัง ฯ เสกล่บนะแล

๏ โอมพระแลงเป็นแสงพระลักษณ์ พระฤาษีจับปาก พระลักษณ์จับหน้า จับตาสวาหะ ฯ ภาวนาเมื่อเอาผงรูปหน้า

พระลักษณ์หน้าทองเวลาเรียนต้องเสียเงินค่ากำนลครู เท่ยน๑๐ เล่ม ดอกไม้ ๙ สี ๙ กระทง ข้าวสารข้าวเจ้า ๙ เมล็ด ข้าวสารข้าวเหนียว ๙ เมล็ด อย่าให้เมล็ดข้าวสารร้าวด้านหักเดาะ ถ้าชำรุดตาจะบอด ฯ

ผงองค์พระเมตตา

๏ มะคนทังหลายเมตตา จะมหาราชาสัพพะสะเนหาจะปูชิตา สัพพะสุขังจะมหาลาภัง สัพพะโกรธังวินาสสันติ อะคนทังหลายเมตตาจะมหาราชา สัพพะสะเนหาจะปูชิตา สัพพะสุขังจะมหาลาภัง สัพพะโกรธังวินาสสันติ อุคนทังหลายเมตตา จะมหาราชา สัพพะสะเนหาจะปูชิตา สัพพะสุขังจะมหาลาภัง สัพพะโกรธังวินาสสันติ ฯ คาถานให้เสกองค์พระ

◎ เศียรพระพุทธาชะนาจิตตัง ฃ ลงเศียร

◎ องค์พระพุทธาชะนาจิตตัง ฃ ลงองค์

◎ บาทะพระพุทธาชะนาจิตตัง ฃ ลงบาท

พระคาถานให้ว่าเมื่อลงองค์พระ

◎ อุกาโร โหติสัมภะโว องการะเสวะราชิโน ฃ ลงอุบนเศียรพระ

◎ ศรีนอกชราน ฃ ลงจันทร์

◎ ชาตานิ ฃ ลงสุรย์

◎ อุณาโลมาปะนะชายะเต ฃ ลงอุณาโลม

◎ มะ
อะ
อุ } คนทั้งหลาย พิศวาทหลงใหล พิศมัยแนบเนื้อ ใจจิต

คิดถึง เคล้าคลึงวิญญา วิชชาจะระณะสัมปันโน ปีโยเทวะมนุสสานัง ปีโย พรหมานะมุตตะโม ปีโยนาคะสุปันนานัง ปียินทรียัง ปัญจะพุทธานะมามิหัง สิทธิภะยัตถัง สะโมหะปียังกังกัสสะรูปัง มัจจังสูเนหัง เยเยปะสันติ ฃ◎ เสกผงแล ผงนี้ใช้ทางเมตตามหานิยมสารพัดแล

นะสุกระสารปลอมพล

◎ สูตร์ลง

◎ นะเอ เป็นหลัก ฃ

◎ นะอิ เป็นศีรษะ ฃ

◎ นะอะ เป็นทวะ ฃ

◎ นะอุ เป็นองค์ ฃ

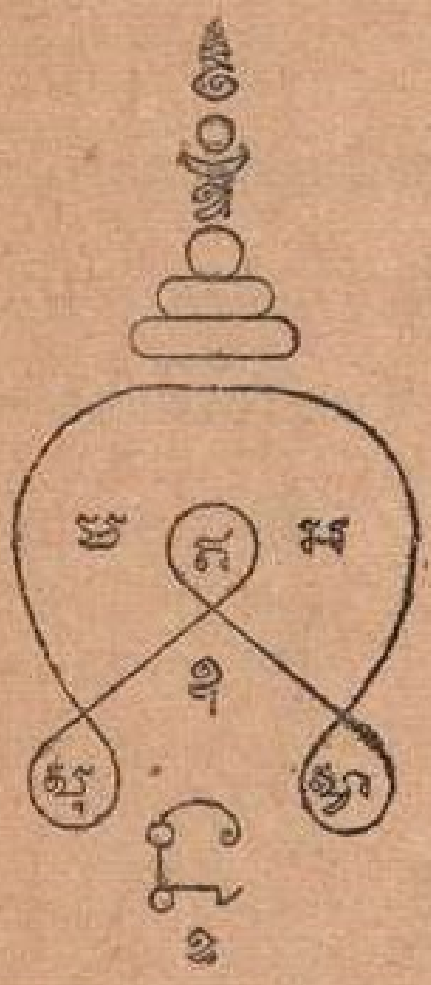
ดงแล้วให้เสกด้วยคาถาน้ี

◎ นะหิจังงัง นะบังคัง นะบังจิตตังนะ โมหิจังงัง โมบังคัง โมบังจิตตังโม พุทหิจังงัง พุทบังคัง พุทบังจิตตังพุท ธาหิจังงัง ธาบังคัง ธาบังจิตตังธา ยะหิจังงัง ยะบังคัง ยะบังจิตตังยะ ฯ

◎ หิ หะ วิ วะ ทังกุสัง อิติปิโสภะคะวา มนุษย์นั้นตายชื่อ มนุษย์นั้นหรือจะสู้พ่อได้อิภะคะวา นะ เอ นะ อิ นะ อะ นะ อุ ปะถะมังพินธุกังชาตังฯ

คาถาน้ีให้เสกใช้ได้สารพัดทางอยู่คงทนจังงังประเสริฐนักแล

ยันต์อยู่คง

◎ อิกาโรโหติสัมภะโว อิติปิโส ฯลฯ พุทโธภะคะวาติ ฯ ลงอิ

◎ สะวา กาโรโหติสัมภะโว สะวากขาโต ฯลฯ วิญญูหิติ ฯ ลงสะวา

◎ สุกาโรโหติ สัมภะโวสุปะฏิปันโน ฯลฯ โลกัสสาติ ฯ ลงสุ

◎ ยันตังสันตัง วิกริ่งคะเร ฯ ชักยันต์

◎ ปะถะมังพินธุกังชาตัง ทุติยังทัณฑะเมวะคะตะติยังเพทะกันเจวะ จัตตุถังอังกุสัมภะวัง ปัญจะมังสิระสังชาตัง นะกาโรโหติสัมภะโว ฯ สูตร์นี้ให้ลงนะ

◎ อุทธังอัทโธ โทอุดธังอัด ฯ ลงอุที่ใต้นะ

◎ รูปัญจะสิระสัง ฯ ลงเศียรพระ

◎ ชาตังพุทโธ ฃ ลงองค์พระ

◎ โหติสัมภะโว ฃ ลงบาทพระ

◎ มะ อะ อุ อะ ธิ กะมูลัง ศรีเทวานังมหาสาตรา ฃ ลงมะ

◎ อุอุ อะอะ มะมะ มันตา ฃ ลงอะ

◎ อุอะสะวา มะหามันตัง ฃ ลงอุ

สูตรนี้ให้ลง มะอะอุ ในยันต์

◎ มะอะอุ โลปะเกเญยยัง ยงการะเสวะราชิโน ฃ ลงอุองการบนองค์พระ

◎ ตรีนิอักขรานิ อัฑฒะจันทาปะนะชายะเต ฃ ลงจันทร์ครึ่งซีก

◎ ชาตานิ พินธุสูรยา ปะนะชายะเต ฃ ลงสูรย์

◎ อุณาโลมาปะนะชายะเต อะสังวิสุโลปุสะพุภะ ฃ ลงอุณาโลม

◎ อะสิสัตติ ธะนูเจวะ สัพเพเตอาวุธานิจะ ภัคคะภัคคา วิจุณณาณิ โลมังมาเมนะผุสสันติ สัตถาธะนุง อากัฑฒิตุง ทัตวา วิสัชเชตุง นาทาสิ ฃ๛ คาถานี้ให้เสกยันต์ ยันต์นี้จะลงเป็นตะกรุดก็ได้หรือจะลงกระหม่อมก็ได้อยู่คงทนดีนัก

นะแก้วมณีโชติ

เมื่อเวลาลงตัวนะ ให้เรียกด้วยสูตรปะถะมังสำหรับลงฝ่ามือตบแก้มซ้ายขวาและหน้าผาก เป็นมหาเมตตาอย่างประเสริฐ ตำรานี้เป็นตำราของเจ้าคุณสนิทสมณคุณวัดโมลีโลก พระคณาจารย์องค์แรกที่มีชื่อเสียงยิ่งนักในการลงแผ่นทองบีดหน้า

มหาอุจ

เมื่อจะลงตัว อะ ให้ลงด้วยคาถาน้ี

๏ อะระหังปูชาสักการัง อะระโหปาปะการะยัง อะระหัตตะผะลับปัตโต อะระโหนามะเตนะโมฯ ลงเป็นตัวอะเมื่อวนรอบตัวให้ว่า

๏ อะระหังพุทธังบีดอุดทะวารัง อะระหังธัมมังบีดอุดทะวารัง อะระหังสังฆังบีดอุดทะวารัง ฯ ให้ลงวนเป็น ๓ ชั้น

ลงแล้วให้ปลุกด้วย ๏ อะระหัง ฯ ๑๐๘ คาบ เป็นแก้วสารพัดนึก ตามแต่จะนึกเอาเถิด

องค์พระลงหน้าผาก

๏ ยันต์องค์พระนี้เป็นมหาวิเศษนักแล ให้ลงตบหน้าผากเป็นมหาเมตตาอันประเสริฐ โทษถึงตายมิตายแล ฯ

(ในเรื่องการลง นะ ด้วยสูตรปถมังตามที่กล่าวมานี้ เพื่อความเข้าใจโดยถ่องแท้ ได้ดูในบรรพต่อไป อันกล่าวถึงตำราปถมังโดยฉะเพาะ)

พระคาถาทางลาภ

พระคาถามหานิยมใหญ่ ประทีปบูชาพระ

๏ ทิวาจะรัตโตจะหะรันติเยพะลิง นะกาโรกุกกุสันโท โมกาโร โกนาคะมะโนพุทโธ พุทกาโรกัสสะโปพุทโธ ขากาโรโคตะโมพุทโธ ยะกาโรอะริยะเมตตัยโยพุทโธ ปัญจะพุทธานะมามิหัง องการพินขุนาถังอุปบันนัง พรหมาสะหะปะตินามัง อาทิกัปเปสุอาคะโต ปัญจะปะทุมังทิสวานะโมพุทธายะวันทะนัง อิทธิฤทธิชัยยะลาภะ สัพพะกัมมาประสิทธิเม สิทธิพุทธาชะนาจิตตัง สิทธิธัมมาชะนาจิตตัง สิทธิสังฆาชะนาจิตตัง เอหิพุทธาชะนาจิตตัง เอหิธัมมาชะนาจิตตัง เอหิสังฆาชะนาจิตตัง สิทธิอินทราชะนาจิตตัง สิทธิพรหมาชะนาจิตตัง สิทธิยักขาชะนาจิตตัง สิทธิภูตาชะนาจิตตัง เอหิอินทราชะนาจิตตัง เอหิพรหมาชะนาจิตตัง เอหิยักขาชะนาจิตตัง เอหิภูตาชะนาจิตตัง โอมพะลังวา ราชะกุมาโรวา ราชะกุมารีวา อัคคะมเหษีวา เทวีวา ราชาวา ราชะเศรษฐีวา สะมะโณวา พราหมเณวา อิตถีวา ปุริโสวา พานิชโชวา พานิชชาวา มะมังทิสะวาบียายันติ มะณีจินดา อิทธิฤทธิ ชัยยะชัยยะ ลาภะลาภะ สัพพะกัมมาประสิทธิเม นะมะหาลาภังภะวันตุเมนะ ๓๒๒

พระคาถาบทนี้ถ้าปรารถนาจะให้เป็นที่รักแก่คนทั้งหลาย ให้ทำประทีปจุดบูชาพระ จึงบูชาด้วยพระคาถา ๓ ที แล้วกราบลง ตั้งอธิษฐานจงดี (ห้ามปรารถนาในทางกามคุณ) แล้วให้ว่าบทนี้ต่อไปอีก

◎ เตนะวุตตัง ตาวะติงเส ยะทาพุทโธ สัฏฐายะบัณฑุกัมพะเลปริ
ฉัตตะกะมูลัมหิ วิหาสิปะริสุตตะโม ทัสสะสะหัสสาโลกะธาตูสุ สันนิปะติต
ตะวานะ เทวะตา ปะยิรุปะสันติ สัมพุทธังวะสันตัง นักขะมุททะนิมะโกจิเท
โววัณเณนะ สัมพุทธัสสาวิโรจะติ สัพเพเทโว ยะติกกะมะ สัมพุทโธวะวิโร
จะติ ๆ

อธิษฐานเอาเถิดจะเกิดตาภาสการทั้งเป็นทรัพย์แก่คนทั้งหลาย วิธี
ทำประทีปนั้น ท่านให้เอาตะกั่วมาแผ่เป็นแผ่นกลม ๆ ให้ลงในพระอุโบสถ
วันที่จะลงนั้นให้ลงวันพฤหัสบางขน เทียนเงินคู่หนึ่ง เทียนทองคู่หนึ่ง หัว
หมูบายศรีซ้ายขวา เงินค่าตัดเทียน ๖ บาท ผ้าขาวห่มพระประธานผืนหนึ่ง
แป้งหอมน้ำมันหอม ให้ลงลบถมในแผ่นตะกั่วนั้นให้ได้ ๑๐๘ ครั้ง ครั้งสุด
ท้ายจงเขียนลงคงไว้ อย่าลบเลย ประสิทธินักแล ท่านให้ลงดังนี้
ลงตัว รำ ลงไปสองตัวแล้วลบด้วยสูตรนี้

◎ ปะถะมังรังรังโลโปจะ อะกาโรโหติสัมภะโว ๆ เกิดเป็นตัวอะ
◎ อังกะสัมบันโนพุทโธจะ ๆ เกิดเป็นจันทร์ครึ่งซีกข้อนบนตัว อะ
◎ อังกายิโกสุเทสิโต ๆ ลงสูนย์วงกลมแรก
◎ อังกะเสฏโฐจะปะวะโร ๆ ลงสูนย์สองล้อมสูนย์แรก
◎ อังกะภูตังมะหาตามัง สิทธิสิทธิระวันตุเม ๆ ลงอุณาโลมแล
ลงเป็นรูป ดังนี้

ลงเสร็จแล้วให้ลบเสีย แล้วเริ่มลงใหม่ดุจเดิมอีก ลงจน
ครบ ๑๐๘ ครั้ง ครั้งที่สุดไม่ต้องลบแล้วลงประทับที่หลังดังนี้

◎ นามะนังสะมาโส ยุตตะโต ยุตตะถะแห่งนามะ อาจาริยะ
พึงหมายให้ชื่อว่า ◎ สัพเพชะนาพะหูชะนา ๆ ลงสัพเพชะนาพะ
หูชะนา

◎ ปะถะมังอาทิยันตานัง จัตตุโกณจามะหายันตัง เสยะยันตังสันตังวิกรังคะเร ฯ ชักยันต์ล้อม สัพเพชะนาพะหูชะนา ชักเป็นยันต์ ๔ เหลี่ยม ซ้อนกันเป็น ๘ มุม แล้วให้ลงเลข ๑.๕.๒.๔.๖.๓.๘.๗. ที่มุมยันต์ทั้ง ๘ ลงเลขในมุมยันต์ทั้ง ๘ มุม ให้ลงดังนี้

◎ (๑) อาทิตย์ มิตรกับครู (๕) ฯ (๒) จันทร์โฉมตรู (๔) พุธ นงเยาว์ ฯ (๖) ศุกร์ ปากหวาน (๓) อังคารรับเอา ฯ (๘) ราหู กับ (๗) เสาร์ เป็นมิตรแก่กัน ฯ

ลงถม ๑๐๘ ดุจข้างหน้าเหมือนกัน

แผ่นตะกั่วนั้นให้เอาใส่ในตะเกียงจุดบูชาพระ ให้เติมน้ำมันจุดเรื่อยไปอย่าให้ดับ จะปรารถนาสิ่งไรก็ได้สำเร็จทุกประการ ถ้าจะมีที่ไปหาท้าวพระยาและคนทั้งหลาย ให้เอาน้ำมันในตะเกียงนั้นใส่ผมไปเถิด เป็นที่รักแก่คนทั้งปวงแล

พระคาถาบูชาขอลาภ

◎ อกาสะ ข้าพเจ้าจะขออาราธนา พระพุทธเจ้า พระธรรมเจ้า พระสังฆเจ้า จะขออาราธนาคาถาพระฉิมพลีเถรเจ้าในวันนี้ ขอให้ข้าพเจ้าได้ดวงแก้วมณี ให้รุ่งเรืองสุกใส ในจักขุทวารแห่งข้าพเจ้าบัดเดี๋ยวนี้เถิด พระฉิมพลีเถรเจ้าพระองค์มีศักดา ฤทธานุภาพ หาที่จะอุประมามิได้เลย เมื่อครั้งสมเด็จพระพุทธเจ้าเสด็จไปเยือนพระพุทธมารดาย่อมอาศัยฤทธาศักดานุภาพ พระมหาเถรฉิมพลี พระองค์เสด็จไปอยู่ที่สถานแห่งใดๆ ก็ดี เทพยดาและมนุษย์ย่อมมาบูชามิได้ขาด ในสถานทั้งนั้นๆ ทุกแห่ง ขอให้เดชะบุญญาบารมีพระฉิมพลีเถรเจ้า คงมาเป็นที่พึ่งแก่ข้าพเจ้าในกาลบัด

เตยวนเถิด อติโสภะคะวา พุทโธ ชัยยะเมตตา ฉิมพลีจะมหาเถโรลาภะ ลาภัง ภะวันตุเม ธัมโม ชัยยะเมตตาฉิมพลีจะมหาเถโรลาภะ ลาภัง ภะวันตุเม สังโฆ ชัยยะเมตตาฉิมพลีจะมหาเถโรลาภะ ลาภัง ภะวันตุเม ฯ๏

๏ คาถานี้ให้ปรารถนาเอาเถิดจะต้องการสิ่งไร เมื่อตั้งความปรารถนาแล้ว จึงให้สวดคาถานี้ อธิษฐานให้ดี ได้ดังใจนึกแล ฯ

พระคาถาพระฉิมพลี (สีวลี)

๏ ฉิมพลีจะมหาเถโร ยักขาเทวาภิปูชิโต โสระโหปัจจะยาทิมหิ อะหังวันทามิ สัพพะทา ฯ

๏ ฉิมพลีจะมหาเถโร เทวะตานะระปูชิโต โสระโหปัจจะยาทิมหิ มหาลาภัง กะโรนตุเม ลาเภนะ อุตตะโมโหติ โสระโหปัจจะยาทิมหิ มะหาลาภัง สะทาโสตถิง ภวันตุเม ฯ

๏ ราชปุตโต จะโยเถโร ฉิมพลีอัคคิสุตโต ลาเภนะอุตตะโมโหติ ยังยังชะนะปะทัง ยาตินิคะเม ราชะธานิโย สัพพัตถะปูชิโตโหติ เถรัสสะปาเทวันทามิ เถรัสสานุภาเวนะ สัพพะลาโภภวันตุเม ฯ

๏ ฉิมพะลีนันทะ ฉิมพะลีเถรัสสะ เอตถะตังคุณณัง สัพพะชะนัง สุปะฏิฐิตัง สาริกะธาตุ พุทธะรูปัง อะหังวันทามิ สัพพะทา ฯ๏

คาถาพระฉิมพลี ให้สวดบูชาพระขอลาภแล

พระคาถาพระภะคะวัมบดี

๏ ธัมมะจักกังปะทังสุตวา พุธฌิตวา อัตตังปะทัง สันติเกอะระหาโลเก โลกานังหิตะการะณา ภันเต คะวัมปะตินามะ ตีสุโลเกสุปากะโต พรหมะปุตโต มะหาเถโร อะระโหเชฏฐะโก มุนิ นัตถิเถโร สะโมอินทะ

คันธัพพา อะสุราเทวา สักโก พรหมาภิปูชิโต นะโมพุทธัสสะคะวัมปะติสสะ นะโมธัมมัสสะคะวัมปะติสสะ นะโมสังฆัสสะคะวัมปะติสสะ สุกขา สุกขะ วะรัง ธัมมัง ธัมมะ จักกัง ปะวะรัง วะรัง ๓๒ครั้ง

พระคาถาพระภควัมบดี (พระกัจจายนะ) นี้ ให้สวดคู่กันกับ คาถาพระฉิมพลี ขอลาภสักการดีนักแล ทั้งกันภัยได้ด้วย

พระคาถาบูชาขอลาภ ๗ วัน

๏ สัมพะลี จะมหานามัง สัพพะลาภัง ภะวัสสัตเถรัสสานุภาเวนะ สะทาโหนติ ปียังมะมะ ๓๒ครั้ง วันอาทิตย์ให้ภาวนา ๖ จบ

๏ ยังยัง ปุริโสวา อิตถีวา ทูเรหิวา สะมิเปหิวา เถรัสสา นุภาเวนะ สะทาโหนติ ปียังมะมะ ๓๒ครั้ง วันจันทร์ให้ภาวนา ๑๕ จบ

๏ สิมพลีจะมหาเถโร โสระโหปัจจะยาทิมหิ ไชยะลาโภ มหาลาโภ สัพพะลาภาภวันตุสัพพะทา ๓๒ครั้ง วันอังคารให้ภาวนา ๘ จบ

๏ ทัตติถะภะเวราชา ปียาจะ กะระตุเม เย สะรันติ นิรันตะรัง สัพพะสุกขาวะหา ๓๒ครั้ง วันพุธภาวนา ๑๗ จบ

๏ สิมพลีจะมหาเถโร ยักขาเทวาภิปูชิโต โสระโหปัจจะยาทิมหิ อะหังวันทามิสัพพะทา ๓๒ครั้ง วันพฤหัสภาวนา ๑๙ จบ

๏ สิมพลีจะมหาเถโร เทวะตานะระปูชิโต โสระโหปัจจะยาทิมหิ มะหาลาภังกะโรนตุเม ลาเภนะอุตตะโม โหติ สัพพะลาภา ภวันตุ สัพพะทา ๓๒ครั้ง วันศุกร์ภาวนา ๒๑ จบ

๏ สิมพลีจะมหานามัง อินทรา พรหมาจะปูชิตัง สัพพะลาภัง ประสิทธิเม เถรัสสานุภาเวนะ สะทาสุขีปียังมะมะ ๓๒ครั้ง วันเสาร์ภาวนา ๑๐ จบ

ให้ทำทั้ง ๗ วันเถิด เกิดลาภสักการดีนักแล

หัวใจพระฉิมพลี

๏ นะชาลิติ ประสิทธิลาภา ปะสันนะจิตตา สะทาโหนติบียังมะมะ สัพเพชะนา พะหูชะนา สัพเพทิสา สะมาคะตา กาละโภชะนา วิกาละโภชะนา อาคัจฉันติ บียังมะมะ ๖๏

พระคาถานี้ถ้าจะออกไปหาลาภที่ไหน ให้ภาวนาไปเถิดได้ลาภแล ให้หมั่นสวดไว้ทุกวัน เกิดลาภสักการอาหารการกินแล

พระคาถามหาเศรษฐี

๏ จัตตาโรสะติปัฏฐานา จัตตาโรอิทธิปาทาสัมมาอาชีโว ฯ ว่า สามิ ๏ มะณีจันดา บียังปัญจะทานัง ยะสังทาสา ทาสี โกมังปะสันติ เส่นหัง มาตาปุตตังวะโอระสัง สัพเพชะนา พะหูชะนา สัพเพปุริสา พะหูปุริสา สัพเพอิตถี พะหูอิตถี สารังเจนัง ภวันตุเม ฯ ว่าสามิ ๏ เวทาสากุ กุสา ทาเว ทายะสาตะ ตะสายะทา สาสาทิกุ กุทิสาสา กุตะกุภู ภูกุตะกุ ฯ ว่าสามิ

พระคาถาสามบทนี้ให้ว่าตามลำดับกัน สำหรับใช้ทำน้ำมนต์เอายอดสวาท ๓ ยอด ยอดกาหลง ๓ ยอด ยอดรัก ๓ ยอด มัดเข้าด้วยกัน ตัดหัวตัดท้ายเสียสำหรับจุ่มน้ำมนต์ประพรม พรมสินค้าก็ได้ พรมบุคคลก็ได้ ไปเถิดสมความปรารถนาแล ผู้ใดได้ทำอยู่เสมอๆ จะเกิดลาภเป็นเศรษฐีแล

พระคาถาทำน้ำมนต์ขายของดี

๏ พุทธะสังมิ สังสิโมนา ธัมมะสังมิ โมนาสังสิ สังฆะสังมิ สิโมนำสัง ๖๏

ทำน้ำมนต์พรมขายของดี

๏ พุทธังพะหุชะหานัง เอหิจิตตัง เอหิมะนุสสานัง เอหิลาภัง เอหิเมตตา ชมภูทิเป มะนุสสานัง อิตถิโย ปุริโสจิตตัง พันธังเอหิ ๖๏

คาถาบทนำนามนต์พรมขายของ

พระคาถาเรียกคน

๏ มะ อะ อุ สังพรหมา จิตตัง จิตมนุษยหญิงชายทั้งหลายทั้งแผ่นดิน มานิมามา อาคัจฉาหิ มจิตมารักกูทุกผู้ทุกคน อุ อะ มะ เกลือนกล่นกันมา อะ มะ อุ บูชากูอย่าได้ขาด สัพพะบูชา มหาลาภัง ภวันตุเม ๖๏

๏ มะ อะ อุ สังพรหมา จิตตัง มานิมา จิตตังวา ปุบผังวา คันธังวา ราชกุมาโรวา ราชกุมาริวา อัคคะมะเหษีวา เทวีวา ราชาวา เศรษฐีวา สมโณวา พราหมโณวา อิตถีวา ปุริโสวา พานิชโชวา พานิชชาวา เอหิเอหิ ปูชิตา อะหังวันทามิสัพพะทา ๖๏

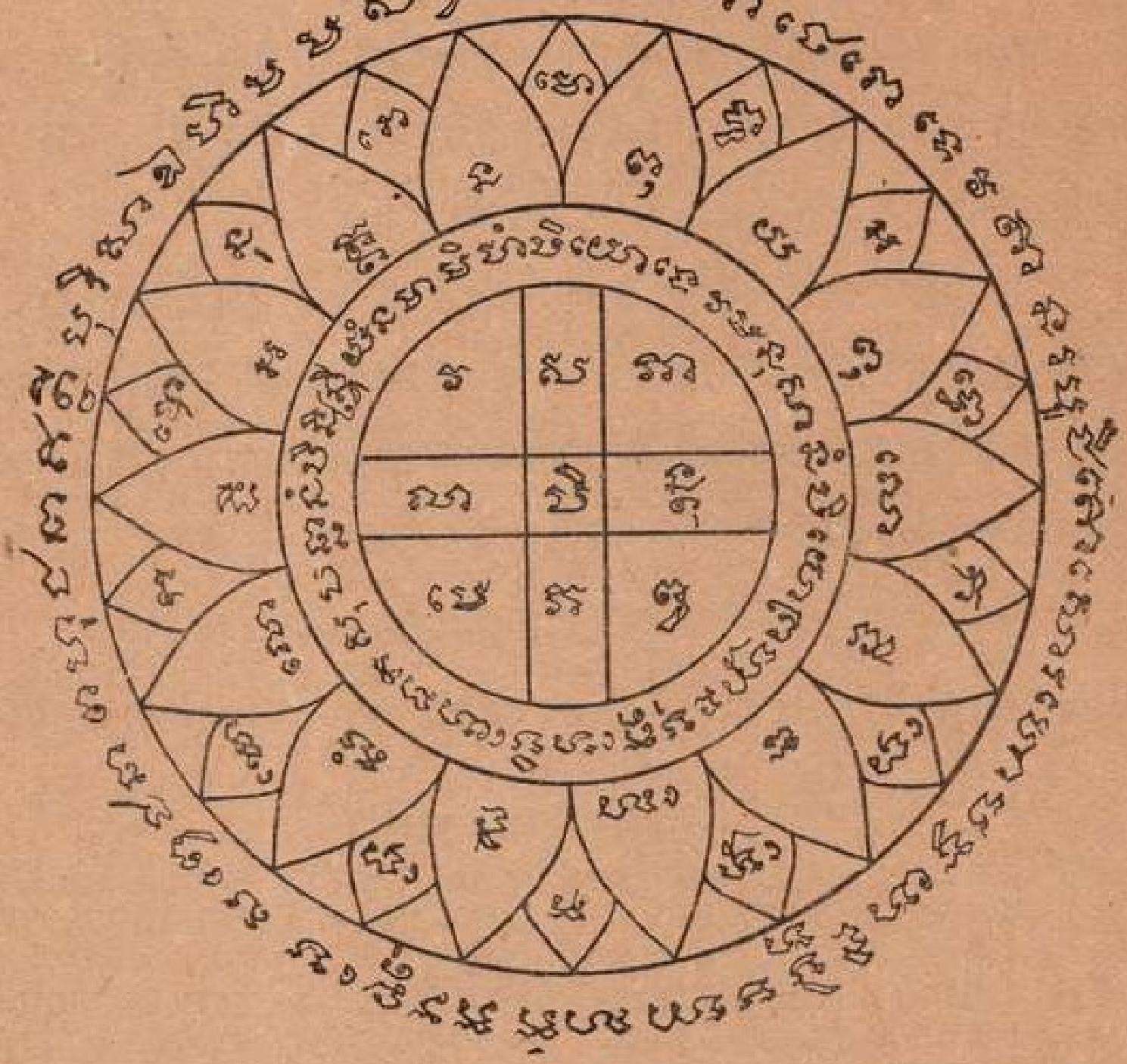
คาถา ๒ บทนี้ บทแรกให้เสกธูปหอมเสียก่อนจึงจุดขึ้น เอาบทที่สองสวดบูชาพระ เรียกคนนำลาภสักการมาให้ ใช้ทางค้าขายดีนักแล

พระคาถานางกวัก

๏ โอมสรัวชัยกังเวียน บุ๋เจ้าเข้าเชยมลูกคนเดียวให้ชอนางกวักชายเห็นชายรัก หญิงเห็นหญิงทักทุกถ้วนหน้า พวกพานิชชาพากูไปค้าถึงเมืองแมน กูจะไปค้าหัวแหวนก็ได้วันละแสนทะนาน กูจะค้าสารพัดการก็ได้โดยคล่อง กูจะค้าทองทองก็เต็มหาบเพียงวันนี้เป็นร้อย สามหาบมาเรือน สามเดือนเป็นเศรษฐี สามปีเป็นพ่อค้าสำเภา พระฤาษีผู้เป็นเจ้าประสิทธิให้แก่ลูกคนเดียวสวาหะ ๖๏

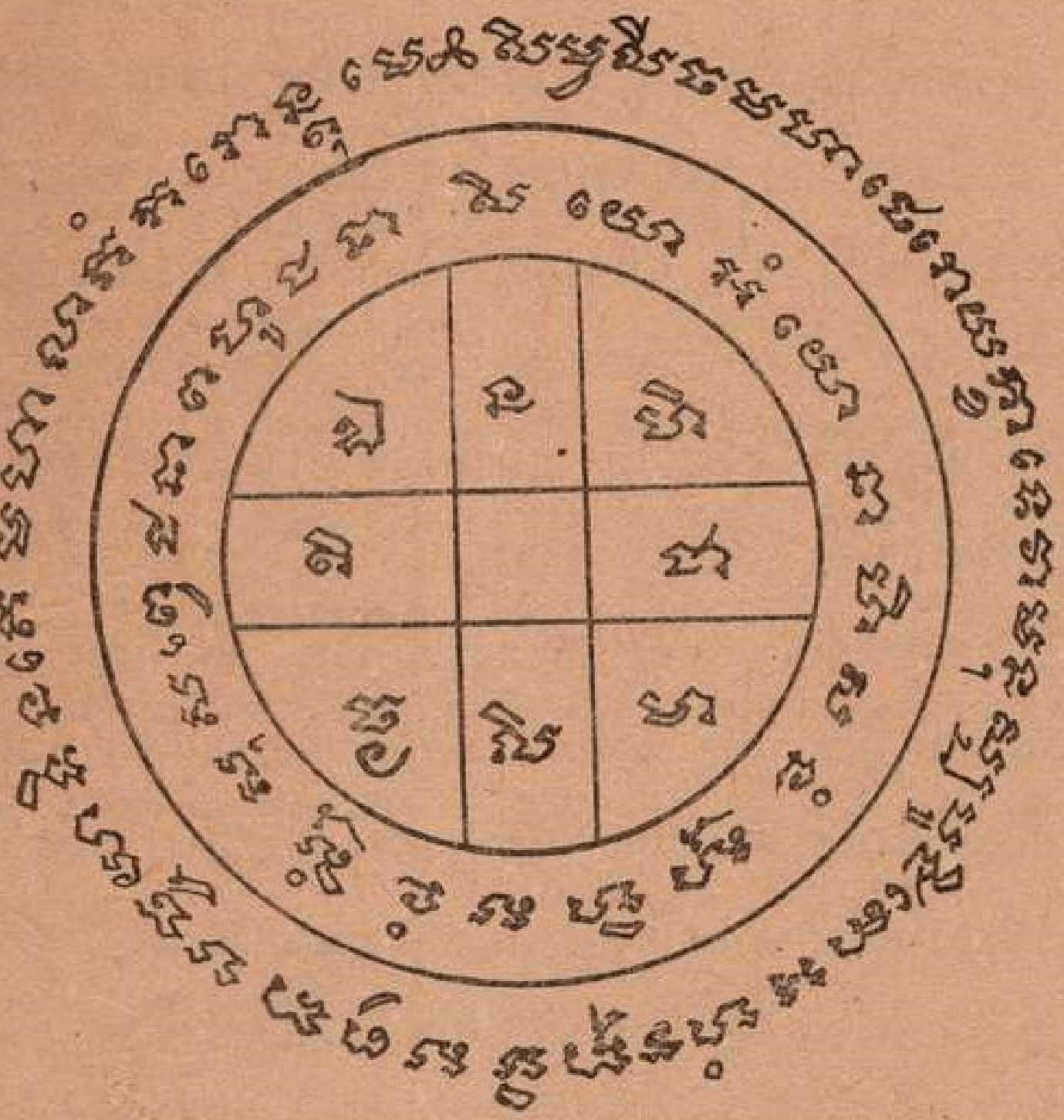
คาถานางกวัก ใช้สวดภาวนาเวลาไปค้าขายก็ได้ทำนำมนต์พรมก็ได้ ค้าขายก็ดีแล

พระยันต์ลงประทีป

ยันต์นี้ลงข้างหน้า

พระยันต์ลงประทีป

ยันต์นี้ลงข้างหลัง

◎ สิมพลีจะมหาเถโร เทวะตานะระปูชิโต โสระโหบัจจะยาทิมหิ มหาลาภังภะวันตุเม สัพเพชะนา พะหูชะนา ยิตถีปุริสา เอหิมะมะ ฯ๏

คาถานี้ให้ลงล้อมยันต์ข้างหน้า

◎ สิมพลีจะมหาเถโร ยักขาเทวามนุสสะปูชิโต อะหังวันทามิ สัพพะทา บัจจะยาทินังเต มหาลาภังกะโรนตุเม ฯ๏

คาถานี้ลงล้อมยันต์ข้างหลัง

พระยันต์ลงประทับทั้งหน้าหลังนั้น ท่านให้ลงใส่แผ่นตะกั่ว ให้ทำในพระอุโบสถ ทำให้ได้สามวัน ลงแล้วเสกด้วยคาถาน ๑๐๔ คาบ

◎ อิติปิโสภะคะวา อะอามะอะอุ อัฏฐาสุ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา นะโมพุทธายะ นะชาลัติ พุทธังสะระณังนาถัง สัพพะภะยังวินาส สันติ ธัมมังสะระณังนาถัง สัพพะภะยังวินาสสันติ สังฆังสะระณังนาถัง สัพพะยังวินาสสันติ พุทธะเมตตาจะมหาเตชา สัพพะเสน่หาจะปูชิโต สัพพะสุกขังจะมหาลาภัง สัพพะโกรังวินาสสันติ ธัมมะเมตตาจะมหาเตชา สัพพะเสน่หาจะปูชิโต สัพพะสุกขังจะมหาลาภัง สัพพะโกรังวินาสสันติ สังฆะเมตตาจะมหาเตชา สัพพะเสน่หาจะปูชิโต สัพพะสุกขังจะมหาลาภัง สัพพะโกรังวินาสสันติ พรหมะเมตตาจะมหาราชา สัพพะเสน่หาจะปูชิโต สัพพะสุกขังจะมหาลาภัง สัพพะโกรังวินาสสันติ อินทะเมตตาจะมหาเสนาสัพพะเสน่หาจะปูชิโต สัพพะสุกขังจะมหาลาภัง สัพพะโกรังวินาสสันติ เทวะเมตตาจะมหาชะนา สัพพะเสน่หาจะปูชิโต สัพพะสุกขังจะมหาลาภัง สัพพะโกรังวินาสสันติ มะเมตตาจะมหาราชา สัพพะเสน่หาจะปูชิโต สัพพะสุขังจะมหาลาภัง สัพพะโกรังวินาสสันติ อะเมตตาจะมหาเสนา สัพพะเสน่หา จะปูชิโต สัพพะสุกขังจะมหาลาภัง สัพพะโกรังวินาสสันติ อุเมตตาจะมหาชนา สัพพะเสน่หาจะปูชิโต สัพพะสุกขังจะมหาลาภัง สัพพะโกรังวินาสสันติ ฯ◎

พระคาถานี้ให้ใช้ทั้งเสกทั้งบูชาทุกวัน พระยันต์ประทับแก้วนั้น ถ้าผู้ใดพบแล้วเหมือนพบขุมทองอันประเสริฐ ให้เร่งกระทำไว้สักการะบูชาให้เอานำมันหอมก็ได้ น้ำมันงาหรือน้ำมันมะพร้าวก็ได้จุดบูชา เอาด้ายดิบทำเป็นใส้ผูกไว้กับยันต์ เอาไฟจุดไว้อย่าให้ดับเลย ถ้าทำได้ ๑๕ วัน จะเกิด

สวัสดี ถ้าจะทำให้ครบเดือนหนึ่งจะคุ้มกันอุปัทวันตรายทั้งหลาย ถ้าจะไปสถานใดก็ดีให้อธิฐานเอาเถิด เอาน้ำมันเจิมหน้าผากไป สมความปรารถนาทุกประการ และบังเกิดลาภจำเริญสวัสดีแก่ตน ให้เร่งกระทำเถิด

พระคาถาบูชาตะเกียงขอลาภ

พระคาถาวธบูชาตะเกียงนี้ เป็นตำหรับของท่านเจ้าคุณธรรมกิตติวัดรังษี (ซึ่งท่านผู้นี้เป็นผู้ที่เรืองอิทธิฤทธิ์ท่านหนึ่งเหมือนกัน ทรงคุณวุฒิในวิปัสสนาธุระ และเชี่ยวชาญในทางวิทยาคม ได้เคยสร้างพระผงทำนองเดียวกับพระผงของเจ้าพระคุณสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) วัดระฆัง พระผงที่ท่านสร้างตลอดจนพระหล่อนั้น บัจจุบันหาได้ยากมากเนื่องของพระกำแข็งแกร่งสละสลวยไม่ผิดกับพระสมเด็จ ทั้งอิทธิปาฏิหาริย์ก็ศักดิ์สิทธิ์ดุจกัน)

เมื่อเวลาจะเอาน้ำมันใส่ตะเกียง ให้เสกด้วยคาถาว่า ๏ สัพพะพุทธานุภาเวนะ สัพพะธัมมานุภาเวนะ สัพพะสังฆานุภาเวนะ สรรพคนทั้งหลายเอ๋ย จงมาเป็นประทีปแก้วนี้ เผื่อกเผาใจคนทั้งหลายนั้นเอ๋ย ด้วยเดชเดชะอานาจพระบารมพระพุทธรตนะ พระธรรมรตนะ พระสังฆะรตนะ มงอดอยู่มิได้ ร้องให้มาหากู คนทั้งหลายนั้นเอ๋ยมานี่มามา ๚

คาถาเสกใส้ตะเกียง

ใส้ตะเกียงนั้นให้เสกด้วยคาถาว่า ๏ พุทธังเจตะสิกังๆ ธัมมังเจตะสิกังๆ สังฆังเจตะสิกังๆ ๚ ใส้ตะเกียงนั้นควรจะใช้ให้เกินอายุผู้บูชานั้นไว้ ปีตะเส้น เช่นอายุ ๓๔ ปี ก็ควรใช้ใส้ตะเกียง (ด้ายดิบ) ๓๕ เส้นเช่นนี้เป็นต้น ส่วนน้ำมันที่จุดตะเกียงนั้นควรจะมีน้ำมันหอมเจือปนบ้าง

คาถาเสกเมื่อจะจุดไฟ

เมื่อจะจุดไฟนั้นให้ภาวนาด้วยคาถาว่า ◎ พุทธังมังคะละเสฏโฐ ธัมมังมังคะละเสฏโฐ สังฆังมังคะละเสฏโฐ ฯ๑ คาถานี้ภาวนาเมื่อจุดไฟตำราบูชาตะเกียงหรือประทีปนั้นมิได้กล่าวว่าจะต้องมีการลงด้วงประทีปหรือไม่ ถึงแม้จะไม่ได้ลงด้วงประทีป (คือแผ่นตะกั่วยันต์ที่ใส่รองก้นโคม) ก็ใช้ได้เหมือนกัน และถึงแม้จะลงด้วงประทีปใส่ไว้ หากปฏิบัติตามนกจะเพิ่มผลความศักดิ์สิทธิ์ขึ้นอีก ตามพระคาถาที่กล่าวมาแล้วข้างต้นที่จะเติมน้ำมันให้เสกก่อน และเมื่อจะเปลี่ยนไส้ก็ให้เสก ทุก ๆ คราวที่จุดไฟก็ให้ภาวนาพระคาถาดังกล่าวไว้

คาถาบูชาทุก ๆ วัน

◎ อิติปิโสภะคะวา อะระหัง อะอา มะ อะอุ อิสวาสุ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา นะโมพุทธายะ นะชาลิ พุทธัง ธัมมัง สังฆังสะระณังนาถัง สัพพะภะยังวินาสสันติ พุทธัง ธัมมัง สังฆัง เมตตาจะมหาเตชา สัพพะสเนหาจะปูชิโต สัพพะสุขังจะมหาลาภัง สัพพะโกรธังวินาสสันติ มะอะอุ เมตตาจะมหาราชา สัพพะราชา สัพพะเสนา สัพพะชะนา สัพพะสเนหาจะปูชิโต สัพพะสุขังจะมหาลาภัง สัพพะโกรธังวินาสสันติ ฯ๑

วิธีการบูชาตะเกียง (ประทีป) นอกจากจะทำให้เกิดลาภสักการมงคลแล้ว น้ำมันในตะเกียงนั้นยังนำมาใช้ทาบาดแผลสด ๆ ได้ หรือจะใช้ทาศีรษะทาผม เติมหน้าก็ได้ เป็นมหานิยมอย่างเอกอุ

พระคาถาพิจารณานิมิตร์ร้าย-ดี

๏ สิทธิการิยะ ท่านโบราณาจาริย์ได้กล่าวไว้ให้เป็นเครื่องสังเกต ในการที่เราจะเดินทางไปหาโชคลาภไปค้าขายหรือไปธุระกิจใด ๆ ก็ดี หรือจะไปแข่งขันพนันต่อสู้กัน ให้พึงพิจารณาดูฤกษ์ยามให้จงดี แม้นว่าฤกษ์ยามตามตำราโหราศาสตร์แสดงว่าดีแล้ว ให้พึงพิจารณาดูเหตุการณ์ลางนิมิตร์ต่าง ๆ เช่นเพ่งดูเมฆบนท้องฟ้า ดังที่ท่านเรียกว่าเมฆฉาย พิจารณาดูลมปราณที่หายใจเข้าออก สูรย์กาลาจันทกาลา พิจารณาดูอากาศและสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ และในการออกเดินทางไปนั้น ให้เดินทางไปตามทิศที่ตามเกร็ดนาค แลอย่าบ่ายหน้าออกเดินทาง ไปตรงกับทิศราหูจรเป็นอันขาด (การที่จะทราบว่าวันไหนนาคหันหัวไปทางทิศใด ทางไหนตามเกร็ดนาค ทางไหนย้อนเกร็ดนาค และราหูจรไปอยู่ทิศใดนั้น จะทราบได้จากตำราโหราศาสตร์เพราะมีตำรากล่าวไว้โดยฉะเพาะ)

การพิจารณาดูเมฆนั้น ให้พิจารณาดังนี้คือ ถ้าเมฆที่เกลือนกลุ่มอยู่บนอากาศนั้น มีรูปแสดงให้เราเห็นคล้ายกับเมรุเผาศพ อย่าไปเลย ถ้าเห็นรูปจรเข้สองตัวซ้อนกัน ไปเถิดมีชัยชนะได้สมประสงค์แล หรือแลเห็นเมฆเกลือนฟ้าจากทิศเหนือมาจดทิศใต้ แล้วเข้าบดบังดวงอาทิตย์ไว้มิดมัว อย่าไปเลยมิดี แต่ถ้าเมฆที่เกลือนมาแบบนั้น แล้วก็เกลือนหายไปหมด มิทันบังดวงอาทิตย์ ไปเถิดดีนักแล หรือมาจากทางทิศตะวันตก เคลื่อนไปจดทิศตะวันออก เข้าบดบังดวงอาทิตย์ไว้ ก็ห้ามมิให้ไปดุจกัน แต่ถ้าเคลื่อนมาแล้ว และมิทันจะบังดวงอาทิตย์ก็สูญหายไปหมด ให้เร่งไปเถิดดีนักแล

อีกประการหนึ่งถ้าเมฆนั้นเคลื่อนมาจากทิศใต้ ไปสู่ทิศเหนือ แล้วบังดวงอาทิตย์ไว้ อย่างนี้เดินทางไปได้ แต่ถ้าหากเคลื่อนมาแล้ว แต่มิทันจะบังดวงอาทิตย์ กลับถอยไปทางเดิมที่มาอีก อย่างนี้ท่านห้ามมิให้ไปไม่ดีแล หรือเมฆนั้นเคลื่อนมาจากทิศตะวันออกเคลื่อนไปสู่ทิศตะวันตก แล้วเข้าบังดวงอาทิตย์ไว้ อย่างนี้ไปได้มีโชคชัยแล แต่ถ้าเคลื่อนมาแล้ว ยังมิทันบังดวงอาทิตย์กลับถอยไปสันชนิดนี้ มีห้ามเดินทางไปแล

หรือให้พิจารณาดู ทางลมพัดก่อนจะออกเดินทาง ถ้าลมพัดไปตามทิศที่ตามเกร็ดนาค ไปเถิดดีนักแล หรือก่อนจะออกเดินทาง เกิดลมพัดมาประทะข้างหน้า หรือเกิดพ้าร้องตรงทางข้างหน้าอย่าไปเลย ก่อนจะไปผู้คนเกิดวิวาทกันทุ่มเถียงกัน เห็นนุ่งผ้าขาวแล้วกลับเป็นสีต่าง ๆ เงาตัวเงาหัวหายไปมิเห็น สิ่งที่ถือในมือเผอิญให้พลัดตกลง นกจำพวกที่ถือว่าเป็นนกไม่ดี เช่นแร้ง ฯลฯ บินผ่านไปมาให้เห็น เหล่านี้เป็นนิมิตร้ายทั้งนั้นห้ามมิให้ไป

และถ้าก่อนจะออกเดินทางนั้น เกิดลมพัดโชยมาทางข้างหลัง ได้ได้ยินเสียงพ้าร้องข้างหลัง ได้ยินเสียงเครื่องประโคม มีเหยี่ยวกาแร้งบินตามหลังไป หรือมีฝูงผึ้งมาบินฉาบอยู่ไปมา เหล่านี้เร่งไปเถิดชะนะแก่สัตรูแล.

อีกประการหนึ่ง ท่านให้พิจารณาดูลมหายใจเข้าออก คือข้างซ้ายเรียกว่าจันทกาลา ข้างขวาเรียกว่าสุรย์กาลา ถ้าลมออกข้างซ้ายมากไปเถิดดีแล ถ้าออกข้างขวามากไม่สู้จะดี ถ้าออกสองข้างเสมอกัน ให้ยืนตรงตั้งสติอารมณ์สักครู่แล้วจึงค่อยไปแล ลมออกข้างไหนมากเมื่อจะไปให้ยก

เท้าทางนั้นก้าวไปก่อน หรือถ้าจะถืออาวุธก็ให้เอามือข้างนั้นถือ ถ้าลมเดินไม่สะดวก หรือออกทางขวามาก ก่อนจะไปให้สวดพระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆะคุณเสียก่อนจึงค่อยไปเถิด แก้ความร้ายให้กลับดีได้.

วิธีดูเมฆฉาย

ท่านให้ทอดตาพิจารณาดูเงาของเราเสียก่อน ภาวนาด้วยพระคาถาน

๏ อะระหัง สุคะโต ภะคะวา ฯ๏

บริกรรมเพ่งเงาของเราจนใจแน่วแน่ดีแล้ว ให้ค่อย ๆ แหงนหน้าขึ้นไปมองท้องฟ้าพยายามนึกโน้มใจ ดูดดึงเอาภาพเงาของเรานั้นนึกให้ไปปรากฏบนท้องฟ้า แล้วพิจารณาดูนิมิตรที่เห็นเงานั้น ถ้าเห็นเงาเป็นรูปคล้ายสิ่งทดทงหลาย เช่นคล้ายรูปนารายณ์ครุฑ ไปเถิดดีนักแล แต่ถ้าหากเห็นเงานั้นไม่มีหัว อย่าไปเป็นอันขาดเลย.

อนึ่งก่อนจะย่างเท้าออกจากบ้าน เพื่อไปหาลาภสักการนั้น ให้สวดคาถานเสียก่อน แล้วค่อยไปเถิดหาลาภคล่องนักแล ทั้งคลาดแคล้วโภยภัยอันตรายทั้งมวลด้วย คาถานให้เปลี่ยนว่าเป็นวัน ๆ วันอาทิตย์กว่าพระอาทิตย์ วันจันทร์กว่าพระจันทร์ ฯลฯ ตามวันที่จะไปนั้น

๏ อิติปิโสภะคะวา ยาตรายามิ พระอาทิตย์เรืองศรี สวัสดี ลาโภ นะโมพุทธายะ ฯ๏

วิธีดูเมฆตั้น

ถ้าจะดูเมฆตั้น ท่านให้จัดเครื่องข้าวตอก ดอกไม้ ๗ สำรับเท่ากัน เอาสิ่งละ ๗ เท่ากัน ให้ทำวัตรพระเสียก่อน ให้อธิษฐานใจเสียให้ดี จึงให้บริกรรมภาวนาพระคาถาน จนกว่าจะเห็นสิ่งที่นึกพึงปรารถนา

◎ นะมะพะทะ พุทโธโลกะทีปังๆ อากาสกสิณังวิโสธะยิ ธัมโมโลกะทีปังๆ อากาสกสิณังวิโสธะยิ สังโฆโลกะทีปังๆ อากาสกสิณังวิโสธะยิ ฯ๑ฯ

ถ้ายังมิเห็นให้ทำน้ำมนต์รดตัวเสีย ๓ วัน ๗ วันเห็นแล.

เมฆกระซิบ

◎ สัสสสังๆ อะระหังสุคะโต อะระหัง พุทธะสังมิ ฯ๑ฯ

คาถานี้ถ้าจะทำให้เป็นเมฆกระซิบ ให้เสกน้ำมันยอนหู อาจจะรู้สันทุกประการแล อีกตำหรับหนึ่งท่านกล่าวไว้ดังนี้.

ท่านให้เสกให้น้ำมันเดือด เมื่อจะเสกมีเครื่องสักการะบูชา ข้าวตอกดอกไม้ ธูปเทียนเป็นเครื่อง ๕ แล้วเอาน้ำมันหอมมาเสก ให้เสกในวันเสาร์แลวันอังคาร เสกให้ได้ ๓ เสาร์ ๓ อังคารครบแล้ว ถ้าหากยังไม่เดือดให้ทดลองดู เอาน้ำมันนั้นทาตามองดูดาวเวลากลางวัน ถ้าแลเห็นดาวเป็นอันว่าสำเร็จ แต่ถ้าน้ำมันนั้นเดือดเป็นไม่ต้องสงสัยใช้ได้เลย คาถาเสกนั้นว่าดังนี้

◎ สัสะสสังๆ อะระหังสุคะโตภะคะวา พุทธะสังมิ ฯ๑ฯ

นั่งเสกไปกว่าจะเดือด สำเร็จแล้วเอามาใช้เถิด ถ้าจะให้เป็นพรายกระซิบให้เอาสำลีชุบยอนหู เวลายอนให้ภาวนาว่า ◎ ทิพพะโสตะ ฯ ยอนพลางภาวนาพลาง จะประสงค์สิ่งใรกระซิบบอกให้รู้ทุกประการแล และถ้าจะทาตาให้แลเห็นทลุปรุโปร่งเบื้องโลก ให้ภาวนาว่า ◎ ทิพพะจักขุ ฯ เมื่อเวลาทา

บางอาจารย์ท่านใช้เสกน้ำมันให้เดือดด้วยคาถานี้

◎ นะกาโร สะหัสสะเนตโต เทวินโท ทิพพะจักขุงวิโสธะยิ อะระหังพุทโธ นะโมพุทธายะ ฯ

◎ โมกาโร สะหัสสะเนตโต เทวินโท ทิพพะจักขุง วิโสธะยิ อะระหังพุทโธ นะโมพุทธายะ ฯ

◎ พุทกาโร สะหัสสะเนตโต เทวินโท ทิพพะจักขุง วิโสธะยิ อะระหังพุทโธ นะโมพุทธายะ ฯ

◎ ธากาโร สะหัสสะเนตโต เทวินโท ทิพพะจักขุง วิโสธะยิ อะระหังพุทโธ นะโมพุทธายะ ฯ

◎ ยะกาโร สะหัสสะเนตโต เทวินโท ทิพพะจักขุง วิโสธะยิ อะระหังพุทโธ นะโมพุทธายะ ฯ๏

เสกน้ำมันให้เดือดใช้เป็นทิพพจักขุ ทิพพโสต ดังกล่าวมาแล้ว คำรานท่านได้เคยทำมามากแล้ว ได้เห็นผลศักดสิทธิมาแล้ว เมื่อสมัยยังมีหวยถั่วโปอยู่

คาถาพระเจ้าเบื่อโลก

◎ อิติอะระหัง ทิพพะจักขุง อุทะปาทิญาณัง พุทธะนิมิตตัง อุปปันนังโหติ อิติอะระหัง ทิพพะจักขุง อุทะปาทิญาณัง ธัมมะนิมิตตัง อุปปันนังโหติ อิติอะระหัง ทิพพะจักขุง อุทะปาทิญาณัง สังฆะนิมิตตัง อุปปันนังโหติ ฯ๏

◎ พระคาถานให้ว่า ๗ หน แล้วจึงให้ภาวนาดังนี้ ฯ

◎ อิติอะระหัง ทิพพะจักขุง วิโสธายิ ◎ คาถาเบื่อโลกแล ฯ

คาถาเบื่อโลกนี้ ใช้ภาวนาตรวจดูนิมิตร้ายดีแม่นยำนัก มองแลเห็นด้วยญาณเหมือนเห็นด้วยตาเปล่าแล

คาถาเมฆดั้น

เมื่อเวลาจะเรียนหรือเมื่อจะทำ ท่านให้ใช้เทียนหนัก ๑ บาท ใส้ ๕ เส้น ข้าวตอก ๘ กระทง ดอกไม้ ๘ กระทง หมากพลู ๘ คำ ธูป ๕ เล่ม (เงินจะเรียกเขาติดเทียนไม่ได้ นอกจากเขาให้เอง)

ว่า นะโม ๓ จบ แล้วว่าพระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ บูชาพระ แล้วกราบลงหนที่ ๑ ว่า

◎ พุทธังบังเกิด ธัมมังบังเกิด สังฆังบังเกิด นะจำเป็น โมบังเกิด พระองค์ประเสริฐ เบิดโลกพระคาถาทั้งสาม ซ◎

คาถานว่าหนหนึ่งกราบลงหนหนึ่ง ว่า ๓ หนด้วยกัน แล้วให้ร่ำลึกถึงครูบาอาจารย์ แล้วนั่งสมาธิภาวนาอธิษฐานว่า

◎ อะระหังบังเกิด ซ เห็นไกลให้เรียกเข้ามาให้ใกล้ด้วยคาถาน้

◎ พุทธังมาเรโส ธัมมังมาเรโส สังฆังมาเรโส เมฆะวาโนมานี เอหิมะมะ ซ◎

คาถาเมฆนิมิตต์

◎ พุทโธ โลกะทีปัง วิโสธายิ ธัมโม โลกะทีปัง วิโสธายิ สังโฆโลกะทีปัง วิโสธายิ ซ◎

◎ พระคาถานให้เขียนเป็นวงกลมลงในกระดานก็ได้ หรือเขียนวงกลมติดกับฝาก็ได้ แล้วภาวนาดูในวงอธิษฐานดูเอาเถิด บังเกิดนิมิตรแล

พระคาถาบทต่าง ๆ

อุปเท่ห์พระอิติปิโสทั้ง ๕๖ พระคาถา

๏ อิติ ฯ พระคาถานพระบารมีพระพุทธเจ้าเมื่อเข้าประจญกับพระยามารธิราช ถ้าจะให้มีชัยชะนะแก่ศัตรูให้นั่งบ่ายหน้าไปทางทิศบูรพา จะนั่งสมาธิก็ได้หรือนั่งพับพะแนงเชิงก็ได้ภาวนาพระคาถาน ๑๐๘ ชะนะแก่ศัตรูแล ถึงแม้ศัตรูจะกระทำมาเท่าไรก็มิถูก จะยิงมาทั้ง ๘ ทิศ อาวุธทั้งหลายนั้นก็มิได้ต้องตัวเราเลย ถ้าจะไปทางน้ำให้รำลึกถึงพระบารมีแม่พระคงคา เมื่อครั้งพระพุทธองค์ทรงประจญด้วยพระยามาร แม่พระคงคาได้ไหลมาท่วมหมู่พลมารทั้งหลายแตกพ่ายไป แล้วให้เสกน้ำวักเอาน้ำสาดไปเสียก่อน จึงค่อยยาตราไปเถิด คลาดแคล้วโรยภัยอันตรายทั้งปวงแล ถ้าจะเดินทางไปทางบกให้เอาชันนะโรงใต้ดินมาเสกเอาติดตัวไปเถิด เขาทำร้ายแก่เรามิได้ กันทั้งโรคร้ายอันตรายต่าง ๆ เสกผ้านุ่งผ้าห่มผ้าโพกหัว ๑๐๘ ชะนะแก่ศัตรูแล ฯ

๏ ปิโส ฯ พระคาถานเป็นเมตตามหานิยมอย่างประเสริฐ ท่านให้เสกสารพัดเครื่องหอมทาตัวเป็นมหาเสน่ห์จำเริญศรีนักแล ถ้าแหละว่าจะทำตัวให้ใหญ่ชนท่านให้เอาเชือกวัดหน้าอกเราไว้เสียก่อนว่าโตเท่าไร เสร็จแล้วให้เอาคาถานเสกแป้ง ๑๐๘ ทาตัวเราให้ใหญ่ออกมาแล ถ้าแหละปรารถนาอันใดจากบุคคลผู้ใด ให้ลงไปในน้ำลึกเพียงแค่สะดือ ตั้งบ่ายหน้าไปทางผู้ที่ปรารถนานั้น ภาวนาพระคาถาน ๑๐๘ คาบทำให้ได้ ๖ วัน สำเร็จสมความมุ่งหวัง ฯ

◎ ภะคะวา ฯ พระคาถาบทนี้ถ้าแหละว่าศัตรูทั้งหลายจะปองทำร้ายเรา ก็ให้นั่งเอามือท้าวหัวเข่าทั้งสองข้างไว้เอานิ้วดุนเพดานไว้ภาวนา ๑๐๘ คาบ ศัตรูทำร้ายเรามิได้เลย ถ้าเจ้านายขุนนางท้าวพระยาท่านโกรธ ให้เสกแป้งกระแจะน้ำมันหอมทาตัว เสกหมากพลูกิน ๓๒ คาบ หายโกรธเราแล อนึ่งให้เอาด้ายสาวพรหมจารีย์เบญจพรรณ มาจบเป็นมงคล ๓ เส้นเสก๑๐๐๐ คาบใส่ไปเป็นจังงัง เห็นเราเข้ามือเท้าอ่อนไปสิ้นแล ฯ

◎ อะระหัง ฯ ถ้าจะกันภยันตรายต่าง ๆ และสัตว์ร้าย เสือ ช้าง ควาย ศัตรูทั้งหลาย เมื่อเห็นจวนตัวเข้าแล้ว ให้นั่งภาวนาบ่ายหน้าไปทางทิศบูรพา ศัตรูและสัตว์ร้ายเหล่านั้นทำอันตรายเรามิได้เลย ถ้าจะเข้ารบจะให้มีชัยชะนะให้นั่งขัดสมาธิบ่ายหน้าไปทางทิศบูรพา ภาวนาพระคาถาน ๑๐๘ แล้วจึงเข้ารบเถิด ศารพัดอาวุธหอกดาบมิถูกตัวเราเลย ถ้าศัตรูผู้ใดขืนต่อสู้กับเราหัวมันแตกไปเองแล ถ้าจะไปแห่งใด ๆ ก็ดีก่อนจะนอนท่านให้เอาดินมา ๘ ก้อน เสกแล้วให้เอาวางไว้ ๘ ทิศ กันได้ศารพัดแล ฯ

◎ สัมมาสัมพุทโธ ฯ พระคาถาน เมื่อเวลาเช้าให้บ่ายหน้าไปทางทิศตะวันออก แล้วภาวนาพระคาถานทุกวัน เป็นจำเริญอายุศัตรูทั้งหลาย ทำอันตรายเรามิได้เลย ฯ

◎ วิชชา ฯ พระคาถานจะให้มีเดชะ ให้ภาวนาทุกวันมีตะบะเดชะยิ่งนักแล ถ้าจะไปเจรจาด้วยท่านผู้ใดก็เป็นประสิทธิทุกประการ ฯ

◎ จะระณะ ฯ พระคาถานถ้าจะไปสู่สถานที่ใด ๆ ก็ดี ให้เสกด้วยพระคาถาบทนี้ให้ได้ ๑๐๘ คาบ แล้วไปเถิดเป็นที่รักแก่คนทั้งหลายแล แม้นปรารถนาสิ่งใด ๆ ก็ได้สมความปรารถนา ฯ

๏ สัมปันโน ฯ พระคาถาน้ำหากว่ามีผู้ใดคิดจองเวรเป็นสัตรู คอยว่ากล่าวให้ร้ายนินทา ให้ภาวนาพระคาถานี้ ผู้นั้นเลิกคิดผูกเวร ไม่นินทาว่าร้ายต่อไปอีก ฯ

๏ สุคะโต ฯ พระคาถานี้จะให้เป็นเสน่ห์ก็ได้ เป็นคงทนแคล้วคลาดก็ได้ ท่านให้เอาด้ายดิบ ๓๐ เส้นมาจับเป็นมงคล เสกด้วยพระคาถานี้ ๑๐๐๐ คาบ แล้วให้ใส่หัวไปเถิดไม่มีใครทำอันตรายได้เลย ทั้งเป็นกำบังต่องหนด้วย ฯ

๏ โลกะวิทู ฯ พระคาถานี้ถ้าหากว่าจะออกเดินทางไปในที่ใด ๆ ก็ดี ท่านให้ตั้งความอธิษฐานขอดูนิมิตรร้ายดีเสียก่อนที่จะไป จึงภาวนาเพ่งดูอากาศด้วยพระคาถานี้ เวลาเพ่งดูอย่ากระพริบตา ถ้าเห็นเป็นสีขาวสว่างไปเถิดมีชัยชะนะแล ถ้าแลเห็นเป็นสีแดงระวังจะมีอันตรายสัตรูจะทำร้าย ถ้าเห็นเป็นสีเขียวเหลืองไปจะเจ็บไข้ ถ้าเห็นเป็นสีดำจะไปได้รับความลำบาก ถ้าเห็นเป็นรูปตัวขาดอย่าไปเลย ถ้าเห็นเป็นรูปวัวไปมีดี ถ้าเห็นเป็นรูปหมาดีร้ายเท่ากัน ฯ

๏ อะนุตตะโร ฯ พระคาถานี้ถ้าได้ภาวนาทุกวัน จะประเสริฐกว่าคนทั้งหลาย แม้อยู่สถานที่ใด ๆ สัตรูทำอันตรายมิได้เลย แม้จะไปในที่ใด ๆ ท่านให้เสกผ้านุ่งผ้าห่มกะแจะแป้งน้ำมัน ทาตัวไปเถิดเป็นเสน่ห์แก่คนทั้งหลายแล ฯ

๏ ปุริสะทัมมะ ฯ พระคาถาบทนี้ภาวนาได้อานิสงส์มากนัก อนึ่งท่านให้เสกหมากพลูกิน เสกแป้งน้ำมันทาเป็นเสน่ห์แล ฯ

๏ สาระถิ ฯ พระคาถาบทนี้ถ้าคนใจแข็ง ให้เอาพระคาถานี้เสกหมากเสกของให้กิน ว่านอนสอนง่าย แลผู้ใดคิดจองเวรเป็นสัตรูกับเราให้เสกของให้กิน กลับใจเป็นมิตรกับเราแล ฯ

◎ สัตถาเทวะ ฯ พระคาถาบทนี้เสกน้ำล้างหน้าทุกวันเป็นเสน่ห์ มีตระบะเดชะแล เสกเครื่องประดับแต่งตัวไปแห่งใด รูปงามประดุจดังเทวา มีอานุภาพยิ่งนัก ทั้งเป็นที่รักแก่หญิงชายทั้งมวลแล ฯ

◎ มะนุสสานัง ฯ พระคาถาบทนี้เสกแป้งหอมน้ำมันหอมทาตัว เป็นเสน่ห์ ถึงแม้ผู้ใดมีความโกรธเมื่อเห็นหน้าเข้าแล้วหายสิ้นแล เสกของให้เขากินเขาบนอกใจมิได้เลย ฯ

◎ พุทโธภะคะวาติ ฯ พระคาถาบทนี้ภาวนามิเห็นตัวเลย คงทนอาวุธหอกดาบแหลนหลาวมิได้ต้องตัวเราเลย อนึ่งท่านให้เอาธงสี่ปากสี่เหลี่ยม. ขาว. แดง. สามสีด้วยกัน ผสมกันเข้าทำให้เป็นแผ่นพอจะลงอักษรได้ จึงให้เอาอักษรพระคาถานี้ลง แล้วให้เสก ๑๐๐๐ คาบ เอาไว้ใช้สี่ปากเถิดวิเศษนักแล ฯ

◎ โสภะคะวา อิติปิสัมมาสัมพุทโธ ฯ◎

พระคาถาบทนี้ถ้าหาอาหารจะกินมิได้ ให้เอาพระคาถาบทนี้ภาวนาให้ได้ ๑๐๘ คาบเถิด จะมีผู้นำอาหารมาให้ ถ้าจะปรารถนาลาภ ให้รำลึกถึงคุณพระรัตนไตรและเทพยเจ้าทั้งหลาย แล้วภาวนาพระคาถา ๑๓๑ คาบ จะได้ลาภสมความปรารถนา ผู้ใดภาวนาพระคาถานี้จะประเสริฐกว่าเทพยดาและมนุษย์ทั้งปวง ถ้ามีศัตรูจะคิดทำร้าย ให้ภาวนาเมื่อเวลาเที่ยงคืน สำรวมอินทรีย์บ่ายหน้าไปทางทิศบูรพา แล้วภาวนาด้วยคาถานี้ มันทำร้ายมิได้เลยสูญสิ้นไปแล.

◎ โสภะคะวา อิติปิวิชชาจะระณะสัมปันโน ฯ◎

พระคาถาบทนี้ ท่านให้เสกน้ำผึ้งรวงกิน มีปัญญาและมีตะบะเดชะกว่าคนทั้งหลาย ให้เอาดอกจงกลนี กลับหนึ่งเสก ๑๐๘ คาบ กินมีกำ

ดังยังนักทงทำให้มอายุนาจยังขน เสกแป้งหอมน้ำมันหอมทา ๕ คาบ รูปงาม ดังเทวดา เป็นที่บูชาแก่คนทงหลายแล.

◎ โสภะคะวา อิติปิสุคะโต ๒๑๑๑

พระคาถาบทนี้ ถ้าจะให้เป็นคงกระพันชาตรี ให้เอาด้ายดิบมาทำเป็นมงคล ๓๐ เส้น ชำระตัวให้หมดจดนุ่งขาวห่มขาว นั่งสำรวมอินทรีย์ บ่ายหน้าไปส่ทิศบรพา แล้วเสกด้วยพระคาถาบทนี้ ๑๐๐๐ คาบ เอามงคลคล้องไปเป็นคงกระพันชาตรีแล ถ้าจะให้คมแคกให้ภาวนาพระคาถาบทนี้ ๑๗ คาบ คมแคกเลย.

◎ โสภะคะวา อิติปิโลกะวิทู ๒๑๑๑

พระคาถาบทนี้ ถ้าจะไปสงคราม ให้ยืนตรงประสานมือบ่ายหน้าขึ้นดูอากาศ ยืนเพ่งดูอย่ากระพริบตาเลย แล้วบริกรรมไปจนกว่าจะเห็นเห็นรูป ถ้าเห็นรูปขาวดำนัก ถ้าเห็นรูปเหลือง รูปวัว รูปหมามีดเลย ถ้าเห็นเป็นรูปช้างดำนักไปเถิดมีชัยชะนะแก่ข้าศึกแล.

◎ โสภะคะวา อิติปิอะนุตตะโร ๒๑๑๑

พระคาถาบทนี้ถ้าอยู่ในสถานที่ใด ๆ ก็ดี ให้ภาวนาพระคาถาบทนี้ทงทุกวัน กันสารพัดเสนียดจัญไรทงปวงมิบังเกิดขนเลยในบ้านนั้น เสกหมากกิน เสกเครื่องหอมทาตัวเป็นเสน่ห์ดีนักแล.

◎ โสภะคะวา อิติปิปุริสะทัมมะสาระถิ ๒๑๑๑

พระคาถาบทนี้ถ้าจะชนช้างด้วยสัตรู ให้เสกคนและเสกของ เสกผ้านุ่งห่ม เสกอ้อยให้ช้างกิน เราชะนะแล ถ้าโคกระบือช้างม้าและสัตว์ทดุร้าย ให้เสกเชือกผูกแลเสกหญ้าเสกของให้กินมดุร้ายแล ถ้าเมียจะมชู้

นอกใจ ให้เสกของให้กิน เสกผ้าให้นุ่งห่ม มีชู้มิได้เลย ถ้าลูกใจแข็งว่ามิเชื่อฟังให้เสกผ้าผูกเปล เสกผ้านุ่งห่ม เสกของให้กินใจอ่อนแล ถ้าหญิงหนีผัวไปให้เอาผ้าสะใบของเขามาเขียนชื่อเขาใส่ลงไปเสก ๑๑ คาบ จึงเอาผ้านั้นผูกไว้กับเสาเรือน เอาลูกชะเนาะมัดเข้าไว้ ๓ วันมาแล ถึงผู้คนอื่นก็เหมือนกัน ให้เอาเหล้าข้าวเส้นเสียสามวัน.

◎ โสภะคะวา อิติปิสัตถาเทวะมะนุสสานัง ฯ๑๐ฯ

พระคาถาบทนี้ให้เสกน้ำล้างหน้า ๗ คาบ เป็นเสน่ห์แก่คนทั้งหลายแล ถ้าโทษถึงตายให้เสก ๓๓ คาบ ท่านปล่อยเสียมิตายแล ถ้าเป็นความกันให้เขียนชื่อสัตรูใส่กระดาษทำเป็นไส้เทียน ขผึ้งทาควั่นเทียนใช้หนักสองสลึง ตามถวายพระบริกรรมจนสิ้นเทียนความหายแล ถ้ามิให้เจรจาออกให้เอาใบระงับ ๓ ใบ เขียนชื่อมันใส่ลงไปในใบพลู แล้วเสก ๑๓ คาบ กินเข้าไปด้วยกัน มันค้านเรามิได้เลย.

◎ โสภะคะวา อิติปิพุทโธภะคะวาติ ฯ๑๐ฯ

พระคาถาบทนี้ ถ้าจะหยิบเหล็กแดงในไฟ ให้เสกน้ำลายทามือถ้าจะเหยียบให้เสกฝ่าเท้า เสกด้วยพระคาถาน ๗ คาบ หาโทษอันตรายมิได้ ถ้าจะให้โซ่ตรวนหลุดให้ภาวนาพระคาถานี้ ๗ คาบ โซ่ตรวนหลุดลุ่ยสิ้นแล ถ้าจะให้สัตรูแพ้แก่อำนาจเรา ให้เอาหนังเสือเขียนเป็นรูปเสือ แล้วลงชื่อเราใส่ในรูปเสือนั้น ลงปีเดือนวันใส่ลงไปด้วย จึงเอาหนังวัวมาเขียนรูปวัวแล้วลงชื่อสัตรูใส่ลงไปในรูปวัวนั้น จึงเอาหนังเสือนั้นทับหนังวัวเสกด้วยพระคาถาน ๑๐๘ คาบ อธิษฐานให้ตัดเกลือสัตรูมันกลัวเรานักแล.

จบอุปเท่ห์พระอิติปิโสเพียงนี้

พระคาถาพระพุทธเจ้าออกจากครรภ์

◎ อัคโคหะมัสสะมิง โลกัสสะมิง เสฏโฐเชฏโฐ อนุตตะโร อะยะมันติมา เมชาติ นัตถิทานิ ปุนัพภะโวติ ฯ๑ฯ

พระคาถานเมื่อพระพุทธเจ้าประสูติออกจากครรภ์พระมารดา ภาวนาไว้ทุกวันมีอำนาจยิ่งนัก เป็นที่เกรงกลัวแก่คนทั้งหลาย อนึ่งเมื่อจะยาตราไปแห่งใดๆ ก็ดี ท่านให้บ่ายหน้าไปตรงทิศที่จะไปนั้น ภาวนาพระคาถา ๓ ที่แล้วไปเถิด มีอำนาจดังพระยาราชสีห์ สัตรูแพ้อำนาจเราแล

พระคาถาพระพุทธเจ้าอยู่ในครรภ์

◎ อุมังคะลา มหาสัพพะพุทธา ฉะละมะลาติมาระภะเว ฯ๑ฯ

พระคาถานเมื่อพระพุทธเจ้าอยู่ในครรภ์พระมารดาท่านให้เสกน้ำมันทาควทาตา คนมิเห็นตัวเราเลย อนึ่งถ้าหญิงมิรักเรา ให้ไปลักเอาตับปังปลามาเสียมเป็นไม้แหลม ให้คอยดูว่าเขาเยี่ยวที่ตรงไหน จึงให้เอาไม้แหลมปักลงที่ตรงนั้น ปักแล้วจึงให้เอากะลากันตันครอบไว้ให้เอาคาถานี้เสกไม้แหลม ๑๐๘ ที เอาไม้ปักไว้ให้ว่าอีก ๑๐ ที ให้กลั้นใจปักลงไปเมื่อเวลาแก้ให้ถอนออกเสีย ฯ

พระคาถามหาวิเศษ

◎ อิติปิโสภะคะวา อิติมันตาสุขาวะหา. อิติปิโสภะคะวาอิติพุทธาสุขาวะหา อิติปิโสภะคะวาอิติธัมมาสุขาวะหา อิติปิโสภะคะวา อิติสังฆาสุขาวะหา รัชชุพุทธัง รัชชุธัมมัง รัชชุสังฆัง ฯ๑ฯ

◎ พระคาถาบทนี้แก้วหาค่ามิได้เลย ภาวนาทุกค่ำเช้าวิเศษนักแล อยู่คงยิ่งนัก เสกข้าวกินวันหนึ่งคงได้ถึงสองวัน ถ้าจะให้เป็นเสน่ห์เสกขี้ผึ้งเสกแป้ง ผู้ใดได้จำเริญภาวนาไว้จะมีอานุภาพถึงพระอินทราธิราชก็แพ้แก่เราแล ให้ภาวนาไว้ทุกค่ำเช้าเทพยดาแลมนุษย์ทั้งหลายเกรงกลัวเราทั่วสกลชมภูทวีป ย่อมมีใจเมตตากรุณาต่อเรา ถ้าจะเข้ารบศึกให้ภาวนาไปเราชะนะแล คาถานี้พระพุทธเจ้าเสวยพระชาติเป็นพญาแร้ง ๗

คาถานางอรัญวดี

◎ เกตันธัพเพรักขะเส่นา เตเกกิงปุริเสจะมะนุสเสจะบันทิเต สัพเพกัมมะทันเท ทิศะรัตตะภัตตาเมกะวัสสะติ ๗

◎ พระคาถาบทนี้ ถ้าจะปรารถนาผู้ใดให้เขียนชื่อผู้นั้นลงใบพลูแล้วเสก ๗ คาบเรากินเองอยู่มิได้ มิเห็นหน้าเราอยู่มิได้แทบขาดใจตาย อนึ่งลงใส่ในกระดาษทำเป็นไส้เทียน แล้วให้ติดปากขันส้มป่อย เสกด้วยคาถานี้จนกว่าจะสิ้นเทียน เอาสระหัวเราผู้นั้นเห็นหน้ารักเรา ถึงจะโกรธสักเท่าไรก็หายสิ้นแล ถ้าปรารถนาสตรีภาพให้เขียนชื่อใส่กระดาษ แล้วเผาไฟให้ไหม้ จึงเอาผงนั้นใส่ลงในน้ำมันหอมเสกด้วยพระคาถานี้แล้วเอาน้ำมันหอมนั้นทาตัวเราไปเห็นหน้ารักเรานักแล ถ้าจะไปสู่ขอลูกสาวเขา ๆ ไม่ยอมให้ ให้เขียนชื่อเขาสิ้นทั้งเรือนใส่ลงในกระดาษ เอาใส่ในขันส้มป่อย แล้วตั้งบนไฟเสก ๗ คาบ จึงสระหัวเรา รักเรานักแล ไปสู่ขอได้สมดังปรารถนา ถ้าแลว่าผัวเมียเขาทะเลาะผิดใจกัน ให้เขียนชื่อเขาทั้งสองลงกระดาษคนละแผ่น เอาใส่ในขันส้มป่อย จึงเสก ๗ คาบ เสกทั้งสองชื่อ ๆ ละ ๗ คาบ เอาชื่อผู้หญิงขยำกับน้ำแล้วรดให้ผู้ชาย แล้วเอาชื่อผู้ชาย

ขยำกับน้ำรดให้ผู้หญิงหายชังโกรธกันแล ถ้าเป็นความให้เขียนชื่อคู่ความใส่ลงในกระดาษแล้วเอาใส่ในหญ้าให้วัวกิน พิศดานเอาเถิดได้ทำมามากแล้ว พระคาถานให้เสกขผงส์ปาก เสกเครื่องหอมทาตัวเป็นมหานิยมแล ถ้าจะให้เป็นเทพรำลึกเขียนชื่อลงกระดาษ เอาใส่ไว้ใต้ที่นอนเขารักเรานักแล

พระคาถากันตัวขอดชายผ้า

◎ พุทโธ พุทธัง นะกันตัง พระอรหังพุทโธ ฯ ขอดหนึ่ง

◎ ธัมโม ธัมมัง นะกันตัง พระอรหังธัมโม ฯ ขอดสอง

◎ สังโฆ สังฆัง นะกันตัง พระอรหังสังโฆ ฯ ขอดสาม

พระคาถาทั้งสามบทนี้ ให้ภาวนาขอดชายผ้าเป็นสามขอดด้วยกัน ขอดละบท เมื่อแรกขอดนั้นให้ขอดไว้หลวมๆ ก่อน ขอดเสร็จแล้วจึงดึงให้แน่น เมื่อจะดึงให้แน่นนี้ ให้ภาวนาว่า ◎ อิติสัมมาพระอรหัง ฯ ให้ทำเหมือนกันทั้งสามขอด เปลี่ยนแต่พุทเป็นธัมและเป็นสังฆ์เท่านั้น เรียกว่าสามรัตนะ จะไปไหนย่อมไม่มีอันตรายเลย

ถ้าจะมีที่ไปมีภัยข้างหน้า ให้เอาไว้ข้างหน้า ถ้าภัยอยู่ข้างหลังให้เอาไว้ข้างหลัง แล้วให้ภาวนาคาถาทั้งสามบทนั้นด้วย ให้ใช้ขอดชายผ้าขาวม้าหรือผ้าใดๆ ก็ได้ ขอดผ้านใช้ได้ฉะเพาะเมื่อจะไปไหนๆ เท่านั้น กลับมาแล้วให้แก้เสียเมื่อจะไปจึงผูกใหม่

พระคาถาผูกหัวพิรอด

◎ โทอุดทัง ทังอัดโธ อุทธะ อัตติ พะทะกุนทะ อุทธะ อุทธะ อุทธะบีทธะ พระพุทธังอุดทะวารัง พระธัมมังอุดทะวารัง พระสังฆังอุดทะวารัง พระพุทธังบัจจะเถทิ พระธัมมังบัจจะเถทิ พระสังฆังบัจจะเถทิ เนหะ

กันหะ ยะชาพุทโมนะมัดอัดอุด สารพัดอัดอุด มิ่งเป็นลูกมนุษย์ กูเป็นลูกพระธรรม รกหนาปะหลัง รกบางหุ้มตัว พระพุทนะมัดอัดอุด อุดด้วยนะโมพุทธายะ ฯ๑ฯ

พระคาถานี้ให้ภาวนาม้วนชอดชายผ้า ทำเป็นหัวพิรอดเมื่อม้วนและชมวดให้ว่าพระคาถานี้ เวลาม้วนให้ม้วนเข้าหาตัว ม้วนเสร็จแล้วให้ดึงให้แน่นให้ดึงเข้าหาตัวเหมือนกัน เวลาดึงให้ว่าคาถานี้

๑ นะโมตันติ ตันติตันโต นะโมตันตัน ฯ๑ฯ

คาถานี้ให้ใช้เสกด้วย เสร็จแล้วให้เอาคาถานี้เสก

๑ พุทธังมาเรโส ธัมมังมาเรโส สังฆังมาเรโส โสชายะ อาคะฉายะอาคะฉาหิ เอหิมะมะ แห่งตัว ... ฯ๑ฯ

ถ้าจะทำให้คนอื่นเมื่อตอนลงท้าย ให้ออกชื่อผู้นั้น ถ้าจะทำเอาไว้ใช้เองให้ว่า แห่งตัวข้าพเจ้า

๑ พุทธังสะระณังกริงพุทธะชานามิ ธัมมังสะระณังกริงธัมมะชานามิ สังฆังสะระณังกริงสังฆะชานามิ นะโมพุทธายะ นะมะพะทะ ฯ

คาถานี้ให้ใช้กริงเมื่อทำแล้ว ผู้ใดได้ทำไว้ใช้จะไม่เป็นอันตรายด้วยอาวุธเลยทั้งแคล้วคลาดคงทนแล

พระคาถานิ้วเพ็ชร

๑ อิติปิสนิกัปปัง พะนามะเตน พุทโธพุทธัดหิ้ง เสกแล้วเป็นมือแก้วของพระโกนาคม เสกแล้วเป็นมือลมของพระกัสสะปะ นะมะสัจเจ นะเมสัจจะ คะคัญจะยักขา พะลายันติ ฯ๑ฯ

คาถาถ้าจะเสกให้เป็นน้ำเพชร ให้เปลี่ยนคำว่ามือเป็นน้ำเสี้ยใช้ได้สารพัดทุกประการ ชี้ให้เป็นอย่างไรก็เป็นอย่างนั้นตามแต่จะปรารถนาเถิด เสกมือให้เป็นธนูมือก็ได้ เวลาจะเข้าประจัญให้ภาวนาว่า ◎ อัชชะตัคเค ฯ สัตรูไม่สามารถจะสู้เราได้เลย

พระคาถาเต่าเรือน

◎ นาสังสิโม ฯ๑๐ฯ

◎ สิทธิการิยะ ถ้าผู้ใดได้พบพระคาถาพระยาเต่าเรือน ให้บริกรรมชกเด็กดูถ้าเด็กมันไม่ว่าไม่โกรธ เป็นพระยาเต่าเรือนแท้แล อนึ่งให้ภาวนาแล้วลองด่าผู้ใหญ่ดู ถ้าเขาไม่โกรธเป็นคาถาแท้แล ให้ภาวนาไว้ทุกวันกันภัยทั้ง ๘ ทิศ อนึ่งถ้ามิให้มูลนายใช้กด และท้าวพระยาโกรธท่านจะฆ่าเราเสียกด ให้เขียนนามท่านใส่ในกระดาษทำเป็นใส้เทียน เอาเครื่องหอมจุนเจิม แล้วเอาเทียนนั้นตามถวายพระ ภาวนาไปกว่าจะสิ้นเทียนมิตายแล อนึ่งให้กลั้นใจเสกขผงสี่ปากสามคาบ แล้วไปเถิดถึงท่านโกรธเท่าไรก็หายสิ้นแล อนึ่งถ้าจะมิให้มูลนายใช้ให้เขียนชื่อลงในแผ่นดิน ยืนคนเดียวทับบนชื่อนั้น แล้วภาวนามองดูเมฆที่เกลือนมากว่าจะหายไป แล้วเอาตีนขยี้ขอนเสีย ท่านเอาไปใช้มิได้เลย อนึ่งให้เอาหอยโข่งตายพรายที่ฝาบีดเขียนชื่อลงในกระดาษยัดใส่ในหอยโข่ง แล้วเอาไปที่บ่าช้าเสก ๑๕ คาบแล้วเอาฝังลงเอาดินกลบนั่งทับไว้ เสก ๑๐๘ คาบ ให้เอาเหล้าข้าวเส้นที่บ่าช้าเสียด้วยเมื่อเวลาทำอธิษฐานตามความปรารถนา มูลนายโกรธก็หายสิ้นแล ถ้อยความทั้งปวงก็หายสูญหมดสิ้นไป อนึ่งถ้าจะทำให้เขากลัวเรา ให้เอาหนังเสือมาเขียนชื่อเราลง แล้วให้เอาหนังวัวมาลงชื่อเขาลง แล้วจึงเอาใส่ในกระบอก

ไม้ทิมผีเสก ๑๐๘ คาบแล้วให้เอาฝังที่บ่าซ้า เขาเห็นเราเข้ากลัว ถ้าจะปราบสัตรูกลางหนทาง ให้ยกมือขึ้นไหว้พระพุทธเจ้า ๓ ที รำลึกอธิษฐานถึงบารมีพระพุทธเจ้าเมื่อเสวยพระชาติเป็นพระยาเต่าเรือน ภาวนากลั้นใจหยิบดินเสกสามทีแล้วเอามาทาตัวเราพันแทงมิถูกเลย มันบังเกิญพันกันเองแล อนึ่งถ้าจะทำความให้สูญหายไป ให้เขียนชื่อลงกระดาษแล้วยัดใส่หอยโข่ง ให้เสก ๑๐๘ คาบ จึงเอาไปฝังบ่าซ้า เวลาฝังให้คว่ำลง แล้วเอาไม้ทิมผีบักลงไปให้เอาปลายลง เอาเหล้าข้าวเส้นเจ้าบ่าซ้าและเจ้าทุกความนั้นสูญแล ถ้าจะว่าความกัด ให้นั่งเหนือลมกลั้นใจภาวนาเบ่าไป เมื่อจะไปนั้นให้เขียนชื่อลงชายผ้าเสกสามกลั้นใจห่อจุกทวารไว้ ว่าความมิได้เลย ถ้าจะทำให้พันเพื่อน เบ่าไปสามทีพันเพื่อนแล ถ้าจะดำน้ำให้เอาดีตะพาบน้ำมาลงอักษรชื่อเราแล้ว ลงรักบีดทองเสก ๑๐๐๐ คาบ เมื่อจะดำน้ำให้เสกสามกลั้นแล้วอมใส่ไต้ลนภาวนาไปดำน้ำทนนักแล ถ้าจะเดินบนน้ำให้เสก ๓๐๐๐คาบเดินบนน้ำได้แล ถ้าจะซื้อของจะทำให้เจ้าของพันเพื่อนให้ภาวนา ๗ คาบเบ่าไปพันเพื่อนแล ถ้าจะยาตราไปทางที่ใดๆ ให้ภาวนาเสียก่อนจึงค่อยไปลมสุริย์ลมจันทร์คล่องทางไหน ให้ย่างเท้าไปข้างนั้นเถิดเป็นสวัสดิแล ฯ

พระคาถาพระเจ้า ๔ พระองค์

◎ นะกะอะบี ฯ

พระคาถาหัวใจพระเจ้า ๔ พระองค์นี้ ท่านให้เอาว่านเพชรน้อย ๑ ใบขเหล็ก ๑ ใบโพธิ์ ๑ เอามาเผาไฟเป็นเถ้าแล้ว บั้นเป็นรูปหณุมานบีดตาสูงองคุลี ๑ เอา ◎ นะกะ ฯ ลงขวา เอา ◎ อะบี ฯ ลงซ้ายแล้วให้ลงรักบีดทอง เมื่อทำบายศรีสำรับหนึ่ง ผ้าขาวผืนหนึ่ง เงินบาทหนึ่งทำ

ในพระอุโบสถ เสกด้วย ◎ อะระหัง ฯ พันคาบ แล้วเอาหณุมานอมเข้าปาก พ้นแทงมิเข้าเลย อมขันเรือนเขาทักมิได้เลย ถ้าจะให้หลับสันทั้งเรือนให้เอาหณุมานแช่น้ำมันหอม เสกด้วยคาถาน ◎ อันจะกาเร นะบีดตา โมมิเห็น พุทบีดปาก ธาบีดหูบีดตา ยะเดินไป ยะเคลื่อนคลายหายไปบันดัน ฯ เอาน้ำมันทาหูทาตาเดินเข้าไปคนนั่งนอนอยู่กด มิเห็นตัวเราเลย หลับสันทั้งเรือนแล ถ้าจะเข้ารบศึกให้อมพระหณุมานไป ข้าศึกเอาธนูหน้าไม้ยิงมิถูกเลย ถ้าเป็นความให้อมหณุมานไปในที่ว่าความโจทย์ และตุลาการกลัวอำนาจเรานัก อนึ่งให้เอาหณุมานแช่น้ำมันหอม เสกด้วยคาถาน

◎ บียันติ อุตตะมันติ เอหิอิถี เอหิปุริสะ เอหิสมณพราหมณา อุมัตตะโก อุมัตตะกา บียามะนาปา อุสสะหันติ ฯ๏

เสก ๗ ที่เป็นมหาละลวยแก่คนทั้งหลายแล อนึ่งถ้าจะแข่งเรือ แข่งควาย เล่นมวยปล้ำกด ให้เอาหณุมานแช่น้ำแล้วเสกด้วยคาถาน ◎ ตะมัดถัง ปะกาเสนโตราชสิงโห หันหิม สัตถาอาหะ หิมหันหิม ฯ ภาวนาตามกำลังวัน เอาน้ำมนต์รดคนเรือควาย ชะนะแล ฯ

พระคาถาเล่นการพนัน

◎ อุเยอะเย ฯ๏

พระคาถา ๔ ตัวน ถ้าเล่นการพนัน ท่านให้เขียนใส่ในผ่ามือเขียนด้วยแบ้ง ให้เอาเงินที่เล่นมาคลุกเข้าเสกตามกำลังวัน เล่นการพนันได้แล ให้ตั้งความปรารถนาเอาไว้ให้แน่นอน ว่าจะเอาเท่าไร แล้วเอาเงินนั้นแทงเถิดไม่เสียเลยแก้จนได้จริง ๆ ฯ๏

พระคาถาพินธุ ๔

◎ จะ ธะ พะ วะ ฅ◎

พระคาถานี้เป็นคาถามหาวิเศษยิ่งนัก แต่เดิมเป็นคาถาของรามัญ (มอญ) ถ้าเขียนตามรูปเดิมเป็นภาษารามัญแล้ว ตัวหนังสือทั้ง ๔ นี้จะเป็นรูปตัวกลม ๆ โดยฉะเพาะตัว วะ นั้นจะกลมเป็นรูปสูญที่เดียว ตามมติยาธิบายของท่านคณาจารย์ฝ่ายรามัญท่านว่า พระคาถาทั้ง ๔ ตัวนี้เป็นพินธุของพระพุทธเจ้าทั้ง ๔ พระองค์ คือ พระกุกกุสันโธ เมื่อเวลาพินธุ ๆ เป็นรูปกลมเหมือนอักษรตัว จะ ฝ่ายรามัญ พระโกนาคมพินธุเป็นรูปกลมเหมือนตัว ธะ ของรามัญ พระกัสสะโปพินธุเป็นรูปวงกลมเหมือนตัว พะ ของรามัญ และพินธุของพระสมณะโคดมในปัจจุบันนี้ พินธุเป็นวงกลมคือตัว วะ ของรามัญนั่นเอง. ฅ

พระคาถาทั้ง ๔ นี้ถ้าจะลงให้เป็นคงกระพันมหาอุจท่านให้ลงซ้อนกันทั้ง ๔ ตัว เริ่มลงตัว จะ ก่อนต่อมาก็ลงตัว ธะ พะ วะ ตามลำดับลงต่อกันไปอย่าให้ขาด ลงซ้อนกันใช้ทางมหาอุจดีนัก

ถ้าจะให้เป็นมหาเสน่ห์ท่านให้ลงแผ่นทองคำ มิเคลือบอย่าให้ลงบนอกสัตว์ เวลากระทำสังวาศดีนักแล ให้ลงเป็นอักษร ๔ ตัวเรียงกันไป และให้เสร็จพร้อมกันด้วย เมื่อจะลงให้อดใจภาวนาจนสำเร็จเป็นมหาเมตตาอย่างประเสริฐ จะเข้าหาเจ้านายหรืออิสัตว์ใด ๆ ก็สำเร็จตามความปรารถนาทุกประการดีนัก เมื่อลงนั้นให้เรียกสูตรดังนี้

◎ จะกาโร จะพุทธะรูปัง จะนะโมพุทธายะ จะ ฅ ลงจะ

◎ ธะกาโร ธะพุทธะรูปัง ธะนะโมพุทธายะ ธะ ฅ ลงธะ

◎ พะกาโร พะพุทธะรูปัง พะนะโมพุทธายะ พะ ฑ ลงพะ

◎ วะกาโร วะพุทธะรูปัง วะนะโมพุทธายะ วะ ฑ ลงวะ

ลงแล้วให้เสกด้วยตัวเอง ๑๐๘ คาบแล

พระคาถาฤาษีแปลงสาร

◎ ภะคะวา สุคะโต อะระหัง ฯ๑ฯ

◎ พระคาถานี้ ถ้าจะเดินทางบกเพื่อมิให้คนทั้งหลายเห็นเราให้เอาใบไม้รูนอน ๔ สิ่ง เสกแล้วให้เหน็บสีข้างทั้งสอง เหน็บข้างหน้า เหน็บข้างหลัง ภาวนาไปเถิดมิเห็นเราเลย คุ้มได้ทั้งคนที่ตามเรามา แลถ้ามิได้ใบไม้รูนอนใช้ใบไม้ธรรมดาจะเป็นใบไม้อะไรก็ได้ หรือจะนั่งอิงต้นไม้ภาวนาก็ได้ ให้นั่งเอาตีนจุกทวารไว้ (เข้าใจว่านั่งท่าคุกเข่า) ภาวนาอย่าขาดปาก คนมิเห็นตัวเราเลย หรือถ้าเขาไล่มาหลาย ๆ คนให้นั่งซ้อน ๆ กันขึ้นไป ตัวเรานั่งขึ้นบนหลังคุ้มได้หมด

ถ้าจะไปทางเรือให้เสกใบไม้รูนอนสามสิ่ง ปักหัวเรือ กลางเรือ ท้ายเรือ ภาวนาไปเถิดเขามิเห็นเลย ถึงผ่านขนอน (ด่าน) เขาก็มิทักแล เวลาเสกให้หลับตาเสก

◎ พระคาถาจังงัง ฯ๒ฯ

ท่านให้เอาดินสอดำลงตัว อะ ที่หัวแม่มือ เมื่อจะลงตัว อะ (เขียนเป็นยักษรขอม) เวลาเขียนให้เขียน ๕ ครั้งด้วยกันว่า

◎ อะ นะ ฑ

◎ อะ โม ฑ

◎ อะ พุท ฑ

◎ อะ ธา ฑ

◎ อะ ยะ ฑ

คือเขียนหัวเป็นทท ๑ และเขียนจดต่อขนไปหยักเป็น ร เป็นครั้งท ๒ ครั้งท ๓ และครั้งท ๔ ก็เขียนตัว ร ดุจกัน ครั้งท ๕ จึงขีดเส้นขวางกลางสำเร็จเป็นตัว อะ แล้วให้ภาวนาเสกด้วย อะ สามที ให้กลั้นใจเสก จึงเอาหัวแม่มือกดเข้าที่เพดาน ภาวนาอีก ๓ – ๗ ที เมื่อจะไปให้ภาวนาด้วย

◎ อุกาสะ ปะฏิฐะ อะ จังงัง ฑ ภาวนาร่ำไปดีนักแล

พระคาถาเรียกประกายเหล็กเข้าตัว

พระคาถาบทนี้เป็นวิธีเรียกประกายเหล็กเข้าตัวอีกวิธีหนึ่ง เมื่อจะทำนั้นให้หาเหล็กดี ๆ เอามารองก้นนั่งวางให้ตรงรูทวาร ให้เอาเทียนหนัก ๑ บาท เงินติดเทียน ๑ บาท ให้ตั้งนะโม ๓ จบ แล้วว่าพระไตรสะระณาคม พระพุทธะคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆะคุณ เสร็จแล้วจึงนมัสการด้วยคาถาน

◎ สิเร พุทธะวะโร เสฏโฐ นะลาเฏธัมมะ มุตตะโม ติงสะปาระมิโย บีฏเฐ ทะเวอังสา อัคคะสาวะโก จะปุระโต บีฏะกัตตะยัง จะตุทิสัง อะริยะสาวะกา สัพเพเตจะสัพพะโสตถิ ภะวันตุเม สะหัสสะโกฏิ เทวานัง สิทธิกรุครูสวาหะ ฑ

เมื่อนมัสการแล้วให้ภาวนาคาถาข้างขึ้นว่าอย่างหนึ่งทำข้างแรมว่าอย่างหนึ่ง คือ

◎ อะหัมมะนะ ฃ ภาวนาข้างขึ้น

◎ อะหัมมะนิ ฃ ภาวนาข้างแรม

เวลาภาวนาให้ตั้งใจลงที่ศีร์ษะ และค่อย ๆ ทำใจให้กดลงจนถึงทวารและปลายเท้าจากปลายเท้าให้ขึ้นมาจนถึงศีร์ษะ ทำไปจนร้สึกเสียวซ่านไปทั้งตัว แล้วให้ภาวนาสูบลมเข้าปาก ๓ ที ว่าคาถา ◎ อะสิระ ฃ จึงเอามือลูบแต่ปลายเท้าขึ้นมาถึงศีร์ษะ อยู่คงยังนัก พึงแทงมิเข้าเลย

อนึ่ง ก่อนที่จะเรียกประกายเหล็กเข้าตัวนั้น ท่านให้ลงอักษรขอมเป็นรูปตัว พ แล้วลงตัว ร หยักเป็นอุณาโลมข้างหน้าเป็นอักษรคำว่า พระ สำหรับตัว ร นั้น เมื่อลงแล้วหยักปลายเป็นอุณาโลม ท่านให้ลงในตัว ๔ แห่ง คือ ไหล่ ๒ ข้าง สันบี้และสันหลัง เสร็จแล้วจึงให้ชุบด้วยวิชชังกล่าวนั้น เหนียวคงทนยิ่งนักแล ฃ

บางตำหรับมิต้องลง พระดังกล่าว แต่ให้ใช้เรียกประกายเหล็กเข้าตัวอย่างเดียว ให้ภาวนาคาถา ◎ อะระหับ ฃ แต่ให้เอาเหล็กนั้นลองกระทบกันดู จนเห็นหมดประกายจึงจะสำเร็จ

พระคาถาทำคนที่เป็นเวรกัน

◎ วิธีที่จะทำนั้นให้คอยดูรอยตีนมัน ว่ามันไปทางไหนให้จำรอยเท้าไว้ แล้วให้เอาเงี่ยงกระเบนแทงลงที่กลางรอยตีนนั้น เวลาจะกดให้อัดใจภาวนาคาถาที่หนึ่งแล้ว เอาหัวแม่ตีนกดลงไปที่หนึ่ง ภาวนาอีกที่กดลงไปอีกที แล้วให้ภาวนาอีกที่กดลงไปอีกที ภาวนาสามครั้งกดลงไปอีกที ถ้าจะ

ให้ตายให้กดให้มิด จะให้ลำบากทรมานให้กดลงไปแต่เพียงครั้งหนึ่ง คาถาที่ภาวนากดนั้นให้ว่า ◎ อิ อิ ฯ ถ้าจะแก้ให้ภาวนาถอยหลังถอยออกเสียหายแล ฯ๑

พระคาถาหัวใจพระปาฏิโมกข์

◎ จะตุกขัตตุง ปัญจักขัตตุ ฉักขัตตุ ปะระมัง ตุณหีภูเตนะ อุททิสสะ ฐาตัพพัง จะตุกขัตตุง ปัญจักขัตตุง ฉักขัตตุปะระมังตุณหีภูโต ฯ๑

หัวใจพระปาฏิโมกข์ภาวนา ๓-๗ คาบ เป็นมหาอุจด์นัก

พระคาถาแก้วเรือนพ้าส่องโลก

◎ ปัญญาพะลัง ปัญญาเสฏฐัง ปัญญาปาสาทิโก ปัญญาโอภาโส ปัญญาปะโชโต ปัญญารัตนัง อะโมโหสิงหลภาษา พะหูสุขัง พะหูสิเนหัง สาอุปัชชะติ ภูริปัญโญมหาญาณัง ปัถวีจักขะนา ฯ๑

พระคาถาแก้วเรืองพ้าส่องโลกนี้ เป็นคาถาจารึกไว้ในแผ่นศิลาแล้วบรรจุไว้ในสระน้ำมนต์วัดหงษ์ เป็นคาถามหาประเสริฐนัก ใช้เสกทำน้ำมนต์ใช้ได้สารพัดตามแต่จะปรารถนาเถิด ฯ

พระคาถามหานิมิตร

◎ พุทโธ พระอะระหัง พุทธะนิมิตตังอิติ ฯ๑

◎ พระคาถาบทนี้ให้ภาวนาก่อนนอน ถึงแม้จะมีเหตุโกยภัยสิ่งไรก็บังเอิญรู้สึก ทั้งเกิดสวัสดีมงคลเทพเจ้าย่อมคุ้มครองรักษาและเกิดลาภสการด้วย ต้องประสงค์สิ่งหนึ่งสิ่งใดให้ภาวนาพระคาถานี้ขอนิมิตร์ผันแล ฯ

พระคาถา ๔ เกลอ

◎ กะ ระ มะ ถะ, ระ มะ ถะ กะ, มะ ถะ กะ ระ, ถะ กะ ระ มะ, กิริ มิถิ, กุรุมุถุ, เกเรเมเถ, ฯ

พระคาถาบทนี้ใช้อย่างเดียวกับหัวใจกรณีย์ ถ้าจะทำให้เป็นกระต่ายให้ใช้หัวปลิมาเสก ถ้าจะเสกให้เป็นกุ้ง ให้เอาข้าวเปลือกสวดพระธรรมเอามาเสกเป็นกุ้งเป็นปลาแล เสกรัดประคดเป็นงูแล อนึ่งท่านให้เขียนชื่อเขียนรูป ช้าง ม้า โค กระบือก็ดี ใส่ลงในแผ่นดิน แล้วให้เสกด้วยพระคาถานี้ ๑๐๘ คาบ จึงเอากะลาตัวผู้ครอบไว้ เจ้าของสัตว์นั้นมองหามิเห็นเลย ฯ

พระคาถามหาอุด

◎ ถ้าจะทำปืนมิให้ออก ให้ลงเป็นวงกลม ๆ จะเขียนใส่กระดาษหรือเขียนใส่อะไร ๆ ก็ได้ ลงเป็นตะกรุดก็ได้ เวลาจะเขียนให้ภาวนาไปตะเนว่าพอคาถาจบก็ให้ครบวงกลมพอดี ถ้าจะลงใส่กระดาษลงแล้วให้เอาไปบีดลองเอาปืนยิงดู ถ้าจะให้ยิงมิถูกให้เอาตัว อะ ข้างท้ายออกเสีย ให้ลองยิงดูในระยะ ๕ วา ถ้าไม่ถูกให้เข้าใกล้ ๓ วา ปืนยิงไม่ถูกเลยดีนักแล ฯ

◎ นะผิด นะผัด นะสันตะรังโก อะ
โมอุด โมอัด นะผิด นะผัด โมสันตะรังโก อะ
พุทอุด พุทอัด นะผิด นะผัด พุทสันตะรังโก อะ
ธาอุด ธาอัด นะผิด นะผัด ธาสันตะรังโก อะ
ยะอุด ยะอัด นะผิด นะผัด ยะสันตะรังโก อะ ฯ

พระคาถาพระจุลบัลถก

◎ ระโชหะระณัง ระชังหะระติ ฯ๑ฯ

พระคาถานี้พระพุทธเจ้าพระราชทานให้พระจุลบัลถก ท่านให้เสกน้ำล้างหน้ามีปัญญานักแล เสกข้าวกินก็ได้ เสกน้ำมนต์รดคนไข้บ้าหายแล ฯ

พระคาถาอยู่คง

◎ อิติปิ เนหะกัมหะ โทอุดธังอัด ฯ๑ฯ

พระคาถานี้เสกน้ำมันหอมทา เสกของกินสารพัดทั้งปวงอยู่คง สารพัดอาวุธทั้งปวง ทั้งกันหน้าไม้ปืนไฟด้วยแล

พระคาถาจังงัง

◎ อะ อิ อุ ระ ฯ๑ฯ

พระคาถานี้ถ้าแหละ เสือ ช้าง กระบือ คนไล่มาก็ดี ให้ภาวนาแล้วตบมือมันหยุดอยู่ไปมิได้

พระคาถาหักไม้คัดปืน

◎ สะภะรังโมชังสุโขจะ ฯ๑ฯ

พระคาถาคัดปืนหน้าไม้ขนูแล ให้เอาไม้มายาวคืบหนึ่งเอาเลขสามตัวนี้ลง ๗.๘.๓. แล้วเสกด้วยคาถานี้ ๗ ที ถ้าจะให้แตก ให้ภาวนาพลางหักไม้เสี้ยครึ่งหนึ่งแตกแล ถ้าหักให้หมดแตกหมดแล

พระคาถาลงผ้ามือ

๏ วินะสิตา ฯ๑๙—

พระอักษร ๔ ตัวนี้ ให้ลงผ้ามือแล้วเสก ๗ ที่กำมือไปถึงที่ปรารถนา จะขอสิ่งไรให้แบมือออกสมปรารถนาแล

พระคาถาทำน้ำมนต์ปลุกเวทมนต์

๏ เกสสะพุทธะโส นิมิทธะจิตตัง นะมะอะระหัง ชัยยะปุตตัง พุทธะสาสะนัง ธัมมังอุปปะคัจฉะติภายังระตะนะธัมมัง เอหิอุปะคัจฉะติถาเนกายัง พะทะมะนะ ธัมมังปะริปุณณัง อิทธิริทธิ อิทธิริทธังธัมมังอุปปะคัจฉะติกายัง ปุตตังสาสะนังธัมมะปะริปุณณัง อาจาริยะปะสิทธิภะวันตุเม ฯ๑๙—

พระคาถานี้ทำน้ำมนต์รดให้พระธรรมและเวทมนต์แก่กล้าวิเศษนักแล

พระคาถาเสกกล้วย

๏ อุ อุ อะ อะ อะมะ อะตะ อะติ ฯ๑๙—

พระคาถานี้เสกกล้วยหรือเสกน้ำผึ้งให้คนมีครรภ์กิน คลอดง่ายปราศจากโภยภัย ทั้งเด็กนั้นก็มีปัญญามีความเพียร ไม่มีโรคภัยไข้เจ็บรบกวน แต่ติดจะซนสักหน่อย

พระคาถาอำนาจ

๏ อิติปิโสพุทโธโสเก ฯ๑๙—

พระคาถานี้ให้ภาวนาร้องว่า มีงอยู่นั้นเถิด ตัวมันแข็งอยู่แล ต้องให้เขาได้ยินเสียงจึงจะทำเป็น

พระคาถาหัวใจนะโม

๏ นะโมโสตะถิตินิตะโต ฯ

หัวใจนะโมนั้นเสกน้ำมันหอม ๗ คาบทาตัว แม้นตีตายแล้วลมพัดต้องชนมาเป็นแล

พระคาถาจันทร์เพ็ญ

๏ จันโทอะภิกันตะโร บีติบีโยเทวะมะนุสสานัง อิตถีโยปุริโส มะอะอุ อิสวาสุ อิกะวิติ ฯ

เสกผงดินสอ เสกน้ำล้างหน้า เสกขผงสีปากเป็นมหาเมตตาแล

คาถาฝน ๗ ห่า

๏ ทะสะมาสิเส ฯ

พระคาถาบทนี้ภาวนาไว้อย่าขาดปากแทงมิถูกเลย

คาถาเสกน้ำมันงา

๏ อิสวาสุ นะ มะอะอุ นะ อะสังวิสุโลปุสะพุภะ นะ เพ็ชชะกัง สัพพะเพชชะนัง ฯ

๏ อิสวาสุ โม มะอะอุ โม อะสังวิสุโลปุสะพุภะ โม เพ็ชชะกัง สัพพะเพ็ชชะนัง ฯ

๏ อิสวาสุ พุท มะอะอุ พุท อะสังวิสุโลปุสะพุภะ พุท เพ็ชชะกัง สัพพะเพ็ชชะนัง ฯ

๏ อิสวาสุ ธา มะอะอุ ธา อะสังวิสุโลปุสะพุภะ ธา เพ็ชชะกัง สัพพะเพ็ชชะนัง ฯ

◎ อิสวาสุ ยะ มะอะอุ ยะ อะสังวิสุโลปุสะพุภะ ยะ เพ็ชชะกัง สัพพะเพ็ชชะนัง ๗◎

พระคาถา ๕ บทนี้ ท่านให้เสกน้ำมันงาเมื่อวันเสาร์หรือเพ็ญวันอังคาร เสกให้ได้ ๑๐๐๐ คาบ กินให้ได้สามเพ็ญ คงกระพันชาตรีไปจนตัวตายแล ๗

พระคาถาเพ็ชชะหลีก

◎ ยะ มิ อิ สะ พุทโธ ๗◎

พระคาถาบทนี้เป็นมหาวิเศษนักแล ภาวนาไว้แคล้วคลาดอาวุธทุกประการแล จะพ้นแทงมิถูกเลย

พระคาถามหาจังงัง

◎ อิติปิโสภะคะวา มนุษย์ตายชื่อ มนุษย์นี้เล่าหรือจะสู้พ่อได้ อิภะคะวา ๗◎

พระคาถาบทนี้ภาวนาเป็นมหาจังงังอันประเสริฐ

พระคาถาแก้วส่องโลก

◎ อิติปิโสภะคะวา อะอาอิอีอุอู เมตตากรุณา มุทิตากรุณา อุเบกขากรุณา สะเมนะโตมะมะ ๗◎

พระคาถาแก้วส่องโลกทองเรืองพ้า เสกขผงส์ปนกเสกหมาก เสกแบ้งหอมน้ำมันหอมทา เป็นที่เสน่หาแก่คนทั้งหลาย ท่านค้าขายไว้ทองพันชั่งแล เป็นมหาวิเศษนักแล ๗

พระคาถาอาพัดน้ำลาย

๏ วิชังเสติ อะเสสะโต ฯ

พระคาถาบทนี้ท่านให้เสกน้ำลายให้ได้ ๑๑ ที ทาเท้าเราทั้งสองข้างลุยไปได้ คงทนแก่ขวากหนามทั้งปวงมิเข้าเลย

พระคาถาเสกปรอท

๏ อะอา อิอี อุอู เอโอ อังอะ กะ ขะ คะฆะ งะ จะ ฉะ ชะ ฌะ ญะ ฏะ ฐะ ฑะ ฒะ ณะ ตะ ถะ ทะ ธะ นะ ปะ ผะ พะ ภะ มะ ยะ ละ วะ สะ หะ พะ อัง สวาหะ มะอะอาสวาหะ อะอิอีสวาหะ อุเอโอสวาหะ อะอุมะอังสวาหะ ฯ

ถ้าบุคคลผู้ใดจะชุบตัวด้วยพระคาถานี้ ให้เอาปรอทหนัก ๑ ตำลึง ใส่ในขันสัมฤทธิ์ แล้วเสกด้วยคาถานี้ จึงใช้ตามอุปเท่ห์ดังกล่าวนถ้าจะทำให้เป็นปลาไหล ให้เอาน้ำใส่ขันให้เต็มจึงเอาปรอทนั้นแต่เพียง ๑ เฟื้อง เสกด้วยพระคาถานั้น ๑๙ คาบ ทิ้งลงไปในขันนั้นเป็นปลาว่ายอยู่แล ถ้าจะให้สัตรูฉิบหายให้เอาปรอทนั้นเสก ๑๐๑ คาบแล้วเอาไปทาเสาเรือนสัตรูนั้นฉิบหายแล ถ้ามิเชื่อให้เอาปรอทนั้นไปทาต้นไม้ใบไม้หล่นสิ้นทันใจแล ถ้าจะให้คงกระพันชาตรีให้เอาปรอทนั้น ใส่ลงในขันสัมฤทธิ์หนัก ๑ ตำลึง เสก ๕ คาบ แล้วเอาชายผ้านั้นชุบลงในปรอท จึงขมวดเข้าเป็นหัวพิรอด แล้วโพกหัวไป ให้เอาปรอทที่เหลือนั้นทาตัวไปด้วยเป็นคงกระพันฟันแทงมิถูกเราเลยเป็นเพชชะหลึก ถ้าจองจำด้วยโซ่ตรวนขื่อคาให้เอาปรอทนั้นเสก ๑๑ คาบ แล้วทาลงตรงแห่งใด ๆ หลุดลุ่ยสิ้นแล ถ้าจะรอดจากบกดตรางกดี ให้เสกปรอทนั้นทาหน้า แล้วไปเถิดแม้มช่องแต่พอมือลอดได้ก็ไปได้

แล อนึ่งถ้าจะผัดช้างเถื่อนให้เอาปรอทมาเสก ๗ คาบ แล้วเอาปรอทนั้นมาทาฝ่ามือฝ่าตีน แล้วผัดเถิดถึงช้างจะไล่มามากน้อยเท่าไรก็ดีแทงมิถูกเลย ถ้าท่านจะจับกุมตัวเราไว้ให้เอาปรอทเสก ๙ คาบ ทาแต่หน้าแข้งลงไปเถิดจับตัวเรามิได้เลย พ้นแทงเรามิถูกเลย กลหนึ่งให้เอาปรอทมา ๘ กรัมแล้วเสก ๓ คาบ เอาผึ้งไว้รายรอบบ้านทั่วทั้ง ๘ ทิศ สัตรูมาแต่ทิศใด ๆ ก็ดีจะเข้าบ้าน ให้ว่าพระคาถานี้ตามแต่ได้ แล้วร้องเรียกว่ามีงอยู่ที่นั่นก่อนเถิดสัตรูนั้นถึงตัวมิได้เลย กลหนึ่งให้เอาปรอทนั้นไปผึ้งไว้กลางหนทาง คนผู้ใดข้ามไปยืนอยู่ที่นั่นแล ถ้าจะต่อสู้กับสัตรูร้องตวาดหอกดาบแห่งสัตรูลุยหลุดออกมาแล ถ้าจะปลูกต้นไม้อันใด ๆ ก็ดีอันหาลูกบ่อมิได้ หาดอกบ่อมิได้ ถ้าจะให้เกิดลูกเกิดดอกทันใจ ให้เสกน้ำขันหนึ่ง ๗ คาบรดลง จึงให้เอาปรอทนั้นมาเสก แล้วเอาผึ้งใต้ต้นไม้นั้น ๆ เป็นดอกเป็นลูกทันใจ ถ้าเราจะเอาดอกไม้นั้นมาทำการใด ๆ เป็นประสิทธิ์แล ถ้ามิเชื่อให้ทดลองเอาไม้ที่ทำเสาเรือนนั้นเอามาทำดุจดังกล่าวมาแล้ว ไม้เสาเรือนนั้นก็จะงอกออกเป็นไปได้เลย ผู้ใดได้พบแล้วอย่าสนเท่ห์เลย

กลหนึ่งสัตรูมิอ่อนแก่เราก็ดี มีนบนอบแก่เราก็ดี ให้เอาถ่านไฟสามบ้าช้าเอามาบดให้ละเอียด เอาปรอทแต่เพียงกรัมหนึ่งกวนกับถ่านไฟให้เข้ากันจึงเอาขผึ้งตามหน้าศพเอามาคลุกเคล้ากันเข้า แล้วปั้นเป็นรูปพระกาพมีมือถือพระขรรค์ มีหนึ่งแบกหอกเขียนชื่อที่เราจะทำนั้น ให้ใส่ในท้องรูปพระกาพนั้น แล้วเอาวางไว้บนเตียง ชุบด้วยพระคาถา ๑๐๑ คาบตามแต่ปรารถนา สัตรูนั้นมันมาอ่อนน้อมกับเราแล

ถ้าจะทำให้เขาหนีจากที่อยู่ ให้เอาดินหน้าศพมาปั้นเป็นหม้อขนาดเล็ก ๆ เท่าลูกมะขามป้อม แล้วจึงเอาปรอทนั้นหนักสักกรัมหนึ่งใส่ลงในหม้อนั้นเสก ๓๓ คาบจึงเอาขว้างไปบนเรือนที่เขาจากไปนั้น

ถ้าเขาจะเอาเราไปฆ่าเสียก็ดี จึงให้เอาขันนะโรงใต้ดินมาผสมกับปรอทเข้าแล้วปั้นเป็นรูปเรา จึงเขียนชื่อใส่ลงในอกรูปนั้น เสกสามคาบเอารูปนั้นอมเข้าไว้เมื่อจะไปจึงคายออก แล้วเอาน้ำลายทาที่เครื่องผูกมัดนั้นเอารูปนั้นวางไว้แทนตัวเรา ตัวเราหายแล เขาเอารูปแทนตัวเรานั้นไปฆ่า เผอิญให้เห็นเป็นเลือดไหลออกมาแล

กลหนึ่งจะทำมิให้คนทั้งหลายเห็นตัวเรา ให้เอาใบหิงหายสามใบขยักับใจมือเราให้แหลกละเอียด แล้วผสมกับปรอท จึงเสกด้วยคาถาน จึงเอาชายผ้าจุ่มลงในปรอทนั้นให้หมด เอาหิงหายชัดเข้าในปากเรา จึงเอาชายผ้านั้นรองนั่ง แล้วคลุมจากหลังเรามาปกหัวให้คลานไปจากที่นั้นเถิด มิเห็นตัวเราเลย เมื่อจะทำปรอทนั้นให้ตั้งบายศรีสำหรับนั่ง ทำมณฑลสามชั้น ฯ๑ฯ

พระคาถาทำสตรี

๑ อิธะเจตะโสทัพหัง คัณหาหิถามะสา ภะคินิตะวัง อิตถีโย บียังมะมะ ฯ๑ฯ

พระคาถาน ให้เอาขผงหนัก ๑ บาท เอากระดาษมาเขียนชื่อเราชื่อเขาเข้าด้วยกันทำเป็นไส้เทียน แล้วเสก ๑๐๘ คาบ เอาไปจุดถวายพระ แล้วเอาผงเทียนไปใส่ให้ผู้หญิงนั้นกิน อยู่มิได้เลยตามมาหาเราแล

พระคาถาไตรโลก

๑ อิติปาระมิตาติงสา อิติสัพพัญญูมาคะตา อิติโพธิมะนุปปัตโต อิติบีโสจะเตนะโม โสชายะ โอมอะมะระนิ ชีวันติเย มะอะอุ อุอะมะอะมะอุ สิวังพรหมา สวาหะสวาโหม ฯ๑ฯ

พระคาถาไตรโลกน์ หากจะทำให้เขารักเราให้เขียนชื่อใส่กระดาษ แล้วเจิมด้วยของหอม แล้วให้คว่ันเป็นเทียน จึงอ่านมนต์นี้สามที ตามบูชาเทวดาท่านรักเราแล ถ้าจะให้กลัวแก่เราให้เขียนชื่อใส่กระดาษเสกสามทีฝังไว้ใต้กระไดทำร้ายเรามิได้ ถ้าจะให้หญิงรักให้เขียนชื่อใส่กระดาษแล้วเจิมด้วยของหอม คว่ันเป็นเทียนขผึงหนัก ๑ สลึง แล้วให้ตามบูชาเทวดาบูชาด้วยข้าวตอกดอกไม้ เขารักเราแล

คาถาขอสมาพระรัตนตรัย

◎ อุกาสะอัจจะโยเมภันเต อัชชะตะมายะถาพะลัง ยะถามูละหัง ยะถาอะกุสะลัง โยหังปุพเพทะหะระกาเร พุทธะคุณณัง ธัมมะคุณณัง สังฆะคุณณัง อะทานันโต อักโกเสมิ ปริภาเสมิ ครุมีตุมาตะ ภาตุญญาติวุทเธ สัพเพเทเว จันทิมะสุริยัง อัคคิวา อาโปวา วาโยวา วัสเสวา เวทะนิงวา อะโสเสตะวา เทวะปุตตัสสะ อะปาทาวา จะตุปาทาวา พะหูปาทาวา ปาณาติปาตา อะทินนาทานา อะพรหมจะริยา กาเมสุมิจฉาจารา สุราเมระยะมัชฌะปะมาทัตถานา วิกาละโภชะนา นัจจะคีตะวาทิตะวิสูกะทัสสะนา มาลาคันธะวิเลปะนะทาระนะมัณฑะนะวิภูสะนัตถานา อุจจาสะยะนะมหาสะยะนา ภุมมังกัมมังกะโรนโตสัปปะติปาราชิกัง กายะทุจริตตัง วจีทุจริตตัง มะโนทุจริตตัง อุมะถะเมภันเต โลกะวิทู อัตถิเมโทสัง อะตีตัง เมโทสัง อนาคะตัง เมโทสัง บัจจุบันนัง เมโทสัง ชะมะถะเมภันเต โลกะนาโถ ฯ๑—

พระคาถานี้ใช้ขอสมาพระพุทธเจ้า พระธรรมเจ้า พระสังฆเจ้า และครูอุปัชฌาย์ อาจาริย์ บิดา มารดา พี่น้องญาติกา พระจันทร์พระอาทิตย์และคุณทั้งหลาย

พระคาถาพระขรรค์เพชรพระพุทธเจ้า

◎ อิติสิทธิพุทธังสมาธิ อิติสิทธิธัมมังสมาธิ อิติสิทธิสังฆังสมาธิ อิติสิทธิสุตังสมาธิ อิติสิทธิวินยังสมาธิ อิติสิทธิอภิธัมมังสมาธิ อิติสิทธินะโมพุทธายะสมาธิ อิติสิทธิปาระมิตาสมาธิ อิติสิทธิมังรักขันตุสมาธิ ฯ๑ฯ

พระคาถานี้ ๕๔ พระคาถาพระขรรค์เพชรของพระพุทธเจ้า สงเอาพระคาถาทั้ง ๘๔๐๐๐ พระธรรมขันธ์มาไว้สิ้น อยู่แก่ธนูหน้าไม้หอกดาบแหลนหลาวปืนไฟ เสกสารพัดของกินอยู่คงนักแล ถ้าบุคคลผู้ใดได้พบพระคาถานี้เหมือนได้พบองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าไม่ได้พบเหมือนเหยียบแผ่นดินผิดแล พระคาถานี้ถ้าผู้ใดภาวนาทุกวันเป็นนิจ เทพยดาย่อมอวยพรให้ผู้นั้น ทั้งมีอายุยืนคุ้มภัยอันตรายทั้งปวงได้สิ้นแล อนึ่งถ้าจะลงเป็นตะกรุดประเจียดก็ได้ เสกน้ำมนต์รดก็ได้ เสกหมากกินคงกระพันชาตรียิ่งนักแล เทพยดาลงมารักษาบุคคลผู้นั้นเป็นนิจทุกค่ำเช้า แม้นมีทุษฐ์กังวลยิ่งใด ๆ ให้สำรวมจิตมุ่งต่อตัวสัตรูผู้คิดร้ายนั้นแล้วตามเทียนชนภาวนาคาถานี้ ๑๐๘ คาบ สัตรูนั้นพ่ายแพ้ไปแล

พระคาถาหาลาภเมตตา

◎ อะหังลาภี จะลาภานัง ลาภะสักกาโรปูชิโต สัพเพเทวา สัพเพมะนุสสะ บียังรักขันตุมัง มนุสสาเทวาภิปูชิโตอิติ ฯ๑ฯ

พระคาถานี้ถ้าจะปรารถนาหาลาภแก่บุคคลผู้ใด หรือจะให้ผู้ใดเมตตาแก่เรา ให้เขียนชื่อผู้นั้นลงผ่ามือ หรือจะลงใส่ในใบพลูร่วมใจก็ได้ เสกด้วยคาถานี้ ๓ ที กินแล้วให้บริกรรมไป แลเห็นหน้าเราเมตตารักเรา แล ย่อมให้ลาภสักการแก่เรา

พระคาถาพระเจ้าส่องโลก

◎ นะโมพุทธายะ อะระหัง โลกะวิทู มะอะยุ อุอะมะ อะภะสังพุ วิสะสุปุโล สังพุวิสะสุปุโล วิสะสุปุโล สุปุโล กะจะภะสะ จะภะสะกะ สะกะ จะภะ ๖๏

พระคาถานี้ชอพระเจ้าส่องโลก ให้เสกน้ำมันหอมทาตาเห็นทรัพย์ในแผ่นดินแล เห็นถั่วเห็นโปแล

พระคาถาสาลิกากิ่งโสก

◎ ปถมัง พุท กาโรสัมมาชิปาโท ๖ ลงบาท

◎ ทุติยัง ธะ กาโร ทะเวหัตโถพุทโธ ๖ ลงองค์

◎ ตติยัง สัง การัง สิระสังชาตะ ๖ ลงเศียร

ลงเป็นองค์พระแล้วให้เสกด้วยคาถานี้

◎ ติณณักขะรา พุทธชาตาปากะฎา ๖๏

เมื่อลงมะให้เสกด้วย

◎ มะหุสสาเหนะสัมพุทโธ มะหันตังญาณะมาคะมิ มะหิตังนะระเทเวหิ มะโนสุทธังนะมามิหัง ๖

เมื่อลงอะให้เสกด้วย

◎ อะระหังปูชาสักการัง อะระโหปาบังอะกาเย อะระหัตถะผะลับบัตโต อะระโหนามะเตนะโม ๖

เมื่อลงอุให้เสกด้วย

◎ อุตตะโมจัตตุโรพุทโธ อุตตะโมธัมมะเทสิโต อุตตะโมโมกขัตตะเทหัง อุตตะโมตังนะมามิหัง ๖

พระคาถานี้ท่านให้ลงในแผ่นตระกรุดเบื้นองค์พระ ลงแล้วให้เสก
ด้วยคาถา ๑๐๘ คาบ

◎ อัคโคหะมัสสะมิง โลกัสสะมิง เสฏโฐ เชฏโฐ อนุตตะโร อะ
ยะมันติมา เมชาติ นัตถิทานิ ปุนัพภะโวติ ฯ

ท่านให้ไปพลิเอากิ่งโศกทางทิศตะวันตกมาฝนเข้า เสกด้วยคาถา ๗ ที

◎ โสกาวิระตะจิตโตโย โสภะมาโนสะเทวะเก โสกัปปัตเตปะ
โมเฑนโต โสภะวัณณังนะมามิหัง ฯ

จึงเอากิ่งโศกที่ฝนนั้นเฉิมองค์พระ (ตระกรุด) แล้วจึงอมไป เมื่อ
จะอมไปให้ภาวนาคาถาดังนี้

◎ เอหิตาตะบียะปุตตะ ปุเรถะมะมะ ปาระมิหัทยัง เม ภิสิญเจถะ
กะโรถะวะจะนังมะมะ ฯ

เมื่ออมไปหาชายให้ว่าคาถาดังนี้ และถ้าอมไปหาหญิงให้ว่า

◎ เอหิอัมมะบียาติตา บียาเมชา ปาระมิงหัทยัง เม ภิสิญเจถะ
กะโรถะวะจะนังมะมะ ฯ

อมไปเถิดเบื้นเมตตาประเสริฐนักแล

พระคาถาสกดตัน

◎ นะเกลื่อนไตรภพ กะตลบบาดาล อะสะท้านพระธรณี บีโย
เทวะมะนุสสานัง อะบีตตัง ชานามิ ชานามิ ฯ

พระคาถานี้ถ้าหากเกิดประหม่าตันขนกด ให้ภาวนาคาถาบทน
สกดเถิดหายสันแล

พระคาถา ๑๙ บท

◎ อะระหัง ฑ บทที่ ๑

พระคาถาบทนี้สำหรับขับสิ่งใด ๆ ให้พ้นไปจากเรา

◎ หังระอะ ฑ บทที่ ๒

พระคาถาบทนี้สำหรับให้กลับมาหาเรา

◎ มะอะอุ ฑ บทที่ ๓

พระคาถาบทนี้ยอดพระไตรปิฎก ใช้ได้สารพัด

◎ นะโมพุทธายะ ฑ บทที่ ๔

พระคาถาบทนี้ภาวนาไว้ทุกวันเป็นมหาวิเศษนัก

◎ พระพุทโธ ฑ บทที่ ๕

พระคาถาบทนี้ ภาวนาให้สูงใหญ่

◎ โลกะวิทู ฑ บทที่ ๖

พระคาถาบทนี้ทำให้โลกสว่างคือเบิดโลก

◎ อะทิสะ ฑ บทที่ ๗

พระคาถานี้ออกจากครรภ์มารดาภาวนาเอาไว้ที่แคบออกได้แล

◎ อิอะละหะ ฑ บทที่ ๘

พระคาถาบทนี้ให้ภาวนาสะเดาะโซ่ตรวนก็ได้แล หรือถูกจับกุมคุมขังไว้ในที่ใดที่หนึ่ง และถ้าหากที่นั้นมีลมพัดเข้าออกได้ ให้ภาวนาคาถานี้ออกได้แล แม้ห้องที่แคบก็ออกได้

◎ อะมะนะมะ ฑ บทที่ ๙

พระคาถาบทนี้ให้ภาวนาทำสว่างกลายเป็นมืดได้

◎ อิติวะลา ฯ บทที่ ๑๐

พระคาถาบทนี้ภาวนาเบียดปากสัตว์ต่าง ๆ เช่นภาวนาเบียดปากจรเข้และสุนัข เป็นต้น

◎ อิติวะสิ ฯ บทที่ ๑๑

พระคาถาบทนี้ภาวนาบีดปากสัตว์ต่าง ๆ เช่นภาวนาบีดปากสุนัข และจรเข้ตลอดจนสัตว์ร้ายต่าง ๆ

◎ นะนะอุ ฯ บทที่ ๑๒

พระคาถาบทนี้ ให้ภาวนาเพื่อคนทั้งหลายเมตตาปราณีแก่เราแล

◎ มะพะอัคคะ ฯ บทที่ ๑๓

พระคาถานี้ชื่อสาลิกาลนทอง เสกน้ำมันเป็นทางเมตตาแก่คนทั้งหลาย

◎ ชะทะอัคคะ ฯ แบบที่ ๑๔

พระคาถาบทนี้ชื่อว่าปลาตะเพียนทอง เสกน้ำมันเป็นทางเมตตาแก่ชายหญิงทั้งหลาย

◎ โสภะคะวาสะระอะ ฯ บทที่ ๑๕

พระคาถาบทนี้ถ้าเจ็บปวดได้รับความลำบากให้ภาวนาหายสิ้นแล

◎ ภะคะวา ทุกขะปีลิโล ฯ บทที่ ๑๖

พระคาถาบทนี้ได้รับความทุกข์สิ่งใดภาวนาหายแล

◎ ทัสสะอัสสะ ฯ บทที่ ๑๗

พระคาถาบทนี้ภาวนาเป็นล่องหนออกช่องแคบได้สิ้นแล

◎ นะมะพะทะอะ ฯ บทที่ ๑๘

พระคาถาบทนี้เป็นทางคงกระพันชาตรี ให้ภาวนาเป็นอารมณ์อยู่คงสิ้นแล

◎ นุ มุ ยุ พุ ทุ ฯ บทที่ ๑๙

พระคาถาบทนี้ให้อ่านได้ดังนี้ ◎ นะมะยะพะทะ นุ มุ ยุ พุ ทุ นิงมิงยิง พิงทิง นังมังยังพังทัง ฯ พระคาถาบทนี้เมื่อภาวนาให้ตั้งจิตให้เป็นสมาธิภาวนาอยู่บ้นแล

พระคาถาทั้ง ๑๙ บท นี้เป็นของท่านเจ้าคุณสันทัสดคุณเจ้าอาวาสวัดโมฬีโลก(วัดท้ายตลาด) เดิมท่านอยู่เมืองเขมร ได้มาอยู่เมืองไทยพร้อมกับท่านเจ้าพระยาอภัยภูเบศร์ ท่านได้ใช้พระคาถาทั้ง ๑๙ บทนี้ ลงตระกรุด ๑๙ ดอกด้วยกัน และพระคาถาทั้ง ๑๙ บทนี้มฝอยและวิธีใช้ดังที่กล่าวมานี้

พระคาถาปลุก

◎ พุทโธ อะนุตตะโร ภะคะวา อะระหัง ประสิทธิเมฯ◎

พระคาถาบทนี้หากจะกระทำเพื่อตนเองให้ลงท้ายด้วยเม และถ้าหากจะกระทำให้ผู้อื่นให้เปลี่ยนลงท้ายเป็นเต เป็นคาถาสำหรับปลุกเสกพระพุทธรูปและเครื่องรางต่าง ๆ สารพัดตระกรุด ประเจียด มงคล ฯลฯ ปลุกได้ทั้งสิ้น แม้นบังเกิดอาการเจ็บไข้ได้ป่วย ให้ภาวนาคาถานี้เป่าก็หายสิ้นแล

พระคาถาเรียกคน

◎ พุทธะบูชาชะนาคิตัง พุทธะรัตนัง อะระหัง สัจจัง ปะระมังอิติ อิกะวิติ นะชาลิติ ธัมมะบูชาชะนาคิตัง ธัมมะรัตนัง อะระหัง สัจจัง ปะระมังอิติ อิกะวิติ นะชาลิติ สังฆะบูชา ชะนาคิตัง สังฆะรัตนัง อะระหัง สัจจัง ปะระมังอิติ อิกะวิติ นะชาลิติ ฯ◎

พระคาถาบทนี้ถ้าต้องการให้บุคคลมาหาเรา หรือชะโมยที่ลักเข้าของเราไป หรือลักเข้าของ ๆ ใครไปก็ได้ ให้เขียนชื่อชะโมยคนนั้นใส่กระ

ดาษเอาไว้ที่หน้าพระ แล้วบูชาด้วยธูปเทียนดอกไม้ ภาวนาคาถานี้ทั้งเช้า กลางวันเย็น ไม่กวันคนผู้นนจะต้องนำของคืนให้ หรือถ้าจะปรารถนาให้บุคคลมาหาเรา ถ้าเป็นชายให้เขียนชื่อนั้นใส่มือขวา และถ้าผู้ที่ต้องการจะให้มาหานั้นเป็นหญิงให้เขียนชื่อใส่มือซ้าย แล้วให้เอาคาถานี้ภาวนาไปเถิดมาหาเราแล

พระคาถาทัพหน้าและทัพหลวง

◎ นะกะอะบี นะมะพะทะ จะภะกะสะ กะระมะถะ จิเจรุนิ จะอะภะคะ ติติอุนิ อะนาคามิ อะระหัง ฯ๑

บทนี้เรียกว่าทัพหน้าแล

◎ มะอะอุ อิสวาสุ นะมะพะทะ จิเจรุนิ จะภะกะสะ กะระมะถะ ฯ๑

บทนี้เรียกว่าทัพหลวง

พระคาถาทั้งสองบททัพหน้าและทัพหลวงนี้ ท่านประสมกันเข้าไว้ด้วยกัน แก้วหาค่ามิได้เลย แก่แล้ว เหลืองแล้ว สุกแล้ว งอมแล้ว ล้มแล้วกินได้ทั้งสิ้นแลอย่าสิ้นเท่าหีเลย ถ้าจะกระทำสิ่งใด ๆ ได้ทั้งสิ้นแล ภาวนาเสกน้ำมัน ๑๐๘ ที่อยู่คงแคล้วคลาด เมื่อจะไปทัพแต่งคน ให้เสกน้ำมันให้เอาขวดน้ำมันประสมกันเข้า แล้วกลั้นใจหยิบดินจอมปลวกหน่อยหนึ่งใส่ลงในน้ำมันแล้วเสกเถิด

พระคาถาพระเจ้าหงษา

◎ ปะฏิมานะพุทโธ ธาตุพุทโธ นิมิตตะพุทโธ กายะพุทโธ สูญญะพุทโธ ฯ๑ คาถาพระพุทธนิมิตร์

◎ กุปปะสังวะหุเยเห สังวิทาปุกะยะปะ อาปามะคุปะ ทิมะสังอัง ขุ ทุสะมะนิ อิสวาสุ อัสสะโส บัสสะโส จิตตังพุทธะปาระมิตาติงสาปาระมิ จัตตุระภูตาบีสาจะ อุตะรังกาโรนามะเตโช อะมะระโคถาเนนามะวาโย ษุพพะวิเทนามะอาโป ชมภูทีเปนามะปะถะวี เอหิ เอหิ อาคัจเฉยยะ อาคัจฉาหิ โรทันติ อาสัยยัง สัพพะพุทธานังศรีขันธาเลยยะสัมภะวัง ฯ๏

พระคาถานชอพระเจ้าหงษาแล

พระคาถาพุทธะนิมิตร์แลคาถาพระเจ้าหงษาน์ ถ้าจะกระทำเป็นพระภควัม ๔ พระองค์ฐานเดียวกันผันหลังเข้าหากัน ท่านให้เอาถ่านผีตายวันเสาร์หรือวันอังคาร อันรู้จักชื่อมาแกะ ให้แกะในวันเสาร์หรือวันอังคาร ดูฤกษ์ให้จงดีบายศรีสำรับ ๑ ผ้าขาวผืน ๑ เงิน ๒ บาท ให้จุดเทียนจนกว่าจะแกะพระแล้ว ให้ลงอักขระในหน้าผากทั้ง ๔ องค์นั้น องค์หนึ่งแกะให้บีดตา องค์หนึ่งแกะให้บีดหู องค์หนึ่งแกะให้บีดจมูก องค์หนึ่งแกะให้บีดปาก องค์บีดตาให้ลงด้วย จะ องค์บีดหูลงด้วย ภะ องค์บีดจมูกลงด้วย กะ องค์บีดปากลงด้วย สะ แล้วปลุกด้วยคาถาทั้งสองบทดังกล่าวมาแล้ว จนสิ้นเที่ยนหนัก ๑ บาทจึงจะใช้ได้ เมื่อจะไปเอาถ่านไฟนั้น ให้เอาข้าวกระทง ๑ เที่ยนเล่ม ๑ ให้ว่าคาถาดังนี้เมื่อจะเอา

◎ โอมกูจะปลุกผีตายโหงอยู่ในโลง ฝูงผีอยู่ในดิน จงผุดขึ้นมากินเครื่องกระยาสังเวยสังเวย โอมนางภควดี ฝูงผีกรีบมาผันตามทุกหมู่สูขึ้นมารับเอาเครื่องกระยาสังเวยสังเวย ฯ๏

คาถานให้ว่าเสียก่อน ๓ ที และเมื่อจะหยิบเอาถ่านนั้นให้ว่าคาถาน

◎ เอหิ เอหิ จัตตุระภูตานัง พุฒชิตะวา เอหิอาคัจฉาหิ ฯ๏

ให้ว่าคาถานเสีย ๓ ที แล้วจึงหยิบถ่านผีนนมาแกะเป็นองค์ภควัมเถิด ถ้า

จะใช้ทางสกดให้เอาองค์พระอมไว้ใต้ลิ้นมิรู้สึกเลย ถ้าจะให้คงให้เอาองค์พระแช่น้ำมันดิบกินคงแล ถ้าจะไม่ให้เห็นตัวเราให้เอาองค์พระอมเข้าไว้แล้วภาวนาด้วยคาถาพระพุทธะนิมิตร์ กับคาถาพระเจ้าหงษาไปตามหนทางคนทั้งหลายมิเห็นตัวเราเลย เป็นกำบังนิทราดำผุดล่องหนไปได้แล เป็นอิดใจก็ได้แล ถ้าจะเรียนให้สระหัวเสียก่อนจึงเรียนเถิด เป็นมหาวิเศษนักแล ประสิทธิทุกประการแล

พระคาถาเทพชุมนุม

◎ สิทธิพุทธายะ ธัมมายะ สังฆายะ ปะระเมสุรายะ นารายะ พุทธะคิเนกกุนายะ ฤาษีสายะ อินทรายะ พรหมายะ พิษณุเทวายะ อาทิทายะ (อาทิตย์ทายะ) จันทายะ พระภายะ กะจายะ ราชายะ อิสะรายะ ยมมะนายะ จัตตุโลกะปาลายะ ยมมะราชายะ กินนะรีกินนะรายะ บัจเจกะพุทธายะ อะระหันตายะ กรุงพาลีลายะ พิหิยาทะรายะ สันชาหิภายะ ภิรอดอะริกายะ นารอดหิกายะ ภิภายะ พาลีลายะ ราพะกัญจายะ หะนุสายะ รามะเทพายะ ติปะวะระสิทธิปะวาทายะ ทิพพะสัจจะรันติสิทธิสะวาหะ ๖๐

๒๕ พระคาถาบทนี้ชื่อว่าเทพชุมนุม เสกหมากกินอย่างน้อย ๓ ประ ๓-๕ ที ถ้าจะสกดให้หลับ ให้ว่าคาถา ๑๐ ที เสกพริกไทยก็ได้ ขิงก็ได้ กำหราบศัตรูสารพัด ทุกอย่างว่า ๗-๑๐ ที ให้สูบพระมนต์เข้า ๑๐๘ ที ถ้าจะเล่นด้วยผู้หญิงมิให้รู้สึก ถ้าแม้นรู้สึกก็ออกปากมิได้เลย ให้เอากระแจะน้ำมันหอมเสกทา ๗ ที ราคะมิตกแล ถ้าจะให้ผู้หญิงมาให้เอารอยตีนที่ดินของผู้หญิงที่มันเดินทางนั้น เอามาผสมกับดินสอพอง ปั้นเป็นรูปทั้งสอง เขียนชื่อผู้หญิงใส่ในรูปผู้ชาย เขียนชื่อผู้ชายใส่ในรูปผู้หญิงแล้วเอาชายผ้า

มาพันรูบให้กอดกัน แล้วสระหัวเสีย แล้วเอาเครื่องหอมทารูปนั้น ให้ว่า พระคาถา ๑๐๘ ทีมาหาเราแล้ว และเมื่อเวลานอนให้เอารูปนั้นกอดนอน ๓ วันทีหนึ่ง ๗ วันทีหนึ่ง ถ้าไม่มาเป็นบ้าเลย ถ้าจะเสกขผงสำปากให้เสก ๗ ที ถ้าเสกกระเทียมกินอยู่คงแก่หอกดาบให้เสก ๗ ที สารพัดทั้งปวงบินผาหน้าไม้ยิงไม่ออกเลย ถ้าจะเสกข้าวปั้นกินให้เสก ๗ ทีกินอยู่คงกระพันชาตรี ถ้าจะประสระหัวว่า ๑๐๘ ทีคิดอะไรก็สำเร็จดังความปรารถนา ถ้าจะไปหาชุนนางท้าวพระยาให้ว่า ๑๖ ที เจรจากับคนทั้งปวงให้ภาวนา ๕ ที ถ้าจะชนไก่ให้เสกไก่ ๗ ที ถ้าจะรบศึกให้ว่า ๒ ทีข้าศึกเห็นเรามีออ่อนเท้าอ่อนแล ขอคาโซ่ตรวนหลุดลุ่ยให้ว่า ๕ ที เอาน้ำลายรูดโซ่ตรวนออกแล ถ้าจะเสกเหล้ากินอยู่คง ให้ว่า ๗ ที และกำหราบสัตรูทั้งปวง พ่นผีก็ได้แล ถ้าจะร้องรำทำเพลงแลเทศนาวาการให้ว่า ๕ ที ถ้าผีมันเข้าอยู่ ให้เสกยาให้กินว่า ๘ ที ถ้าจะกันผีปอบ และคุณผีคุณคน กันกระทำย่ำยีทั้งปวง ให้เสกข้าวสาร ๙ ที ขัดรอบเรือน มันเข้ามาไม่ได้เลย แลกันโจรผู้ร้ายทั้งปวงได้แล ถ้าจะให้แคล้วคลาดสัพพะอาวุธทั้งปวง และอุบาทว์จัญไร ให้ภาวนา ๔๓ ที ถ้าจะให้เป็นกระด่าย ให้เอาหัวปลีมาเสก ๒๙ ที ถ้าอยากกินปลา ให้เอากระดูกปลาสดมาเสกเป็นปลาแล ถ้าให้ผู้หญิงรักให้เอาใบรักซ้อน เขียนชื่อหญิงชายประกบกันเข้าไว้ใต้ที่นอนมันรักนักแล

พระคาถาหัวใจสนธิ์

◎ งะ ญะ นะ มะ ฯ

พระอาจารย์ผู้วิเศษท่านกล่าวไว้ว่า ถ้าหากผู้ใดได้พบหัวใจสนธิ์

ผู้นั้นประดุจดังพระยาราชสีห์ให้ทำดังกล่าวนั้นเถิด ท่านให้เอาหอยโข่งตายพรายที่ฝามันบีดอยู่ จึงเขียนคาถา ๔ ตัวนั้นใส่ในกระดาษ เสก ๗ คาบ จึงยัดเข้าไปในหอยโข่ง แล้วเอาฝาบีดไว้ให้แน่นดังเก่า เอาชันนางโรมใต้ดินกับขผึ้งประสมกันเข้าจึงพอกหอยโข่งนั้น เสก ๑๐๘ คาบ เมื่อจะไปแห่งใดให้เสก ๗ คาบ อมไว้ไม่เห็นตัวเราเลย ถ้าหาหอยโข่งมิได้ จึงให้ออกไปยืนกลางแจ้งให้ยืนตนเดียว ภาวนาจนเงาหาย เราจะไปทางไหนได้ดังปรารถนา ถ้าจะเสดาะโซ่ตรวนขื่อคาให้เสก ๑๐๘ ที่เสกน้ำลายเบ่าไปออกแล ถ้าจะกันสัตรูให้ภาวนา ๑๑ คาบ สัตรูทำอันตรายมิได้เลย ท่านให้เอาถ่านผีตายวันเสาร์หรือวันอังคารก็ได้ มาแกะเป็นรูปพระภควัม ๓ องค์ องค์หนึ่งบีดหู องค์หนึ่งบีดตา องค์หนึ่งบีดปาก จึงเอาองค์พระภควัมนั้นหันหน้าเข้าหากัน เอาตะกั่วดำแผ่ลงคาถา ๔ ตัวนั้น แล้วห่อองค์พระภควัมนั้นเข้าเมื่อจะมีที่ไปให้เสก ๑๐๘ คาบ แล้วอมไปเถิดมิเห็นตัวเราเลยใคร ๆ ทำประสิทธิทุกอันแล

พระมนต์เทพราจวน

◎ โอมรำจวนรำพึงรำจวนพิศดาร พระพายพัดพานต้องรำจวนรำลึกสถ้านพระทัย พระพายพัดไปต้องรำลึก มะเมตตา อะกรุณา อุเส่นหา สัพพัตถะปูชิตา สัพพะโกธาวินาสสันติ มะ อยู่มิได้ อะ ร่ำไห้ อุโอวัตติสง สาร เอหิจงมาถึงมะมะแห่งกู อิชะเจตะโสทัพหัง คัณหาหิถามะสา ฯ◎

พระคาถานี้ใช้ได้ทุกอย่างดีนักแล ตามแต่ปรารถนาเถิด

ปฐมอักขระนอโม

◎นอ. โม. พุ. ทอ.๒า(ทา) ยอ. สิ. ทอ.๒ (ทม)

ออ. อา. อิ. อี. อึ. อื. อุ. อู. ฤ. ฤๅ. ฦ. ฦๅ.

เอ. แอ. ไอ. ใอ. โอ. เอา. อำ. อะ. ฯเอ๎—

◎ อนึ่งโสต นอ. โม. ผู้ใดรู้เป็นมรรคผล พุ. ทอ. ทา. ยอ. ตน สิ. ทอ. ทม. มิ นอ. ใน. ออ. อา อย่าได้โกรธ อิ. อี. โสดอย่าได้ไฉน อิ. อี. ถือไว้ใน อุ. อู. ไซร้ใครรู้กล ฤ. ฤๅ. เป็นที่วาง ใครรู้บ้างในร่างตน ฦ. ฦๅ. แสวงหาผล ผู้ใดพบสบตาเข้า เอ. แอ. แต่บ่ายเบี่ยง ใครรู้เที่ยงในเรื่องราว ไอ. ใอ. ให้สืบสาว โดยนิยมท่านพาที โอ. เอา. พระเจ้าตรัสได้โปรดสัตว์ทั่วโลกีย์ อำ. อะ. พระชินสีห์ มีลักขณะอักขระนำ อักขระนิประเสริฐ ๒๙ ล้ำเลิศ ยิ่งล้ำโลกา ว่าพระเถมีย์ หน่อโพธิสัตรา ตรัสเป็นปถมา ผู้ใดปรีชา ปัญญาคิดเห็น ตัว นอ. นิใน ว่าหามิได้ รูปร่างบ่เป็น ตัว โม. ว่าอ่อน บ่หอนแข็งเข็ญ พุ. ตรัสรู้เห็น ประเสริฐหนักหนา ทอ. ทา. ทอ. ทม. สี่ตัวอดม ทรงเป็นอัตรา ตัว สิ ว่าแข็ง เรี่ยวแรงตัวกล้า ตัว ออ. ว่าเห็น ตัว อา. ว่าหนา อิ. อี. ว่าแข็ง เรี่ยวแรงตัวกล้า อึ. อื. นิหนา ว่ารักจนตาย อุ. อู. หาที่เสมอไม่ ฤ. อยู่ในใส้ฤๅ. ว่าตรงมา ฦ. ฦๅ ว่า รู้ลือไปทุกหมู่ ทั้ง ๘ ทิศา ตัว เอ. ตัว แอ. ว่ามา ไอ. ไอ. กล่าวว่า เรื่องราวกล่าวกลอน โอ. หัวทุกที่ว่ามีอาภรณ์ เอา. อำ. ให้งดไว้ก่อน พิจารณาให้แน่ ตัว อะ นี่แล ว่าปราบสัตรู ไม่มีคู่สู้ ๔ ทวีปกล่าวมา นอ. โม. ประเสริฐ ๒๙ ล้ำเลิศ เกิดมนุสส์ล่า กอ. ขอ. ทวีปล่าเกิดหลังนะท่านเอย

อีกฉะบับหนึ่งว่าดังนี้ ◎ นอ. โม. ประเสริฐ เลิศล้ำโลกา ของพระเตมีย์ หน่อโพธิสัตรา ตรัสเป็นปถมา ผู้มีปรีชา ปัญญารู้เห็น ตัว นอ. นี้ ไซร้ ว่าหามิได้รูปร่างมิเป็น ตัว โม. อาวรณ์ บ่ห่อนแค่นเขญ พุทรัสรู้เห็น ประเสริฐหนักหนา ตัว ทา. ตัว ทม. ตัวนี้อุดม ทรงเป็นอัตรา ตัว ยอ. ฤ. เอ. สามตัวนา อาจารีย์กล่าวมา อยู่ทั้งสามตัว ส. ว่ามั่นคง ออ. เอา เห็นตรง บ่อได้มืดมัว ไอ. ใอ. ว่ากลัว โอ. หัวทุกที่ อิ. เอา. มิเอา อี. อี. ว่ารัก อุ. อู. ว่าหาที่สุดมิได้ แอ. งดเอาไว้ อา. ไอ. ทุกที่ อะ. ปราบสัตรู ในล้ำโลกา อักขระนี้ประเสริฐ เกิดมนุสสา ก.ข. ทวาติงสา เกิดหลัง ๒๙ ตัวนี้ ของพระเตมีย์ ร้ายดีย่อมยัง ตัวอ่อนตัวแข็ง ตัวแรงตัวตั้ง ตัวนอน ตัวนั่ง ตัวไปตัวมา ชะนาทั้งหลาย ทั้งหญิงทั้งชาย พึงพิจารณาหมาย ถ้าว่าลูกศิษย์มิได้ภิปราย ใช่เงากับกาย บอกให้มืดมัว ถ้าว่าศิษย์ใด คือเงากับตัว บอกให้แจ้งทั่ว จบจักรวาพ ศิษย์ได้ทั้งนี้ ของพระเตมีย์ ตรัสเป็นนิทาน ให้ขัมโมเข้าอยู่ ตามครูสอน นอ. อา. หามิได้ โมว่าอ่อนบ่ห่อนแข็ง ขัน พุ. ตรัสรู้ ทอ. ทา. ว่าทรง ยะ. ว่าไป ส. ว่ามั่นคง ทอ. ทา. ว่าทรง ออ. ว่าเห็น อา. ว่าเล่น อิ. อี. ว่ามิเอา อี. ออ. ว่าที่รัก อ. อ. ว่าหาที่สุดมิได้ ฤ. ว่าอยู่ ฤๅ. ว่ามา ฦ. ว่าได้ ฦๅ. ว่าได้ทั่วจักรวาพ เอ. ว่าอยู่ แอ. ว่างดก่อน ไอ. ใอ. แล้วว่าอย่า โอ. ให้หัวทุกที่ เอา. ว่าเห็นแล้ว อำ ไว้ทุกครา อะ. ว่าปราบทั่วจักรวาพ ฯ๑๑๐

◎ นอ. ได้แก่ตาทั้งสอง โม. ได้แก่หูทั้งสอง พุ. ได้แก่ผีปาก ทอ. ได้แก่ภาษา ทา. ได้แก่หัวใจ ยอ. ได้แก่จิตวิญญาณ ส. ให้มั่นคง ทอ. ได้แก่ธาตุหนัก ทม. ได้แก่อารมณ์เรา ฯ

◎ ออ. ให้รัก อา. นว่ามาไม่ถึงอยู่ข้างนอก อิ. นได้แก่หญิง อี. แต่ว่าจะเอายังมิได้ก่อน อึ. นเป็นตัวว่าหลง แต่ว่าระงับเอามิได้ อื. ตัวน คงถึงรัก อุ เพื่อนห้ามให้พ้น อู. นชื่อว่ามนต์ยังแก่มัน ฤ. ฤๅ. ฦ. ฦๅ. เจด ภูติทั้งส์ ฤ. ได้แก่พระวิษณุกรรม ฤๅ. ได้แก่นางเอือย ฦ. ได้แก่นางอี ฦๅ. ได้แก่เพชชะองค์ เอ. นแต่ก่อนมามา แอ. นเพื่อนว่าสิ่งใดว่ามิใช่ ไอ. แต่งซ่อมแซมเพื่อนกัน ใอ. ได้แก่ผู้ชาย โอ. แต่เขาว่าเขาด่า เอา. นแต่งเท็จให้ท่านเสียตัว อำ. ได้แก่ลำดับมีอันใด อะ. ตัวนได้แก่เมื่อตกฟากแล้ว อยู่ในครรภ์พระมารดา หาตัวพระสูตรมิได้ก่อน ยังอยู่แต่มะอะเท่านแล เมื่อตกลงถึงฟากแล้ว ตัว อุ. เอา. อยู่ประจำกาย ชายและหญิงทั้งนแล อะนี้เป็นไฟภายใน ออ. เป็นลมภายใน เป็นดวงจิตให้หลับให้ตื่นแล ฯ

อีกฉบับหนึ่งว่าดังน้◎ จะกล่าวนอโม บอกไว้ให้รู้ เรื่องราวกล่าวกลอน ตัวนอ นี้หนา เป็นสถาพร ถ้าทำพิศมร ว่าคงหนักหนา ถ้าจะกันเทพา ประเสริฐเลิศล้ำ ในทางโลกา ให้เอาตัวอะ ลงด้วยกันหนา ให้เสกอย่าช้า ตัวเองอย่านาน ถ้าจะปราบศัตรู ให้ลงใบพลู ทุกคำตัวการ แล้วให้กลั้นใจ เบ่าไปอย่านาน ศัตรูหมู่พาล เบียนไม่ถึงเลย ตัวโมนี้อ่อน เป็นสถาพร ภิรมย์ชมเชย เสกแป้งน้ำมัน ทั้งนนท่านเอย บ่ได้กริ่งเลย หญิงชายกษัตรี แลเมื่อจะให้นอน ให้ถือตัวอ่อน เมื่อยามราตรี ศัตรูจะเบียนระทวยอินทรีย์ บ่ได้ทำไภย ตัวพุ่นโสด ถ้าจะทำสิ่งไร ประเสริฐหนักหนา ถ้าจักเบียพท่าน ให้ม้วยมรณา ดูมรยาตกิจ ตั้งใจจงดี ให้เอาขผง หนักสองตำลึง ทำรูปอินทรีย์ เอาหนามบันทัน เจ็ดอันมากมี แทงรูปอินทรีย์สองเล่มมั่นคง แทงทั้งขวาซ้าย ห้าเล่มโดยหมาย ให้รองรูปลง ให้ใส่กระบอก ดอกลิ่มโดยจง แล้วเอาไปส่ง บ่าช้าไพรสานต์ ข้าวทงน้ำทง

เส้นผีตายโหง ป่าช้าอย่านาน จุดหลุมให้ลึก สักหนึ่งศอกทาน กำมาหนึ่ง ท่าน ลำบากกายา จงเสกให้ถ้วน หมื่นหนึ่งโดยตรา มอดม้วยมรณา บ่ได้ คืนคง ทอ. ทา. ยอ. สิ. ท่อ. ทม. ส่งนอุดม จงเป็นสัจจัง ถ้าจะตีค่ายคู ให้ดูฤกษ์ชัณ เสกแป้งน้ำมัน ว่าคงหนักหนา ด้วยตัว สิ. ทอ. ท่านนมรท ธิเดชเดชา สัตรูจะเป็น ไม่ถึงเลยหนา ตีนตระหนกตกใจ ระทวยกายา อิ. อ. นนา มัตระบะริทชา เสิศล้ำแดนไตร อิ. อิ. ถือไว้ ทั่วกายภายใน อย่า ได้สงสัยในอาถมาถน อุ อู. นแล ถือไว้ให้แน่ จะได้ฤศล ถ้าจักภาวนายิ่ง กว่าผู้งคน.....หมดฉบับเดิมแค่น.

หมายเหตุ

คาถา นอ. โม. ปฐมอักขร ๒๙ คาถาน มีฝอยใช้ได้มากมาย หนักหนา นิยมใช้กันมากในภาคใต้ เป็นคาถาที่ขลังและศักดิ์สิทธิ์มาก และการใช้ก็ใช้เพียงแค่ละอักขระเท่านั้น หรืออย่างมากก็เพียง ๒ หรือ ๓ อักขระ ให้หาฝอยใช้เอาเถิด เพราะตำหรับต่าง ๆ ที่กล่าวถึงวิธีใช้ นอ. โม. น มีมากมายนักหนา แต่จะหาเทียบสอบส่วนกันนั้น หาที่กล่าวตรง กันยากนักแล

คาถาพระเจ้าจงกรมในเมล็ดพรรณผักกาด

๏ อิจฉันโตสาสัปปะคัพเภจังกะมามิ อิโตอิชันโต โลกะทาตุมหิ อัตตะภาเวนะทะเย ฯ๏ฯ

๏ คาถาพระเจ้าจงกรมในเมล็ดพรรณผักกาด ให้เอาน้ำใส่ในขันสัมริดให้เต็ม แล้วเอาปรอทหนัก ๑ ไพใส่ลงในนั้น ชุบด้วยคาถาน ๑๐๘ เป็นปลาว่ายในขันน้ำนั้น ถ้าจะให้คงกระพันให้ปรอทหนัก ๕ กล่ำ

เสก ๓ คาบ. แล้วเอาชายผ้าห่อปรอทนั้นผูกเป็นหางพิรอดจุดสะดือ เอาผ้าเกี่ยวรัดคงกระพันชาตรี ถ้าต้องจองจำโซ่ตรวนขื่อคา ให้เสกปรอท ๑๓ คาบลูบลงหลุดลุ่ยสิ้นแล ถ้ารอดรูกดีเสก ๑๓ คาบ ทาหน้าผาก แม้แต่พยนวรอดก็ไปได้แล ถ้าช้างไล่ให้เสกปรอททาตีนแทงมิถูกเลย ถ้าใครรู้คุณวิเศษแห่งปรอท ให้ทาหญ้าเอาไปไว้ที่หนทาง ถ้าผู้ใดข้ามไปยืนอยู่ที่นั้นไปมิได้เลย ถ้าจะต่อด้วยสัตรูให้เสกปรอท ๑๕ คาบ แล้วลูบหอกดาบของเราเชาพันแทงเรามิถูกเลย ฯ

อีกบทหนึ่งชื่อพระคาถาอย่างเดียวกัน ซึ่งเป็นของท่านอาจารย์วัดมะขามเฒ่า ท่านได้ให้แก่เสด็จฯ ในกรมหลวงชุมพร ฯ ว่าท่านเองได้เคยใช้ลงไปอาบน้ำในพวยกา และในกรม ฯ เองเคยทรงภาวนาถึงกับเสด็จลงไปในรูแย้ได้ คาถานั้นว่าดังนี้

◎ อิจฉันโต สาสัปเป จังกะมานิ อิโตจิตโต อิตถังธัมมัง อะนุบัตโต อิทธิมันตังนะมามิหัง ฯ◎

คาถาศร ๔ เล่ม

◎ อิมิ ฯ ศรนารายน์ ◎ มิอิ ฯ ศรกลับ

เป็นศรใช้ได้ไวรวดเร็ว ใช้ทางเมตตากด จะมัดผูกหรือจะให้เป็นพระยานาคมัดผูก ข่มให้กลัว แลจะให้สัตว์กลัวหนีหายได้ทุกอย่างถ้าจะให้กรุณาค่อยผ่อนพิศม์รัดผูกให้เชื่องเข้าทุกที จนเอามาได้ผูกไว้เป็นนิจร่ำไป ให้ทดลองหัดยิงลูกกล้วยดิบอยู่กับต้น แล้วทิ้งกล้วยไว้จนสุก จะเห็นกล้วยดำเป็นจุด ๆ กินไม่ได้ ให้หัดทำให้ชำนาญก่อน จะใช้ผูกหัวใจหญิงชายให้รักก็ได้ ตามแต่จะใช้ได้ทุกประการ ผีหรือเจ้าก็ต้องกลัว

◎ อุรังสะรัง อาปามะจุปะ ทิมะสังอังขุ สังวิธาปุกะยะปะ ฯ๑

ศรพรหมาศ ธาตุเมธา วิธีทำให้ตั้งใจให้เป็นลูกศรอยู่ในกำมือแล้วภาวนาไปจนกว่าจะรู้สึกร้อนในมือจึงจะใช้ได้ แล้วให้ขว้างไปในสิ่งหมายที่จะยิงนั้น เวลาจะขว้างต้องภาวนาให้ถึงคำว่า ปะ ตัวสุดท้ายแล้วจึงขว้างไป ตามแต่จะใช้ จะใช้มัดผมหรือคนก็ได้ หรือจะยิงให้ตายก็ได้ ผูกให้รักก็ได้ แผลงเป็นดอกไม้ต่าง ๆ ให้หญิงดมก็ได้ รักเราแล ฯ

◎ สะรังอุรัง ทิมะสังอังขุ สังวิธาปุกะยะปะ อาปามะจุปะ ฯ๑

ศรเล่มที่ ๒ ศรประลัยวาต ธาตุชิวา

◎ สะรังอุรัง สังวิธาปุกะยะปะ อาปามะจุปะ ทิมะสังอังขุ ฯ๑

ศรเล่มที่ ๓ ศรจันทวาต ธาตุอิสสะระนะระมะตา

ถ้าจะใช้ศรเล่มใดให้เอ่ยชื่อศรนั้นเสียก่อน เช่นจะใช้ศรพรหมาศก็ให้ว่า ◎ ศรพรหมาศ ธาตุเมธา อุรังสะรัง ฯลฯ ยะปะ ฯ ดังนี้

◎ มิอิ ฯ ศรกลับนั้น คือเมื่อใช้ศรไปแล้ว สำเร็จตามความประสงค์แล้ว จึงให้ว่าคาถานี้ ◎ มิอิ ฯ เรียกศรที่เราใช้ไปให้กลับมาเสียของนั้นจึงจะไม่เสียไม่เสื่อม ฯ

คาถาทำน้ำมนต์ขายของดี

◎ นะชาลิติ สิทธิลาโภ ปุณณะจิตตัง บิยังมะมะ นะลาภ โมขอพุทธะนาส่งให้ ธารับไว้ ยะแห่งกู สะวาหับ สะวาหับ ฯ๑

◎ คาถาทำน้ำมนต์ขายมะม่วงเน่าขนมจีนบูด ใช้ทำน้ำมนต์ประพรมของที่จะขายกลายเป็นของดีขายได้ราคาดีไป ขายได้ทุกอย่างไม่ใช่แต่ว่าจะเป็นขนมจีนบูด มะม่วงเน่าเท่านั้น เมื่อเสกน้ำมนต์เสร็จแล้วให้

ลองแหวกผมกลางกระหม่อมด้วย จึงเอาน้ำมันนั้นแล้วหยดลงตรงกลางศีรษะ หยั่งคิดให้เย็นถึงหัวเหน่า ถ้าถึงหัวเหน่าเป็นใช้ได้ ถ้าไม่ถึงให้ทำใหม่ ถ้าเย็นเลยไปถึงหัวเข่ายิ่งดี ประพรมของขายเถิดของเสี่ยเป็นของดี ถ้าได้สิ่งต่างๆแล้วควรทำบุญบ้าง ฯ

คาถาพญานกคุ้ม

◎ สันติปักขาอะปัตตะนา สันติปาทาอะวัญจะนา มาตาปิตาจะนิกขันตา ชาตะเวทะ ปะฏิกกะมะ ฯ๑

◎ คาถาพญานกคุ้มให้เสกข้าวสารสามที่ พ่นพิษไฟหาพองไม่เลยให้เอาน้ำใส่ขันเสกสามที่ ตั้งไว้บนชื่อเรือนไฟไหม้มาไม่ถึงเราเลย ฯ

คาถาสกดสุนัขบ้า

◎ อะธิมานันปะริกัญญะมาหุ ฯ๑

◎ คาถานี้ให้เสกดินสามก้อนขว้างเข้าไปในบ้านหมามิเห่าเลย ฯ

คาถาราชสีห์ออกจากถ้ำ

◎ สวากขาโต ภะคะวะตาธัมโม ตะมัตถังปะกาเสนโต สัตถา อาหะ ฯ๑

◎ พระคาถานี้ชื่อพระยาราชสีห์ออกจากถ้ำ เมื่อเราจะไปกิจการณสถานใดให้ภาวนาทำอำนาจดังราชสีห์ออกจากถ้ำ แล้วจึงออกไปเถิด ภาวนาเข้าหาเจ้านายประสิทธิเป็นไชยมงคลมีประโยชน์มากนักแล ฯ๑

คาถากำบัง

◎ พุทธังบังคิด ธัมมังบังคิด สังฆังบังคิด พุทธังบังจักขุ ธัม

มังบังจักขุ สังฆังบังจักขุ นะอิสะวาสุ สุสะวาอิ อิกะวิติ ติวิกะอิ อะระหังสุคะโตภะคะวา นะโมพุทธายะ มิเห็นอิ ฯ๑ฯ

๑๕๗ ◎ คาถาบทนี้เป็นมหาจังงังบังเลือมไม่เห็นตัวเราเลย ฯ

คาถาสูบมนต์

◎ โอมสูบมหาสูบ กูจะสูบทั้งชนฟ้าแลชนดิน กูจะสูบทั้งพระอินทร์แลพระพรหม กูจะสูบทั้งพระยมแลพระกาฬ กูจะสูบทั้งพระจัตตุโลกบาลแลพระกาฬแลพระมาตุลี ขอให้กำมะสิทธิแก่ข้าพเจ้านเถิด ฯ๑ฯ

๑๕๗ ◎ คาถานี้ใช้ภาวนาสูบมนต์คาถาทั้งปวงแล ฯ

คาถาพระจุลบัลถกแปลงกาย

◎ เถโรปีโขตัตตะเถวะ สะหัสสักขะตุง อัตตานังนิมิตะวานะ จุละปันถะโกนิสีทิอัมพะวะเนรัมเม ยาวะกาลัปปะเวทะนาติ ฯ๑ฯ

◎ พระคาถาพระจุลบันถกแปลงกายนี้ ให้เสกใบไม้เหนือหลังเดินไปคนเห็นเราเป็นคนมากมายนับร้อยนับพัน คนกลัวเราคุ้มตัวได้ภาวนาแปลงกายดีนักแล ฯ

คาถาถามเลศในตัวคน

◎ มะอะอุสิวังพรหมมานิมา ยะ รักก็บอกไม่รักก็บอก ให้ก็บอกไม่ให้ก็บอก โกหกก็บอก ไม่โกหกก็บอก ถ้าจะให้ไปก็บอก ไม่ให้ไปก็บอก เมีย (หรือผัว) มีชู้ก็บอก ไม่มีชู้ก็บอก ฯ คาถาถามเหตุดีร้าย ให้เปลี่ยนเอาแต่ฉะเพาะประโยคที่ต้องการถามเท่านั้น เช่นจะถามว่ารักเราไหม ก็ให้ภาวนาแต่ตอนที่ว่า รักก็บอก ไม่รักก็บอก ดังนี้เป็นต้น ๑๕๗ เป็นคาถาถามเลศ

ในตัวคน ให้เอาสูนย์สะดือเป็นจุดกลาง ถ้าเขาเกาตั้งแต่สะดือลงไปไม่ดี ถ้าเหนือสะดือจนถึงศีรษะดี ถ้าเกาเท้ามากระวังมันจะเตะถีบเอา ถ้าเกามือมากระวังมันจะทุบตีเอา เมื่อภาวนานั้นให้ยั่งจิตเราตรงเบ่าเข้าไปในหัวใจเขาเลศในตัวเขามันจะออกมันคันเหมือนยุงกัด ถ้าเกาข้างหลังให้ไปหาหลังบ้านหรือพูดในที่ลับ ถ้าเกาทรักแร้ ให้ไปหาที่ในที่ๆ บีดบังไปในที่ลับ เป็นคาถาถามเลศในตัวเขาให้ตั้งใจภาวนาคาถานก่อนว่า ที่เราไปจะสำเร็จจะได้ไหม แล้วนั่งสังเกตุดูว่าเขาจะเกาที่ไหน ฯ

คาถาเสกของให้กินกันวิวาท

◎ อิมัสมิงวิหาเร อิมังเตมาสัง วัสสัง อุเปมิ ฯ๑ฯ

◎ พระคาถานี้เสกของกินให้กิน จะไม่มีการทะเลาะวิวาทกันเลยฯ

คาถาเรียกเทพยดา

◎ พระคาถานี้สำหรับเรียกเทพยดา เรียกนางพระธรณี นางพระคงคา เจ้าทุ่ง เจ้าท่า เจ้าไพรชายป่า พระภูมิเจ้าที่ ขอให้ช่วยในกิจการต่าง ๆ ตามที่เราปรารถนา เป็นต้นว่าจะไปเที่ยวพักค้างแรมในป่า ต้องเรียกเจ้าป่าเจ้าทุ่งเจ้าท่าให้มาช่วยพิทักษ์รักษาเรา หรือจะไปทางทะเลก็ให้เรียกนางพระคงคาขอให้ช่วย หรือจะดักน้ำทำน้ำมนต์ ต้องเรียกนางพระคงคาขอให้ช่วยทำน้ำมนต์ให้ขลังศักดิ์สิทธ์ต้องพูดเองเออเอง เช่นจะไปป่าจะไปค้างในป่าเมื่อเวลาจะนอนให้ว่า

◎ พระไพรชายป่า เจ้าข้าเอ๋ย อยู่แล้วหรือยัง สังขาตัง โลกังวิทู (อยู่) ขอให้ท่านช่วยพิทักษ์รักษาข้าพเจ้า อย่าให้มีเหตุเพทภัยเลยนะ (ได้ซิ) ฯ

ถ้าจะเรียกอะไรก็ให้เปลี่ยนชื่อ ตั้งความปรารถนาเอาเถิด

คาถาทำที่บ้านที่ร้ายให้กลายเป็นดี

◎ ให้จัดเครื่องสังเวยเจ้าที่ มีบายศรีปากชาม ๑ คู่ แลเครื่องสังเวยต่าง ๆ เช่นหัวหมู เป็ด ไก่ ฯลฯ เหล่านี้ แป้งกระแจะ น้ำมันหอม ผ้าแดง ผ้าขาว อย่างละ ๑ หลา เหล้า ๑ ขวด เงิน ๖ บาท อาหารคาวหวานตามแต่จะหาได้ เพิ่มจากเครื่องสังเวย และให้มีขนมปลากริมแดง,ขาว, ด้วย มีกระดาษเงินกระดาษทองสำหรับจะเผา แล้วให้เอาขันใส่ทราย ๑ ขันคลุกด้วยถั่วเขียวดิบ งาดิบ สำหรับเสกหว่านโปรย

◎ บีโยเทวะมะนุสสานัง บีโยพรหมานะมุตตะโม บีโยนาคะสุบัณณานัง บียินทรียังนะมามิหัง ฯ

คาถานี้ชื่อคาถาดอกไม้สวรรค์ ให้เสกเครื่องเส้นเสียก่อน เป็นเส่นห์ให้ผีรัก แล้วให้เอาแป้งหอมละลายน้ำมันหอม เติมเครื่องสังเวยทุกอย่าง จึงยกเอาไปตั้งทักลางแจ้ง ให้เจ้าของบ้านจุดธูปเทียนอัญเชิญเทวดา ผี นางไม้มากินเลี้ยง เมื่อเลี้ยงแล้วจึงให้จุดกระดาษเงินกระดาษทอง อุทิศไปให้พวกผีเหล่านั้น จะเกิดหนุนพูลเพิ่มแล ถ้าผีได้รับเครื่องเส้นของเราแล้ว มันไปไม่ได้รักเราอยู่กับเรา นำความร้ายดีมาบอกให้เรารู้และช่วยเหลือเรา

◎ โอตินโนโสธายะ วัตตะมัตตะกะมะยะ ฯ๑ฯ

คาถานี้หัวใจธรณีสาร ให้เสกทรายโปรยทิศ ทิบ้านทิสวนทินา ทำให้ผีกลัวไม่กล้ารังแกให้ช่วยเรา

◎ อะยังภูมิปะเทโสวิสุงคาโม โห { มิ. (ทำให้เราเอง) / ถะ. (ทำให้เขา) } ฯ

คาถาบทนี้ก็ให้เสกทรายโปรยใช้ได้ดุจกันแล

คาถาหัวใจพระยาไก่เถื่อน

◎ มิ ทิ สิ นิ ฯ◎

◎ หัวใจพญาไก่เถื่อน สำหรับเบ่าบังคับคนแลสัตว์ ให้ว่าง่ายฟังคำเราแล เช่นจะเบ่าบังคับวัวควาย ไม่ให้ไปเที่ยวแหกรั้วเขา ให้กลับคอกแต่วันๆ มันก็เชื่อเราตามคำเราทุกอย่าง อย่าเบ่าให้เกินกำหนด คนเบ่า ๒ ที สัตว์เบ่า ๓ ที ถ้าเกินกำหนดนี้ไปจะตาย เวลาเบ่าให้เบ่าตรงแสกหน้า ถ้าจะสั่งอะไรก็ให้สั่งทำตามสั่งทุกประการแล ฯ

คาถาหัวใจกลืนไตรภพ

◎ อิ วา บี ภะ ฯ◎

◎ หัวใจกลืนไตรภพนี้ ใช้ห้ามวิวาทกัน มิให้วิวาทกันต่อไปอีกจนวันตายแล ใช้ห้ามมิให้เกิดเหตุขึ้นกับตัวเราก็ได้ ห้ามมิให้ทำร้ายเราก็ได้ ฯ

คาถาหัวใจภพทั้งสาม

◎ ภะ บี วา อิ ฯ◎

◎ หัวใจภพทั้ง ๓ นี้ ใช้กลับตรงกันข้ามกับหัวใจกลืนไตรภพ สำหรับยุให้ตีกันแล ทำให้เกิดผลต่างๆ ถ้าเราทำให้เกิดผลดีต่างๆ ถ้าเขาทำให้เกิดผลร้ายต่างๆ ทำน้ำมนต์ตามแต่จะใช้เถิด ฯ

คาถาถามเมีย

◎ อาสานุ สาเรนุ เอหิ ฯ◎

◎ คาถาถามเมียว่าจะมีชู้หรือไม่ ต้องถามร่วมในชายคาเดียวกัน ถ้านอกชายคาได้สติรู้ตัวร้องไห้ สำหรับกันคนโกหก มันต้องบอกเราตามจริง ถามได้ทุกอย่าง เป็นคาถาบังคับให้พูดจริงๆ ฯ

คาถาทำให้ผัวรักเมียรัก

◎ พุทธังชีวังตัง (ชื่อ) รัก (ถ้าจะให้สามีรักกว่า น้อง ถ้าจะภรรยารักกว่า พี่) ชีวัง มุทุจิตตัง (ชื่อ) เอ็นดูเอหิ ฯ

คาถานี้ให้ภาวนาสวดมนต์ก่อนจะนอน แล้วให้กราบลงที่หมอนให้เอ่ยชื่อเขา ทำให้ผัวรักไม่ไปมีเมียน้อยก็ได้ ทำให้เมียรักไม่มีชู้ก็ได้ ฯ

คาถานางพันธุรต

◎ โอมมะณีจินดาบียามันตัง ยัสสังบีตตา บียาโยมัง บัสสันติ สิเนหัง มาตาปุตตังจะโอระสัง เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา กรุณา สะวาหะ ฯ

◎ คาถานางพันธุรัตเมื่อขึ้นไปเล่นสะกากับพระอินทร์ ชนะพระอินทร์มา เรียกเต่าเรียกปลาใช้กวักเรียกจบหนึ่งกวักทีหนึ่ง เรียกทีกวักทีกวักร่ำไปตามกำลังวันมาได้ทุกที เล่นไพ่มือล่างกินเรากินบ้างทุกๆที ฯ

คาถาขอดชายผ้ากันปืน

คาถาขอดชายผ้าขาวม้า ๓ ขอด เมื่อหยิบชายผ้าควันให้ว่านะโม ๓ จบ แล้วให้ว่าพระพุทธะคุน พระธัมมะคุณ พระสังฆะคุณ แล้วจึงว่าคาถานี้

◎ นะบังลูก โมบังไฟ พุทบีดไว้ ธามิออก ยะบีดปากกระบอกอะระหังบีตติ นะอุด โมอัด พุทสะกัด ธาบีด ยะอุด ฯ

คาถานี้ว่าจบหนึ่งขอดชายผ้าทีหนึ่ง ทำเป็นสามขอดเป็นองค์พระแลให้ทำด้วยคาบ ถ้าใครเรียนให้ยกครู ๑ สลึง กล้ายน้ำว้า บายศรีปาก

ชามคู่หนึ่งซ้ายขวา ขนมต้มแดง ขนมต้มขาวแต่งคนได้ ๒๕ คน ถ้าข้ามน้ำให้แก้เสียก่อน ต่อเมื่อข้ามไปแล้วจึงทำใหม่ ประสิทธินัก ได้ทำมาแล้วยิงมิออกเลย

คาถานั่งไต้

◎ โอมพระเพลิงเจ้าเอ๋ย อยู่แล้วหรือยัง สังขาตังโลกังชานาติ คิโลกะวิทู เพชชะภูตานัง อัคสังสันตัง กายังยักโข ส่ะวาหับเข้ายังติ ฯ

ให้ยักเอาไต้ที่เขาเผาผีแล้วเอามาซ่อนไว้ แล้วเอาของไปเส้นสามวัน เอาไต้นั้นมาจุดไฟนั่งภาวนา แล้วสั่งว่าพอไต้ดับให้เองไปสมสู่กับผู้หญิงคนนั้น ๆ แทนตัวเรา แต่อย่าให้ไปวุ่นวายจนเกินไป ถ้ามากนักอาจถึงตาย พอเช้าเห็นหน้าเราเขาก็หัวเราะรักเราแล ห้ามมิให้ทำในบ้าน ฯ

คาถาสักจุดสามจุดกันบืน

◎ เมื่อจะเรียนนั้นให้มีเครื่องไหว้ครู คือ ไข่ดิบ ๑ ฟอง เทียนเล็ก ๘ เล่ม เทียนใหญ่ ๒ เล่ม หนัก ๑ บาท ไส้ ๙ เส้น เหล้า ๑ ขวด ด้ายดิบ ๑ ใจ ถ้าจะมาให้สักเรียกเงินกำนล ๑ บาท ถ้ามาเรียนค่ากำนล ๒ บาท ข้าวสาร ๑ ทะนานหรือ ๑ ถ้วย ดอกไม้ ๑ กระทง ใครจะเรียนสักไม่ได้ ถ้าจะให้สักเรียนไม่ได้ คนไหนเป็นคนสักต้องให้คนนั้นสักซ้ำคนอื่นสักซ้ำไม่ได้ ด้ายดิบ ๑ ใจสำหรับทำมงคลใช้ได้สารพัด คาถาไหว้ครูสักว่าดังนี้

◎ คุกแข้งเข้าหา คุกขาเข้าไหว้ มือสิบนวยกขนเพียงตา ขันสะมายกขนเพียงคว มือสิบนวกราบไหว้บาทา พ่อแม่ครูบาอาจารีย์มาปลุกฉุกเค้าขอให้ใหญ่สูง ฯ

◎ ปะติ่สุกขังอิเมหับ อัติติอิเมหับ ปะติอัติติอิเมหับหับ บัติ้น กูจะอมทั้งเหล็กไหลหล่อ ให้กูหยั่นก่บ่อหยั่น เพราะครูบาอาจาริย์กล่าวไว้ยกให้แก่กู โอมพะเพิกมหาพะเพิก ฯ๑ฯ

คาถาบทนี้ให้ภาวนากันบ้น ตั้กที่ต้นน่องทั้งซ้ายขวาข้างละ ๓ จุด (เบ็นดังรูปรอยเจิม) เวลาสักต้องกลั้นใจสัก ภาวนาให้ได้ ๓ จบเบ็นดี สองจบพอใช้ได้

ถ้าผู้ใดเรียนภาวนาแล้วคุ้มได้ ๒๔ ชั่วโมง ถ้าจะคุ้มคนอื่นต้องภาวนาเรื่อยไป เวลาจะเรียนนั้นให้ยกครูวันอังคาร เดือนคู่จึงจะใช้ได้ ฯ

◎ โอมประแจเหล็ก โอมประแจทองใส่ห้อง โอมประแจแก้วใส่แล้ว โอมสะหับ ฯ๑ฯ

คาถานี้ใส่กุญแจไว้กันเขาคัดเขาถอนแล

คาถาหักไม้เป็นตัว พ.

◎ ยะนะโมธาพุท ฯ๑ฯ

◎ พระคาถานี้ให้เสกไม้ตอกเอามาหักให้เบ็นรูปตัว ฟ เวลาหักให้ว่า นะ โม พุท ธา ยะ หักที่หนึ่งว่าอักขระหนึ่งเรียงไป หักที่หนึ่งว่า นะ ที่สองว่าโม ที่สามว่าพุท ที่สี่ว่าธา แล้วว่ายะ สำเร็จเป็นตัว ฟ แล้วให้เสกด้วยพระคาถาดังกล่าวแล้ว ๑๐๘ ที เอาทัดหูไปหรือจะติดตัวไปก็ได้คุ้มภัยอันตรายได้สารพัด ถ้าจะคุ้มคนเท่าไรก็ให้ทำเท่านั้น เสร็จแล้วเมื่อจะแก้ให้กลั้นใจภาวนาคาถานี้

◎ พุทธาโมนะยะ ฯ๑ฯ

คลายคอกเสียหมดสิ้นแล ให้ทำเถิดวิเศษนักคงทนแคล้วคลาดดีนักแล ฯ

พระคาถาเสกปูน

◎ มะอะอุ อุอะมะ อะมะอุ มะอุอะ อะมะอุ ๖๏

◎ พระคาถานี้ให้เสกปูนทาคอทาท้อง ถังล้อมไว้สัก ๗ ชั้นก็ออก

มาได้ ๖

พระคาถาประสาน

◎ กันหะเนหะ ติสสะมังสัง ๖๏

◎ พระคาถานี้ได้ถูกพื้นถูกแทง เอามือลูบหายแล ๖

พระคาถาอยู่คง

◎ อิติปิโส พระโสธายะ ๖๏

◎ พระคาถาบทนี้ให้เสกน้ำกินก็ได้ เสกหมากก็ได้ อยู่คงพื้นไม่

เข้าแล

พระคาถาอาพัด

◎ นะมะพะธะ นะอุตตะรังบีจะ ๖๏

◎ พระคาถาเสกพริก ๗ เม็ดกิน เสกน้ำมันเป็นก้อนอยู่ อาวุธ

ทั้งปวง ๖

พระคาถาทำรอย

◎ นะโมพุทธายะ แวะแวะเวียนติฏฐะติตัง โอมอิติตัดเชิงมหา

อิติตัดเชิง โอมติฏฐะติฏฐะวะสันติวะสันติสวาหะ ๖๏

◎ พระคาถานี้ถ้าวัวควายหายไปพบรอยที่ไหน ให้เอาคาถานี้

เสกใบไม้แล้วปักไว้ ให้เอาดับปังปลาคาบใบไม้นั้นไว้ก็กลับมาแล ๖

พระคาถาหัวใจปลาไหลเผือก

◎ นะหะปะทิ อิกะวิคิ ฯ๑ฯ

◎ พระคาถาหัวใจปลาไหลเผือกบทนี้เป็นมหาวิเศษนัก เสกน้ำมันทาตัวจับไม่อยู่เลย ฯ

พระคาถาหัวใจพระยาปลวก

◎ อะหังราชาวะโมทุทันตานัง เอหิปะระวานังอุตเถหิ ฯ๑ฯ

◎ พระคาถาหัวใจพระยาปลวกนี้ ให้เสกใบโปร่งฟ้าทามือ ไปจับผ้าเข้า แลเห็นปรุโปร่งเป็นรูไปหมดแล ฯ

พระคาถาคงทน

◎ นะเพ็ชชะกัง สัพพะเพ็ชชะนัง สัพพะเพ็ชชะคงคง สัพพะเพ็ชชะทนทน อะสังวิสุโลปุสะพุภะ สุวิสังอะ ฯ๑ฯ

◎ พระคาถานี้ใช้สารพัดทางอยู่คง จะเสกว่านยาอะไรกินก็ได้ตามแต่จะใช้เถิดได้ทุกประการแล ฯ

พระคาถาลงผงดินสอแก้โรค

ท่านให้ลงผงดินสอลงในกระดานชะนวนตามลำดับด้วยคาถานี้

◎ โล ปุ สุ สะ วิ พุ สัง ภะ อะ ฯ๑ฯ

ลงซ้ำ ๆ กันหลายหนจนได้ผงพอสมควรแล้วเอาเถิด ให้ลบผงนั้นแล้วเสกด้วยตัวเอง ทั้งกินทั้งทาแก้ฟกบวม ยอกขัดแลสารพัดจะใช้ได้ เป็นผื่นเป็นคันก็ใช้ได้ ผีทั้งภายนอกภายในก็ได้ มหาวิเศษนักแล ฯ

คาถาบังพัน

◎ กะ ระ มะ ถะ, กิ ริ มิ ถิ, กุ รุ มุ ถุ, เก เร เม เถ, กะ กิ กุ เก, ระ ริ รุ เร, มะ มิ มุ เม, ถะ ถิ ถุ เถ, ฯ

◎ พระคาถานี้ให้เอาแบ้งเสี้ยผักใดแบ้งธรรมดาก็ได้ เอามาบั้นเป็นรูปคนแล้วเขียนชื่อลง เอาคาถานี้เสก ๗ ที เอาไม้ทิมผมมาทำมีดผ่าลง ตามแต่จะได้ จะให้เจ็บตรงไหนก็ให้ผ่าลงตรงนั้น แต่อย่าให้ขาดถ้าขาดตายเมื่อจะแก้ให้เสกน้ำทาที่มอลูบแผลนั้นเสียให้ชิดกันหายแล ฯ

พระคาถามหาเทพลำดึก

◎ พุทโธเมอัมหากังปาการัง ธัมโมเมอัมหากังปาการัง สังโฆเมอัมหากังปาการัง สิทธิพุทธาชะนาจิตตัง สิทธิธัมมาชะนาจิตตัง สิทธิสังฆาชะนาจิตตัง สิทธิเทวาชะนาจิตตัง สิทธิอินทราชะนาจิตตัง สิทธิพรหมาชะนาจิตตัง สิทธิอิสสะราชะนาจิตตัง สิทธินารายะชะนาจิตตัง สิทธินาคาชะนาจิตตัง สิทธิราชาชะนาจิตตัง พุทธังสิทธิชะนาจิตตัง ธัมมังสิทธิชะนาจิตตัง สังฆังสิทธิชะนาจิตตัง สัพเพชะนา พะหูชะนา โอมพะลังวา ราชะกุมาโรวา ราชะกุมารีวา อิตถีวา ปุริโสวา สะมะโณวา พราหมเณวา โอมจิตตัง จิตตัง เอหิ เอหิ สัพพะชัยยะสิทธิสวาหะ ฯ

◎ พระคาถานี้ชื่อมหาเทพลำดึก ให้ใช้ทางเมตตามหานิยมดีนัก จะไปหาใครให้เสกเครื่องหอมทาตัว เสกหมากกิน คนทั้งหลายรักเรานักแล ฯ

พระคาถามหาจังงัง

◎ อิติปิโสภะคะวา พุทโธจังงัง ธัมโมจังงัง สังโฆจังงังฯ

◎ พระคาถาถ้าแม้นสัตรูมันล้อมเราไว้ภาวนาแล้วเดินมาเถิดมันทำร้ายมิได้เลยวิเศษนักหนาแล ฯ

พระคาถาพุทธสี่หนาท

◎ พุทโธราชะสิงโห นะทันโตสี่หะนาทะกัง พุทธะเตเชนะ มาระเสนาปะลายิตา จะตุทิสา หิมะวันตัง สี่หะราชา ปาเลนตุมัง สัพพะภะยาวินาสสันติ ฯ๑ฯ

พระคาถาพุทธะสี่หนาทบทน ภาวนาเป็นมหาอำนาจดีนักแล ฯ

คาถาพระเจ้า ๕ พระองค์ถอด

◎ นะโมพุทธายะ พุทธาโมยะนะ ฯ นารายน์ถอดรูป

◎ โมยะธาพุทนะ ฯ นารายน์แปลงรูป

◎ ธานะยะพุทโม ฯ นารายน์คลายจักร์

◎ ยะพุทนะโมธา ฯ นารายน์แผลงฤทธิ์

พระคาถายอดมงกุฎพระกรณีย์

◎ กะระณียะเมตตังสัตตาเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา จิตตัง จิตตัง ชัยยะ ชัยยะ นารีจักกะวัตติราชา มะโนโจรัง ไมตรี จิตตัง อุเมตตา อะเมตตา มะเมตตา จะมหาราชา สัพพะสะเน่หา จะปูชิโต สัพพะสุกขัง จะมหาลาภัง ราชาโกรธังวินาสสันติ สันติโกรโธ วินาสายะ โทษะโทษา อะยังคาถานิโกรโธโสมหาสัตโต สัพพะโทโสวินาสายะ ฯ๑ฯ

◎ พระคาถานี้ให้เสกน้ำมันทาก็ได้ เสกขผงส่ปากก็ได้ ให้สวดภาวนาทุกวันเป็นที่รักแก่เทพยดาและมนุษย์ทั้งปวง กันได้สารพัดอันตรายฯ

คาถาทำน้ำมนต์อาบมีลาภ

◎ นะชาลิ มะชาลิ พะชาลิ ธะชาลิ ฯ๑ฯ

◎ พระคาถานี้สำหรับบริกรรมทำน้ำมนต์อาบกินหาลาภได้คล่องนักแล ฯ

คาถาเข้าใกล้เสือดุ

◎ อิจะคะมะ มุทุจิตตัง เย บียังมะมะ ฯ

◎ พระคาถาเสือดุให้เข้าใกล้ ถึงเขาจะโกรธเราเท่าไรก็หาย โกรธ เป็นทางเมตตาสตรีนักแล ฯ

คาถาดับพิษไฟ

◎ อคคิชาตัง มะระณังภะเว ฯ

◎ คาถาสำหรับดับพิษไฟ เหยียบเหล็กแดงนาบผิวในท้องก็ได้ โดดจับสายไฟฟ้าก็ได้ ไฟไม่แล่นเข้าตัวได้เลย ฯ

คาถาเบิกพระเนตร์

◎ ทะฆเนตโต สุริโย จันทา ทิพพะจักขุง วิโสธายิ ฯ

◎ พระคาถาเบิกพระเนตร์พระ ต้องคำนับครูดอกไม้ธูปเทียน เงิน ๑ เพื่อง มิฉะนั้นตาจะบอด ใช้เสกน้ำล้างหน้าทุก ๆ เช้าตาของเราไม่มีโรคแล ฯ

มนต์มาละจิต

◎ นะมะพะธะ มาละจิตติ เมตตาจิตติ เอหิจิตติ จิตติจิตตัง บียังมะมะ ฯ

◎ มนต์มาละจิตนี้ใช้สำหรับเรียกหญิง ให้ตามเรามาก็ได้แล ฯ

คาถาเรียกจิตเมตตา

◎ นะพระพุทธังอิติ (ชื่อ) เมตตา ยาวะชีวัง มุทุจิตตัง บียังมะมะ ฯ

คาถานี้ใช้นอนบริกรรมก็ได้เรียกออกมาจากเคหาห้อง แล้วให้เรียกจิตด้วยคาถานี้ว่า

◎ จิตติจิตตังมานิมามา อาคัจเฉยยะ อาคัจฉาหิ มานิมามาฯ๑ จ้าจะแก้เขาให้ทำน้ำมนต์รดด้วยคาถานี้

◎ นะให้ถอน พระเจ้าแผลงศร ให้ถอนด้วย นะโมพุทธายะ ฯ๑ ทำน้ำมนต์อาบบ้างกินบ้างหายแล

พระคาถาปลุกเครื่อง

◎ นะมะนะมะสาพุทโธภะคะวา พุทโธเมปาการังชะนาจิตตัง นะมะสาพุทโธภะคะวา ธัมโมเมปาการังชะนาจิตตัง นะมะสาพุทโธภะคะวา สังโฆเมปาการังชะนาจิตตัง นะมะสาพุทโธภะคะวา เทวาปาการังชะนาจิตตัง นะมะสาพุทโธภะคะวา เทโวเทวะสวาหะ ฯ๑

พระคาถานี้ปลุกเครื่องทั้งปวง ตระกรุดกดประเจียดกด สารพัดเครื่องทั้งปวงเขาจะประจุเสียแล้ว เอาพระคาถานี้ปลุกประสิทธิดังเก่าก่อนแล

พระคาถาเกราะเพชรหณุมาน

◎ โอมเพ็ชชะเกราะโสภะคะวา ทั้งเจ็ดชั้นพ้ายอมแพ้อิทธิรทธิแก่กูโดยจง สู่นาคพิภพกูปราบจนทั่วทั้งแผ่นดิน ตัวกูดังองค์อัมรินทร์ผู้รามริทธิไกร โอมพรหมทะ โอมพลายทะ โอมมาอาคะเนทะ ชนเพ็ชรกูสะไว้ทั้งช่อพ้ากามาวะจร โอมเพ็ชรจักรูนารายณ์จักรวาพ ตัวกูผู้ชื่อหณุมานจักแผลงฤทธิในจักร โอมจักรวัตตุสวาหะ ฯ๑

พระคาถานี้ชื่อเกราะเพชรหณุมานเสกขมิ้นกินคงนักแล

พระคาถาชำระตัว

◎ นิ่แหละหริ่อชื่อนางพระคงคา ไหลออกจากเกษานางพระธรณี ข้าพเจ้าจะขอชำระเกษ์ให้หมดมณฑิล สันสารพัดการทั้งปวงแห่งตัวข้าพเจ้านเถิด ฯ

คาถานี้ให้ภาวนาเสียก่อน ๓ ที เมื่อจะลงในน้ำ

◎ โอมชำระมหาชำระ นัทที่สาคะระชำระประสิทธิเม ฯ

คาถานี้ให้ภาวนา ๓ ที ให้ดำน้ำภาวนา

◎ ตัสสาเกษ์สะโต ยะถาคงคา โสตังปะวัตตันติ มาระเสนาปะติฏฐาตุง อะสักโกนโตปะลายิงสุ ปาระมิตานุภาเวนะ มาระเสนาปะราชิตา ทิโสทิสังปะลายันติ วิทังเสนติอะเสสะโต ฯ๑

คาถานี้ให้บริกรรม ๓ ที เมื่อจะขึ้นจากน้ำ หายเคราะห์ทั้งปวงสิ้นแล

พระคาถามโหสถ

◎ สันติโกรโช วินาสายะ โทษะโทษา อะยังคาถา นิโกรโธโส มหาสัตโต สัพพะโทโษ วินาสายะ ฯ๑

◎ ตะโตโส๎บัณฑิโตธิโร อัตถัสสิมะโหสะโถ วิเทหังทุขิตังทิสะวา อิทังวะจะนะ มะมะพระวิ ฯ๑

พระคาถานี้หาค่ามิได้เลย ถ้าบุคคลผู้ใดพบแล้วพ้นจากทุกข์ อันตรายมิเกิดแก่ผู้นั้นเทย ถ้าปรารถนาสิ่งไร ๆ ก็ดี ให้ภาวนาคาถาน ๑๐๘ คาบ ทั้งอายุยืนด้วย คนที่ไม่รู้จักเห็นเข้าก็รักใคร่ทักทายดังญาติสนิท อนึ่งให้เอาพระภะคะวัมแช่น้ำมันหอม บ่ายหน้าไปทางทิศบูรพา จึงปลุกด้วย

คาถานจนกว่าจะลุก แล้วเอาน้ำมันนั้นมาทาตัวเรา เป็นมหาเศษนัก ทั้งเป็นเสน่ห์แก่ขุนนางท้าวพระยาเห็นหน้าเราเกรงเราแล ถ้าจะให้เป็นจังงัง ให้เอาสันดุนอากาศ จึงตวาดไปหอกดาบหลุดจากมือ ให้กระทืบตีนเสียก่อนจึงเข้าไป ถ้าจะให้เป็นมหาละลวย ให้เสกน้ำมันหรือเครื่องหอมก็ได้ ถ้าถูกจองจำหรือถูกมัดให้ภาวนาเบ่าไปหลุดลุ่ยแล ถ้าเขาจะฆ่าเราให้เสกหมากกิน เสกน้ำล้างหน้าทำอันตรายมิได้ ถ้าจะลอยไฟให้เสกน้ำมันทา ๙ คาบ ถ้าจะล้วงตะกั่วชัน ให้เสกมะกรูดทาฝ่ามือหาโทษมิได้ ถ้าท้าวพระยาท่านจะลงโทษ ให้ว่าคาถา ๓๐ คาบ เบ่าไปหายสันแล ถ้าจะกันตัวเราให้ผูกเป็นหัวพิรอดเสก ๑๙ คาบกันตัวเราได้แล ถ้าเขาจะทำร้ายเราให้เสกใบไม้ ๑๘ คาบ โปรยขวางทางไว้ มาถึงทันตีกันเองแล ถ้าจะบัดพิษงูขบให้เสก ๑๘ คาบ บัดพิษแมลงป่อง ๗ คาบ ถ้าจะสกดให้คนนอนหลับ ให้เอาใบไม้รุ้นอน ๗ สิ่ง บดกับเถ้าผีตายโหงตายพราย เสก ๑๘ คาบ ทาตัวขึ้นไปหลับสนิท มิเห็นตัวเราแล ถ้าจะกันอาวุธให้บ่ายหน้าไปทางทิศบูรพา ยกเท้าซ้ายขึ้นทับเท้าขวา แล้วร่ายคาถา ๗ คาบ เบ่าไป. มีตระบะเดชะนักเมื่อถูกจองจำเวลากินข้าวให้เอาข้าวนั้นคาพันไว้ ตกเวลากลางคืนจึงคายข้าวออกเสกด้วยคาถาน จึงเอาข้าวนนบดขยี้เข้าทอดคาโซ่ตรวนหักสันแล

คาถาอาพัด

◎ อิติปิโสภะคะวา โอมคงสารพัดคงตรีเพชชะคงคง โอมพระฤาษีกัสสป เธอจึงจะชุบพระหนุมาณ แสนขวานเห็นขวานก็หัก แสนหอกบักหอกก็เยิน แสนพะเนินตีก็บ่อมิต้อง แสนหอกแทงถูกบ่อมิลง ให้ถูกคงทั้งขนูแลหน้าไม้ ไหลหลุดจากมือสวาหะ ๖๐

คาถานเสกอาพัดทุกอย่าง คงกระพันดีนักแล

คาถาหนุมาณ

◎ คะโตโส คะโตโส เพชชะคงคงซ้าย เพชชะคงคงขวา เพชชะคงคงหน้า เพชชะคงคงหลัง เพชชะดัง เพชชะเดช โอมพระฤาษีกัสสป มาชุมนุมชุบพระยาหนุมาณ แสนขวานค่อนขวานหัก แสนหอกบั่กหอกเยิน แสนพะเนินจะมาตีกบ่อมิแตก แสนปืนแทรกยิงกูกบ่อมิออก แสนดาบหอกพันแทงกูกบ่มิเข้า โอมพระฤาษีผู้เป็นเจ้าให้กูคง เพชชะสาปาระคง เพชชะสาปาระมะทะ ขอ

คาถาพระยาหนุมาณนี้อยู่คงยิ่งนัก ใช้ปลุกเสก ใช้อาพัดก์ได้

มนต์มหาจินดา

◎ สิทธิการิยะ ยังมีพระฤาษีองค์หนึ่งเธอชื่อว่า ทิพจักขุ บำเพ็ญพรตอยู่ที่ภูเขาแห่งหนึ่งชื่อว่าสุวัณณคีรี ซึ่งตั้งอยู่ในเมืองตักกะศิลา มีอายุยืนได้ถึงพันปี ได้เล็งแลด้วยญาณวิถี เห็นเหตุแลผลในตัวบุคคลทั้งหลายด้วยเธอมทิพพจักขุ ว่าบุคคลทั้งหลายนมีลักษณะกำเนิดเกิดมานนมีศีรอยู่ ๗ จำพวก ซึ่งย้ายไปมาในกายของมนุษย์ทั้งหลาย เหตุฉะนี้แหละพระอาจารย์เจ้า จึงได้สั่งสอนแก่ท้าวพระยาทั้ง ๑๐๘ ตนไว้ ได้กล่าวถึงเรื่องศีรว่าดังนี้

ดีถีข้างขึน

ศีรอยู่ตามวารดังต่อไปนี้

วันอาทิตย์	ศีรอยู่ที่	ปลายคิ้น
วันจันทร์	,,	หน้าผาก
วันอังคาร	,,	จมูก
วันพุธ	,,	ริมฝีปาก
วันพฤหัสบดี	,,	นมทั้งสองและหัวใจ
วันศุกร์	,,	ท้อง
เสาร์	,,	แขนทั้งสอง

ดีถีข้างแรม

ศีรอยู่ตามวารดังต่อไปนี้

วันอาทิตย์ ศีรอยู่ที่ พื้น

วันจันทร์	,,	นัยตาทั้งสอง
วันอังคาร	,,	จมูกและปลายคิ้น
วันพุธ	,,	ศีข้างทั้งสอง
วันพฤหัสบดี	,,	คอ
วันศุกร์	,,	แขนทั้งสอง
วันเสาร์	,,	องคชาติแลหลังเท้า

ถ้าบุคคลผู้ใดจะมีที่ไปแห่งใด ๆ ก็ดี เช่นไปสู่หาขุนนางท้าวพระยา สมณพราหมณาจารย์บุคคลผู้หนึ่งผู้ใดก็ดี จะให้ท่านมีความรักใคร่เอ็นดู เราจะประสงค์สิ่งใดก็จะให้ได้สมความปรารถนา ท่านให้พิจารณาดูศิริว่าอยู่ที่ใด จึงให้เสกจันทร์ฝนทาที่ศิริอยู่นั้น จึงเข้าไปสู่เถิด ท่านจะมีความเมตตารักใคร่ปรารถนาสิ่งใดก็ย่อมได้ดังความประสงค์แลจะเข้าการณรงค์สงครามก็ดี ประกอบด้วยศิริสวัสดิ์แล แม้นจะเทศนาว่าการใด ๆ ก็ดี ก็จะได้ดังใจปรารถนาแล ผู้ใดได้พบมนต์อันชื่อมหาจินดานี้ อาจจะให้ความสุขความเจริญรุ่งเรืองดังพระจันทร์เมื่อวันเพ็ญแล

๏ โอมสาทะเทวา มันตาทุจะ เทวามันติ สะวาออก โอมชะนะนางสะวาหุม ๓๏ สาตรานมนต์จันทร์ (เสกจันทร์) ทาที่ศิริอยู่นั้นแล มหาจินดาแล

วันอาทิตย์เสก ๖ คาบ วันจันทร์ ๑๕ คาบ วันอังคาร ๘ คาบ วันพุธ ๑๗ คาบ วันพฤหัสบดี ๑๙ คาบ วันศุกร์ ๒๑ คาบ วันเสาร์ ๑๐ คาบ มนต์นี้ค่าขวัญข้าวพันตำลึงทอง ผิว่าจะไปเฝ้าท้าวพระยา วันอาทิตย์ให้เอาจันทาที่ศิริอยู่นั้น ท่านจะให้รางวัลหกจำพวกท่านสรรเสริญคุณแล เอาผ้าดอกดำ

คาดหัวชนะแก่คนแลข้าศึกสัตรูแล ฯ วันจันทร์ถ้าจะไปสู่ท้าวพระยา ให้เสกจันทร์ทาทศรอยู่นั้น และให้เสกขมันทาคางก่อนจึงไป ท่านจะให้รางวัลผ้าผ่อน สมณชีพราหมณ์ท้าวพระยาผู้ใหญ่จะกล่าวยอคุณ ไปสู่สงครามให้เสกจันทร์ทาทศรอยู่นั้นจึงให้เสกผ้าขาวคาดหัวไปจะชะนะได้ด้วยง่ายแล ฯ วันอังคารไปเผ้าท้าวพระยา ให้เสกจันทร์ทาทศรอยู่นั้นแล้วจึงเสกผ้านุ่ง ถ้าจะเข้าณรงค์สงครามให้เสกจันทร์ทาทศรอยู่นั้น แล้วเสกผ้าคาดหัวไปเถิดจำเริญแล ฯ วันพุธจะไปเผ้าท้าวพระยาให้เสกจันทร์ทาทศรอยู่นั้น แล้วจึงไป ท่านจะให้รางวัลแก้วแหวนเงินทอง แลผ้าผ่อนคำรพยำเกรงแก่เราทุกประการ ถ้าเราจะเข้าสู่สงคราม ให้เสกจันทร์ทาทศรอยู่นั้นแล้ว ให้เสกของไชยที่ถือไปบนหลังช้าง แล้วโบก ๗ ที่จะแพ้แก่เราแล ฯ วันพฤหัสบดี จะไปเผ้าท้าวพระยา ให้เสกจันทร์ทาทศรอยู่นั้น แล้วให้เสกเข็มเล่มหนึ่งกลัดเสื้อข้างหน้าไป ท้าวพระยาจะให้รางวัล ถ้าจะเข้าสู่สงครามให้เสกจันทร์ทาทศรอยู่นั้น แล้วจึงให้เสกสารพัดกรวดทรายปรายไปข้างหน้าข้าศึกจะแตกตื่นหนีไปสิ้น ฯ วันศุกร์ ถ้าจะเข้าเผ้าท้าวพระยา ให้เสกจันทร์ทาทศรอยู่นั้นไปจะได้สมบัติมากหนักหนาแล เข้าสู่ณรงค์สงครามให้ฝนจันทร์ทาทศรอยู่นั้น จึงให้เสกเทียนเล่มหนึ่งจุดไปข้างหน้า ข้าศึกทั้งหลายจะพ่ายแพ้หนีไปจะได้บ้านเมือง ช้างม้าฤชาปรากฏกว่าคนทั้งหลายแล ฯ วันเสาร์จะไปเผ้าท้าวพระยา ให้เสกจันทร์ทาทศรอยู่นั้น แล้วให้เสกผ้าขาวคาดหัวไปจะได้รางวัลแล ฯ ถ้าจะเข้าสู่ณรงค์สงครามให้เสกจันทร์ทาทศรอยู่นั้น แล้วให้ทาที่หน้าแข้งเราชนะแล ฯ

ถ้าผู้ใดได้พบตำรานี้แล้วมิเชื่อถือเอาแลผู้นั้นให้ตกนรกเถิด ถ้าแลเจ้าตำราที่แต่งไว้มิเป็นจริงแกล้งเขียนลวงบุคคลไปข้างหน้า ให้เจ้าของตำรานี้ตกนรกแสนกัลป์อนันตชาติอย่ารู้เกิดเลย ฯ๏

วธการฝนจันทรทาทศรน เปนวธทานผูเรองวทยาอาคมแตเกา ก่อนมันปฏิบัติกัน และวธนแหละเปนตนเหตุให้เกิดการเจิมกันขน เพื่อให้เกิดความศิริมงคล ลักษณะของการเจิมนนกคอการแต้มลงเป็นจุด ๆ ลงที่คนหรือที่สิ่งที่ต้องการให้เกิดความเจริญ สำหรับกรยาตามกล่าวในเรื่องมนต์ฝนจันทร์ทาศรนั้น ลักษณะการของคำว่าทากคอการเจิมนั่นเอง การเจิมที่เจิมกันในปัจจุบันนเพยนมาจากลัทธิไสยศาสตร์ของพราหมณ์ เขามวธีเจิมโดยใช้มูลโค (ซึ่งถือว่าโคเป็นพาหนะของพระอิศวร) ผสมกับจันทร์ที่ฝนด้วยน้ำมันหอมเป็นเครื่องเจิม ต่อมาลัทธนแพร่มาถึงไทยเราจึงเกิดดัดแปลงใช้เป็นแป้งกระแจะแทนมูลโค การเจิมกันทุกวันนใช้เอาแต่เพียงแป้งกระแจะละลายน้ำหอมเท่านั้น มิได้ใช้จันทร์ฝนดังเช่นที่โบราณกระทำมา และก็เกิดคตินิยมในการเจิมเป็นจุด ๆ สามจุดก็มี ห้าจุดก็มี สุดแต่การพอใจของผู้เจิม

ฉะเพาะการเจิมศิริตามตำหรับที่กล่าวนน ก็มิได้ถือเคร่งครัดดังที่บังคับไว้นั้น คงใช้เจิมแต่ที่ตรงอุณาโลมคอที่หน้าผากตรงระหว่างคว ถือว่าเป็นที่รวมศิริอยู่ตรงนั้น ดังเช่นพระภักตร์ของพระพุทธรูป มักจะเป็นรูปคล้ายดังอักษร อุ หนังสือขอม แต่เขียนกลับไว้ตรงนนเรียกว่าอุณาโลม ซึ่งตามความหมายว่าเป็นมหาปุริสะลักขณะประการหนึ่ง ซึ่งมีในองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้แก่พระโลมาที่ขาวละเอียดอ่อนคล้ายสำลี อยู่ในระหว่างพระโขนงเป็นดังรูป อุ ตัวขอมกลับนั้น หรืออีกคติหนึ่งกล่าวว่าพระอริยะเจ้าทั้งหลายที่ได้บัลลุโลกุตตรธรรมอันสูงสุด สายรัดตัณหาขาดสิ้นไม่มีกำเริบ ลมตรงสูนย์กลางกระหม่อมของท่านเดินตรงไม่พลุ่งพล่านเป็นดังรูปอุณาโลมนั้น และคาถาที่ใช้เสกแป้งกระแจะเจิมนนก็นิยมใช้ต่าง ๆ

กันไปตามมติที่ชอบ ตัวอย่างของฝนจันทร์เจิมนดังเช่นที่กล่าวไว้ในเรื่องเสภาขุนช้างขุนแผน ตอนที่ขุนแผนสามารถเพื่อออกจากบ้านไปเอาวันทองคืนจากขุนช้างมาว่า

“ขุนแผนรับพรอภิวาท คำประสาทประสิทธิ์สถาผล
กำเริบฤทธิ์ยินดีโดยมงคล ประทักษิณสามหนแล้วลงมา
ขึ้นหอพระนารายณ์ระงับจิต เอาเทียนตดรูปถวายทางซ้ายขวา
ลงหินฝนจันทร์น้ำมันทา ใครเห็นกายาให้ยวนใจ”

หรือในตอนขุนแผนกับพลายงาม จะเข้าสกดทัพจับเจ้าเชียงใหม่นั้นว่า

“ครานั้นขุนแผนแสนสนิท เรื่องฤทธิ์ฤาจบพิภพไหว
กับลูกชายพลายงามทรามไวย พอดิ้กได้ยามสามตามตำรา
พ้าชาวดาวดวงสกดแจ่ม พระจันทร์แรมรับดับลงลับหล้า
พ่อลูกจัดแจงแต่งกายา นุ่งผ้าม่วงดำประจำกาย
สะเอวกาดราดตดกสีดำ คล้องประคำตระกรุดทองทั้งสองสาย
ใส่เสื้อยันต์ลงองค์นารายณ์ เข็มขัดขมองพรายคาดกายพัน
ประจงจับจบประเจียดประจุพระ โพกศีรษะทะมัดทะแมงดูแข็งขัน
ทั้งพ่อลูกผัดผงลงยันต์ แล้วเสกจันทร์เจิมหน้าสง่างาม”

ยอดพระมหามนต์

◎ โอมมะณิบัทเมหุงหะริ ฯ

อันตบทของคัมภีร์พระเวท "ทุติยะบรรพ" นั้น จะได้อัญเชิญยอดพระมนต์มารวมไว้ด้วย ย่อมเป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้วว่า การนิยมใช้เวทมนต์คาถาเป็นเครื่องสร้างสมาธิจิตนั้น เริ่มแรกเกิดขึ้นในพระพุทธศาสนาฝ่ายลัทธิมหายานก่อน ซึ่งลัทธินี้ได้ผ่องรกรากมั่นคงอยู่ในประเทศธิเบต แล้วค่อย ๆ แพร่หลายมายังประเทศจีน, พม่า, และไทย พระพุทธศาสนาฝ่ายลัทธิมหายานนั้น นิยมใช้การบริกรรมมนต์คาถาเพื่อสร้างสมาธิกันทั้งนั้น และสามารถสร้างอิทธิปาฏิหาริย์ได้อย่างมหัศจรรย์จนเป็นที่ทราบกันทั้งโลกว่า ธิเบต เป็นดินแดนแห่งอภินิหาร และมนต์ที่นับถือว่าศักดิ์สิทธิ์ที่สุดก็คือ "มณีมนตรา"

◎ โอม มะ ณิ บัท เม หุง หะริ ฯ มนตราอันศักดิ์สิทธิ์ที่นับถือกันแพร่หลายทั่วไปของชาวธิเบต ซึ่งทุกคนทั้งหญิงชาย แก่ เฒ่า สาว หนุ่ม และเด็ก ๆ ตลอดจนพระสงฆ์ และชาวบ้านทุกคนท่องบ่นมนต์นี้อยู่เสมอไม่ว่าจะเดิน นั่ง นอน ตลอดจนจะย่างก้าวไป ณ สถานที่ใด ๆ ชาวธิเบตทุกชั้นจะท่องบ่นมนต์บทนี้หลายต่อหลายจบ แทบทุกลมหายใจเข้าออกก็ว่าได้ จำนวนผู้เลื่อมใสท่องบ่นมนต์บทนี้มากมายหาผู้ที่จะเว้นมิได้เลย ถึงแม้พวกพรามณ์ที่เคร่งครัดในประเทศอินเดีย จะภาวนามนต์กายะวาจาปะก็หาสู้ได้ไม่ กล่าวกันว่ามนตรา โอม มะ ณิ บัท เม หุง หริ บทนี้ได้มาจากพระโพธิสัตว์อะวะโลติเกศวรเป็นผู้ประสิทธิ์ โดยที่พระองค์ท่าน

ได้รับประสิทธิประสาทมาจากพระมหากรุณาธิคุณของพระอมิตาภาพุทธ-เจ้า ผู้เป็นพระเทพบิดรของพระองค์ ดังนั้น จึงเป็นพระมนต์ที่ทรงอิทธิปาฏิหาริย์ยิ่งนักของพระโพธิสัตว์อวะโลกิเตศวร คำว่า มะณิ หมายถึงมหาบุรุษที่เรียกกันว่าพระผู้เป็นเจ้า หรือส่วนหนึ่งของวิญญาณธาตุที่ทรงมหิทธานุภาพอย่างใหญ่หลวง ส่วนปัทมา (ดอกบัว) หมายถึงสสารที่ประกอบขึ้นเป็นสังขาร โอมนั้นตามธรรมดาใช้สำหรับเป็นคำนำหน้ามนต์ทุก ๆ บท หุงเป็นคำลงท้ายของมนต์เพื่อให้มีความขลังศักดิ์สิทธิ์ในทางไสยศาสตร์ พระมนต์บทนี้มีความหมายว่า " แก้วมณีที่อุบัติในดอกบัว " เปรียบประดุจดวงวิญญาณที่สิงอยู่ในสังขารฉะนั้น คำว่า หะริ คือคำที่ต่อเติมเข้าไปตามปกติ หะริ เป็นคำย่อของคำว่า หฤทัย หรือหัวใจ ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่า มนต์บทนี้ให้ทำใจให้แน่วแน่เป็นสมาธิประดุจดวงใจที่อยู่ในกลางดอกบัว ตามสำนักเรียนลัทธิมหายานโดยทั่ว ๆ ไป ได้กำหนดให้ตัวอักขระที่เขียนเป็นมนตรามีต่าง ๆ กัน พวกชาวธิเบตมีความเชื่ออย่างแน่นแฟ้นว่าด้วยการเปล่งเสียงสาธยายมนต์ทั้ง ๖ คำนี้ ก็สามารถจะดับเสียได้ ซึ่งการจุติปฏิสนธิในภพทั้ง ๖ คือ สวรรค์ มนุษย์ อสูร เดรัจฉาน นรก และอเวจี และบรรลุพระนิพพานได้ สีประจำอักขระนั้นคือ ขาว น้ำเงิน เหลือง เขียว แดง และดำตามลำดับ คำว่า หะริ กล่าวกันว่าเป็นสีขาวด้วย

มณีมนต์ตราบทนี้ ได้จารึก แกะสลัก หรือเขียนเอาไว้ตามผนังกำแพง ภูเขา คูหา แผ่นหิน ตามวัดวาอาราม หรือตามเขาสัตว์กระดูกของ และสิ่งอื่น ๆ อีกมากหลาย พระมนต์บทนี้สลักเอาไว้ในหินก้อนกลม หรือแผ่นป้ายซึ่งติดเอาไว้ตามถนนหนทางต่าง ๆ และตามปูชนียสถาน ฯ พระมนต์บทนี้เขียนซ้ำ ๆ กันเป็นจำนวนมากในแผ่นกระดาษ ซึ่งเก็บเอาไว้

วัตถุรูปทรงกระบอก มีแกนบังคับคล้ายหลอดด้าย ทำด้วยทองเหลือง ทองแดงหรือเงิน ผู้ที่มานมัสการจะเอามือหมุนกระบอกนั้นไปหลายๆ รอบตามทิศทางที่เดินไป เชื่อกันว่าเมื่อหมุนไปได้รอบหนึ่ง ก็ได้บุญเท่ากับสวดมนต์จบหนึ่ง รูปทรงกระบอกนมีขนาดต่างๆ กันมากหลาย ตั้งเอาไว้ที่หน้าประตูและตามข้างในวัด ที่เมืองลาดาขในประเทศธิเบตมีอยู่อันหนึ่งใหญ่มาก ต้องใช้หมุนไปด้วยกำลังน้ำ มีแผ่นกระดาษซึ่งได้เขียนมณีมนตราไว้เป็นจำนวนล้าน ๆ จบบันจุอยู่ นับเป็นยอดมหามนต์ที่ทางฝ่ายพุทธศาสนาในลัทธิมหายานนับถือกันอย่างยวดยิ่ง ซึ่งท่านผู้ที่นับถือของผู้เขียนท่านหนึ่ง (พลตรี ก้าน จำนงภูมิเวท) ท่านได้เดินทางไปศึกษาพุทธปรัชญาและได้มีโอกาสไปเที่ยวเห็นมาด้วยตนเอง จึงได้จดจำมาและกรุณาแจ้งให้ผู้เขียนทราบ เพื่อที่จะได้นำมาเผยแพร่ให้ชาวเราฝ่ายหินยานได้มีโอกาสทราบบ้าง.

จบคัมภีร์พระเวท "ทุติยะบรรพ" เพียงนี้

หอสมุดแห่งชาติรัชมังคลาภิเษก
จันทบุรี

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์ อุตสาหกรรมการพิมพ์

เลขที่ 9 ถนนกระออม ผ่านฟ้า พระนคร

นายโอภาส บุญ-หลง ผู้พิมพ์โฆษณา 2501